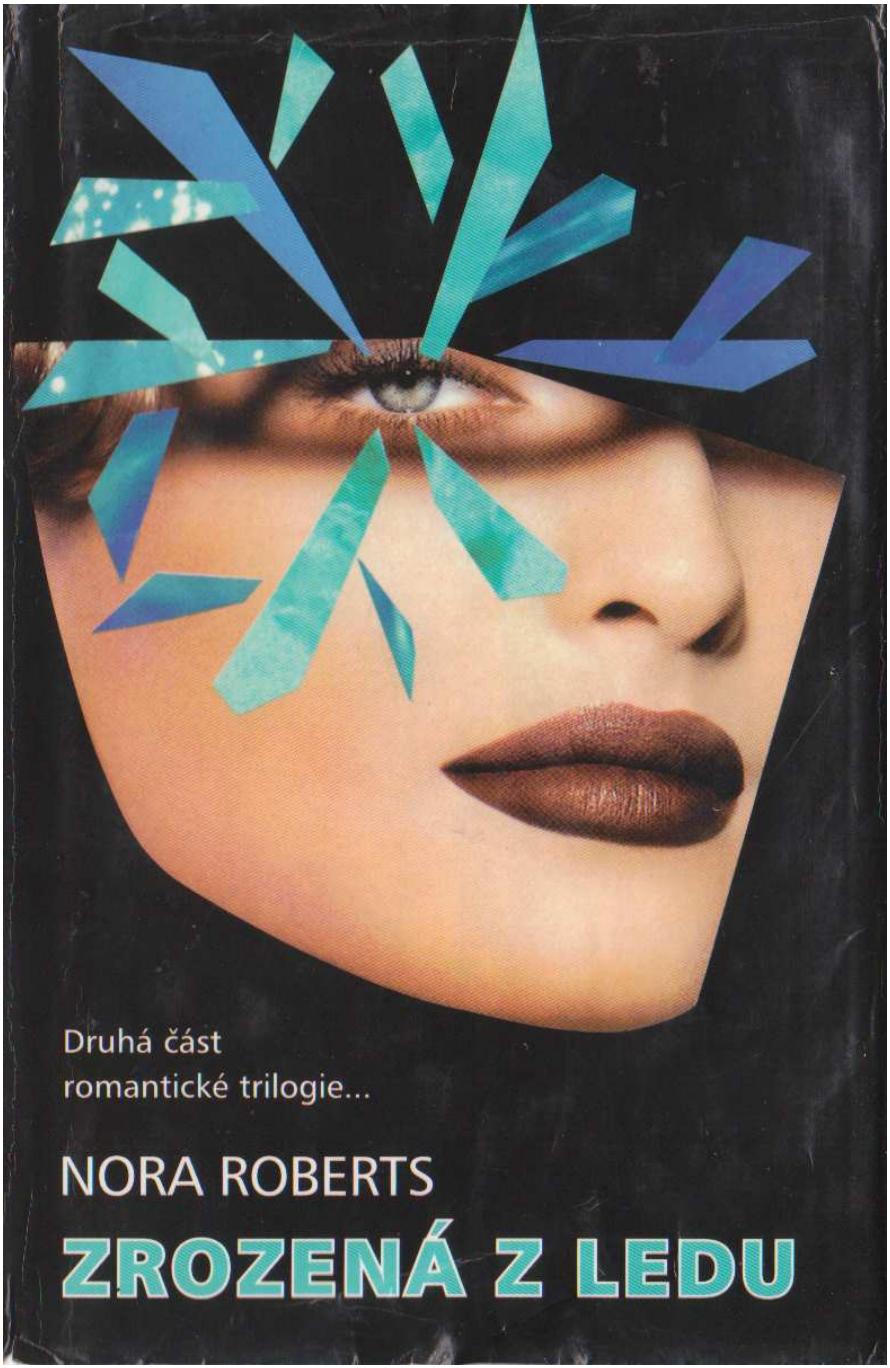

Druhá část
romantické trilogie...
NORA ROBERTS
ZROZENÁ Z LEDU

Copyright © 1995 by Nora Roberts Translation © Ingrid Vichnarová, 1998

ISBN 80-85928-87-6

All rights reserved

Všem předkům, kteří se plavili přes zpěněné hřebeny.

Nohy mé toulavé a duše, jež létá,
bloudily světem tím po celá léta.

Divoký tulák

Zrozená z ledu

Nora Roberts

Přeložila Ingrid Vichnarová

COLUMBUS

Milá čtenářko!

Irsko zaujímá v mém srdci zvláštní místo: zvlněná zelená pole pod olověnou oblohou, křížem krážem protínaná šedí kamenných zídek, majestátní zříceniny hradů, jež vyplenili nejspíš ti zatracení Cromwellovci. Nade vše miluji zlatavou žluť slunečních paprsků, prodírajících se dešťovou clonou, zahrady a louky poseté polním kvítím. Je to země hrozivých útesů a tmavých, zakouřených hospůdek. Země plná kouzel, legend a zlomených srdcí. Dokonce i vzduch zde voní jinak a má svou neopakovatelnou krásu.

Nejkouzelnější končinou v této kouzelné zemi je nepochybně západní Irsko.

Dopravní zmatek tam mohou způsobit maximálně tak krávy, když je hospodář vede na pastvu. Úzké, klikaté silničky v těsném sevřenífuchsiových plotů vás mohou zavést leckam. Řeka Shannon tam září jako stříbro a moře se s hromovým duněním tříští o skály.

Stejně báječní jako tato krajina jsou i její obyvatelé. Irsko je zemí básníků, válečníků i snílků, je to však také země, jež doširoka otevírá náruč cizincům. Legendární irská pohostinnost je neokázalá a vlídná. Je tím, co cítíte –nebo byste alespoň cítit měli – uslyšíte-li prostá slůvka „vítejte u nás“.

Když jsem psala příběh o Brianně Concannonové, který jsem nazvala ZROZENA Z LEDU, snažila jsem se zachytit onu neopakovatelnou štědrost ducha, prostotu otevřených dveří i sílu lásky. Tak se tedy na chvilku posaďte, udělejte si pohodlí a čaj si ochuťte kapkou whisky. Dejte si nohy nahoru a všechny starosti hoďte za hlavu. Chci vám teď vyprávět jeden příběh…

Máte-li chuť, nalistujte si nyní poslední stránky této knihy, kde naleznete naši ukázku z posledního dílu irské trilogie Nory Robertsové…

ZROZENÁ Z HANBY

Prolog

Divoký vítr se s klením prohánìl nad Atlantikem a pěstmi otloukal pole v západních končinách. Do země se zabodávaly tvrdé, ostré jehly deště, rozdíraly lidskou kůži a pronikaly až na kost. Květiny, jež kvetly v zářivých barvách od jara až do podzimu, teď černaly pod ničivým náporem mrazu.

V chalupách a hospodách se lidé shlukovali kolem ohně a vyprávěli si o svých polích a střechách, o svých nejbližších, kteří se vystěhovali do Německa či do Spojených států. Vlastně ani nezáleželo na tom, zda odjeli včera nebo před dvaceti lety. Irsko ztrácelo své lidi, stejně jako už téměř ztratilo svůj jazyk.

Občas se přetřásaly také nepokoje a nekonečná válka na severu. Ale Belfast byl od vesničky Kilmilhil daleko – doslova i přeneseně. Lidé měli větší starost o svou úrodu, o svá zvířata, o svatby a pohřby, jež přinese zima.

Několik mil za vesnicí, u okna v kuchyni prohřáté teplem i vůní čerstvě pečeného cukroví, stála Brianna Concannonová a dívala se, j ak mrznoucí déšť nemilosrdně ošlehává její zahrádku.

„Zdá se, že přijdu o orlíček. I o náprstník.“ Při tom pomyšlení jí pukalo srdce; bolest zahnala předsevzetím, že vykope, co bude moci, a kytky schová do těsné, přeplněné kůlničky za domem. Plískanice přišly tak nenadále.

„Na jaře jich vysadíš víc.“ Maggie zkoumala sestřin profil. Brie má o své kytičky stejnou starost jako máma o své ratolesti. Maggie si s povzdechem pohladila kulaté bříško. Dodnes nedokázala pořádně

uvěřit, že je vdaná a čeká dítě. Ona, a ne její domácky založená sestra! „Uvidíš, jak tě to bude bavit.“

„Asi máš pravdu. Potřebuju skleník. Už jsem si prohlédla pár katalogů. Myslím, že by se to dalo zvládnout.“ A možná si ho bude moct dovolit už na jaře, když si jen trochu pohlídá výdaje. Z trouby vytáhla další plech klikvových koláčků, zatímco se v duchu oddávala snění o rostlinkách, jež budou vzkvétat ve svém skleněném hájemství. Maggie jí klikvy přivezla až z dublinského trhu. „Tohle si vezmeš s sebou domů.“

„Ráda,“ usmála se Maggie, hmátla do košíku a vytáhla z něj koláček. Chvíli si jej přehazovala v dlaních, aby vystydl; už se nemohla dočkat, až se do něj zakousne. „Ale nejdřív si na nich pochutnám sama. Věř tomu nebo ne, ale Rogan váží každé sousto, které vložím do úst.“

„Chce, abyste byli zdraví – ty i děťátko.“

„To tedy ano. Myslím, že největší vrásky mu dělá to, kolik ze mě je děťátko, a co z toho je tuk.“

Brianna upřela zkoumavý pohled na sestru. Maggie se zaoblila a rysy její tváře zněžněly; nyní, v šestém měsíci těhotenství, z ní vyzařovala spokojenost a líná pohoda, jež byly v příkrém rozporu s oním uzlíčkem nervů a energie, jaký Brianna dosud znávala.

Je šťastná, pomyslela si Brianna, zamilovaná. A ví, že její láskaje štědře opětována. „Přibrala jsi hezkých pár kilo, Margaret Mary,“ řekla Brianna přísně a pozorovala, jak se v Maggiiných očích spíš než hněv rozsvěcuje rošťácké veselí.

„Soutěžím s jednou Murphyho krávou. Zatím vyhrávám.“ Dojedla koláček a beze špetky studu sáhla po dalším. „Za pár týdnů už přes břicho nedohlédnu na konec sklářské píšťaly. Budu muset přesedlat na práci s pájecí lampou.“

„Mohla bys tomu svému sklu dát chvíli pokoj,“ namítla Brianna. „Pokud vím, Rogan tě ujistil, že už jsi vyrobila dost pro všechny jeho galerie.“

„Ale to bych se ukousala nudou! Mám báječný nápad na jednu práci pro novou galerii tady v Claře.“

„Která se otevírá až na jaře.“

„Do té doby Rogan splní svou hrozbu a přiváže mě k posteli, jestli udělám byť jen jediný krůček směrem k dílně.“ Maggie si okázale povzdechla, ale Brianna se nemohla ubránit podezření, že jí ta výhrůžka zas tolik nevadí. Že jí nevadí Roganovy lehce panovačné manýry. Moje nezkrotná sestřička krotne, napadlo Briannu. „Chci pracovat, dokud to půjde,“ dodala Maggie. „A je prima být doma, hlavně v takovémhle nečase. Předpokládám, že nečekáš žádné hosty.“

„Čirou náhodou ano. Jednoho Američana, příští týden.“ Brianrta dolila Maggii čaj, pak posloužila i sobě a posadila se. Pes, který trpělivě čekal u židle, jí položil velkou hlavu do klína.

„Arnika? Jen jednoho? Opravdického mužského?“

„Uhm.“ Brianna pohladila Concobara po hlavě. „Je to spisovatel. Zamluvil si pokoj i se stravou na blíže neurčenou dobu. Zaplatil na měsíc dopředu.“

„Na měsíc! V tuhle roční dobu?“ Maggie pobaveně vykoukla ven; poryv větru zalomcoval okny. To věru není přívětivé počasí, pomyslela si. „A pak že umělci nejsou výstřední! Co vlastně píše?“

„Detektivky. Pár jsem jich přečetla, jsou dobré. Dostal za ně už několik cen, pár jich bylo dokonce zfilmováno.“

„Úspěšný spisovatel, Arnik, který tráví nejkrutější část zimy v penzionu v kraji Claře. No, aspoň budou mít štamgasti v hospodě co přetřásat.“

Maggie si slízla z prstů drobečky a okem umělkyně se zahleděla na sestru. Brianna byla půvabná žena; měla růžovou porcelánovou pleť a hezkou, štíhlou postavu. Klasická oválná tvář, měkké, nenamalované rty, jež byly často až příliš vážné. Světlezelené oči se sklonem ke snění, dlouhé, graciézní údy, zlaté vlasy, v nichž doutnal tichý plamen

– hustá, nezkrotná hříva, která často vyklouzávala ze sponek.

A má měkké srdce, pomyslela si Maggie. Na vše, co se odehrávalo za její vlastní zahradní brankou, pohlížela Brianna s udivující naivitou, přestože jako majitelka penzionu přicházela často do styku s cizími lidmi.

„Nevím, nevím, Brie, moc se mi nezamlouvá představa, že tu budeš celé týdny sama zavřená s nějakým mužským.“

„Dost často bývám s hosty sama, Maggie. Je to přece moje práce, která mě živí.“

„Ale zřídkakdy máš jen jednoho, navíc uprostřed zimy. Nevím, kdy se budeme muset znovu rozjet do Dublinu a…“

„Nebude, kdo by se o mě postaral?“ Brianna se usmála – spíš pobaveně než dotčeně. „Maggie, jsem dospělá. Dospělá podnikatelka, která se o sebe umí postarat sama.“

„Na to nemáš čas, když se nejdřív musíš starat o všechny ostatní.“

„Hele, nezačínej zase s matkou!“ Brianna stiskla rty. „Vždyť já už pro ni sotva hnu prstem, když má Lottii a žije si s ní spokojeně ve svém domečku.“

„Já vím moc dobře, co pro ni děláš!“ zvolala Maggie. „Stačí, aby kývla prstem, a hned přiběhneš jako psík, trpělivě naslouchášjejím nekonečným stížnostem a pokaždé, když si umane, že má nějakou novou smrtelnou nemoc, s ní lítáš po doktorech.“ Maggie zvedla ruku ve smířlivém gestu; v duchu si spílala, že se znovu nechala vtáhnout do onoho známého víru hněvu a viny. „Ale to mě teď tolik netrápí. Ten mužský…“

„Grayson Thane,“ doplnila ji Brianna, více než vděčná, že se téma rozhovoru stočilo jinam. „Uznávaný americký autor, který má spadeno na tichý pokoj v renomovaném zařízení na západě Irska. Nemá spadeno na jeho majitelku.“ Zvedla šálek s čajem a napila se. „A taky mi zaplatí skleník.“

Kapitola první

Brianna byla v Trnkové chaloupce zvyklá na hosty i v těch nejnevlídnějších zimních plískanicích. Jen v lednu zel její penzion většinou prázdnotou. Jí ale samota nevadila, ani ďábelské skučení větru, ani olověná obloha chrlící den za dnem vytrvalý liják a zmrzlý déšť. Alespoň jí zbývalo dost času na přemýšlení a plánování.

Měla ráda dům plný hostů, ať už ohlášených či nečekaných. Z obchodního hlediska jí to slušně vynášelo, ale bez ohledu na to milovala společnost a ráda poskytovala dočasný útulek všem, kdo projížděli kolem.

Za ta léta od chvíle, kdy její táta umřel a matka se odstěhovala, se jí podařilo proměnit dům v útulné hnízdečko, po jakém toužila od dětství – s hořící borkou v krbu, s krajkovými záclonami a libými vůněmi linoucími se z kuchyně. Lví podíl na tom měla Maggie a Maggiino umění, jež jí umožnilo postupně přestavět a zušlechtit penzion do dnešní podoby. Na to Brianna nezapomínala.

Dům ovšem patřil jí, neboť táta pochopil, jak po něm touží. Hýčkala své dědictví jako zbožňované dítě.

Snad ji ke vzpomínkám na tátu přivedlo počasí. Zemřel v den navlas podobný dnešnímu. Tu a tam, když byla sama a náhle ji přepadl stesk, objevovala v sobě malé kapsičky zármutku plné vzpomínek – dobrých i špatných.

Měla bych honem něco dělat, než se rozteskním, pomyslela si a odvrátila pohled od okna, za nímž šuměl vytrvalý déšť. Vzhledem k počasí se rozhodla, že nepůjde do vsi, ale pustí se do úkolu, který už dlouho odkládala. Nikoho toho dne nečekala, jediný host měl

rezervovaný pokoj až ke konci týdne. Popadla koště, kbelík, hadry a prázdnou krabici a vyšla do podkroví; její pes zvědavě ťapal za ní.

Uklízela tam pravidelně; v Briannině domě se prach nesměl usazovat příliš dlouho. Stály tam však kufry a krabice, jichž se dosud nedotkla. Takhle to dál nejde, řekla si v duchu a odhodlaně rozrazila dveře do podkroví. Tentokrát to tady důkladně vysmýčí, sentimentální city vůči zbylým vzpomínkám musí konečně stranou.

Kdyby celou místnost vyklidila, mohla by ji přestavět na obytný pokoj – útulnou podkrovní místnůstku, napadlo ji a zasněně se opřela o koště. S vikýřovým oknem a teplými žlutými zdmi, jež by sem vnesly slunce. S leštěným nábytkem a ručně tkaným běhounem na podlaze.

Už ji měla před očima – hezkou postel s pestrobarevnou prošívanou přikrývkou, proutěné houpací křeslo, psací stolek… A kdyby jednou měla…

Potřásla hlavou a vyprskla smíchy. V představách se nechala unést pěkně daleko…

„Já si jen tak nazdařbůh s ním, Cone," zamumlala a podrbala psa za ušima, „a tady je zatím zapotřebí si plivnout do dlaní a dát se do díla."

Nejdřív krabice, usoudila. Bylo načase vyklidit staré papíry, staré šatstvo.

O půl hodiny později už měla hotové úhledné hromádky. Jednu odnese do kostela pro chudé, další bude na hadry. Poslední si nechá.

„Ach, koukni na tohle, Cone." Bázlivě, téměř s posvátnou úctou vyndala miniaturní šatičky pro křtěňátko a něžně uhladila záhyby. Vzduch rozčeřil jemný závan levandule. Lněnou látku zdobily drobné knoflíčky a úzký krajkový lem. Babiččina ruční práce, uvědomila si a usmála se. „To uložil určitě on," šeptla nezřetelně. Matku by ani nenapadlo takhle sentimentálně pamatovat na budoucí generace. „Tohle jsme měly na sobě, Maggie i já, a táta to schoval pro naše děti."

Ucítila jemné bodnutí – tak důvěrně známé, že už ho takřka ani nevnímala. Jí nebylo souzeno miminko spící v kolébce, žádný drobný uzlíček, jenž by hýčkala v náručí. Ale Maggie to určitě bude chtít, pomyslela si a opatrně šatičky složila.

Další krabice byla napěchovaná papíry; při pohledu na ně si Brianna útrpně vzdychla. Musí je pročíst, alespoň zběžně. Táta odkládal veškerou korespondenci. Určitě tam budou i novinové výstřižky – tipy na nové, odvážné podniky, jak by je nepochybně zdůvodnil.

Vždycky měl v plánu nějaký nový, odvážný podnik. Odložila stranou různé články o vynálezech, lesnictví, tesařině, kupectví. Ani jeden o zemědělství, postřehla pobaveně. Táta skutečně nebyl žádný zemědělec. Našla dopisy od příbuzných, od firem, kterým psal do Ameriky, Austrálie, Kanady. Taky potvrzení o koupi starého nakladačku, na který se pamatovala z dětství. Pak ji zarazila jedna písemnost, nad níž udiveně povytáhla obočí. Vypadalo to jako potvrzení o nákupu akcií. Důlní společnost Triquarter ve Walesu. Datum jí prozradilo, že táta ty akcie pořídil jen pár týdnů před smrtí.

Důlní společnostTriquarter? Další dobrodružný podnik, viď, táto? přemítala, další lehkomyslné utrácení peněz, kterých jsme i bez toho měli tak málo. Inu, bude té společnosti muset napsat a poptat se, co je třeba zařídit. S největší pravděpodobností nebudou mít ty akcie ani cenu papíru, na němž jsou vytištěné. Takové štěstí míval Tom Concannon ve všech obchodních transakcích.

Na onen zářivý diamantový prsten, po němž celý život vztahoval ruce, nikdy nedosáhl.

Opět zalovila v krabici a chvíli se bavila četbou dopisů od bratranců a sestřenek, tetiček a strýčků. Měli ho rádi. Každý ho měl rád. Tedy – skoro každý, opravila se v duchu, když si vzpomněla na matku.

Rychle tu myšlenku zaplašila a vyndala trojici dopisů převázaných vybledlou červenou stužkou. Měly newyorskou zpáteční adresu, ale to ji nepřekvapovalo. Concannonové měli ve Spojených státech celou řadu přátel a příbuzných. Jméno jí však nic neříkalo: Amanda Doughertyová.

Brianna rozložila dopis a zběžně prolétla řádky psané úhledným rukopisem žákyně klášterní školy. Zalapala po dechu a začala číst znovu – důkladně, řádek za řádkem.

Tommy, miláčku můj!

Slibovala jsem Ti, že Ti nebudu psát. Možná tento dopis vůbec neodešlu, ale musím si alespoň namlouvat, že si s Tebou můžu popovídat. Jsem zpátky v New Yorku pouhý den, a už mi připadá, že jsi hrozně daleko, a chvíle, jež jsme spolu prožili, jsou nenávratně pryč – o to jsou však vzácnější. Šla jsem ke zpovědi a bylo mi uloženo pokání. Přesto v hloubi srdce cítím, že to, co se mezi námi odehrálo, není hřích. Láska nemůže být hříchem. Budu Tě vždycky milovat. Jednou, bude-li Bůh milostivý, najdeme způsob, jak být spolu. Ale nestane-li se tak, chci, abys věděl, že budu jako oko v hlavě střežit každičký okamžik, který nám byl dopřán. Vím, že je mou povinností nabádat Tě, abys ctil svátost manželství a oddaně se věnoval oběma dcerkám, které tolik miluješ. Proto tak činím. Přesto však si přeji, aby sis – až do Claře přijde jaro a řeku Shannon ozáří jasné slunce – vzpomněl i na mě, jak jši mě těch pár krátkých týdnů miloval, i když vím, že je to ode mne sobecké. Miluji Tě.

Navždy Tvá Amanda **ř**

Milostná psaníčka, napadlo Briannu omráčeně – adresovaná tátovi a napsaná, jak jí prozradilo datum, v době, kdy byla ještě batoletem.

Ruce jí náhle zledověly. Jak se má žena – dospělá, osmadvacetiletá žena zachovat, když se dozví, že táta miloval jinou? Její táta se svými prudkými výbuchy smíchu a pošetilými plány. Ta slova byla napsána pouze pro jeho oči. Přesto však – jak je mohla nečíst?

Otevřela další dopis; srdce jí tlouklo až v krku.

Tommy, drahoušku můj!

Přečetla jsem si Tvůj dopis a četla jsem ho znovu a znovu, dokud se mi každičké slovíčko nesmazatelně nevrylo do paměti. Srdce mi puká žalem, že jsi tak nešťastný. Já se také často dívám na moře a představuji si, jak mě vyhlížíš za tou velkou loužÍ. Je toho tolik, co bych Ti ráda pověděla, ale mám strach, že se budeš trápit o to víc. Pokud mezi Tebou a Tvou ženou není lásky, musí ji nahradit povinnost. Jistě Ti nemusím připomínat, že Tvou prvořadou povinností jsou Tvoje děti. Od první chvíle, co jsem Tě poznala, vím, že jsou u Tebe na prvním místě – ve Tvém srdci i ve Tvých

myšlenkách. Bůh Ti žehnej, Tome, za každou myšlenku, kterou věnuješ mně, i za ten velký dar lásky. Myslela jsem si, že můj život bude prázdný, Ty jsi ho však naplnil smyslem a obohatil láskou. Miluji Tě teď ještě víc, než když jsme se loučili. Netruchli, když na mě budeš myslet. Ale mysli na mě.

Navždy Tvá Amanda

Láska, přemítala Brianna, zatímco jí oči tonuly v slzách. Bylo tady tolik lásky, i když vyjádřené tak málo slovy… Kdo to jen mohl být, tahle Amanda? Jak se seznámili? A jak často asi táta na tuhle ženu myslíval? Jak často po ní toužil?

Rychle si setřela slzy a rozložila poslední dopis. *Miláčku můj!*

Než jsem se pustila do psaní, dlouho jsem se modlila. Prosila jsem Panenku Marii, aby mi pomohla rozeznat, co je správné. Co je vůči Tobě čestné, to nemohu posoudit. Mohu jen doufat, že to, co Ti řeknu, Ti přinese radost, a ne smutek.

Vzpomínám na hodiny, které jsme spolu prožili v mém hotelovém pokojíku s výhledem na řeku Shannon. Byl jsi tak sladký a něžný, byli jsme tolik zaslepeni láskou, jež se nás zmocnila… Nikdy předtím jsem nepoznala cit tak hluboký a tak vřelý, a patrně už nikdy nepoznám. Jsem proto vděčná Bohu, že ačkoliv už nebudeme nikdy spolu, budu mít něco vzácného, co mi bude připomínat, že jsem byla milována. Nosím v sobě Tvoje dítě, Tommy. Prosím, těš a raduj se se mnou. Nejsem sama a nemám strach. Snad bych měla cítit stud. Svobodná matka, která se zapletla se ženatým mužem. Možná ten stud ještě přijde, ale zatím jsem pouze plná radosti.

Vím to už týdny, ale dosud jsem nenašla odvahu říct Ti to. Nacházím ji až nyní, když v sobě cítím první známky života, který jsme spolu stvořili. Nemusím Tě snad ujišťovat, jak velmi budu tohle dítě milovat. Už dnes se nemohu dočkat, až je budu poprvé držet v náručí. Prosím Tě, drahoušku, už kvůli našemu dítěti nepřipusť, aby Tě sužoval zármutek či pocit viny. Kvůli našemu dítěti odcházím. I když na Tebe budu myslet každý den a každou noc, už Ti nenapíši. Nikdy Tě nepřestanu milovat a pokaždé, když pohlédnu na život, který jsme v oněch zázračných hodinách u řeky Shannon stvořili, Tě budu milovat o to víc.

Všechno, co cítíš ke mně, odevzdej svým dětem. A buď šťastný.

Navždy Tvá Amanda

Dítě. Brianně se do očí opět nahrnuly slzy; přitiskla si dlaň na ústa. Sestra. Bratr. Dobrotivý Bože! Někde žije muž nebo žena, s níž nebo s nímž ji spojují pokrevní svazky. Jsou si blízcí věkem, jsou si možná podobní barvou vlasů, rysy tváře, postavou.

Co má dělat? Co asi dělal táta tenkrát, před těmi lety? Zdalipak pátral po oné ženě a po svém dítěti? Anebo se pokoušel zapomenout?

Ne. Brianna něžně uhladila psaníčka. Nepokoušel se zapomenout. Nechal si její dopisy. Sedla si ve spoře osvětleném podkroví a zavřela oči. A svou Amandu milovat nepřestal, pomyslela si. Nikdy.

V v v v

Potřebovala čas na rozmyšlenou, než se o svůj objev podělí s Maggií. Nejlepěji to myslelo, když měla plné ruce práce. V podkroví už nemohla být ani o vteřinu déle, ale čekala ji spousta dalších povinností. A tak drhla, myla, smýčila a pekla. Jednoduché domácí práce i potěšení z vůní, jež vydávaly, jí zvedly náladu. Přiložila do krbu, uvařila si čaj a začala si dělat náčrty skleníku, který chtěla vybudovat na zahradě.

Řešení přijde samo, řekla si v duchu. Po více než pětadvaceti letech se přece nic nestane, když o tom bude pár dnů přemýšlet. Byla si však vědoma toho, že to odkládá zčásti i ze zbabělosti – ze slabošského strachu ze sestřiných vzedmutých emocí. Ale nestyděla se za to – nikdy se nepokládala za odvážnou hrdinku.

Napsala zdvořilý, věcný dopis důlní společnostiTriquarter ve Walesu. Chtěla ho odeslat příští den dopoledne, neboť stejně musí zajít do vsi, a to bez ohledu na počasí – má tam pár neodkladných pochůzek. Když se začalo stmívat, uhasila ohně v krbech a ulehčené si uvědomila, že Maggie měla patrně tak napilno, že neměla čas zastavit se u ní ani na chvilku. Ty dopisy jí ukážu zítra, možná pozítří, řekla si v duchu. Potřebovala o tom přemýšlet.

Ale dnes večer toužila odpočívat a na nic nemyslet. Chtěla lenošit a hýčkat se – rozhodla se dopřát si dlouhou koupel se spoustou pěny, co jí Maggie přivezla z Paříže, uvařit si čaj a číst si. Ze smýčení a

uklízení ji pobolívala záda. Napustím si velkou vanu v patře a budu se k sobě chovat jako ke vzácnému hostu, řekla si; spát dnes nebudu v úzké posteli ve svém kamrlíku vedle kuchyně, ale rozestelu si královské lože v nejpřepychovějším pokoji, jaký tady mám – v tom, co mu říkám apartmá pro novomanžele.

„Dnes večer budeme králové, Cone," oznámila psovi, když do proudu vody polévala štědrou dávku pěny. „Večeři si dám v posteli a pak se začtu do knížky, kterou napsal náš ohlášený host. Náramně důležitý Arnik, abys věděl." Con jen zavrtěl ocasem.

Svlékla se a vklouzla do horké, voňavé vody. Cítila, jak její tělo zalévá teplo a pohoda; slastně vzdychla. Teď by se spíš hodilo něco z červené knihovny, pomyslela si, než napínavý thriller s názvem Krevelový odkaz. Ale pohodlně se uvelebila ve vaně a začetla se do příběhu o ženě pronásledované minulostí a ohrožované přítomností.

Zaujal ji natolik, že knížku neodložila, ani když voda ve vaně vychladla; držela ji v jedné ruce a hltala řádek za řádkem, zatímco druhou rukou se utírala. Když se roztřásla zimou, rychle se zabalila do dlouhého flanelového županu a rozpustila si vlasy. Jen železný zvyk ji přiměl odložit knihu na tu chvilku, kterou jí zabral úklid koupelny. Ale s večeří se už nezatěžovala; vklouzla do široké postele a zachumlala se do přikrývky.

Nevnímala poryvy větru lomcujícího okenními tabulemi, ani bubnování deště. Díky knize od Graysona Thanea se ocitla uprostřed horkého, parného léta na jihu Spojených států, pronásledovaná vrahem.

Po půlnoci ji přemohla únava, a usnula s knihou v ruce;

u nohou postele chrápal pes a vítr venku skučel jako vyděšená žena.

Zdály se jí – jak jinak – sny plné hrůz a děsu.

V v v v

Grayson Thane byl impulsivní muž. Jelikož si toho byl vědom, obvykle snášel nesnáze, jež tato vlastnost přinášela, se stejně stoickým klidem jako vítězství. V této chvíli byl však nucen uznat, že impuls rozjet se z Dublinu do Claře – uprostřed zimy a za snad

nejsilnější bouřky, jakou kdy zažil – nejspíš nebyl zrovna tím nejlepším nápadem.

Ale bylo to přece jen dobrodružné, a jeho život sestával ze samých dobrodružství.

Za Limerickem píchl – ne, měl defekt, opravil se v duchu. Angličané a Irové mají defekt, v Americe řidiči píchnou. Jiný kraj, jiná řeč. Než vyměnil kolo, vypadal a cítil se jako zmoklá slepice, přestože měl na sobě pršiplášť, který si před týdnem koupil v Londýně.

Dvakrát zabloudil – pokaždé se ocitl na úzké, klikaté silničce plné zrádných výmolů. Ale z toho, co se o Irsku dočetl a doslechl, už věděl, že zabloudit zde patří k půvabům k této země.

Nyní měl co dělat, aby tomu uvěřil.

Měl hlad, byl promáčený na kůži a bál se, že mu benzin dojde dřív, než dojede k něčemu byť jen vzdáleně připomínajícímu hospodu nebo ves.

V duchu si představil mapu. Byl obdařen výtečnou vizuální pamětí, a tak si uměl bez větší námahy vybavit každičkou čárku na podrobné mapce, kterou mu zaslala jeho hostitelka.

Potíž byla v tom, že byla tma jako v ranci, po čelním okně se valil déšť jako rozvodněná řeka a vítr lomcoval jeho mercedesem na této Bohem zapomenuté náhražce za silnici, jako by to byla plechová hračka.

Měl přímo vražednou chuť na kávu.

Když dojel na rozcestí, rozhodl se riskovat a zabočil doleva. Jestli do deseti kilometrů nenajde ten zatracený penzion nebo něco podobného, přespí v autě a ráno to zkusí znova.

Škoda, že neviděl nic z krajiny, kterou projížděl. I v té bezútěšné temnotě cítil, že je to přesně to, co hledá. Děj další knihy chtěl totiž zasadit sem, mezi útesy a pole západního Irska, jehož vesničky se choulí pod zuřivými nápory Atlantiku. A kdoví – jeho unavený, životem omrzelý hrdina by sem mohl dorazit právě za takovéhle bouřky.

Přimhouřil oči a mžoural do tmy. Že by světlo? Vyslal krátkou modlitbu k Bohu, aby ho nešálil zrak. Koutkem oka zahlédl nějakou

tabuli kymácející se ve větru. Zařadil zpátečku, zamířil na ni světla a ušklíbl se.

Na tabuli se skvěl nápis Trnková chaloupka. Orientační smysl ho tedy přece jen nezklamal. Doufal, že majitelka penzionu dostojí pověstem o legendární irské pohostinnosti – vždyť přijel o dva dny dříve, a navíc byly dvě hodiny po půlnoci.

Gray hledal příjezdovou cestu, ale viděl jen promáčený živý plot. Pokrčil rameny, odstavil vůz na silničce a strčil si klíčky do kapsy. Vše, co potřeboval na noc, měl v batohu na sedadle vedle sebe. Popadl ho a vystoupil do vichřice.

Vrhla se na něj jako rozkacená saň s vyceněnými zuby a ostrými drápy. Zavrávoral, málem proletěl mokrými fuchsiovými keři a čirou náhodou narazil na zahradní branku. Otevřel ji, a pak ji s velkým vypětím sil opět zavřel. Litoval, že nevidí dům zřetelněji. Ze tmy, kterou proráželo pouze světlo v patře, vystupovaly jen náznaky tvarů a rozměrů.

To světlo mu svítilo na cestu jako maják; začínal snít o kávě.

Na klepání nikdo neodpovídal. Gray pochyboval, že ho v tom běsnění živlů někdo uslyší, i kdyby bušil beranidlem. Dlouho se tedy nerozmýšlel a vzal za kliku.

Opět ho zaplavily pouze vjemy a pocity. Bouřka v zádech, teplo uvnitř. A vůně – citron, leštěnka, levandule a rozmarýn. Tartara Irka, co penzion vede, si zřejmě vyrábí vlastní potpourri, napadlo ho. Byl zvědavý, jestli vstane a připraví mu něco teplého na zub.

Pak zaslechl vrčení – hluboké vrčení divoké šelmy – a na okamžik zkameněl. Zvedl prudce hlavu, přimhouřil oči. Na jeden omračující okamžik mu mozek vypověděl službu.

Když o tom později přemítal, připomínalo mu to výjev z nějaké knihy. Možná z jedné z jeho vlastních. Před ním stála krásná žena v dlouhém bílém županu; vlasy jí padaly na ramena v kaskádách ze žíhaného zlata. Světlo svíčky, kterou držela v ruce, vrhalo stíny na její pobledlou tvář. Druhou rukou třímala obojek vzpínajícího se psa, který vypadal a vrčel jako vlk – psa, který jí dosahoval až k pasu.

Hleděla na něj z hořejšího schodu jako vidina a mámení smyslů. Mohla být vytesána z mramoru – nehybná, dokonalá.

Pak se pes znovu vzepjal a málem ji strhl ze schodů. Ukáznila ho pohybem, který jí rozčeřil župan.

„Pouštíte dovnitř déšť," řekla hlasem, který jen umocnil sílu kouzla – jemným, melodickým, přikrášleným rytmem Irska, které přijel objevovat.

„Promiňte." Tápavě sáhl po klice, přibouchl dveře a ztlumil řádění vichřice.

Srdce jí bušilo až v krku. Nějaký hluk a Conův štěkot ji probudily z těžkého snu o pronásledování a děsu. Nyní si prohlížela muže v černém, beztvarého až na obličej ve stínu. Když z něj vystoupil, roztřesenou rukou pevněji sevřela Conův obojek.

Uviděla dlouhý, úzký obličej – tvář básníka s tmavýma, zvědavýma očima a vážnými ústy. Tvář piráta, ztvrdlou vystupujícími kostmi a dlouhými, sluncem vybledlými vlasy, jež ji lemovaly ve vlhkých kudrnách.

Mít strach je hloupost, okřikla se v duchu. Vždyť je to jen člověk.

„Zabloudil jste?" zeptala se ho. „Naopak." Pomalu, líně se usmál. „Našel jsem, co hledám. Je tohle Trnková chaloupka?"

„Ano."

„Jmenuju se Grayson Thane. Přijel jsem o pár dnů dřív, ale slečna Concannonová mě očekává."

„Ach." Brianna zamumlala k psovi něco, co Gray nezachytil, co se však neminulo účinkem – napjaté psí svaly se konečně uvolnily. „Čekala jsem vás až v pátek, pane Thane. Ale vítejte." Začala scházet dolů, pes vedle ní; světlo svíčky se rozkomíhalo. „Jsem Brianna Concannonová." Podala mu ruku.

Na okamžik ztratil řeč a jen na ni zíral. Očekával milou, domáckou paní s prošedivělým drdolem. „Probudil jsem vás," pronesl připitoměle.

„Irové obvykle v noci spí. Pojďte se ohřát k ohni." Vstoupila do salonu a rozsvítila; svíčku sfoukla a odložila ji. Pak se k němu otočila, aby mu vzala mokrý pršiplášť. „Na cestování jste si věru nevybral nejvhodnější počasí."

„To už jsem zjistil."

Pod pršipláštěm nebyl beztvarý. I když nebyl tak vysoký, jak zpočátku připadal Briannině zjitřené fantazii, byl štíhlý a šlachovitý.

Jako boxer, napadlo ji a usmála se. Básník, pirát, boxer. Ten muž je přece spisovatel, a navíc její host. „Ohřejte se, pane Thane. Uvařím vám čaj, dáte si? Anebo byste raději…“ Chtěla ho zavést do jeho pokoje, když vtom si uvědomila, že v něm spala ona.

„Poslední hodinu jsem intenzivně snil o kávě. Kdyby vás to příliš neobtěžovalo.“

„Ale vůbec ne. Udělejte si pohodlí.“

Je na ni příliš hezký pohled, než abych se o něj ochudil, rozhodl se. „Půjdu s vámi do kuchyně. Stejně mám výčitky svědomí, že jsem vás v tak nekřesťanskou hodinu vytáhl z postele.“ Napřáhl ke Conovi ruku, aby ji pes mohl očichat. „Máte krásného psa. Najeden hrůzný okamžik jsem si ho spletl s vlkem.“

„No, je to koneckonců vlčák.“ Mysl měla zaneprázdněnou promýšlením detailů. „Klidně si můžete udělat pohodlí i v kuchyni. Nemáte hlad?“

Pohladil Cona po hlavě a zazubil se na ni. „Slečno Concannonová, myslím, že vás miluju.“

Ta poklona jí vehnala do tváří ruměnec. „To tedy rozdáváte své srdce hodně lacino, když je to za pouhý talíř polévky.“

„Ani bych neřekl – soudě podle toho, co jsem slyšel o vašem kuchařském umění.“

„Neříkejte!“ Zavedla ho do kuchyně a pověsila mu promáčený kabát na háček na dveřích.

„Asi před rokem tady bydlel přítel bratrance mé nakladatelky. Všude vyprávěl, že majitelka penzionu Trnková chaloupka vaří jako anděl.“ Zato se ovšem nezmínil, že tak i vypadá.

„To je hezký kompliment.“ Brianna postavila na kávu, poté odlila trochu polévky do hrnečku a začala ji ohřívat. „Bohužel vám v tuhle hodinu můžu nabídnout jen skromné občerstvení, ale hladový do postele nepůjdete.“ Z košíku vyndala chléb a ukrojila štědrý krajíc. „Máte za sebou dlouhou cestu?“

„Jedu z Dublinu, ale vyjel jsem pozdě. Původně jsem se chtěl zdržet ještě den, ale neměl jsem stání.“ Usmál se na ni a hladově se zakousl do chleba dřív, než mu stihla nabídnout máslo. „Bylo načase vydat se na cestu. Vedete to tady sama?“

„Ano. V tuhle roční dobu tady bohužel nenajdete velkou společnost.“

„Nepřijel jsem, abych se tu společensky vyžíval,“ řekl a sledoval ji, jak odměřuje kávu. Kuchyň se rozvorjěla jako v nebi.

„Já vím, přijel jste kvůli práci. Je ohromné, když někdo umí vyprávět příběhy.“

„Má to něco do sebe.“

„Mně se ty vaše moc líbí,“ řekla prostě a vyndala z kredence kameninovou mísu potaženou tmavomodrou glazurou.

Povytáhl obočí. Lidé ho v takové chvíli obvykle začali bombardovat otázkami. Jak píšete, odkud berete nápady –a nejnenáviděnější ze všech – jak jste zařídil, že vás vydávají? Po palbě otázek se s železnou pravidelností opakovalo důvěrné sdělení, že tazatel taky ví o jednom námětu, z něhož by dozajista byl báječný román.

Ale ona už k té prosté větě nedodala ani slůvko. Gray se opět usmál. „Díky. Někdy se docela líbí i mně.“ Naklonil se nad talíř s polévkou, který před něj postavila, a začichal. „Tak tohle tedy nevoní jako skromné občerstvení.“

„Je to jen hovězí vývar se zeleninou. Jestli máte chuť, udělám vám i sendvič.“

„Ne, tohle mi docela stačí.“ Ochutnal a povzdechl si. „Opravdová lahůdka.“ Upřel na ni zkoumavý pohled. Zdalipak má pleť vždycky tak hedvábnou a zrůžovělou? Nebo je to jen tím, že je rozespalá? „Snažím se kajícně litovat, že jsem vás vzbudil,“ řekl a nabral si další sousto. „Ale tímhle jste mi to pořádně ztížila.“

„Dobrý penzion by měl být lidem na cestách otevřený ve dne v noci, pane Thane.“ Postavila před něj hrnek s kávou a přivolala psa, který se okamžitě vztyčil z pelíšku u kuchyňského stolu. „Ještě si naberte, jestli vám tak chutná. Já vám zatím připravím pokoj.“

Vyšla z kuchyně a na schodech přidala do kroku. Musí převléknout postel, vyměnit ručníky. Nabídnout mu jiný pokoj ji ani nenapadlo. Jako jediný host měl právo na to nejlepší.

Pracovala rychle; právě cpala polštář do povlaku lemovaného krajkou, když ode dveří zaslechla nějaký zvuk.

V prvním okamžiku se lekla, když v nich uviděla stát svého hosta. Pak nad tím mávla rukou; vždyť je koneckonců ve vlastním domě, má tedy právo používat kteroukoliv jeho část.

„Užívala jsem si tady něco jako dovolenou," řekla omluvně a uhladila záhyb na přikrývce.

Zvláštní, pomyslel si – jak může žena, zabraná do činnosti tak prozaické, jako je stlaní postele, vypadat tak neskutečně svůdně. Nejspíš je unaven víc, než si myslel.

„Podle všeho jsem vás vytáhl z postele ne jednou, ale hned dvakrát. Ale kvůli mně se stěhovat nemusíte."

„Tohle je pokoj, za který jste zaplatil. Je tady teplo, zatopila jsem. A máte vlastní koupelnu. Jestli se chcete…"

Zmlkla, protože vytušila, že stojí za ní. Ucítila mrazení v zádech a strnula, ále on se jen natáhl po knížce na nočním stolku.

Brianna si odkašlala a ustoupila. „Usnula jsem s tou knihou v ruce," zamumlala, ale hned vyděšeně vytřeštila oči. „Totiž… ne že by mě uspala, tak jsem to nemyslela, Já jen…" Viděla, že se usmívá. Ne, culil se na ni. Neodolala a úsměv mu oplatila. „Zdály se mi pak ošklivé sny."

„Díky."

Opět se uvolnila a několika mechanickými pohyby dostlala postel. „A když jste se tady objevil uprostřed noci a bouřky, hned jsem myslela na nejhorší. Byla jsem si jistá, že vrah vyskočil z knížky a v ruce drží zakrvácený nůž."

„A už víte, kdo to je?"

Přimhouřila oči. „Nevím, ale mám jisté podezření. Umíte si náramně šikovně pohrávat s city čtenářů, pane Thane!"

„Říkejte mi Grayi," prohlásil a podal jí knihu. „Vždyť obrazně řečeno sdílíme jedno lože." Vzdal ji za ruku, a než stihla zareagovat, přitiskl si ji ke rtům, čímž ji zcela vyvedl z míry. „Díky za polévku."

„Rádo se stalo. Dobře se vyspěte."

O tom nepochyboval. Jen co se za Briannou zavřely dveře, shodil ze sebe šaty a svalil se nahý do postele. Ve vzduchu se vznášela slabá vůně šeříků – šeříků a rozkvetlé louky, která mu připomínala Brianniny vlasy.

Usnul s úsměvem na rtech.

Kapitola druhá

Pořád pršelo. První, čeho si Gray všiml, když ráno otevřel oči, bylo příšeří. Mohlo to být kdykoliv mezi svítáním a smrákáním. Staré hodiny na kamenné římse krbu ukazovaly čtvrt na deset. Optimisticky si namluvil, že je čtvrt na deset ráno.

Včera v noci si pokoj vůbec neprohlédl. Únava z cesty i hezký pohled na steloucí Briannu Concannonovou mu zamlžily mozek. Teď, ve vyhřátém pelíšku pod teplou přikrývkou, si to všechno vynahradil. Zdi byly o tapetovány vzorkem, který je od podlahy až po strop pokrýval drobnými plazivými výhonky fialek a růžových poupat. Oheň, nyní už vyhaslý, hořel předtím v kamenném krbu; vedle něj, v malované bedýnce, ležela hromada borkových cihel.

V jednom rohu stál starožitný, masivní psací stůl s horní deskou naleštěnou tak, až se blýskala. Na něm byly rozestaveny mosazná lampa, starý kalamář a skleněná mísa s potpourri. Uprostřed toaletního stolku se zrcadlem trůnila váza se sušenými květy. Ke konferenčnímu stolku byly přistavené dvě židle potažené světle růžovou látkou. Tkaný běhoun na podlaze podtrhoval tlumené odstíny pokoje i polní kvítí na stěnách.

Gray se opřel o pelest a zívl. Ke své práci nepotřeboval výjimečné prostředí, ale uměl ho ocenit. Když se to vezme kolem a kolem, vybral jsem si dobře, usoudil.

Chtělo se mu svinout se do klubíčka a znovu usnout. Ještě za sebou nezavřel dveře klece – jak se obrazně vyjadřoval o svém psaní.v Chladná, deštivá rána všude na světě byla určena k tomu, aby

se prolenošila v posteli. Ale vzpomněl si na svou bytnou, hezkou Briannu s růžovými tvářičkami. Zvědavost mu nedala spát; shodil přikrývku a opatrně se postavil na studenou podlahu.

Ještě že teče teplá voda, pomyslel si ospale, když stál pod sprchou. Mýdlo slabě vonělo piniovým hájem. Na svých cestách už zažil pěknou řádku ledových sprch. Prostá útulnost koupelny, bílé ručníky s kouzelnou drobnou výšivkou dokonale vyhovovaly jeho náladě. Ale jemu koneckonců vždycky vyhovovalo prostředí, v němž se ocital – od stanu v arizonské poušti až po přepychové hotely na Riviéře. Gray si rád namlouval, že mění prostředí podle svých potřeb – dokud se, samozřejmě, nezměnily jeho potřeby.

Na příštích pár měsíců mu bude skvěle vyhovovat útulný penzion v Irsku. Zejména když ho vede tak půvabné stvoření, v tom spatřoval další plus. Krása je vždycky plus.

Usoudil, že nemá proč se holit, a natáhl si džínsy a ošoupanou mikinu. Jelikož vítr venku ustal, napadlo ho, že by se po snídani mohl projít po polích. Nasát trochu atmosféry.

Dolů ho popohnala vidina snídaně.

Nepřekvapilo ho, že ji našel v kuchyni. Zdálo se mu, že ta místnost je pro ni jako stvořená – kouřící kamna, světlé zdi, police s úhledně srovnaným nádobím.

Všiml si, že si vlasy vyčesala nahoru. Patrně se domnívala, že uzel na temeni je praktický. Možná, že je, přemítal, nebýt neposlušných pramenů, jež z něj vyklouzly a v měkkých vlnách lemovaly její krk a tváře – a praktické se rázem měnilo v dráždivé a okouzlující.

Jenže nechat se okouzlit vlastní bytnou patrně není zrovna ten nejlepší nápad.

Právě něco pekla, a z té vůně se mu začaly sbíhat sliny. Určitě to byla vůně jídla, a ne pohled na ni v úhledné bílé zástěrce, jež tak podnítil jeho apetit.

V té chvíli se otočila; v náručí držela velkou mísu, v níž něco míchala vařečkou. Překvapeně zamrkala, pak se opatrně pousmála na přivítanou. „Dobré ráno. Jistě budete chtít posnídat…“

„Dám si cokoli, co tak krásně voní.“

„To ne.“ Rychlými, zručnými pohyby, jež musel bezděky obdivovat, vylila obsah mísy na plech. „Jednak to ještě není hotové, a kromě toho je to koláč ke svačině.“

„Jablka,“ prohodil, zhluboka nasávaje vzduch. „Skořice.“

„Máte dobrý čich. Myslíte, že zvládnete irskou snídani, anebo máte chuť na něco lehčího?“

„Nic lehkého jsem na mysli neměl.“

„Fajn. Takže jídelna je tamhle za těmi dveřmi. Zatím vám přinesu kávu a rohlíky.“

„Nemohl bych se najíst tady?“ Obdařil ji tak okouzlujícím úsměvem, jaký jen dokázal vyloudit, a opřel se o rám dveří. „Nebo vám vadí, když se na vás lidi koukají, jak vaříte?“ Případně jak děláte cokoli jiného, pomyslel si.

„Vůbec ne.“ Někteří hosté to tak měli radši, i když většina se nechávala obsloužit v jídelně. Nalila mu kávu, kterou už měla uvařenou. „Černou, viďte?“

„Správně.“ Vstoje ji usrkával a pozoroval Briannu. „Vyrostla jste v tomhle domě?“

„Ano.“ Na pánev položila nakrájenou klobásu.

„Myslel jsem, že je to spíš rodinný domek než penzion.“

„Taky že byl. Měli jsme hospodářství, víte, ale většinu půdy jsme prodali. Zůstal nám dům a malá chaloupka kousek odsud, kde občas bydlí moje sestra s manželem.“

„Občas?“

„On má svůj dům v Dublinu. Je majitelem galerií. Ona je umělkyně.“

„Á, a co dělá?“

Brianna se pousmála. Většina lidí si pod pojmem umělec uměla představit jedině malíře, což Maggii vždycky hrozně rozčilovalo. „Fouká sklo. Je umělecká sklářka.“ Brianna pokynula k míse na kuchyňském stole. Pastelové odstíny se slévaly a proplétaly v odvážném oblouku; křehký okraj připomínal deštěm pokropené růžové plátky. „To je její práce.“

„Úchvatné.“ Zvědavě přistoupil blíž a konečkem prstu přejel po zvlněném okraji. „Concannonová,“ zamumlal, ale pak se pobaveně

uchechtl. „Ať se propadnu – M. M. Concannonová, ta irská senzace!“

Brianniny oči se radostně roztančily. „Vážně jí tak říkají? Ach, to ji moc potěší.“ V očích jí blýskla hrdost. „Vy už jste snad nějakou její práci viděl?“

„To bych řekl, nedávno jsem si koupil – kruci, ani vlastně nevím, co to je. Takovou sochu. V londýnské pobočce Světové galerie, jsou to tak dva týdny.“

„Roganova galerie. Jejího manžela.“

„Jak příhodné.“ Přešel ke kamnům a dolil si kávu. Smažící se klobása voněla téměř stejně svůdně jako hostitelka. „Je to úžasné dílo. Ledově bílé sklo, uvnitř plápolá oheň. Připomínalo mi to Pevnost samoty.“ Když viděl její nechápavý pohled, vybuchl smíchy. „Koukám, že neznáte americké kreslené seriály. Supermanova soukromá svatyně, tuším někde za polárním kruhem.“

„To se jí bude líbit. Maggie má slabost pro soukromé svatyně.“ Navyklým, podvědomým pohybem si za sponku zastrčila uvolněný pramen. Začínala být trochu nervózní. Usoudila, že ji vyvádí z míry jeho upřený, nepokrytě zálibný pohled, který byl tak znepokojivě důvěrný. To dělá ten spisovatel v něm, pomyslela si a do prskajícího tuku naházela brambory.

„Teď staví galerii i tady v Claře,“ pokračovala. „Na jaře ji chtějí otevřít. Tumáte ovesnou kaši, abyste neumřel hlady, než dodělám to ostatní.“

Ovesná kaše. To nemá chybu. Deštivé ráno v irské chaloupce a ovesná kaše v hnědé kameninové míse. S pobaveným úsměvem se posadil a pustil se do jídla.

„Tak vy chcete napsat knížku, která se bude odehrávat zde v Irsku, že?“ Ohlédla se přes rameno. „Nevadí vám, že se na to vyptávám?“

„Vůbec ne. Přesně to mám v úmyslu. Pustá krajina, deštěm zmáčená pole, strmé útesy.“ Pokrčil rameny. „Malebné vesničky. Pohlednicové. Ale pod tím vším doutnají všelijaké vášně a touhy.“

Nyní se zasmála ona; na pánvi otočila slaninu. „Nevím, jestli se naše venkovské vášně a touhy budou hodit k vašemu záměru, pane Thane!“

„Grayi.“

„Dobře, Grayi.“ Vzala vajíčko a jednou rukou ho rozbila do syčící pánve. „Moje vášně věru vzkypěly, když jedna Murphyho kráva loni v létě polámala plot a pošlapala mi moje růže. A pokud mě paměť neklame, Tommy Duggin a Joe Ryan se nedávno do krve poprali před 0’Malleyho hospodou.“

„Kvůli ženské?“

„To zrovna ne. Kvůli fotbalovému zápasu v televizi. Ale prý byli oba trochu pod parou, a jen co se jim to trochu vykouřilo z hlav, tak se hned zase dali dohromady.“

„Inu, beletrie je v podstatě jedna velká lež.“

„Ale jděte.“ Její oči, něžně zelené a vážné, se setkaly s jeho, když před něj postavila talíř. „Je to jen jiný druh pravdy. V okamžiku, kdy to píšete, je to vaše pravda, nebo ne?“

Její postřeh ho překvapil a bezmála uvedl do rozpaků. „Ano. Ano, to je fakt.“

Brianna, spokojená s odpovědí, se otočila ke kamnům a začala na velký podnos klást klobásu, plátek slaniny, vajíčka a pečené brambory. „Ve vsi vzbudíte senzaci. Abyste věděl, my Irové jsme do spisovatelů celí diví.“

„Nejsem žádný Yeats.“

Pozorovala ho, jak si na talíř nakládá štědrou porci, a potěšené se usmála. „Ale vyjím přece být nechcete, nebo snad ano?“ v

Zakousl se do křupavé slaniny a udiveně vzhlédl. Jak ho jen mohla tak rychle a tak přesně prohlédnout? Jeho, který se tak rád halil do roucha tajemná – bez minulosti, bez budoucnosti?

Než se vzmohl na odpověď, kuchyňské dveře se rozlétly a dovnitř se vřítil vír deště a ženy. „Nějaký tupec nechal svůj auťák rovnou uprostřed silnice před domem, Brie.“ Maggie se zarazila, strhla z hlavy promáčenou čepici, a zkoumavě se zahleděla na Graye.

„Vinen,“ hlásil okamžitě a zvedl ruku. „Zapomněl jsem. Hned ho jdu přeparkovat.“

„Teď už není žádný spěch.“ Energickým gestem ho vmáčkla na židli a sundala si pršiplášť. „Jen se v klidu nasnídejte, já mám času dost. Vy budete nejspíš ten Arnik, ten spisovatel, že?“

„Vinen podruhé. A vy budete paní M. M. Concannonová.“

„To jsem.“

„Moje sestra Maggie,“ řekla Brianna, zatímco nalévala čaj. „Grayson Thane.“

Maggie se posadila a ulehčené si oddechla. Miminko v bříšku se bouřlivě hlásilo k životu. „Přijel jste o něco dřív, ne?“

„Změna plánů.“ Maggie je ostřejší verzí Brianny, napadlo Graye. Zrzavější vlasy, zelenější oči – bodavější oči. „Vaše sestra byla natolik laskavá, že mě nenechala přespat na dvoře.“

„Ach, to je dobrácká, ta naše Brie.“ Maggie si vzala kousek slaniny z podnosu. „Jablečný závin?“ zeptala se, vtahujíc vzduch.

„Ke svačině.“ Brianna vyndala z trouby jeden plech a vsunula do ní další. „Můžete na něj přijít oba, i s Roganem.“

„Možná se stavíme.“ Z košíku na stole vyndala housku a začala ji okusovat. „Prý se tady chcete chvilku zdržet, co?“

„Maggie, přestaň vyslýchat mého hosta. Těch housek mám dost, kdyby sis jich pár chtěla vzít domů.“

„Já ještě neodcházím. Rogan sedí u telefonu, a jak já to odhaduju, bude u něj trčet snad až do soudného dne. Jela jsem dq vsi pro chleba.“

„Já ho mám dost, můžeš si vzít.“

Maggie se usmála a zakousla se do housky. „Myslela jsem si to.“ Upřela ty ostré zelené oči na Graye. „Brie toho vždycky napeče dost pro celou vesnici.“

„Umělecký talent máte patrně obě,“ prohodil Gray ledabyle. Namazal si krajíc tlustou vrstvou jahodového džemu, poté se o džem družně podělil s Maggií. „Vy na sklo, Brie na vaření.“ Bezostyšně vrhl roztoužený pohled na koláč chladnoucí na kamnech. „Jak dlouho je ještě do svačiny?“

Maggie se na něho zaculila. „Možná že si vás oblíbím.“

„Já vás možná taky.“ Vstal. „Poodjedu s tím vozem.“

„Stačí, když zajedete do uličky.“

Vrhl na Briannu nechápavý pohled. „Do jaké uličky?“

„U domu – vy tomu asi spíš říkáte příjezdová cesta. Chcete pomoct se zavazadly?“

„Ne, to zvládnu sám. Moc rád jsem vás poznal, Maggie.“

„Nápodobně.“ Maggie si olízla prsty a počkala, až uslyší cvaknutí kliky. „Vypadá líp než na fotkách na zadní straně svých knížek.“

„To je fakt.“

„Kdo by to byl řekl, že i spisovatel může být tak hezky stavěný – samý sval a samá šlacha…“

Brianna zůstala stát zády obrácená k Maggii; bylo jí jasné, že Maggie z ní chce vypáčit co nejvíc. „Jo, myslím, že se docela povedl. Ale v životě by mě nenapadlo, že vdaná ženská v šestém měsíci těhotenství si bude takhle všímat hezky stavěného chlapa.“

Maggie si opovržlivě odfrkla. „Řekla bych, že jeho si musí všimnout každá normální ženská. A jestli sis ho nevšimla ty, myslím, že bychom měli dát vyšetřit i něco víc, než jen tvůj zrak.“

„Já mám zrak v pořádku, děkuju pěkně. Hlavně že sis ještě včera dělala hrozné starosti, že tady s ním zůstanu sama.“

„To jsem ještě nevěděla, že se mi bude líbit.“

S tichým povzdechem vrhla Brianna kradmý pohled na kuchyňské dveře. Bála se, že nestihne Maggii říct, co jí leží na srdci. Navlhčila si rty a ruce zaměstnala uklízením nádobí od snídaně. „Maggie, byla bych ráda, kdyby sis našla chvilku čas a stavila se někdy později. Potřebuju s tebou mluvit.“

„Tak spusť!“

„Ne, to nejde.“ Pohlédla ke dveřím. „Na to potřebujeme soukromí. Je to důležité.“

„Jsi rozrušená.“

„Nevím, jestli jsem rozrušená nebo ne.“

„Provedl ti něco? Ten Arnik?“ Maggie se navzdory bříšku vymrštila ze židle, připravená bránit sestru zuby nehty.

„Ne, ne! To s ním nemá nic společného,“ zvolala Brianna podrážděně a založila si ruce v bok. „Hele, vždyť jsi právě tvrdila, že se ti líbí.“

„Jestli tě rozčiluje, tak ne!“

„Ale vůbec ne. Nechtěj to ze mě vypáčit. Stavila by ses později, až budu mít jistotu, že nás nikdo nevyruší?“

„Jistěže.“ Ustaraná Maggie položila Brianně ruku na rameno. „Chceš, aby přišel i Rogan?“

„Jestli bude moct, tak ano,“ usoudila Brianna vzhledem k Maggiině stavu. „Ano, prosím tě, vem ho s sebou.“

„Takže před svačinou – kolem druhé, třetí?“

„To se mihodí. Vem si ty housky, Maggie, i chleba. Já pomůžu panu Thaneovi s ubytováním.“

V v v v

Ničeho se Brianna neděsila víc než hádek, zlobných slov a zatrpklosti. Vyrostla totiž v domě, jehož atmosféra jimi byla neustále prosycená, v němž zášť a zklamání rozdmýchávaly výbuchy hněvu a vyvolávaly křik. Brianna se tomu bránila tím, že se neustále snažila ovládat vlastní city; tudíž jí byly na hony vzdálené bouře vzteku a zuřivosti, jež její sestře sloužily jako ochranný štít proti trápení a mizérii, v níž žili jejich rodiče.

Jen v duchu si uměla přiznat, že si často právala, aby se jednou probudila a zjistila, že rodiče se rozhodli nebrat ohled na církev a tradice, a rozešli se každý svou cestou. Ale častěji, mnohem častěji se modlila, aby se stal zázrak. Aby se rodiče znovu našli, aby znovu zažehli onu jiskru, jež je před mnoha lety svedla a spoutala.

Nyní alespoň zčásti chápala, proč se ten zázrak nikdy nemohl stát. Amanda. Ta žena se jmenovala Amanda.

Ví o ní matka? dumala Brianna. Zdalipak ví, že manžel, který se jí tolik protivil, kdysi miloval jinou? A zdalipak taky ví, že plodem té bezhlavé, zapovězené lásky je dítě, dnes dospělý člověk?

Na to se jí nikdy nemůžu zeptat. A taky se nikdy nezeptám, slíbila si Brianna v duchu. Netoužila být svědkem příšerné scény, kterou by tím jistě vyvolala.

Přesto se ale po zbytek dne děsila toho, jak sdělí svůj objev sestře. Věděla totiž – neboť Maggii znala dobře –, že v ní tou novinou vyvolá dotčenou lítost, hněv i hluboké rozčarování.

Odkládala to celé hodiny. Jako typický zbabělec, plísnila se v duchu. Ale namlouvala si, že si to nejdřív potřebuje sama srovnat v hlavě, než to břímě naloží na Maggiina bedra.

Gray jí poskytoval dokonalé rozptýlení. Pomáhala mu zabydlet se v jeho pokoji a odpovídala na jeho otázky o nejbližších vískách i

širokém okolí. A že těch otázek bylo – na tucty. Když mu konečně vysvětlovala, jak se dostane do Ennisu, byla vyčerpaná. Jeho neúnavná energie jí připomínala hadího muže, kterého jednou viděla na pouti; kroutil se a ohýbal do neuvěřitelných tvarů, pak se z nich v mžiku rozmotal, jen aby se zkroutil do další bizarní polohy.

Aby se trochu uvolnila, pustila se do drhnutí kuchyňské podlahy.

Ještě nebyly ani dvě, když zaslechla Conův veselý štěkot na uvítanou. V konvici se louhoval čaj, na pečivu usychala cukrová poleva, sendviče byly nakrájené do úhledných trojúhelníků. Brianna si rychle osušila ruce a šla přivítat sestru a švagra.

„Vy jste přišli pěšky?“

„Sweeney tvrdí, že potřebuju pohyb.“ Maggiiny tváře pokrýval ruměnec a oči jí jen tančily. Pomalu, důkladně nasála vzduch a dodala: „Tedy rozhodně ho budu potřebovat po svačině!“

„Je teď hrozně mlsná.“ Rogan pověsil svůj i Maggiin kabát na háček u dveří. I když měl na sobě staré kalhoty a na nohou pevné vycházkové boty, nic na něm nemohlo zastřít „dublinský punc“, jak to nazývala jeho paní. Byl to vysoký, snědý elegán, ať měl na sobě smoking nebo staré hadry. „Ještě štěstí, že jsi nás pozvala na svačinu, Brianno. Maggie totiž u nás vyklidila spíž.“

„No, tady je toho dost pro všechny. Běžte si sednout k ohni, já to přinesu.“

„Copak jsme nějací hosté?“ namítla Maggie. „Nám stačí kuchyň.“

„Já v ní trčím celý den.“ To byla ovšem chabá výmluva. V žádné jiné místnosti nebylo Brianně tak dobře. Ale k nelehkému úkolu, který před ní stál, potřebovala formální prostředí přijímacího salonu. „A taky je tam příjemně zatopeno.“

„Odnesu podnos,“ nabídl se Rogan. Jen co se usadili v salonu, Maggie se natáhla po koláčku.

„Vezmi si raději sendvič,“ ozval se Rogan.

„Jedná se mnou spíš jako s děckem, ne jako se ženou, která dítě čeká,“ postěžovala si Maggie, ale poslušně sáhla nejprve po sendviči. „Vyprávěla jsem Roganovi o tom tvém přitažlivém Amíkovi. Dlouhá hříva s blonďatými konečky, vypracované svaly, velikánská hnědá kukadla. Copak on s námi neposvačí?“

„Na svačinu je ještě brzy,“ podotkl Rogan. „Četl jsem pár jeho knížek,“ svěřil se Brianně. „Náramně dobře umí vtáhnout čtenáře do děje.“

„Já vím,“ pousmála se Brianna. „Včera večer jsem u jedné z jeho knih usnula a nechala jsem rozsvíceno. Pan Thane si vyjel do Ennisu a do okolí. Hodí mi dopis na poštu, to je od něj laskavé.“ Jít na věc oklikou, usoudila Brianna, bývá často nejsnazší. „Když jsem včera uklízela v podkroví, našla jsem nějaké písemnosti.“

„To už jsme přece vyřídily, nebo ne?“ zeptala se Maggie.

„Spousty tátových krabic jsme se ani nedotkly. Dokud tady byla máma, raději jsem do toho příliš nevrtala.“

„Určitě by spustila hlasitý povyk.“ Maggie se zamračeně podívala do šálku s čajem. „Neměla by ses probírat jeho papíry sama, Brie.“

„Mně to nevadí. Napadlo mě, že bych mohla podkroví přestavět na hezkou mansardu pro hosty.“

„Další hosté!“ Maggie obrátila oči v sloup. „Vždyť už tak se jich tady celé jaro a léto hemží mraky!“

„Já mám ráda hodně lidí v domě.“ Byl to letitý spor, na němž se nejspíš nikdy neshodnou. „Ale to je vedlejší; bylo už načase probrat ty věci. Bylo tam i nějaké šatstvo, ale z toho většinou zbyly jen cáry. Ale zato jsem našla tohle.“ Vstala a přešla k malé krabici, z níž vyndala bílé šatičky s krajkou. „Nepochybně babiččina práce. Táta to asi schoval pro vnoučátka.“

„Ach.“ Maggiiríy oči i ústa rázem zněžněly, zjihl jí hlas. Napřáhla ruce a opatrně vzala šatičky do dlaní. „Jsou tak malinkaté,“ zamumlala. Když pohladila jemné plátno, dítě se v ní pohnulo.

„Je mi jasné, že tvoje rodina má nachystáno něco podobného, Rogane, ale…“

„No, tak vezmi tohle. Děkuji, Brie.“ Stačil mu jediný pohled na manželčinu tvář, aby věděl, co dělat. „Tumáš, Margaret Mary.“

Maggie vzala kapesník, který jí podával, a utřela si oči. „V knížkách píšou, že to mají na svědomí hormony. Všechno mě hned rozbrečí.“

„Ukaž, uložím je.“ Když Brianna vrátila šatičky do krabice, přistoupila k dalšímu bodu a ukázala Maggii potvrzení o nákupu

akcií. „Našla jsem taky tohle. Táta to musel koupit nebo do toho investovat krátce před smrtí.“

Maggie zběžně prolétla dokument a povzdechla si. „Další tátův výnosný projekt.“ Potvrzení ji dojalo bezmála stejně jako šatičky pro novorozeně. „To je celý on. Takže jeho napadlo, že to zkusí v důlním průmyslu!“

„Nu což, všechno ostatní už předtím zkusil.“

Rogan se nad potvrzením mračil. „Chceš, abych se poptal, co je to za společnost?“

„Už jsem jim napsala. PanThane ten dopis hodí ve městě na poštu. Stejně soudím, že z toho nic nebude.“ Ani z jednoho velkého plánu Torna Concannona nikdy nic nebylo. „Ale můžeš si ten dokument schovat u sebe, než se mi ozvou.“

„Je to deset tisíc akcií,“ poznamenal Rogan.

Maggie a Brianna se na sebe shovívavě usmály. „Jestli to náhodou bude mít větší cenu než ten papír, na kterém jsou vytištěny, tak to bude tátův rekord.“ Maggie pokrčila rameny a zakousla se do koláče. „Pořád do něčeho investoval nebo se pouštěl do nového podnikání. Měl jen velké sny, Rogane, a štědré srdce.“

Briannin úsměv povadl. „Našla jsem ještě něco jiného. Musím vám to ukázat. Dopisy.“

„Táta je psával rád, byl tím pověstný,“ řekla Maggie.

„Ne,“ přerušila ji Brianna dřív, než se Maggie stačila pustit do jedné ze svých oblíbených historek. Jen do toho, a to hned, povzbuzovala se v duchu, když cítila, jak její srdce zbaběle couvá. Udělej to rychle. „Tyhle někdo napsal jemu. Jsou tři a myslím, že bude nejlíp, když si je přečteš sama.“

Maggie postřehla zdrženlivý chlad v Brianniných očích, který tak dobře znala; byla to Briannina obrana před hněvem i žalem. „Dobrá, Brie.“

Brianna beze slova sáhla po dopisech a podala je Maggii –

Maggii stačil jediný pohled na zpáteční adresu, a rozbušilo se jí srdce. Otevřela první dopis.

Brianna slyšela, jak Maggie lapá po dechu. Nervózně si mnula spletené prsty. Dívala se, jak Maggie napřahuje ruku a pevně svírá Roganovu dlaň. Změnila se, přemítala Brianna a tiše si povzdechla.

Ještě před rokem by Maggie plesknutím odmítla ruku každého, kdo by ji snad chtěl utěšit.

„Amanda.“ V Maggiině hlase se zachvěl pláč. „To jméno vyslovil těsně předtím, než zemřel. Tenkrát, když stál tam na útesech u Loop Headu, na místě, co měl tolik rád. Šli jsme tam spolu, a on žertoval a dobíral si mě, jak nasedneme na loď a naší první zastávkou bude hospoda v New Yorku.“ Z očí jí vytryskly slzy. „V New Yorku. V New Yorku byla Amanda.“

„Tak on vyslovil její jméno…“ Brianna si přejela roztřesenými prsty po rtech; v poslední chvíli se ovládla, aby nepropadla zlozvyku z dětství a nezačala si okusovat nehty. „Teď si vzpomínám, že ses o tom po pohřbu zmínila. Řekl ještě něco? Pověděl ti o ní něco víc?“

„Nejenom vyslovil její jméno.“ Maggie si vztekle utřela slzy. „Neřekl o ní nic víc, ani tenkrát, ani jindy. Miloval ji, ale nic s tím neudělal.“

„Co mohl dělat?“ zeptala se Brianna. „Maggie…“

„Něco.“ Když Maggie zvedla hlavu, mísily se na její tváři čerstvé slzy s grimasou hněvu. „Cokoli. Ježíši Kriste, vždyť měl ze života peklo. Proč? Protože církev říká, že rozvod je hřích. Ale on přece už zhřešil, že? Dopustil se cizoložství. Ale cožpak mu to mám zazlívat? Nevím proč, když si vzpomenu, co v tomhle domě prožíval. Ale panebože, cožpak to nemohl dotáhnout do konce? Cožpak nemohl alespoň jednu jedinou věc dotáhnout do konce?“

„Zůstal kvůli nám.“ Briannin hlas zněl napjatě a odměřeně. „Kvůli nám, to přece víš.“

„Mám mu snad za to být vděčná?“

„Chceš mu snad vyčítat, že tě měl rád?“ zeptal se Rogan klidně. „Anebo ho odsoudíš za to, že měl rád jinou?“

V očích jí vzplál vztek. Ale rozhořčení, jež jí stoupalo hrdlem, vyprchalo a vystřídal je zármutek. „Ne, ani jedno, ani druhé. Ale mohl mít víc než jen vzpomínky.“

„Přečti si i ty ostatní, Maggie.“

„Ano. Byla jsi sotva na světě, když je napsala,“ prohodila a otevřela druhý dopis.

„Já vím,“ řekla Brianna sklesle.

„Myslím, že ho ta žena velice milovala. V těch dopisech je tolik něhy. Na tom nic není, toužit po troše lásky, něžnosti.“ Maggie pohlédla na Briannu v naději, že od ní dostane nějaké znamení. Ale viděla pouze tutéž chladnou odměřenost. S povzdechem otevřela poslední dopis, zatímco Brianna seděla a napjatě čekala. „Jen škoda, že táta…“ Slova jí uvízla v hrdle. „Ach, můj Bože. Dítě!“ Instinktivně si dlaní přikryla to své. „Byla těhotná.“

„Máme někde bratra nebo sestru. Nevím, co si počít.“

Sok a zlost vymrštily Maggii na nohy. Šálky s čajem zařinčely, když se odsunula od stolu a začala nervózně přecházet po pokoji. „Co si počít? Počato už bylo, ne? Před osmadvaceti lety, abych byla přesná.“

Rozrušená Brianna chtěla vstát, ale Rogan ji chlácholivě vzal za ruku. „Nech ji,“ zamumlal. „Ať si uleví, bude to tak lepší.“

„Jakým právem mu to oznámí, a pak mu navždy zmizí?“ volala Maggie rozhořčeně. „Jakým právem jí to on dovolil? A ty si teď myslíš, že je na nás, abychom to místo něj dotáhly do konce, viď? Tady přece nejde o nějaké opuštěné dítě bez táty, Brianno, nýbrž o dospělou osobu! Co my s tím máme společného?“

„Tátu, Maggie. Naše příbuzenstvo.“

„Ach ano, ta naše concannonovská famílie. Bůh nám buď milostiv.“ Maggii zaplavila vlna citů; opřela se o krbovou římsu a nepřítomně civěla do ohně. „Copak to byl takový slaboch?“

„Nevíme, co podnikl, co mohl podniknout. Možná se to nikdy nedozvíme.“ Brianna se opatrně nadechla. „Kdyby to věděla matka…“

Přerušil ji Maggiin úsečný, trpký smích. „Nevěděla to. Ty si snad myslíš, že by se toho nebyla chopila jako mocné zbraně, kterou by ho tloukla tak dlouho, až by ho srazila k zemi? Bůh ví, že všeho, co měla po ruce, jaksepatří využila.“

„Pak tedy nemá smysl říkat jí to teď.“

Maggie se pomalu otočila. „Ty jí nechceš nic říct?“

„Ne. Proč bychom jí měly ubližovat?“

Maggiiny rty se sevřely do tenké čáry. „Myslíš, že bychom jí tím ublížily?“

„Odkud bereš jistotu, že ne?“

Plamen vzteku v Maggii zhasl stejně rychle jako vzplál., Já nevím. Jak to můžu vědět? Najednou jsou mi oba úplně cizí.“

„On tě měl rád, Maggie.“ Rogan vstal a přistoupil k ní. „To přece víš.“

„Ano, to vím.“ Vděčně se o něj opřela. „Ale nevím, jak se s tím vyrovnat.“

„Myslím, že bychom se měly pokusit najít Amandu Doughertyovou,“ spustila Brianna, „a pak…“

„Nemyslí mi tb.“ Maggie zavřela oči. V jejím nitru svádělo bitvu tolik protichůdných citů, že náhle nevěděla, který z nich má poslechnout. „Musím si to nechat projít hlavou, Brie. Když to počkalo tolik let, jistě to počká ještě pár dnů.“

„Promiň, Maggie.“

„Ne aby sis to zase naložila na sebe.“ Do Maggiina hlasu se vrátila obvyklá ráznost a břitkost. „Už takhle vláčíš víc než dost. Dopřej mi pár dnů, Brie, pak se spolu rozhodneme, co v tom podnikneme dál.“

„Tak jo.“

„Chtěla bych ty dopisy mít prozatím u sebe.“

„Ovšemže.“

Maggie přešla pokoj a položila dlaň na Brianninu bledou tvář. „Tebe měl táta taky rád, Brie.“

„Po svém.“

„V každém ohledu. Byla jsi jeho andílek, jeho chladná růže. Netrap se tím. Však my už něco vykoumáme!“

V v v v

Grayovi nevadilo, když se z olověné oblohy znovu spustil liják. Stál na nízké zídce zbořeného hradu; byl z ní výhled na líně tekoucí řeku. Štěrbinami ve zdivu svištěl a skučel vítr. Připadal si úplně sám, nejen na tomto místě, nýbrž v této zemi, na celém světě.

Usoudil, že je to ideální místo pro vraždu.

Oběť by sem mohli vylákat a běžet za ní po starobylých, točitých kamenných schodech; mohla by bezmocně prchat až nahoru, kde by v ní vyhasla poslední jiskřička naděje. Odtamtud by už nebylo úniku.

Zde, na těchto místech, kde byla kdysi dávno prolita krev a vsákla se do kamene a půdy tak hluboko, a přece ne dost hluboko, dojde k nové vraždě. Nikoliv ve jménu Boha či vlasti, nýbrž jen tak, pro potěšení.

Gray už měl toho padoucha před očima; viděl, jak tasí nůž, který se v pološeru stříbřitě zaleskne. Znal svou oběť, její děs i její bolest. Hrdina i žena, kterou miluje, mu před očima vytanuli stejně zřetelně jako pomalý tok řeky pod ním.

Věděl, že už brzo bude muset začít, aby je stvořil svými slovy. Největší potěšení mu při psaní skýtalo právě to, jak svým postavám vdechoval život a převtěloval je do lidí z masa a kostí. Jak je zasazoval do prostředí, objevoval jejich povahu, jejich skrytý strach, každé zákoutí jejich minulosti.

Bylo to možná tím, že on sám žádnou minulost neměl. Vypracoval se sám – se stejnou zručností a důkladností, s jakou uhnětl své postavy. Grayson Thane byl tím, kým se rozhodl být, a jeho vypravěčské nadání mu poskytlo prostředky k tomu, aby se stal tím, čím toužil být, ve velkém stylu.

I když neoplýval přílišnou skromností, nepokládal se za nic víc než za schopného spisovatele, za výborného vypravěče. Zpočátku psal pro vlastní potěchu; měl to štěstí, že našel odezvu i u čtenářů.

Brianna měla pravdu. Netoužil stát se Yeatsem. Být dobrým spisovatelem pro něj znamenalo výnosné řemeslo a možnost dělat si, co se mu zlíbí. Být znamenitým spisovatelem – to by s sebou neslo odpovědnost a očekávání, po nichž netoužil. A k tomu, po čem netoužil, se jednoduše obracel zády.

Ale občas nastaly chvíle, jako zrovna nyní, kdy mu vrtalo hlavou, jaké to asi je, mít kořeny, předky, být tělem i duší oddán rodině či vlasti. Lidé, jež postavili tento hrad, kteří zde bojovali, zemřeli… Co byli zač? Co cítili? Po čem toužili? A jak to, že ve vzduchu pořád ještě zní ozvěna dávných bitev – stejně zřetelně jako osudová hudba meče narážejícího na sokovo ostří?

Právě kvůli tomu si vybral Irsko – kvůli jeho dějinám, kvůli lidem, kteří měli dlouhou paměť a hluboké kořeny. Kvůli lidem, přiznal si, jako je Brianna Concannonová.

Byla obdařena vším, co hledal pro svou hlavní ženskou postavu; vnímal to jako zvláštní, zajímavý dar z nebe.

Co se týče vzhledu, byla dokonalá: jemná, průzračná krása, prostá důstojnost, neokázalá noblesa. Ale pod tou skořápkou, v příkrém rozporu s onou štědrou pohostinností, se skrývala jakási uzavřenost, jakýsi smutek. Složitosti, pomyslel si, nastavuje tvář plískanici. Nic ho nebavilo tolik jako rozpory a složitosti – hádanky, jež čekají na rozluštění. Co způsobilo onen výraz štvance v jejích očích, onu sebeobrannou zdrženlivost v jejím chování?

Bude zajímavé zjistit to.

Kapitola třetí

Když se vrátil do penzionu, myslel si, že někam odešla. Jako pes neomylně větřící stopu zamířil do kuchyně. Zastavil ho její hlas – jemný, tichý a ledový. Bez jediné myšlenky na morální stránku naslouchání za dveřmi rychle vycouval a zůstal stát za dveřmi do salonu.

Viděl ji, jak telefonuje. Ruku měla omotanou šňůrou, což svědčilo o zlosti nebo nervozitě. Neviděl jí do tváře, ale strnulá šíje a ramena vypovídaly o její náladě jasnou řečí.

„Právě jsem přišla, mami. Musela jsem pro pár věcí do vsi. Mám hosta."

Pak se odmlčela a Gray pozoroval, jak si dlaní usilovně tře spánky.

„Ano, já vím. Mrzí mě, že tě to tak rozčiluje. Zítra se určitě stavím. Můžu…"

Ztichla, neboť ji zřejmě přerušil příval ostrých výčitek na druhém konci drátu. Gray potlačil touhu přistoupit k ní a uvolnit to strnulé napětí v jejím postoji.

„Zítra tě vezmu, kam jen budeš chtít. Nikdy jsem neřekla, že mám moc práce, a je mi líto, že se necítíš ve své kůži. Ty nákupy udělám, ano, to není problém. Ještě dopoledne, slibuju. Už musím končit. Mám v troubě koláč. Přinesu ti pár kousků, co říkáš? Zítra, mami, slibuju." Zamumlala pár slov na rozloučenou a otočila se. Výraz utrápené úzkosti vystřídal šok, když uviděla Graye, poté její tvář zalil ruměnec. „Chodíte tiše." V jejím hlase zaznívalo nepatrný podtón rozmrzelosti. „Nesíyšela jsem vás vejít."

„Nechtěl jsem rušit.“ Nestyděl se za to, že vyslechl její rozhovor; beze špetky studu také pozoroval, jak se na její tváři míhají protichůdné reakce. „Vaše matka bydlí někde poblíž?“

„Nedaleko.“ Její hlas zněl nyní úsečně; byl podbarvený hněvem, který v ní vzkypěl. Potají naslouchal jejímu osobnímu trápení, a ani ho nenapadlo omluvit se jí. „Prostřu ke svačině.“

„Jen žádný spěch. V troubě máte koláč.“

Pohlédla mu zpříma do očí. „Lhala jsem. Ráda bych vás upozornila, že jsem vám otevřela svůj dům, nikoli však svůj osobní život.“

Uznal to ledabylým přikývnutím. „A já bych vás zase měl upozornit, že do všeho strkám nos. Jste rozčilená, Brianno. Měla byste se mnou posvačit.“

„Já už jsem svačila, děkuji.“ Strnule přešla pokoj a chtěla proklouznout kolem něj. Zastavil ji dotekem paže, jemným jako pírko. V očích mu plála zvědavost, která se jí příčila. Byl v nich i soucit, po němž netoužila.

„Většina spisovatelů má stejně otevřené uši jako dobrý hospodský.“

Uhnula. Byl to pohyb sice nepatrný, ale vytvořil mezi nimi odstup a podtrhl její další slova. „Nikdy jsem nechápala lidi, kteří pokládají za nutné svěřovat se s osobními problémy mužskému, co jim čepuje pivo. Přinesu vám čaj do salonu. Mám práci v kuchyni a nemohu vám dělat společnost.“

Když odešla, zamyšleně svraštil obočí. Dostal, co mu patřilo; odkázala ho do patřičných mezí.

V v v v

Brianna nemohla svému hostu vytýkat zvědavost. Měla jí sama na rozdávání. Bavilo ji poznávat osudy lidí, kteří se třeba jen na pár dní ubytovali v jejím penzionu, naslouchat vyprávění o jejich životě a o příbuzných. Možná to bylo nespravedlivé, ale o sobě raději mlčela. Mnohem víc jí vyhovovala role pozorné posluchačky. Bylo to tak bezpečnější.

Ale nezlobila se na něho. Zkušenost ji naučila, že hněvem se nic nevyřeší. Trpělivost, slušnost a tichý tón bývaly ve většině sporů mnohem účinnějšími ochrannými štíty i zbraněmi. Věrnou službu jí prokázaly také u večeře; když dojídali, zdálo se jí, že se spolu s Grayem opět vžili do patřičných rolí bytné a hosta. Jeho neformální pozvání do hospody stejně neformálně odmítla, pak strávila příjemnou hodinku nad posledními stránkami jeho knihy.

Nyní, když svému hostu podala snídani a umyla nádobí, chystala se odjet za matkou a zbytek dopoledne jí věnovat. Maggie by se zlobila, kdyby se to dozvěděla, dumala Brianna. Ale její sestra nechápala, že je snazší – nebo rozhodně méně stresující – jednoduše se podrobit matčině diktátu, jejímu vynucování si času a pozornosti. Nebylo to sice příjemné, ale nebylo to ani časově náročné.

Ještě před necelým rokem, než jim Maggiina úspěšná kariéra umožnila poskytnout matce pohodlí vlastního domova a společnice, byla Brianna jejím poskokem čtyřiadvacet hodin denně: léčila ji z pomyslných nemocí a naslouchala jejím neutuchajícím stížnostem na bídu a nouzi.

A taky jí bylo čas od času připomínáno, že ona, Maeve, svou mateřskou povinnost splnila, když dala Brianně život. Brianna však byla ochotna zaplatit jakoukoliv cenu za klid, který jí zajišťovalo její postavení majitelky penzionu. Maggie to nechápala; Briannu kvůli tomu nepřestávalo hryzat svědomí.

Dnes svítilo slunce. V mírném vánku se vznášela škádlivá vůně vzdáleného jara – pomíjivá, tudíž tím vzácnější.

Aby ji mohla víc vychutnat, stáhla Brianna okénka svého stařičkého fiata. Až si do vozu přisedne matka, bude je muset opět vytáhnout a zapnout liknavé topení.

Vrhla kradmý, malinko závistivý pohled na hezký mercedes, který si pronajal Gray. Byl tak nablýskaný a elegantní. Ke svému řidiči se hodí přímo dokonale, přemítala Brianna. Napadlo ji, jaké by to asi bylo sedět za volantem takového bouráku, byť jen na krátkou chvilku.

Téměř omluvně pohladila volant svého fiatka, než otočila klíčkem. Motor zabral, zahučel a zakašlal.

„No tak, já to tak nemyslela,“ zamumlala a znovu otočila klíčkem. „Dělej, zlato, naskoč, prosím tě! Víš, jak nesnáší, když se opozdím!“

Ale motor jen škytl, pak ze sebe vydal poslední skomíravý sten a ztichl. Brianna odevzdaně vystoupila a zvedla kapotu. Věděla, že její fiat často podléhá náladám vrtošivého stařečka. Obvykle ho dokázala přemluvit několikerým vlídným pohlazením či poklepáním pomocí nářadí, jež vozila v kufru.

Právě z něj otlučenou brašnu s nářadím lovila, když ze dveří vyšel Gray.

„Nechce naskočit?“ zavolal na ni.

„Je to starý náladový dědek!“ Brianna si odfoukla vlasy z čela a vyhrnula si rukávy svetru. „Však on poslechne, až ho trochu proklepu.“

Gray vykročil k autu s palci zastrčenými v kapsách džínsů a naklonil se nad kapotu. V jeho chůzi nebylo nic šviháckého, a přece jí připadalo, že si vykračuje jako páv. „Nechcete, abych se na to podíval já?“

Zvědavě si ho prohlížela. Byl ještě neoholený; strniště, v němž by logicky měl vypadat jako nějaký ošumělý pobuda, mu místo toho ve spojení s dlouhými zlatohnědými vlasy, svázanými do nedbalého ohonu, přidávalo na přitažlivosti; přesně odpovídal Briannině představě o americké rockové hvězdě. Ta myšlenka jí na tváři vykouzlila úsměv.

„Vyznáte se v autech, nebo mi nabízíte pomoc jen proto, že byste měl – jako správný mužský?“

Tázavě zvedl obočí a zašklebil se na ni; docela se mu ulevilo, že už se na něj nezlobí.

„Ustupte, dámo,“ pronesl táhlým přízvukem amerického jihu a popadl brašnu s nářadím. „A nelamte si nad tím svou hezkou hlavinku. Takové věci přenechte mužským.“

Na Briannu udělal ten výstup velký dojem; naklonila hlavu na stranu a poznamenala: „Tohle znělo přesně jako Buck z té vaší knížky.“

„Máte jemný sluch.“ Vrhl na ni zářivý úsměv, poté se sklonil nad motorem. „Že to ale byl nabubřelý náfuka, viďte?“

„Hmmm.“ Nebyla si jistá, jestli je zdvořilé souhlasit, i když debatovali o fiktivní postavě. „Obvykle zlobí karburátor,“ poznamenala. „Murphy mi slíbil, že to dá do pořádku, jen co si najde chvilku čas.“

S hlavou i rameny pod kapotou k ní Gray otočil hlavu a loupl po ní očima. „Inu, Murphy tady není, že?“

Musela uznat, že má pravdu. Pozorovala Graye při práci a nervózně se kousala do rtů. Nesmírně si vážila jeho ochotné nabídky, to ano. Ale ten chlap je přece spisovatel, a ne automechanik! Nemohla mu dovolit, aby – třeba s těmi nejlepšími úmysly – něco poškodil.

„Když nějakým klackem odšroubuju tamhletu matku…“ sklonila se vedle Graye a ukázala prstem, „tak obvykle bez potíží nastartuju.“

Když se k ní přitočil, jejich oči a ústa se náhle ocitly na stejné úrovni. Voněla náramně – čerstvě a svěže jako ráno. Jak tak na ni zíral, postřehl, že její tváře zalévá ruměnec a oči se jí rozšiřují údivem. Taková rychlá a očividně nechtěná reakce by ho byla pobavila, kdyby neměl co dělat sám se sebou; jeho tělo se náhle vymklo vší kontrole.

„Tentokrát to není karburátor,“ řekl ochraptěle, zatímco přemítal, co by asi udělala, kdyby přitiskl rty na místo, kde jí na krku divoce tepal puls.

„Ne?“ Ani kdyby jí hrozilo smrtelné nebezpečí, nebyla by teď schopná pohybu. V jeho očích svítí zlato, napadlo ji pošetile – zlatavé proužky v moři hnědi, stejné jako ve vlasech. S veškerým vypětím vůle se nadechla a zase vydechla. „Obvykle to bývá.“

Malinko se pohnul, aby je oba vyzkoušel, až se jí ramenem opřel o paži. Její krásné oči se zmateně zamlžily, jako moře pod nejistou oblohou. „Tentokrát jsou to bateriové kabely. Jsou zkorodované.“

„Letošní zima byla… mimořádně vlhká.“

Kdyby se k ní teď jen nepatrný kousíček naklonil, měla by jeho rty na svých. Ta představa byla jako rána pěstí do žaludku. Byl by to drsný polibek, to věděla určitě. Zdalipak by ji políbil jako hrdina knížky, kterou včera večer dočetla? Kousal by ji do rtů, jazyk vrážel hluboko do hrdla? Jako ztělesnění rozpálené touhy a divoké naléhavosti, zatímco jeho ruce…

Ach Bože. Mýlila jsem se, zjistila Brianna s údivem –byla schopná pohybu, když jí hrozilo smrtelné nebezpečí. Alespoň jí to tak připadalo, i když Gray se ani nepohnul, dokonce ani nemrkl. Z výplodů vlastní fantazie ji jímala závrať; ucukla zpátky, ale vzápětí se jí z hrdla vydral krátký, vyděšený sten – to když on se pohnul s ní.

Stáli v záplavě slunce a téměř se objímali.

Co teď asi udělá, honilo se jí hlavou. Co teď asi udělám já?

Ani vlastně nevěděl, proč odolal. Možná ho zastavily vibrace strachu, jež vydávalo její tělo a které na něj dorážely v drobných vlnkách. Možná jím otřáslo poznání, že v něm také dříme strach – schoulený do malého, pevného klubíčka někde na dně žaludku.

Jako první proto ustoupil on; byl to nesmírně důležitý krok zpátky.

„Vyčistím vám je," pronesl. „A pak zkusíme znovu nastartovat."

•

Zaklesla ruce do sebe a propletla prsty. „Děkuju. Měla bych asi zavolat matce, že se trochu zdržím."

„Brianno." Vyčkal, až přestane ustupovat a opět mu pohlédne do očí. „Máte neuvěřitelně půvabný obličej."

V poklonách se příliš nevyznala; ani u této si nebyla jistá, kam ji má zařadit. Přikývla. „Díky. Mně se váš taky líbí."

Naklonil hlavu na stranu. „Jak opatrně si v této věci chcete počínat?"

Chvilku jí trvalo, než pochopila, další chvilku, než dokázala promluvit. „Velmi," vypravila nakonec ze staženého hrdla. „Velice opatrně."

Gray ji sledoval, jak mizí v domě, a pak se vrátil k rozdělané práci. „Právě toho jsem se nejvíc obával," zamumlal.

V v v v

Jakmile odjela – motor fiatu rozhodně potřeboval generální opravu –, vydal se Gray na dlouhou procházku do polí. Namlouval si, že vstřebává atmosféru, zkoumá prostředí a hledá inspiraci pro svou práci. Bohužel se znal až příliš dobře, aby pochopil, že se tak pokouší vyrovnat se svou reakcí na Briannu.

Je to přece normální reakce, ujišťoval se v duchu. Vždyť je to krásná žena. A on už s žádnou hezkou chvíli nebyl. Jestli se probouzí jeho libido, nelze se vůbec divit, to se přece dalo čekat.

V Anglii se seznámil s jednou ženou – spolupracovnicí jeho nakladatelství, se kterou si mohl parádně užít. Na chvilku. Ale nemohl se ubránit podezření, že ji mnohem více zajímá, jak by jejich vztah mohl uspíšit její kariéru, než jak by se jí to s ním líbilo. Bylo tedy až politováníhodně snadné udržet jejich vztah v čistě přátelské, platonické poloze.

Začínám být asi přesycený, znuděný životem, přemítal. To byla daň za úspěch – ať už přinášel bůhvíkolik radosti, pýchy a sebevědomí, vybíral si svou daň v podobě rostoucí nedůvěry a záštiplnějšího pohledu na svět. Ale to ho trápilo málokdy. Jakvtaky mohlo? Vždyť důvěra tak či tak nepatřila k jeho silným stránkám. Je přece lepší, napadlo ho, vidět věci takové, jaké jsou, než jaké je člověk vidět chce. Takoví lidé se hodí do krásné literatury, a ne do života.

Právě sem hodlal usměrnit svou reakci na Briannu: stane se prototypem jeho hrdinky. Kouzelná, klidná, vyrovnaná žena, v očích tajemství, ledová tříšť i tlumené ohýnky, a pod uhlazenou skořápkou dřímou protichůdné city a vášně.

Jaká vlastně je? O čem sní, z čeho má strach? Na tyto otázky bude Gray odpovídat, až bude tvořit ženu ze slov a fantazie.

Zdalipak žárlí na svou oslnivě úspěšnou sestru? Nepohrdá svou náročnou matkou? Je někdo, po kom touží a kdo touží po ní?

Na tyto otázky potřeboval znát odpověď, až bude objevovat Briannu Concannonovou.

Začínalo mu být jasné, že než začne vyprávět příběh, bude z nich muset vytvořit souvislý, věrohodný celek.

Potutelně se usmál a přidal do kroku. Neměl ani nejmenší výčitky, že bude strkat nos do něčích nejniternějších myšlenek a prožitků, a zároveň si jako oko v hlavě střežit své.

Zastavil se, pomalu se otáčel kolem vlastní osy a kochal se krajinou, jež se před ním prostírala. Podlehnout jejímu kouzlu bylo tak snadné – nedozírná zvlněná zeleň polí rozčíslá nepravidelným vzorcem šedých kamenných zídek a posetá vypasenými kravami.

Dopolední světlo bylo tak jasné a průzračné, že rozeznával lesk okenního skla na chalupách někde v dálce, rozevláté prádlo na šňůrách, schnoucí ve svěžím vánku.

Nebe nad hlavou připomínalo mísu plovoucí modři – jako vystřižené z pohlednic. Ale na západním okraji té mísy se začínala shlukovat mračna; jejich nachový lem hrozil bouřkou.

V těchto končinách, jež mu připadaly jako střed vyhraněného světa, cítil vůni trávy a krav, tu a tam podbarvenou závanem od moře, i jemnou, přejemnou vůni kouře z komína nějaké chalupy. Slyšel šumění větru v trávě, švihání kravských ohonů i ptačí fanfáry na oslavu dne.

Bezmála ho začínalo tížit svědomí, že do takových míst chce vsadit vraždění a mrzačení, i když jen smyšlené. Bezmála.

Měl na to šest měsíců. Šest měsíců, než se na pultech objeví jeho další knížka, než se s velikou chutí vrhne do zábavného víru propagačních turné a vystoupení v médiích. Šest měsíců na napsání příběhu, který se mu pomalu rodil v hlavě. Šest měsíců na to, aby si užil tohoto koutečku světa i lidí v něm.

Pak ho opustí, stejně jako opustil desítky jiných koutů, stovky jiných lidí, a odjede jinam, a zase jinam… V těkání z místa na místo byl hotový mistr.

Přeskočil zídku a vykročil po dalším poli.

Záhy ho upoutal pohled na kruh vztyčených kamenů a okamžitě zjitřil jeho fantazii. Už viděl impozantnější monumenty, stál ve stínu Stonehenge a pocítil jeho sílu. Tento kruh měl v průměru jen asi tři metry, nejvyšší kamenný kvádr nepřesahoval výšku dospělého muže. Ale najít něco podobného zde, mezi lhostejnými pasoucími se kravami, mu připadalo jako zázrak.

Kdo to postavil, a proč? Gray, fascinovaný tou podívanou, nejdříve obešel kruh po vnějším obvodu. Každý kamenný pár byl kdysi na vrcholu spojen jedním vodorovným kvádrem, takzvaným překladem. Na místě zůstaly pouze dva překladové kvádry, ostatní se skácely za jedné dávné noci. Alespoň doufal, že to bylo v noci, za bouřky, a třesk toho těžkého pádu na zem se rozléhal jako halasné láteření bohů.

Položil ruku na královský kámen. Byl rozehřátý od sluníčka, ale z jeho nitra k němu stoupal vzrušující ledový chlad. Nemohl bych to nějak použít? napadlo ho náhle. Co kdybych do svého díla nějak začlenil toto místo a ozvěny starověké magie?

Co kdyby se zde odehrála vražda? Vstoupil do středu kruhu. Možná nějaká rituální úlitba, přemítal. Nějaký samoúčelný obřad, který by rozkvetlou trávu i podstavce kvádrů potřísnil krví.

Anebo by se zde mohla odehrát milostná scéna. Zoufalý, dychtivý propletenec údů – pod nimi studená, vlhká tráva, nad nimi bílý úplněk. Kameny stojící na stráži, muž a žena oddávající se chtíči.

Obojí si uměl představit stejně zřetelně. Ale druhý obraz se mu zamlouval víc, mnohem víc; už už viděl Briannu, jak leží na zemi, vlasy jako vějíř rozhozené po trávě, zvednuté paže… Má mléčně bílou pleť, hebkou jako voda…

Její štíhlé boky se mu vzpínají vstříc, drobná záda prohnutá v milostném oblouku. Když se do ní zaboří, z jejích rtů se vydere výkřik. Její úhledně opilované nehty mu drásají záda… Její tělo pod ním cválá jako mustang, hlouběji, mocněji, až…

„Dobrý jitro vám přeju.“

„Ježíši!“ Gray vyděšeně couvl. Dýchal přerývaně, v ústech měl vyprahlo. Později, přislíbil si, později, to bude zábavné, ale nyní měl co dělat, aby se vytrhl z erotické fantazie a soustředil se na muže, který se blížil ke kamennému kruhu.

Byl to snědý, nápadně hezký chlap; oblečení prozrazovalo, že je to místní sedlák. Asi třicátník, odhadoval Gray, jeden z těch oslnivě krásných Irů, kteří se pyšní jako uhel černými vlasy a kobaltově modrýma očima. Dívaly se na něho přátelsky a pobaveně.

U nohou mu spokojeně ťapal Briannin pes. Když poznal Graye, vystřelil jako šíp do kruhu, aby se s ním bouřlivě přivítal.

„Zajímávej plácek, co říkáte?“ pronesl muž zpěvavým západoirským nářečím.

„Nečekal jsem, že tady najdu něco takového.“ Gray pohladil Cona po hlavě, obešel kamenný kvádr a přistoupil blíž. „Není to ani na jedné turistické mapě.“

„To věru není. Je to náš kamennej kruh, ale čas vod času se o něj rádi podělíme. Vy jste nejspíš ten Arnik od Brie.“ Podal mu drsnou, prací zhrublou ruku. „Já jsem ňákej Murphy Muldoon.“

„Jehož krávy tak rády šlapou po růžích.“

Murphy sebou trhl. „Kristapána, ta mi to do smrti nezapomene. Jako kdybych jí ty růže nezaplatil – do posledního keříčku. Člověk by řek, že jí ty krávy ušlapaly její prvorozený.“ Upřel pohled na Cona, jako by u něj hledal podporu. Pes ale jen seděl s hlavou nachýlenou na stranu a myslel si své. „Tak co, už jste se v Trnkový zabydlel?“

„Ano. Pokouším se poznávat okolí.“ Gray se opět rozhlédl kolem. „Patrně jsem se při tom dostal na váš pozemek.“

„Dneska už lidi, co se couraj po cizím pozemku, nestřílíme,“ prohodil Murphy nenucené.

„To se mi ulevilo.“ Gray vrhl zkoumavý pohled na svého společníka. Je v něm něco ryzího, poctivého, a snadno přístupného, pomyslel si. „Včera večer jsem se stavil v místní hospodě, u 0’Malleyho, a dal jsem si tam pivo s jedním chlápkem, s nějakým Rooneym.“

„Chcete říct, že ste ho pozval na půllitřík,“ ušklíbl se Murphy.

„Na dva,“ ušklíbl se na oplátku i Gray. „Taky si je vrchovatě zasloužil, za tu přehršli místních drbů, o které se se mnou podělil.“

„Něco z toho bylo možná i pravda.“ Murphy vytáhl z balíčku cigaretu a nabídl Grayovi.

Gray zavrtěl hlavou a strčil si ruce do kapes. Kouřil pouze, když psal. „Mám takový dojem, že padlo i vaše jméno.“

„O tom nepochybuju.“

„Víte vy, co mladýmu Murphymu schází?“ spustil Gray s tak výstižnou imitací Rooneyho mluvy, že Murphy vybuchl smíchy. „Hodná ženská a hromada silnejch potomků, aby mu měl kdo pomáhat na poli. Ale to víte, moc si vybírá, milej zlatej, a tak tráví noci vosamělej pod studenou duchnou.“

„Vod něj to teda sedí, to vám povim – von tráví většinu nocí v hospodě a stěžuje si, že ho ke kořalce dohnala jeho stará.“

„Jo, něco v tom smyslu mi vykládal.“ Gray nenápadně přešel k otázce, která ho zajímala nejvíc. „A tak jelikož vám Maggii vyfoukl

ten dublinský náfuka, nebude prý trvat dlouho a začnete se dvořit její mladší sestře.“

„Brie?“ Murphy potřásl hlavou a vyfoukl oblak kouře. „To by mi připadalo, jako kdybych se mazlil se svou malou sestřičkou.“ Ještě stále se usmíval, ale do Grayových očí se zavrtal ostrým pohledem. „Tak tohle jste chtěl vědět, pane Thane?“

„Grayi. Jo, to jsem chtěl vědět.“

„Tak vám povidám, že máte volnou cestu. Ale dávejte pozor, kam šlapete, já svý sestry chráním.“ Ležérně potáhl z cigarety, očividně spokojen, že tak jednoznačně vyjádřil svůj názor. „Milerád vás ale pozvu k sobě na krapet ňákýho čaje.“

„Díky za pozvání, rád ho někdy využiju, ale dneska musím ještě něco zařídit.“

„Tak jo, to nebudu zdržovat. Líbej se mi vaše knížky,“ dodal. Neformálnost těch slov byla pro Graye dvojnásobnou poklonou. „V Galwayi maj knihkupectví, tam byste měl zajít, až budete mít někdy cestu.“

„Mám to v plánu.“

„Najdete ho jako nic. Pozdravujte ode mě Briannu a vyřiďte jí, že ve spíži už nemám ani jedinej dalamánek.“ Zářivě se usmál. „To ji obměkčí, aspoň mě polituje.“

Zapískal na psa, který okamžitě vykročil za ním, a odešel s onou nenucenou hrdostí muže kráčejícího po vlastní půdě.

V v v v

Bylo už pozdní odpoledne, když se Brianna vrátila domů – utrmácená, vyčerpaná a napjatá. Ulevilo se jí, že Gray není doma; na kuchyňském stole našla od něj narychlo načmáraný vzkaz:

Volala Maggie. Murphy dojedl všechny dalamánky.

To je ale divný vzkaz, pomyslela si. Proč by jí Maggie volala, že Murphy chce další dalamánky? S povzdechem odložila lístek stranou. Mechanicky postavila na čaj, poté si připravila všechny

přísady, jež potřebovala na přípravu kuřete; bylo prý zaručeně z domácího chovu, jak ji ujistila prodavačka na trhu.

Pak si vzdychla a nechala toho. Sedla si, zkřížila ruce na stole a položila si na ně hlavu. Nebrečela. Slzy by stejně nepomohly, nic by nezměnily. To jen Maeve měla opět jeden ze svých špatných dnů, plný výtek, stížností a obviňování. Možná, že Brianna teď ty špatné dny hůř snášela, protože si za ten rok odvykla.

Maeve milovala svůj domek, ať už to přiznala nebo ne. Měla ráda Lottii Sullivanovou, ošetřovatelku v penzi, kterou jí Brianna a Maggie pronajaly jako společnici – i když by tuto prostou pravdu z Maeviných úst nevypáčil ani sám ďábel. Byla zkrátka spokojená, jak jen mohla být spokojená žena s její povahou.

Ale nikdy nezapomněla, že vděčí za každé sousto, které si klade do úst, Maggii. A nic se Maeve nepříčilo víc, než taková vděčnost. Dnes si tedy všechnu zášť a zlobu vylila na mladší dceři; nic se jí nelíbilo, nic jí nebylo vhod. Briannu to dnes vysílilo víc než jindy – možná proto, že se ještě nestihla vzpamatovat ze šoku z nalezených dopisů.

Zavřela oči a*na chviličku se oddala snění. Přála si, aby byla matka šťastná. Přála si, aby Maeve znovu zakusila radost a štěstí, jež prožila v mládí. Přála si, ach, toužebně si přála, aby mohla matku milovat z celého srdce, upřímně a štědře, a nejen ze studené povinnosti a plíživého zoufalství.

A taky si přála mít rodinu, svůj domov plný lásky a hlasů a smíchu. Nejen přechodně, díky hostům, kteří přicházeli a odcházeli, nýbrž trvale.

A kdybych za každé přání dostala penci, pomyslela si Brianna, byla bych bohatá jako král Midas. Energicky se odsunula od stolu a vstala. Věděla, že jakmile se pustí do práce, všechna únava a deprese z ní vyprchají jako mávnutím kouzelného proutku.

Gray bude mít k večeři báječné pečené kuře na smetaně, s bylinkovou nádivkou.

A Murphy, Bůh mu žehnej, bude mít své dalamánky.

Kapitola čtvrtá

Stačilo několik dní, a Brianna si zvykla na Grayův denní režim a přizpůsobila mu svůj program. Rád jedl a jídlo zřídkakdy vynechal – třebaže záhy zjistila, že nerespektuje časový rozpis jídelníčku. Pochopila, že má hlad, vždycky když začal slídit v kuchyni. Bez ohledu na čas mu pokaždé naložila na talíř. A musela si přiznat, že ráda sleduje, jak mu chutná.

Téměř každý den odcházel ven; Brianna tomu v duchu říkala jeho toulky. Když se zeptal, poradila mu nějakou pamětihodnost, kterou by měl vidět. Ale obvykle se vydal na cestu s mapou, zápisníkem a fotoaparátem, a na nic se neptal.

Když byl pryč, uklízela mu v pokoji. Když po někom člověk uklízí, záhy se o něm dozví spoustu užitečných věcí. Jak zjistila Brianna, Grayson Thane byl docela pořádkumilovný ve vztahu k věcem, které patřily jí. Její parádní ručníky pro hosty se nikdy neválely na podlaze v jedné vlhké hromadě; na jejím nábytku nebyl ani jediný mokrý kroužek od zapomenuté skleničky nebo šálku. Zato k vlastním věcem se choval nedbale a beze špetky úcty. Když se vracel z toulek, nikdy si sice nezapomněl důkladně otřít boty o rohožku, zato je už nikdy neočistil od bláta, ani tu drahou kůži neošetřil krémem.

A tak to dělala za něho.

Na jeho oděvu byly přišité visačky luxusních značkových prodejen z celého světa. Ale ten přepych zůstával zásadně nevyžehlený, často jen ledabyle přehozený přes židli, anebo nakřivo pověšený ve skříni.

Začala proto prát jeho prádlo se svým; bavilo ji věšet jeho košile na šňůru, když svítilo sluníčko.

Neměl v místnosti nic, co by mu připomínalo přátele nebo příbuzné, ani v nejmenším se nesnažil vtisknout pokoji, v němž nyní bydlel, osobnější pečeť. Zato v něm byly knihy, krabice plné knih – detektivek, hororů, špionážních thrillerů, milostných románů, klasických děl, publicistických prací o policejním vyšetřování, o zbraních a vraždách, o psychologii, mytologii, o kouzlech a čárech, o automechanice – to jí na tváři vyloudilo úsměv – a o tématech tak vzdálených jako architektura a zoologie.

Zdálo se, že není nic, co by ho nezajímalo.

Věděla, že má rád kávu, ale když není vyhnutí, dá si i čaj, pokud je dost silný. Sladké měl rád jako desetiletý kluk – a stejnou měl i energii.

Byl všetečný – nebylo otázky, kterou by se rozpakoval položit. Kladl je však tak bezprostředně a mile, že se dalo jen stěží odbýt nebo příkře odmítnout. Nikdy se jí neopomněl zeptat, jestli nepotřebuje s něčím pomoct, nebo něco vyřídit ve vsi. Nejednou ho přistihla, jak potají krmí Cona vybranými kousky ze svého talíře, když si myslí, že ona se nedívá.

Zkrátka a dobře, vše běželo jako na drátkách: on jí poskytoval společnost, příjem a práci, kterou milovala, ona mu zas nabízela hladce fungující zázemí pro jeho práci. Přesto se však v jeho přítomnosti nedokázala cítit uvolněně. Už ani slůvkem se nezmínil o té prchavé chvíli, kdy mezi nimi přeskočila ta bláznivá, o rozum připravující jiskra. Ale byla tam a doutnala – stačilo, aby někam vešla a nečekaně ho tam zahlédla, a už jí poskočil puls; stačilo, aby na ni upřel ty svoje zlatavé oči, a její tělo se okamžitě prudce rozpálilo.

Brianna věděla, že si za to může sama. Dávno, hodně dávno prožila hluboký citový vztah. Od chvíle, kdy ji opustil Rory McAvery a zanechal v jejím srdci jizvu a v jejím životě prázdnotu, v ní žádný muž neprobudil tak hříšné choutky.

Jelikož byl jejím hostem, usoudila, že je její povinností udusit cokoli podobného v zárodku.

Ale když uhlazovala přikrývku na jeho posteli a natřásala jeho polštáře, bezděky ji napadalo, kam ho asi jeho toulky zavedly dnes.

V v v v

Nebyl daleko. Ráno se rozhodl, že půjde pěšky, a teď kráčel po úzké silničce pod zamračenou, hrozivou oblohou. Minul několik hospodářských stavení, přístavek pro traktor, stohy sena přikryté plachtou před deštěm. Asi Murphyho, napadlo ho a začal hloubat nad tím, jaké to asi je být sedlákem. Vlastnit půdu, být za ni zodpovědný… Orat, sít a sázet, pěstovat, pozorovat první výhonky. Neustále vzhlížet k nebi, podle vůně vzduchu rozeznat blížící se změnu počasí…

Nic pro GraysonaThanea, pomyslel si, ale uměl si představit, že někomu se takový život může zdát smysluplný. Vzpomněl si na onu prostou, majetnickou hrdost v chůzi Murphyho Muldoona – muže, který věděl, že kráčí po svém.

Ale vlastnit půdu – nebo cokoli – znamenalo být k tomu připoután. Jednou se Murphyho zeptá, jaké to je.

Gray měl odsud výhled do údolí a na zvlněné kopce nad ním. Z dálky k němu dolehl rychlý, veselý štěkot psa. Možná Con na nějaké dobrodružné výpravě, z níž zamíří domů a položí si hlavu do Briannina klína. „ Gray mu tuhle výsadu mohl jen tiše závidět.

Zašklebil se a zabořil ruce hluboko do kapes. Už několik dní měl co dělat, aby ty ruce udržel v bezpečné vzdálenosti od své jemné a sexy bytné.

Namlouval si, že Brianna nenosí ty dokonale nažehlené zástěrky a nemá vlasy sepnuté do těch neposlušných kadeří, jen aby ho okouzlila. Zabíralo to však. Bylo nepravděpodobné, že smýčí po domě a voní polním kvítím a jetelem, jen aby ho přiváděla k šílenství. Ale trpěl i tak.

Když pominul vše tělesné – což bylo samo o sobě těžké –, přitahoval ho k ní také onen přídech tajemná a smutku. Bude ještě muset proklouznout tou tenkou zdí zdrženlivosti a odhalit, co ji trápí, co způsobuje ten vyplašený výraz v jejích očích.

Ne že bych se chtěl citově angažovat, ujišťoval se Gray. Byl prostě jen zvědavý. Navazoval přátelství snadno a rád, přispívaly k tomu jeho upřímný zájem a soucitná povaha. Ale blízcí přátelé, s nimiž by dlouhá léta udržoval těsné svazky, o něž by si dělal starosti, kteří by mu scházeli, kdyby byl pryč – takoví přátelé jeho způsobu života nevyhovovali.

Grayson Thane cestoval nalehko, a cestoval často.

Při pohledu na malou chaloupku s dveřmi natřenými křiklavou barvou zůstal stát. Na její jižní straně stál rozestavěný přístavek, stejně velký jako původní domek. Hlína vykopaná ze základů tvořila blátivou haldu, která by nadchla každého pětiletého rošťáka.

Domek kousek dál po silnici? dumal. Kde občas bydlí Briannina sestra a švagr? Usoudil, že fuchsiové dveře budou nejspíš Maggiiným dílem, a prošel brankou, aby si vše prohlédl zblízka.

Následujících pár minut si se zájmem prohlížel novostavbu. Někdo tady má jasnou představu, co chce, přemítal. Pevné rámy, kvalitní stavební materiály. Asi se přistavuje pro mimino, napadlo ho, a přešel dozadu. Vtom zahlédl stavení za domkem.

Její sklářská dílna. Potěšen vlastním objevem sestoupil z lešení a přešel trávník, zvlhlý ranní rosou. Přistoupil k oknu, zaclonil si oči dlaněmi a nahlédl dovnitř. Uviděl vypalovací pece, pícky, lavice, nářadí, jež podnítily jeho zvědavost i fantazii. Na policích stály nedokončené sklářské výtvory. Bez skrupulí ustoupil a zamířil ke dveřím.

„Chcete, aby vám někdo zlámal prsty?“

Otočil se. V zadních dveřích domečku stála Maggie a v ruce držela šálek, ze kterého se kouřilo. Měla na sobě vytahaný svetr, ošoupané manšestráky a mračila se. Gray se na ni zazubil.

„Ani ne. Tak tady pracujete?“

„Ano. Co uděláte s člověkem, který bez pozvání vtrhne do vaší pracovny?“

„Žádnou nemám. Co kdybyste mě provedla?“

Ani se nesnažila potlačit nadávku a vzdech, který se jí vydral ze rtů. „Jste neomalený až hrůza, abyste věděl. Tak dobrá, stejně mám pocit, že už nedělám nic jiného. Ten můj mužský si vypadne jak

cukrář,“ láteřila, když přecházela trávník, „a ani mě nevzbudí. Nechá mi jen vzkaz, abych se pořádně nasnídala a vyložila si nohy na stůl.“

„Poslechla jste ho?“

„Chtěla jsem, ale zaslechla jsem, jak někdo slídí po mém pozemku.“

„Omlouvám se.“ Ale pořád se na ni zubil. „Kdy to čekáte?“

„Na jaře.“ Stačila jen zmínka o děťátku, a mimoděk zjihla. „Ještě mám před sebou hezkou řádku týdnů, a jestli mě ten můj bude pořád tak rozmazlovat, budu ho muset zavraždit. No, tak pojďte dál, když už jste tady.“

„Koukám, že noblesní pohostinnost je význačným rysem celé rodiny.“

„Kdepak.“ V koutcích jejích úst kmitl úsměv. „Vlídnost podědila pouze Brianna. Tak prosím,“ řekla a otevřela dveře. „A ne abyste na něco sáhl, nebo vám ty prsty zpřelámu doopravdy.“

„Chápu, milostivá. To je nádhera.“ Okamžitě začal všechno dychtivě zkoumat: obešel stoly a lavice, pak se shýbl a nakoukl do pece. „Studovala jste v Benátkách, že?“

„Ano.“

„Jak jste se k tomu dostala? Bože, jak sám nesnáším, když se mě navtohle někdo zeptá! Nevšímejte si mě.“ Zasmál se sám sobě a přistoupil k píšťalám. Svědily ho prsty, aby si mohl sáhnout. Opatrně k ní vzhlédl a změřil si ji. „Co se toho lámání prstů týče… Já jsem větší.“

Přikývla. „A já záludnější.“ Ale slitovala se nad ním, vzala do ruky náběrnou tyč a podala mu ji.

Potěžkal ji a otáčel ji v dlaních. „Skvělá vražedná zbraň.“

„To si zapamatuju, může se to hodit, až mě někdo příště vyruší v práci.“

„Takže jak se to vlastně dělá?“ Přelétl pohledem náčrty rozložené na jedné lavici. „Nejdřív si nápad nakreslíte?“

„Ano, dost často.“ Usrkávala čaj a prohlížela si ho. Něco v jeho pohybech, něco lehkého a neokázale elegantního, v ní probudilo touhu sáhnout po skicáku. „Jde vám o rychlou lekci?“

„Jak jinak! Musí tady být parádní vedro, když se rozpálí ty pece. Vy v nich roztavíte sklo, a co pak?“

„Pak naberu sklovinu na píšťalu,“ spustila. Dalších třicet minut mu krok za krokem vysvětlovala, jak se ručně fouká mísa.

Ten chlap je samá otázka, pomyslela si. Jedna poutavější než druhá, a všechny k věci, musela uznat; vyptával se nejen na technické postupy, nýbrž i na tvůrčí účel, jenž se za nimi skrývá. Tomu by ještě dokázala odolat; mnohem těžší však bylo odolat jeho nadšení a zápalu. Místo aby se vysvětlování snažila uspíšit, trpělivě odpovídala, názorně předváděla a smála se spolu s ním.

„Jen tak dál, a najmu si vás jako nadějného učně.“ Pobaveně si pohladila bříško. „No, pojďte, dáme si trochu čaje.“

„Vy asi nebudete mít něco z toho, co peče Brianna –třeba sušenky, že ne?“

Maggie udiveně zdvihla obočí. „Ale to víte, že mám.“ Zanedlouho seděl Gray u stolu v Maggiině kuchyni s talířem zázvorek. „Tyhle by mohla klidně prodávat,“ zamumlal s plnými ústy. „Vydělala by jmění.“

„To je radši rozdá dětem ze vsi.“

„Divím se, že nemá kolem sebe hejno vlastních.“ Na vteřinu se odmlčel. „Nevšiml jsem si, že by se kolem ní motal nějaký mužský.“

„A vy jste hodně všímavý, viďte, pane Thane?“

„To už patří k mému povolání. Je to krásná žena.“

„To vám vyvracet nebudu.“ Maggie nalila vařící vodu do zahřáté čajové konvice.

„Nutíte mě, abych to vyklopil na rovinu,“ zabručel. „Tak sakra má někoho, nebo ne?“

„Proč se nezeptáte rovnou jí?“ Maggie postavila konvici na stůl a rozmrzele se na něj zamračila. Ten to ale umí, přemítala – umí člověka navnadit tak, aby mu chtěl povědět i to, co neví. „Ne,“ vyštěkla a rázně před něj postavila hrnek. „Nemá nikoho. Každého odbyde, zavrhne, odradí. To bude radši do úmoru obskakovat své hosty, anebo poběží do Ennisu pokaždé, když naše matinka kýchne. Sebeobětování, to jde naší svaté Brianně nejlíp.“

„Vy si o ni děláte starosti,“ zamumlal Gray. „Co ji trápí, Maggie?“

• „To jsou rodinné záležitosti. Do toho se nepleťte.“ Teprve teď mu nalila čaj, po něm sobě. Pak si vzdechla a posadila se. „Jak vůbec víte, že ji něco trápí?“

„Je to znát. V jejích očích. Stejně jako teď ve vašich.“

„To se brzo vyřeší.“ Maggie to s vypětím vůle zaplašila z mysli. „To se vždycky takhle šťouráte v lidských osudech?“

„Ovšemže.“ Ochutnal čaj. Byl tak silný, že by po něm mohl protančit celou noc. Perfektní. „Spisovatelské povolání je jen skvělá zástěrka pro šťouraly.“ Pak jeho oči zvážněly. „Je mi sympatická. Ale ji si ani nelze neoblíbit. A tak mě trápí, když ji vidím smutnou.“

„Potřebuje přítele. Vy máte nadání, jak lidem rozvázat jazyk. Tak ho na ní vyzkoušejte. Ale pozor,“ dodala, než Gray stihl něco říct, „je to citlivá, zranitelná osůbka. Jestli jí ublížíte, já ublížím vám.“

„Jedna nula pro vás.“ Je načase změnit téma, pomyslel si. Pohodlně se opřel a přehodil si nohu přes nohu. „Tak povídejte, jak to bylo s tím chlápkem Murphym? Je to pravda, že mu vás vyfoukl před nosem ten frajer z Dublinu?“

Měla štěstí, že právě spolkla čaj, jinak by se byla zakuckala. Její sytý, zvonivý smích přešel do vzlykavého chechotu, který jí vehnal slzy do očí.

„Přišel jsem o nějakou legraci?“ zvolal Rogan ve dveřích. „Nadechni se, Maggie, začínáš rudnout!“

„Sweeney!“ Potlačila poslední zahihňání a vzala ho za ruku. „Tohle je Grayson Thane. Zrovna se mě ptal, jestli jsi šlapal Murphymu do zelí, aby ses mi mohl dvořit!“

„Murphymu ne,“ pronesl vlídně, „zato jsem si musel pořádně vyšlápnout na Maggii a nacpat jí do té hezké hlavinky trochu rozumu. Těší mě, že vás poznávám,“ dodal a nabídl Grayovi svou volnou ruku. „S vašimi příběhy jsem strávil mnoho zábavných hodin.“

„Díky.“

„Gray mi dělá společnost,“ řekla Maggie. „A teď mám tak báječnou náladu, že mě úplně přešla chuť ječet na tebe, proč jsi mě ráno nevzbudil.“

„Potřebovala ses vyspat.“ Nalil si čaj a po prvním doušku sebou trhl. „Kristepane, Maggie, to musíš vždycky uvařit takový smrťák?“

„Jo.“ Předklonila se a podepřela si bradu dlaní. „Z které části Ameriky pocházíte, Grayi?“

„Z žádné konkrétní. Stěhuju se z místa na místo.“

„Ale kde je váš domov?“

„Nikde,.“ Zakousl se do další sušenky. „Ani ho nepotřebuju, když jsem pořád na cestách.“

Ta představa Maggii fascinovala. Naklonila hlavu na stranu a upřela na něj zkoumavý pohled. „Takže se stěhujete z místa na místo – s batohem na zádech?“

„Je toho trochu víc, ale v podstatě ano. Někdy něčemu neodolám a koupím si to – jako třeba vaše dílo v Dublinu. V New Yorku mám pronajatý byt, jakousi komůrku na krámy. Tam mám svého nakladatele i agenta, takže se tam vracívám tak jednou, dvakrát do roka. Psát můžu leckde,“ pokrčil rameny. „Takže o nic nejde.“

„A co vaše rodina?“

„Jsi všetečná, Margaret Mary,“ pronesl Rogan varovně.

„On s tím začal první,“ odsekla mu.

„Nemám žádnou rodinu. Už máte vybrané jméno pro miminko?“ zeptal se Gray ve snaze změnit téma.

Maggie ovšem jeho taktiku prohlédla a zakabonila se na něj. Než stačila promluvit, Rogan jí pod stolem stiskl koleno. „Neumíme se na žádném shodnout. Doufáme, že něco vybereme, než půjde dítko na univerzitu.“

Rogan šikovně odvedl tok hovoru do bezpečnějších vod a chvilku zdvořile, nezávazně klábosili. Pak se Gray zvedl k odchodu. Jen co zůstali sami, Maggie zabubnovala prsty po stole.

„Byla bych o něm zjistila víc, kdybys ses do toho nebyl pletl.“

„Do toho ti přece nic není.“ Předklonil se a políbil ji na ústa.

„Nemáš pravdu. Je mi docela sympatický. Ale když mluví o Brianně, má v očích takový divný výraz, a to se mi moc nezamlouvá.“

„Do toho ti taky nic není.“

„Je to moje sestra.“

„A taky je dospělá a svéprávná a umí se o sebe postarat.“

„Co ty o tom víš!“ zahučela Maggie. „Chlapi si bláhově namlouvají, že znají ženy, a přitom o nich vědí starou belu!“

„Já tě ale znám, Margaret Mary.“ Jediným plavným pohybem ji zvedl ze židle do náruče.

„Co máš za lubem?“

„Chci tě odnést do postele, svléknout donaha a pomalu, důkladně se s– tebou pomilovat.“

„A, vážně?“ Odhodila si vlasy z čela. „Jen se mě snažíš odvést od toho, o čem jsme spolu mluvili.“

„Uvidíme, jak se mi to podaří.“

Usmála se a ovinula mu paže kolem krku. „Myslím, že bych ti měla alespoň dát šanci.“

V v v v

Když se Gray vrátil do Trnkové chaloupky, našel Briannu na chodbě; klečela na kolenou a pomalými, téměř láskyplnými krouživými pohyby vtírala do podlahy vosk. Zlatý křížek, který občas nosívala, kmital jako kyvadlo na tenkém řetízku a tu a tam se zaleskl. Měla puštěnou hudbu –nějaký rytmický popěvek, který si pobrukovala v irštině. Okouzleně k ní přistoupil a podřepí vedle ní.

„Co znamenají ta slova?“

Polekaně sebou trhla. Uměl se pohybovat tak nehlučně, že nerozčeřil ani vánek. Odfoukla si z očí uvolněný pramen a dál roztírala vosk. „Zpívá se tam o odchodu do války.“

„Zní to tak vesele, že to nemůže být o válce.“

„Ach, my Irové se pereme s veselou myslí. Vrátil jste se dřív než obvykle. Budete svačit?“

„Ne, díky. Posvačil jsem u Maggie.“

Zvedla hlavu a pohlédla na něj. „Vy jste byl u Maggie?“

„Šel jsem se projít a nakonec jsem skončil u ní. Provedla mě svou sklářskou dílnou.“

Brianna se zasmála; když ale viděla, že to myslí vážně, sedla si v pokleku na paty. „A jak se vám, u všech svatých, podařil takový husarský kousek?“

„Slušně jsem poprosil. A taky jsem se na ni hezky culil. Zpočátku se trochu upejpala, ale nakonec mi neodolala.“

Sklonil se k Brianně a vtáhl nosem vzduch. „Voníte citronem a včelím voskem.“

„Není divu.“ Musela si odkašlat. „Právě tím pastuju podlahu.“ Krátce, přidušeně vykřikla, když ji vzal za ruku.

„Měla byste si na takovou práci vzít rukavice.“

„Překážejí mi.“ Chtěla se mu vytrhnout, ale on ji nepustil. Snažila se tvářit vyrovnaně, ale nedařilo se jí zakrýt rozrušení. „Vy mi taky překážíte.“

„Hned vám uhnu.“ Krucinál, moc jí to sluší, pomyslel si, jak tady tak klečí s hadříkem v ruce a se zrůžovělými tvářičkami. „Pojďme si dnes večer někam vyrazit, Brie. Zvu vás na večeři.“

„Já… mám skopové,“ vydechla zajíkavě. „Chci je dnes upéct a…“

„To se snad nezkazí, nebo ano?“

„Ne, to ne, ale… Jestliže se vám moje kuchyně omrzela…“

„Brianno!“ Jeho hlas byl něžný, přesvědčivý. „Chci si s tebou vyjít.“

„Proč?“ Neuniklo jí, že jí začal tykat.

„Protože máš tak hezkou tvářičku.“ Rty jí zlehka přejel po hřbetu ruky; srdce jí uvízlo až někde v krku. „Protože si myslím, že si zasloužíš, aby jednou uvařil někdo místo tebe a taky za tebe umyl nádobí.“

„Já vařím ráda.“

„Já zase rád píšu, a přece si občas rád přečtu něco, co vypotil někdo jiný.“

„To je něco jiného.“

„Ne, to je úplně totéž.“ S hlavou nakloněnou na stranu na ni vrhl onen náhlý, jako břitva ostrý pohled. „Snad se nebojíš být se mnou mezi lidmi v restauraci, nebo ano?“

„Jak můžeš říct takovou hloupost!“ Jak mě může napadnout taková hloupost? pomyslela si.

„Prima, ujednáno. V sedm.“ Byl dost moudrý, aby věděl, kdy zmizet ze scény; proto vstal a odešel do svého pokoje.

V v v v

Zařekla se, že si nebude lámat hlavu nad tím, co si vezme na sebe; pak zkoušela jedny šaty za druhými a nervózně se nakrucovala před zrcadlem. Nakonec si vybrala prosté vlněné šaty v barvě myslivecké zeleně, které jí jednou přivezla Maggie z Milána. Měly dlouhé rukávy a vysoký stojatý límec a vypadaly střízlivě, dokonce sportovně –ovšem jen do chvíle, než si je oblékla. Tenká, jemná a důmyslně střižená vlna těsně obepínala každou křivku a odhalovala přesně tolik, co zakrývala.

Ať si, pomyslela si Brianna, na večeři v restauraci jsou jako stvořené, a je přece hřích, že je ještě neměla na sobě; určitě nebyly levné. A kůži přímo hladily.

Rozčilovalo ji, že je tak nervózní; rozmrzele popadla kabát – skromný černý kabát se spravovanou podšívkou –a přehodila si ho přes ruku. Je to jen obyčejné pozvání na večeři, nic víc, napomínala se v duchu. Milé gesto od muže, kterého krmí už víc než týden.

Zhluboka se nadechla, aby se uklidnila, a vyšla ze svého pokoje do kuchyně, pak přešla do předsíně. On právě scházel dolů. V rozpacích zůstala stát.

Gray při pohledu na ni znehybněl, jednou nohou na posledním schodě, s rukou na sloupku zábradlí. Jeden rozechvělý, tajuplný okamžik na sebe nehnuté zírali; pak Gray vykročil a prolomil to kouzlo.

„No ne, no ne!“ Rty se mu zvlnily v pomalém, spokojeném úsměvu. „Jsi docela kus, Brianno.“

„Ty máš na sobě oblek.“ Vypadal v něm nádherně.

„Jo, občas ho na sebe navlíknu.“ Vzal jí kabát a přehodil jí ho přes ramena.

„Ani jsimi neřekl, kam vlastně jdeme.“

„Najíst se.“ Vzal ji kolem pasu a vyvedl ji z domu.

Při pohledu na vnitřek vozu jen vzdechla. Voněla v něm kůže, na dotek byla hladká jako máslo. Když se rozjeli, přejela prsty po sedadle.

„Je to od tebe velice laskavé, Grayi.“

„Laskavost s tím nemá co dělat. Dostal jsem chuť někam vypadnout, a chtěl jsem, aby sis vyšla se mnou. Nikdy nezajdeš večer do hospody.“

Trochu se uvolnila. Takže jedou do hospody. „No, v poslední době málokdy. Ale občas se tam ráda stavím, abych se viděla se všemi známými. Tento týden se 0'Malleyovým narodilo další vnouče."

„Já vím, vnutili mi velké pivo zdarma, abych to s nimi oslavil."

„Právě jsem miminku upletla hezký povijan. Měla jsem ho vzít s sebou."

„Ale my nejedeme do téhle hospody. Co je to povijan?"

„Takový pásek na stažení peřinky." Když projížděli vesnicí, usmála se. „Hele, tamhle jdou manželé Conroyovi. Jsou spolu už víc než padesát let, a pořád se drží za ruce. Měl bys je vidět tančit."

„Totéž mi říkali o tobě." Pohlédl na ni. „Vyhrávala jsi prý soutěže."

„Jako malá holka." Mávla nad tím rukou. Bylo pošetilé podléhat malicherným lítostem. „Nikdy jsem to nebrala vážně. Prostě mě to bavilo."

„A co tě baví teď?"

„Ach, spousta věcí. NaAmíka řídíš docela slušně." Když viděla jeho nechápavý pohled, uchichtla se. „Totiž, spousta lidí od vás má potíže s našimi silnicemi a s řízením na té správné straně."

„Nebudeme diskutovat o tom, která strana je správná, ale v Evropě už jsem strávil hodně času."

„Mluvíš přízvukem, který neumím nikam zařadit –totiž, je americký, ale to je všechno. Víš, pro mě se už stalo takovou hrou, hádat u hostů, odkud pocházejí."

vým dřevem, na podlaze ležel tlustý tmavočervený koberec. Vzduch byl provoněný dřevem z hořícího krbu, všude se třpytil křišťál, odněkud doléhaly zvuky harfy.

„Jednou jsem bydlel na hradě ve Skotsku," vyprávěl, zatímco kráčel do jídelny s prsty propletenými s jejími. „A jednou v Cornwallu. Úchvatná místa, plná tmavých koutů a tajemných stínů."

„Ty věříš na duchy?"

„Samozřejmě." Napřáhl se, aby jí vzal kabát, a jejich pohledy se setkaly. „Ty snad ne?"

„Ale ano. U nás máme taky jednoho."

„Já vím, v kamenném kruhu."

Překvapilo ji to, ale vzápětí si uvědomila, že nemá proč být překvapená. Není divu, že tam byl a že to vycítil. „Tam, ano, a ještě na pár dalších místech.“

Gray se otočil k vrchnímu. „Thane,“ řekl prostě.

Byli přivítáni a uvedeni ke stolu. Když Gray přijal vinný list, pohlédl na Briannu. „Dáš si víno?“

„Ráda.“

Gray si seznam zběžně prohlédl, pak zvedl hlavu a usmál se na sklepníka. „Chassagne-Montrachet.“

„K službám, pane.“

„Máš hlad?“ zeptal se pak Brianny, která doslova hltala jídelní lístek.

„Pokouším se naučit se ho nazpaměť,“ zamumlala. „Jednou jsem tady večeřela s Maggií a Roganem, a málem se mi pak povedlo udělat doma stejně dobré kuře na medu a víně, jaké mají tady.“

„Čti si v něm jen pro radost,“ navrhl. „Já ti seženu kopii.“

Přes okraj jídelního lístku na něho vytřeštila oči. „To ti přece nedají!“

„Ale dají, žádný strach!“

Krátce se zasmála a bez delšího přemýšlení si vybrala jídlo. Když si objednali a ochutnali víno, Gray se předklonil. „Tak, ven s tím!“

Zamrkala. „Ven s čím?“

„S těmi duchy.“

„Ach.“ Potutelně se usmála a prstem přejela po sklence s vínem. „Inu, kdysi dávno, před mnohými lety, zde žili milenci. Ona byla zasnoubená s jiným, a tak se scházeli potají. On prý byl chudý, prostý sedlák, zatímco ona dcera anglického statkáře. Ale vroucně se milovali, a tak spřádali zoufalé plány na útěk, aby mohli být spolu. Jedné noci se sešli u kamenného kruhu. Tam, na tom posvátném místě, na tom kouzelném místě, chtěli požádat bohy o požehnání. Ona totiž nosila pod srdcem jeho dítě, a tak neměli času nazbyt. Uprostřed kruhu poklekli, a ona mu řekla, že čeká dítě. Povídá se, že spolu ronili slzy, slzy štěstí i strachu, zatímco kolem nich svištěl studený vítr a vztyčené kameny stály jako němá stráž. Tam se také naposledy milovali. On jí slíbil, že dojde domů, vypráhne koně z

pluhu, sbalí si, co bude moct, a vrátí se pro ni. Ještě té noci chtěli utéct.“

Brianna si povzdechla a se zasněným pohledem vyprávěla dál: „A tak ji tam nechal, uprostřed kamenného kruhu. Ale když dorazil ke své farmičce, už na něho čekali. Tlupa chlapů, které naverboval anglický statkář. Pobodali ho, až jeho krev potřísnila zem. Jeho dům i úrodu podpálili. Když tam ležel a umíral, jeho poslední myšlenka patřila jeho lásce.“

Odmlčela se jako zkušená vypravěčka, která přesně ví, v jakých dávkách se má příběh podávat. Harfenistka v odlehlém rohu vybrnkávala baladu o nešťastné lásce. „A ona na něj čekala uprostřed kamenného kruhu. Za chvilku se začala chvět zimou. Nad polem k ní dolehl hlas jejího milého jako krůpěje slz ve vzduchu. Věděla, že je mrtev. Když jí to došlo, lehla si na zem, zavřela oči a nechala se unést k němu. Když ji druhý den ráno našli, usmívala se. Ale byla studená,’a její srdce už netlouklo. Někdy v noci, když stojíš uprostřed kamenného kruhu, můžeš slyšet, jak si šeptají své sliby, a tráva vlhne jejich slzami.“

Gray dlouze vydechl, opřel se a napil se vína. „Máš velké vypravěčské nadání, Brianno.“

„Vyprávím ti jen to, co vyprávěli jiní mně. Láskaje věčná, abys věděl. Přežije strach, trápení, dokonce i smrt.“

„Už jsi je slyšela, jak si tam šeptají?“

„Ano. A brečela jsem pro ně. A záviděla jsem jim.“ Napřímila se, aby ze sebe setřásla tu náladu. „Ty taky znáš nějaký duchařský příběh?“

„No, tak ti jeden budu vyprávět. V lesích nedaleko cullodonského pole se toulá jednoruký horal.“

Její rty se zvlnily do úsměvu. „Je to pravda, Graysone, anebo sis to vymyslel?“

Vzal ji za ruku a políbil ji. „To posuď sama.“

Kapitola pátá

Takový večer ještě nezažila. Všechny drobnosti se slévaly v jednu nádhernou vzpomínku: oslňující muž, kterého, jak se zdálo, fascinovalo každé její slovíčko, romantické kouzlo hradu zbaveného všech středověkých nedostatků, vybraná francouzská kuchyně, lahodné víno.

Pochybovala, že mu to bude moct někdy oplatit – zejména ten jídelní lístek, který Gray vymámil z vrchního.

Začala tím, co uměla nejlépe – přípravou speciální snídaně.

Když vstoupila Maggie, kuchyní se linula libá vůně, a Brianna si zpívala.

„No, koukám, že náš po ránu skvělou náladu.“

„To věru mám.“ Brianna převrátila na pánvi tlustou topinku. „Nechceš posnídat, Maggie? Je toho víc než dost.“

„Už jsem jedla.“ Vyznělo to poněkud lítostivě. „Je už Gray vzhůru?“

„Ještě nesešel dolů. Touhle dobou už obvykle očichává hrnce na kamnech.“

„Takže máme chvilku pro sebe.“

„Ano.“ Její nálada rázem poklesla na bod mrazu. Opatrně položila poslední krajíc na podnos a jídlo strčila do trouby, aby nevystydlo. „Přišla jsi kvůli těm dopisům.“

„Napínala jsem tě dost dlouho, viď? To mě mrzí.“

„Musely jsme si to obě nechat projít hlavou.“ Brianna si založila ruce na hrudi a otočila se k sestře. „Co chceš podniknout, Maggie?“

„Nechci podniknout vůbec nic. Budu se tvářit, že jsem je nikdy nečetla, že neexistují.“

„Maggie…“

„Nech mě domluvit,“ vyštěkla a začala nervózně přecházet po kuchyni jako nevrlá šelma. „Chci, aby všechno zůstalo při starém. Chci si uchovat stejnou vzpomínku na tátu, jakou jsem měla dosud. Nechci si lámat hlavu nad nějakou ženou, kterou kdysi dávno znal a s níž měl. poměr. Nechci myslet na to, že někde žije dospělý bratr nebo dospělá sestra. Ty jsi moje sestra,“ dodala zaníceně. „Ty jsi moje příbuzná. Říkám si, že tahle Amanda si někde se svým dítětem zařídila život po svém, a asi by nám nepoděkovala, kdyby zjistila, že do něj strkáme všetečný nos. Chci na to zapomenout, chci, aby to pominulo. To si přeju, Brianno.“

Zůstala stát, opřela se o linku a vzdychla si. „To si přeju,“ zopakovala, „ale to neznamená, že se tak musí stát. Vyslovil její jméno – poslední slovo, které před smrtí pronesl, bylo její jméno. Ta žena má tedy právo dozvědět se to. A já mám právo proklínat ji za to.“

„Posaď se, Maggie. Určitě ti neprospěje, když se budeš rozčilovat.“

„To víš, že jsem rozčilená! Obě jsme rozčilené. Jen se s tím každá vypořádáváme po svém.“ Zamítavě potřásla hlavou. „Nepotřebuju sedět. Jestli si miminko ještě na mé nálady nezvyklo, je nejvyšší čas, aby se to začalo učit.“ Přesto se pokusila uklidnit a několikrát se zhluboka nadechla. „Musíme najmout soukromého detektiva, nejspíš v New Yorku. Tak si to asi představuješ, nebo ne?“

„Myslím, že to bude nejrozumnější,“ pronesla Brianna opatrně. „Kvůli nám. Kvůli tátovi. Jak to zařídíme?“

„Rogan zná pár lidí. Zavolá jim. Telefonování mu jde náramně.“ Jelikož viděla, že Brianna to potřebuje, nucené se usmála. „To bude snadné. Co se týče samotného pátrání, nemám tušení, jak dlouho potrvá, než je najdou. A pánbůh ví, co uděláme, až se jim postavíme tváří v tvář, pokud k tomu někdy dojde. Už se mohla dávno vdát, tahle Amanda, možná má tucet dětí a žije si šťastně a spokojeně.“

„To mě taky napadlo. Ale musíme to zjistit, že?“

„Ano.“ Maggie přistoupila k Brianně a něžně položila ruce na její tváře. „Netrap se tím, Brie.“

„Nebudu, když ty taky ne.“

„Ujednáno.“ Maggie lehkým polibkem zpečetila jejich slib. „Tak, a teď běž nakrmit toho svého líného Arnika. Rozpálila jsem pec a mám práci.“

„Jen nic těžkého, slib mi to.“

Maggie se na ni vesele ušklíbla a zamířila ke dveřím. „Znám přece své meze!“

„Ne, to tedy neznáš, Margaret Mary,“ zvolala Brianna, když se za Maggií zabouchly dveře. Stála chvilku nehnuté, ponořená do úvah, z nichž ji vytrhly pravidelné údery Conova ohonu. „Chceš ven, viď? Dobrá, tak si běž! Běž se podívat, co dělá Murphy.“

Jen co otevřela dveře, Con z nich vystřelil jako šíp. Jednou spokojeně vyštěkl, a už pelášil po poli. Zavřela dveře před chladným a vlhkým vzduchem zvenčí a zvažovala, co dál. Bylo už po desáté, a měla spoustu práce. Jestli Gray nejde na snídani, musí mu ji odnést nahoru.

Pohled na jídelní lístek na stole jí na tváři opět vyloudil úsměv. Když kladla snídani na podnos, vesele si pobrukovala. Pak jej zvedla a odnesla nahoru. Jeho dveře byly zavřené, a Brianna na okamžik znejistěla. Poté jemně zaklepala; když se nedočkala odpovědi, začala si nervózně kousat spodní ret. Možná je nemocný. Ustaraně zaklepala znovu, hlasitěji a zavolala jeho jméno.

Zdálo se jí, že slyší nějaké mumlání; s podnosem v ruce rozrazila dveře dokořán.

Postel vypadala, jako by se na ní odehrála menší válka.

Prostěradlo, povlečení i přikrývky byly zmuchlané do uzlů, deka padala z nohou postele na podlahu. V pokoji byla zima jako v psírně.

Brianna překročila práh, uviděla ho a strnula.

Seděl u stolu s rozcuchanými vlasy a naboso. Vedle něho se vršila hromada knih, zatímco jeho prsty se míhaly po klávesnici malého počítače. U lokte stál popelník přetékající nedopalky. Vzduch byl prosáklý kouřem.

„Dovolíš?“ Žádná odpověď. Svaly na pažích ji začínaly bolet od tíhy podnosu. „Graysone.“

„Co je?“ Jeho slova zazněla jako výstřel a přiměla ji o krok couvnout. Trhavě zvedl hlavu.

Je z něj opět pirát, blesklo jí hlavou. Vypadal nebezpečně, bezmála násilnicky. Když na ni upřel pohled bez nejmenší známky toho, že ji poznává, napadlo ji, jestli v noci nezešílel.

„Moment,“ nařídil jí a znovu zaútočil na klávesnici. Zmatená Brianna čekala téměř pět minut. Teprve pak se napřímil a přejel si rukama po tváři jako někdo, kdo se zrovna probouzí ze snu. Ze zlého snu, napadlo ji. Pak se k ní přitočil a vrhl na ni ten svůj rychlý, zářivý úsměv, který tak důvěrně znala. „Neseš mi snídani?“

„Ano, já… Je už půl jedenácté, a když jsi nesešel dolů…“

„Omlouvám se.“ Vstal, odebral jí podnos a postavil ho na postel. Do prstů si vzal kousek anglické slaniny. „Uprostřed noci mě kopla múza. Myslím, že to způsobil ten duchařský příběh. Kristepane, tady je lednice!“

„No, to není divu. Koleduješ si o pěkný malér, když tady tak vysedáváš naboso, a oheň dávno vyhasl!“

Znělo to jako od matky plísnící pošetilé děcko. S úsměvem pozoroval, jak si kleká ke krbu a začíná do něj klást novou borku. „Nechal jsem se unést prací.“

„To je sice náramně hezké, ale rozhodně není zdravé sedět v takové zimě, hulit jako tovární komín a ani se pořádně nenajíst.“

„Voní to víc než vábně.“ Trpělivě k ní přidřepl a bezmyšlenkovitě, přátelsky jí přejel dlaní po zádech. „Brianno, udělala bys mi jednu laskavost?“

„Ráda, jestli budu moct.“

„Jdi pryč.“

Zkoprněle otočila hlavu a nevěřícně na něj zírala. Gray vybuchl smíchy a vzal její ruce do svých.

„Bez urážky, milá! Já jen, že když píšu, tak mám chuť kousnout každého, kdo mě vyruší, a teď jsem přímo nabitý nápady!“

„Rozhodně ti nechci překážet.“

Trhl sebou a potlačil nevoli, která v něm vzkypěla. Přece na to jde diplomaticky, nebo ne? „Musím u toho vytrvat, dokud mi to jde, víš? Takže zkrátka zapomeň, že jsem tady.“

„Ale tvůj pokoj… Je třeba převléknout postel, v koupelně…“

„S tím si nedělej starosti.“ Oheň v krbu vzplál jasným plamenem, stejně jako netrpělivost v něm. Zvedl ji na nohy. „To můžeš vyházet lopatou, až mi dojde inspirace. Byl bych ti vděčný, kdybys mi tu a tam postavila přede dveře nějaké to jídlo, víc nepotřebuju.“

„Dobrá, ale…“ To už ji rezolutně vedl ke dveřím. Vzepřela se mu. „Nemusíš mě vyhazovat, půjdu sama.“

„Díky za snídani.“

„Rádo…“ Zabouchl jí dveře před nosem. „… se stalo,“ procedila skrze zaťaté zuby.

V v v v

Po zbytek dne a dva následující dny ho neviděla ani neslyšela. Pokoušela se nemyslet na to, jak asi vypadá jeho pokoj, pokud nezapomínal udržovat oheň a občas si vzpomněl na spánek. Věděla, že jí a že mu chutná. Pokaždé, když nahoru donesla čerstvý podnos, starý stál přede dveřmi; na talíři nikdy nezbyl ani drobeček.

Klidně by jí mohlo připadat, že je v domě sama, kdyby si tak palčivě neuvědomovala jeho přítomnost. Silně pochybovala, že on jí věnuje aspoň prchavou myšlenku.

Nemýlila se. Skutečně tu a tam upadl do dřímot, plných snů a vizí. Jídlo poháněl jeho tělo, stejně jako příběh poháněl jeho ducha, hřměl a burácel v něm jako letní bouře. Za tři dny napsal více než sto stran. Bylo to neobroušené, místy statické, ale měl základ.

Měl vraždu, záludnou a prohnanou. Měl beznaděj a bolest, zoufalství a lži.

Byl v sedmém nebi.

Když se vše se skřípěním zastavilo, odplazil se do postele, přetáhl si přikrývku přes hlavu a spal jako zabitý.

Když se probudil, dlouze si prohlížel pokoj a usoudil, že jen žena silná jako Brianna při pohledu na něj neomdlí. Zato pohled na vlastní obličej v zrcadle v koupelně mu vyrazil dech. Přejel si dlaní po strništi na bradě a musel si přiznat, že vypadá jako něco, co zrovna vylezlo z močálu.

Sloupl ze sebe košili, mimoděk ucukl, když ucítil zápach látky i vlastního těla, a stoupl si pod sprchu. Za půl hodiny už se navlékal do

čistých šatů. Hlavu měl jako vygumovanou, tělo ztuhlé nedostatkem pohybu. Vzrušení z tvůrčího zápalu jej však neopouštělo. Rozrazil okno v ložnici a zhluboka vdechoval vůni deštivého rána.

Ideální den, pomyslel si. Na ideálním místě.

Podnos se snídaní stál přede dveřmi; jídlo na něm bylo dávno vystydlé. Asi jsem ji zaspal, napadlo ho; zvedl podnos a vykročil ke schodům doufaje, že přemluví Briannu, aby mu snídani znovu ohřála.

A možná že by s ním šla i na procházku. Její společnost by mu teď vyhovovala. Možná ji přemluví, aby si s ním vyjela do Galwaye a strávila s ním den mezi lidmi. Taky by mohli…

Ve dveřích kuchyně zůstal stát a obličej mu zalil úsměv od ucha k uchu. Tady byla, až po zápěstí zabořená do chlebového těsta, vlasy vyčesané nahoru, nosík poprášený moukou.

Byl to roztomilý obrázek, který mu jen přidal na báječné náladě. Postavil podnos s takovým řinkotem, že sebou trhla a zvedla hlavu. Tvář ji ani nestihl ozářit úsměv, a už byl u ní, vzal její obličej do dlaní a tvrdě ji políbil na ústa.

Její ruce v těstě se sevřely v pěst. Zatočila se jí hlava. Než stihla zareagovat, odtáhl se. „Ahoj! Nádherný den, viď? Cítím se ohromně. Člověk nemůže spoléhat, že ho takhle kopne múza pokaždé, když něco píše. A když ho to popadne, je to, jako by se ti hlavou plnou rychlostí prohnal expres. Nezastavíš ho.“ Z podnosu sebral kousek studené topinky a chtěl se do ní zakousnout. Na půl cestě k ústům ho to zasáhlo. Jeho oči se vpily do jejích. Topinku upustil zpátky na podnos.

Ten spontánní, vřelý polibek byl pouze odrazem jeho rozjařené nálady. Teď se u něj dostavovala jakási opožděná reakce, při níž se mu napjaly svaly a strnula páteř.

Ona tam jen nehnuté stála a vyděšeně na něj třeštila oči, rty dosud pootevřené v ohromení.

„Počkej,“ zamumlal a opět k ní vykročil. „Počkej vteřinku.“

Nebyla by schopna pohybu, ani kdyby na ni padala střecha. Měla náhle potíže s dechem, když znovu vzal její obličej do dlaní, tentokrát něžně, jako muž ohmatávající vzácnou tkaninu. Když se k

ní naklonil, výraz v jeho doširoka otevřených očích byl spíš zaskočený než roztoužený.

Ucítila letmý dotek jeho rtů na svých – lehounký jako vánek. Takový dotek neměl proč rozpálit krev; krev v jejím těle přesto vzplála jasným plamenem. Nepatrně ji pootočil, aby ji mohl k sobě přitisknout, a mírně jí zaklonil hlavu, aby mohl prohloubit to políbení.

Z jejího hrdla se vydral nějaký zvuk, snad stísněný nebo radostný, a ruce, dosud zaťaté v pěst, jí ochably.

Její ústa jsou hotovou lahůdkou, napadlo ho. Plná, štědrá, poddajná. Měl by si je vychutnat a nic neuspěchat. Zlehka se jí zakousl do spodního rtu; odpovědí a vzrušující odměnou mu bylo tiché, bezbranné zavrnění. Pomalu obkroužil její rty jazykem, pozoroval, jak jí –skelnatí oči a slastně se zavírají; pak jí jazyk vsunul do úst. Tolik jemných chutí…

Nemohl se nabažit toho, jak se jí zahřívá kůže, jak ochabuje a povoluje její tělo, jak jí buší srdce. Anebo to možná tak tlouklo jeho vlastní. Hučelo mu v hlavě a krev v žilách pádila jako o závod. Teprve když se v něm probudil drsný chtíč, odtáhl se.

Třásla se po celém těle, a on instinktivně vycítil, že kdyby se neovládl, ublížil by nejen jí, ale i sobě. „To bylo ještě lepší, než jsem si představoval," dokázal ze sebe vypravit. „A že mám nějakou představivost."

Zavrávorala a opřela se o stůl; třásla se jí kolena. Jen strach z ostudy ji přiměl ovládnout hlas. „To se takhle chováš pokaždé, když vylezeš z té své jeskyně?"

„Nemám vždycky takové štěstí, abych měl po ruce krásnou ženu." Naklonil hlavu na stranu a zkoumavě si ji prohlížel. Puls na jejím hrdle pořád ještě poskakoval, pleť měla pořád ještě zalitou ruměncem. Ale zdálo se mu, že už opět staví onen pevný, obranný val. „Ne, nechovám se takhle běžně. Nemá smysl namlouvat si, že ano."

„Mě taky běžně nelíbají hosti, když zadělávám na chleba. Já přece nevím, co je u tebe normální, nebo snad ano?" Její oči potemněly, postřehl v nich záblesk hněvu. Když udělal krok vpřed, couvla. „Prosím tě, ne."

Jeho tmavé oči se zúžily do tenké štěrbiny. „Co ne? Můžeš to upřesnit?“

„Musím to dodělat. To těsto musí vykynout.“

„Vyhýbáš se odpovědi, Brianno!“

„Dobrá, tak už mě nikdy takhle nelíbej.“ Přerývaně vydechla, pak se opět s vypětím vůle nadechla. „Nemám na to tu správnou obranu.“

„Přece to nemusí být bitva! Rád bych tě odnesl do postele, Brianno.“

Aby zaměstnala nervózní ruce, popadla utěrku a začala si stírat těsto, jež jí ulpělo na prstech. „No, hlavně že jsi vyložil karty na stůl.“

„Jsem upřímný. Jestli nemáš zájem, stačí říct.“

„Neberu tyhle věci tak na lehkou váhu jako ty, ano nebo ne, a nic se neděje.“ Zoufale se snažila ovládnout a uklidnit; úhledně složila utěrku a odložila ji. „Navíc v těchto věcech nemám nejmenší zkušenosti.“

K čertu s ní i s tím jejím ledovým klidem, když jemu vře krev v žilách a řádí jako pominutá! „V jakých věcech?“

„V těch, co jsi o nich mluvil. Teď uhni, ať můžu konečně zadělat na ten chleba.“

Vzal ji za paži a upřeně se jí zahleděl do očí. Panna? pomyslel si ohromeně; nechal tu myšlenku kroužit a zapustit kořeny. Žena, která takhle vypadá, která takhle reaguje?

„Copak je to se zdejšími mužskými? Jsou snad slepí?“ Prohodil to lehce, doufaje, že zmírní to napětí v ovzduší. Ale v jejích očích místo toho kmitla bolest a dotčená hrdost; nejradši by si byl nafackoval.

„To je snad moje věc, jak žiju, nebo ne?“ Její hlas studil do morku kostí. „A teď: já jsem posledních pár dní respektovala tvoje přání a tvou práci. Byl bys tak laskav a udělal totéž, abych mohla dokončit svou?“

„Dobrá.“ Pustil ji a ustoupil. „Jdu na chvilku ven. Nepotřebuješ něco zařídit?“

„Ne, díky.“ Zabořila ruce do těsta a začala je hníst. „Poprchává,“ prohodila vyrovnaně. „Měl by sis vzít bundu.“

Přešel ke dveřím, v nich se otočil. „Brianno.“ Počkal, až zvedne hlavu. „Ještě jsi neřekla, jestli máš zájem. Musím tedy předpokládat, že o tom budeš přemýšlet.“

Vyšel ven. Když slyšela, jak se za ním zavírají dveře, ulehčené si oddechla.

V v v v

Gray chtěl vybít přebytečnou energii dlouhou projížďkou a návštěvou Mohrských útesů. Aby dal oběma čas na uklidněnou, poobědval v hospodě v Ennisu. Pak se vydal na procházku úzkými uličkami, aby tak lépe strávil těžkou smaženou rybu s hranolky. Ve výloze jednoho obchůdku zahlédl něco, co upoutalo jeho pozornost; podlehl náhlému popudu, vešel dovnitř a nechal si to zabalit.

Než se vrátil do Trnkové chaloupky, bezmála se mu podařilo přesvědčit sebe sama, že to, co zažil v kuchyni s Briannou, byl spíš důsledek jeho radosti nad prací, než působení nějaké tajuplné chemie.

Když však vešel do svého pokoje a našel ji klečet na podlaze koupelny, s kbelíkem vedle a hadrem v ruce, misky vah se okamžitě převážily na druhou stranu. Jestliže není zaslepen sexem, proč by v něm takový pohled rozbouřil krev?

„Máš vůbec ponětí, pokolikáté tě nacházím v této poloze?“

Ohlédla se přes rameno. „Je to poctivé živobytí.“ Odfoukla si vlasy z očí. „Něco vám řeknu, pane Thane. Když pracujete, žijete jako prase.“

Povytáhl obočí. „To mluvíte takhle se všemi hosty, slečno Concannonová?“

Trefil do černého. Tvář ji zalil jemný ruměnec; pleskla hadrem o podlahu a pokračovala v práci. „Hned jsem hotová, jestli hodláš znovu pracovat. Dnes večer čekám dalšího hosta.“

„Dnes večer?“ Zakabonil se na její zátylek. Velice snadno si zvykl na to, že má pro sebe celý penzion. Že má pro jen sebe i ji. „Koho?“

„Nějakého pána z Británie. Volal dnes ráno, těsně poté, co jsi odešel.“

„No, a kdo to je? Jak dlouho se chce zdržet?“ (A co tu ksakru pohledává?)

„Jen pár nocí,“ řekla ledabyle. „Já své hosty nevyslýchám, což bys měl vědět nejlíp.“

„Mně se zdá, Že na pár věcí by ses přece jen zeptat měla. Nemůžeš dovolit cizím lidem, aby ti jen tak, zničehonic, vtrhli do domu jako velká voda!“

Pobaveně si sedla na paty, nevěřícně potřásla hlavou a změřila si ho zkoumavým pohledem. Kombinace drsňáka a elegána, pomyslela si – vlasy se zlatavými konečky stažené dozadu jako pirát, rozmrzelý pohled krásných očí, drahé boty, ošoupané džíny, nažehlená košile. „Přesně to ale dělám! Není to tak dávno, co jsi sem taky vtrhl jako velká voda, nějak tak časně zrána!“

„To je něco jiného.“ Když zachytil její nechápavý pohled, pokrčil rameny. „Je, a bašta. Hele, nechceš vstát a nechat toho? Z té podlahy už se dá jíst!“

„Koukám, že dnešní toulky ti zrovna nepřidaly na náladě!“

„Proč? Náhodou jsem si to hezky užil.“ Přecházel po pokoji jako tygr v kleci a najednou vyštěkl: „Hrabala ses v mých věcech na stole!“

„Utřela jsem asi centimetr prachu a popela z cigaret, jestli máš na mysli tohle. Tvé malé mašinky jsem se ani nedotkla, jen jsem ji nadzvedla a znovu položila na místo.“ Třebaže ji svrběly prsty, aby zvedla víko a potají nakoukla do jeho práce.

„Nemusíš po mně pořád jen uklízet!“ Sípavě vydechl a zabořil ruce do kapes, zatímco ona jen stála s kbelíkem v ruce a nespouštěla z něho oči. „Krucinál, a já myslel, že už jsem si to sám se sebou vyříkal. Mému sebevědomí to příliš nepřidává, když vidím, že se ani nepokoušíš vyvést mě z míry, a přitom se ti to daří náramně!“ Zavřel oči a dlouze vydechl. „Tak jo, zkusme to znovu. Koupil jsem ti dárek.“ •

„Opravdu? Proč?“

„Proč ne, krucinál!“ Popadl nákupní tašku, kterou prve hodil na postel, a podal jí ji. „Uviděl jsem to, a říkal jsem si, že by se ti to mohlo líbit.“

„To je od tebe milé.“ Vyndala z tašky krabičku a začala odstraňovat pásku, kterou byla krabička přelepena.

Brianna voněla mýdlem a květinami a dezinfekčním prostředkem. Gray pevně sevřel čelisti. „Jestli nechceš, abych tě povalil na postel, kterou jsi právě ustlala, uděláš moudře, když odstoupíš trochu dál.“

Vyděšeně vzhlédla a ruka jí strnula na krabičce.

„Myslím to vážně.“

Opatrně si navlhčila rty. „Dobrá.“ Ustoupila o krok, pak o další. „Stačí?“

Konečně mu došla absurdita vlastního chování. Bezmocně se na ni zazubil. „Proč mě tak strašlivě přitahuješ, Brianno?“

„Nemám ponětí. Ani v nejmenším.“

„To bude tím,“ zamumlal. „Rozbal ten dárek.“

„Pokouším se.“ Přetrhla pásku, zvedla víčko a vnořila prsty do balicího papíru. „Ach, to je krása!“ Radost jí ozářila obličej, když převracela v prstech porcelánovou chaloupku. Byla to jemná práce, vchodové dveře dokořán, jako na uvítanou, úhledná zahrádka dokonale vyvedená do posledního okvětního plátku. „Vypadá, jako by se do ní mohl člověk okamžitě nastěhovat!“

„Vzpomněl jsem si na tebe.“

„Děkuji.“ Její úsměv byl nyní uvolněnější. „Koupil jsi to, abys mě obměkčil?“

„Nejdřív mi řekni, jestli to zabralo.“

Vyprskla smíchy. „Ne, to ti neřeknu. Už beztak máš výhod víc než dost.“

„Ano?“

Vrnivý podtón v jeho hlase byl varovným znamením; tvářila se, že je zabraná do ukládání chaloupky do krabičky. „Musím jít připravit večeři. Mám ti ji přinést nahoru?“

„Dnes večer ne. První vlna už opadla.“

„Nový host má přijet v pět, takže budeš mít u večeře společnost.“

„Už se nemůžu dočkat.“

^¡5

Gray byl předem připraven na to, že britský džentlmen mu bude od prvního pohledu nesympatický – asi jako roztouženému psovi, který si hlídá svůj označkovaný revír, napadlo ho. Ale jak se ukázalo, jen stěží ho mohl ohrožovat či dráždit úhledný drobný mužík s blýskavou lysinou a snobským přízvukem absolventa soukromé školy.

Jmenoval se Herbert Smythe-White – Londýňan, vdovec na penzi, který zde začínal šestiměsíční výlet po Irsku a Skotsku.

„Čirý přepych," sdělil Grayovi u večeře. „Víte, Bůh nám s Nancy nepožehnal ani jediným dítětem. Už to budou dva roky, co mě opustila, a já jen bezcílně bloumám po domě a koukám do zdi. Takový výlet jsme si chtěli dopřát už dávno, ale pokaždé nám to překazila moje práce." Jeho rty zvlnil lítostivý úsměv. „A tak jsem se rozhodl, že se na něj vydám sám, na památku své paní. Myslím, že by mi to byla schválila."

„Tohle je vaše první zastávka?"

„Ano. Po příletu do Shannonu jsem si najal vůz."

Uchichtl se, sundal si brýle v kovových obroučkách a začal si je čistit kapesníkem. „Jsem vybaven klasickou turistickou výzbrojí – mapami a příručkami. Den dva se zdržím zde, poté se vydám na sever." Znovu si na svůj orlí nos nasadil brýle. „Mám však veliké obavy, že to nejlepší jsem si vybral hned na začátku. Slečna Concannonová nám servíruje učiněné lahůdky."

„O to se s vámi nebudu přít." Právě si pochutnávali na šťavnatém lososovi. „V jakém oboru pracujete?"

„V bankovnictví. Převážnou část života jsem bohužel strávil nad ciframi." Nabral si další lžíci brambor v hořčičné omáčce. „A vy, pane Thane? Slečna Concannonová mi prozradila, že jste spisovatel. My, praktičtí lidé, můžeme takovým tvůrčím duchům jen závidět. Nikdy jsem neměl dost času, abych si četl jen tak pro zábavu, ale nyní, když jsem vás poznal, si určitě některé vaše dílo koupím. Vy jste také na cestách?"

„Momentálně ne. Usadil jsem se tady na delší dobu."

„Tady, v penzionu?"

„Správně." Zvedl hlavu, neboť vstoupila Brianna.

„Doufám, že jste si nechali místo na moučník.“ Postavila na stůl velkou mísu s piškoty máčenými v likéru, zalitými vanilkovým krémem a ozdobenými šlehačkou.

„I propánakrále!“ Očička pana Smythe-Whitea za nablýskanými skly tančila radostí a kmitl v nich záblesk nenasytnosti. „Než se odsud odkutálím, přiberu nejméně pět kilo.“

„Zamíchala jsem do toho speciální kouzlo, takže kalorie se nepočítají.“ Nabírala štědré porce moučníku do misek. „Doufám, že máte pohodlný pokoj, pane. Jestli budete cokoli potřebovat, stačí říct.“

„Všechno je přesně tak, jak má být,“ ujistil ji. „Musím sem znovu přijet, až bude vaše zahrada v plném květu.“

„Budu se těšit.“ Nechala jim konvici s kávou a karafu s brandy.

„Kouzelná žena,“ poznamenal Smythe-White. „Ano, to tedy je.“

„Tak mladá, a troufne si úplně sama vést takové zařízení! Člověk by myslel, že bude mít manžela, děti.“

„Je nesmírně schopná a šikovná.“ První sousto moučníku se Graysonovi rozplynulo na jazyku. *Šikovná* není výstižné slovo, uvědomil si. Ta ženská je kulinářská čarodějnice. „Kousek odtud má sestru a švagra. Lidé se tu znají. Pořád někdo klepe na dveře.“

„To má štěstí. Jinak by zde žila dost osaměle. Když jsem sem přijížděl, zdálo se mi, že sousedů má poskrovnu a bydlí dost daleko.“

Opět se usmál. „Já jsem bohužel zhýčkaný městem, a vůbec se nestydím přiznat, že mně ten ruch a ty davy náramně vyhovují. Možná mi chvilku potrvá, než si zvyknu na noční ticho.“

„Tady si ho užijete ažaž.“ Gray si nalil brandy do malého kalíšku, a když jeho společník souhlasně kývl, nalil i jemu. „Nedávno jsem byl taky v Londýně. Ze které části pocházíte?“

„Mám malý byteček poblíž Green Parku. Když mě opustila Nancy, neměl jsem to srdce nechat si dům.“ Povzdechl si a zakroužil brandy ve sklence. „Dovolte, abych vám dobrovolně a zcela zdarma udělil jednu radu, pane Thane. Těšte se z každého dne. Nemyslete pořád jen na budoucnost. Můžete tím propást spoustu toho, co je důležité teď, v tuto chvíli.“

„Touto zásadou se řídím celý život.“

V v v v

O několik hodin později vyhnala Graye z teplé postele a od dobré knížky myšlenka na zbytky moučníku od večeře. Ze dna skříně vyhrabal tepláky a natáhl si je; dům kolem něj tajemně šeptal a vzdychal. Sešel dolů naboso s jedinou utkvělou představou: jak se tou neskutečnou dobrotou nacpe až k prasknutí.

Od chvíle, co přijel do Trnkové chaloupky, nepodnikal takový noční výlet do kuchyně zdaleka poprvé. A tak mu nevadily ani míhající se stíny, ani vrzající prkna; tiše se proplížil předsíní do tmavé kuchyně. Rozsvítil si malou lampičku nad kamny, aby neprobudil Briannu.

Vzápětí zalitoval, že si na ni vzpomněl; hned si ji představil, jak spí za jedinou tenkou zdí – v dlouhé flanelové noční košili s knoflíčky na stojatém límečku. Vypadala v ní upjatě a stroze, a přesto exoticky – v každém muži, jemuž v žilách kolovala krev, musela podnítit zvědavost, jaké tělo se skrývá pod takovým množstvím beztvaré látky.

Jestliže se ještě chvíli nechá unášet těmito představami, nenasytí už jeho apetit ani sto mis s piškoty a vanilkovým krémem.

Hele, koukej ty svoje neřesti brát hezky popořádku, napomenul se v duchu přísně, zatímco vytahoval mísu z kredence. Vtom zaslechl nějaký zvuk. Znehybněl a poslouchal; právě když si řekl, že se mu to jen zdálo, a chtěl nad tím mávnout rukou, zaslechl škrábání na dveře.

S mísou v ruce přešel ke dveřím, vyhlédl ven, a neviděl nic než tmu. Náhle se tma zaplnila srstí a tesáky. Gray s vypětím vůle potlačil výkřik; taky měl co dělat, aby se udržel na nohách. Nevěda, zda se má smát, či láteřit, vpustil dovnitř Cona.

„Připravil jsi mě o deset let života, to ti pěkně děkuju!“ Podrbal psa za ušima, a jelikož nebyla jeho panička v dohledu, rozhodl se, že se o piškoty s krémem podělí se svým psím kamarádem.

„Co to tady vyvádíte?“

Gray se napřímil a třískl hlavou o dvířka skříňky, která nechal otevřená. Do Conovy mísy pleskla lžíce krému, která vmžiku a s hlasitým mlasknutím zmizela v psích útrobách.

„Nic.“ Před očima se mu jiskřilo a v hlavě mu hučelo jako v úle. „Ježíšikriste, ty a ten tvůj pes mě přivedete do hrobu! Budu rád, když se dožiju svých příštích narozenin.“

„Con tohle nemá co jíst!“ Brianna vytrhla Grayovi mísu z ruky. „Neudělá mu to dobře.“

„To jsem chtěl jíst já! Teď bych spíš uvítal tubu aspirinů!“

„Sedni si, ať se ti můžu podívat na tu bouli na hlavě nebo díru v ní je mi jedno, co budu ošetřovat!“

„Jsi moc hodná. Hele, nechceš si radši jít lehnout a…“ Dořící to už nestihl; Con, který seděl mezi nimi, najednou ztuhl, naježil se a s hrozivým vrčením se vyřítil ke dveřím do předsíně. Gray měl tu smůlu, že mu stál v cestě.

Osmdesát kilogramů živé psí váhy ho odmrštilo a narazilo ho na kuchyňskou linku. Zatočila se mu hlava a viděl všechny svaté, když se loktem praštil o dřevo, a jako z velké dálky slyšel Briannin ostrý povel.

„Ublížil sis?“ Její konejšivý hlas byl náhle plný mateřské účasti. „No tak, Graysone, jsi bledý jako stěna! Sedni si! Cone, ke mně!“

V hlavě mu hučelo a před očima mu tančily jiskry; bezvládně se svezl na židli, kterou mu přidržela Brianna. „To mám za to, že mě honí mlsná!“

„No tak, vzpamatuj se a zhluboka dýchej. Ukaž, podívám se ti na ruku.“

„Do prdele!“ Gray na ni vytřeštil oči, když mu ohnula ruku v lokti, projela jím bolest jako nůž. „Chceš mě zabít jen za to, že tě chci vidět nahou?“

„Nech toho!“ okřikla ho, zatímco si prohlížela jeho ránu. „Můžu na to přiložit nějaké bylinky.“

„Já bych radši morfium.“ Těžce vydechl, přimhouřil oči a upřel pohled na Cona. Con stál u dveří a celý se třásl. „Co mu je, krucinál?“

„Já nevím. Cone, přestaň se chovat jako idiot a sedni!“ Namočila kousek látky do bylinkového roztoku. „Možná mu vadí pan Smythe-White. Con lítal někde venku, když se ten pán ubytoval, takže se ti dva ještě neznají. Nejspíš zachytil jeho pach.“

„Ještě štěstí, že starého pána nehonila mlsná jako mě a nesešel dolů!“

Brianna se s úsměvem napřímila, aby se podívala na bouli na Grayově hlavě. Má krásné vlasy, přemítala, zlatavé a hedvábné. „Ach, Con by mu neublížil. Jen by ho zahnal do kouta.“ ‚Vyprskla smíchy. „Panečku, ty máš ale bouli!“

„Nevím, co je na tom tak legračního!“

„Aspoň tě to naučí nekrmit psy sladkostmi. Přiložím ti na to ledový zábal a…“ Vyjekla, když ji Gray strhl k sobě a posadil si ji na klín. Con našpicoval uši, přiloudal se k nim a očichal Grayovy ruce.

„Má mě rád.“

„Ten se dá koupit za mísu čočovice. Pusť mě, nebo mu řeknu, aby tě kousl.“

„On mě nekousne. Dostal ode mě vynikající pamlsek. Zůstaňme takhle chvilku sedět, Brie. Jsem tak zesláblý, že neublížím ani mouše. Nebudu tě obtěžovat.“

„Tomu nevěřím ani za mák,“ zamumlala, ale nakonec se podvolila.

Gray si přitiskl její skráň k rameni a usmál se, když Con položil hlavu Brianně do klína. „To je hezké!“

„Ano, je.“

Cítila, jak jí poskočilo srdce, když ji k sobě přivinul; nehnuté ji držel v náručí v mihotavém světle žárovky nad kamny, zatímco dům kolem nich se tiše uložil k spánku.

Kapitola šestá

Brianna zatoužila vychutnat si jaro. Věděla, že jeho první záchvěv pomine rychle, když se ohlásilo tak brzo, ale bujarou, bláznivě veselou náladu ze sebe nedokázala setřást. Posbírala semínka a sazenice, popadla malé tranzistorové rádio a všechno odnesla do kůlničky, kterou si zařídila jako dočasný skleník.

Ani se nesnažila namluvit si, že je to něco víc než jen provizorium: necelé tři metry čtvereční s podlahou z udusané hlíny se hodily spíš ke skladování než k zahradničení. Přesto se jí podařilo přimět Murphyho, aby jí zasklil střechu a namontoval topení. Police si tam přitloukla sama –neuměle, zato s tím větší hrdostí.

Na pokusy, o nichž snila, tam neměla ani prostor, ani potřebné vybavení. Přesto mohla semínkům dopřát brzký start v květináčích s rašelinou, které si objednala ze zahradnického katalogu.

Mám koneckonců celé odpoledne pro sebe, přemítala. Gray sedí zavřený u počítače a pan Smythe-White si vyjel k útesům. Měla napečeno, navařeno a uklizeno, a tak si mohla dopřát chvilku radosti.

Nic jí nepůsobilo takové potěšení jako zabořit ruce do hlíny. S hekáním a supěním přitáhla pytel se zahradní směsí.

Příští rok si pořídím skleník, jak má být, slibovala si.

Nic velkého, tak akorát. Bude moct řízkovat, vypěstuje cibulky a vytvoří si jarní náladu v kterémkoli ročním období. Možná se pokusí i roubovat. Ale prozatím se musela spokojit s tím, že se pomazlí se semínky.

Za pár dní, dumala a pobrukovala si spolu s rádiem, se hlínou protlačí první něžné výhonky. Pravda, je nekřesťansky nákladné zahřívat je umělým vytápěním. Mnohem rozumnější by bylo investovat ty peníze do generální opravy jejího auta.

Ale nebyla by to ani zdaleka taková zábava.

Vysévala semínka, něžně uhlazujíc hlínu, a její myšlenky se zatoulaly k včerejšímu večeru.

Gray byl tak roztomilý, když se k ní v kuchyni tak něžně tulil. Nebylo to tak děsivé, ani – musela si přiznat – tak vzrušující, jako když ji tenkrát políbil. Bylo to něžné, uklidňující a tak přirozené, až na jí prchavý okamžik připadalo, že k sobě patří – nerozlučně a navždycky.

Kdysi hrozně dávno snila o tom, že bude s někým zažívat takové vzácné, sladké okamžiky. S Rorym, napadlo ji a v srdci se ozvala stará, tupá bolest. Tehdy věřila, že se provdá, bude mít děti a domov. Kolik plánů tenkrát měla –růžových, vřelých, se šťastným koncem.

Ale tehdy byla mladičká, nezkušená a zamilovaná. Zamilovaná holka uvěří leckomu a lecčemu. Uvěří všemu. Teď však už nebyla mladičká dívka.

Přestala věřit, když jí Rory zlomil srdce, rozčísl je na dvě bolavé půlky. Věděla o něm, že teď žije někde poblíž Bostonu, má ženu a rodinu. A patrně si už ani nevzpomene na ono sladké předjaří, kdy se jí dvořil, kdy jí sliboval modré z nebe.

To bylo dávno, napomínala se v duchu. Dnes už věděla, že láska netrvá věčně a sliby se někdy nedodrží. Jestliže v sobě pořád ještě nosila semínko naděje, jež toužilo vzklíčit, ubližovala tím jen sama sobě.

„Tady tě mám!“ S očima tančícíma radostí vtrhla do kůlničky Maggie. „Zaslechla jsem hudbu. Co to tady vyvádíš, prokristapána?“

„Sázím kytky.“ Brianna, pohroužená do svých úvah, si mimoděk otřela tvář hřbetem ruky a umazala si ji od hlíny. „Zavři, Maggie,

vypouštíš teplo. Copak je? Vypadáš, jako bys měla každou chvíli puknout!“

„To neuhodneš, ani za tisíc let.“ Rozesmátá Maggie zakroužila kůlničkou, popadla Briannu za ramena a pustila se s ní do tance. „No, ale aspoň to zkus.“

„Budeš mít trojčata.“

„Vedle! Bohudík.“

Maggiina nálada byla nakažlivá; Brianna se uchichtla a s gustem se nechala strhnout k improvizovanému valčíku. „Prodala jsi nějakou skleněnou věcičku za milion liber prezidentovi Spojených států.“

„Ach, to je ale nápad! Možná bychom mu měli poslat reklamní katalog. Ne, zase jsi vedle jak ta jedle! Třeba se dovtípíš, když ti řeknu, že volala Roganova babička.“

Brianna si odfouklá pramen vlasů, který jí padal do očí. „Z toho se mám něco dovtípit?“

„Jasně, jen kdyby ses chvilku soustředila. Brie, ona se vdává! Bere si strýčka Nialla, příští týden, v Dublinu!“

„Cože?“ Brianna otevřela ústa dokořán. „Strýček Niall, paní Sweeneyová, oni dva že se berou?“

„No, není to ohromné? Není to prostě fantastické? Víš přece, jak ho zbožňovala, už jako holka, kdysi dávno, v Galwayi. Pak se ti dva znovu setkají, po více než padesáti letech, díky mně a Roganovi. A teď si chtějí, u všech svatých na nebesích, přísahat věrnost až za hrob!“ Pohodila hlavou a zachichotala se. „Takže Rogan teď bude nejen mým manželem, ale ještě navrch mým bratrancem!“

„Strýček Niall…“ To bylo všechno, na co se Brianna vzmohla.

„Měla jsi vidět Rogana, jak se tvářil, když se to dozvěděl! Vypadal jako ryba: otvíral a zavíral ústa a nevydal ani hlásku!“ Maggie, zalykajíc se smíchy, se opřela o Briannin pracovní stůl. „Od samého začátku se neuměl smířit s představou, že ti dva spolu chodí – víc než jen chodí, když už jsme u toho, ale pro mužského je asi těžké představit si, jak se jeho bělovlasá babička oddává hříchu.“

„Maggie!“ Brianna si přikryla ústa dlaní; nakonec se ale stejně neudržela a vybuchla smíchy.

„No, takže teď to chtějí mít i s požehnáním – a požehná jim dokonce sám arcibiskup.“ Zhluboka se nadechla a rozhlédla se kolem. „Nemáš tady něco na zub?“

„Ne. Kdy se to koná? Kde?“

„Příští sobotu, u ní v Dublinu. Malý obřad, jak mi řekla, jen s příbuznými a blízkými přáteli. Jen považ, Brie, strýčkovi Niallovi táhne na osmdesátku. Umíš si to představit?“

„Asi ano. Ach, myslím, že je to skvělé. Zavolám jim, až to tady dodělám a poklidím.“

„Odjíždíme s Roganem do Dublinu ještě dnes. Zrovna telefonuje, Bůh mu žehnej, a snaží se všechno zařídit.“ Pousmála se. „Snaží se k tomu postavit jako chlap.“

„Bude z nich mít velkou radost, až si na to zvykne,“ pronesla Brianna mechanicky; v duchu se už obírala myšlenkou, jaký dárek by měla koupit ženichovi a nevěstě.

„Obřad se má konat odpoledne, ale možná by bylo fajn, kdybys přijela už den před tím, aby sis to trochu užila.“

„Abych tam přijela?“ Brianna zbystřila pozornost. „Ale já přece nemůžu nikam jet, Maggie! To nejde, mám tady hosta!“

„Ale to víš, že pojedeš.“ Maggie se napřímila a bojovně vystrčila bradu. „Je to tvůj strýček, určitě tě tam bude chtít mít! Jde přece o jeden jediný mizerný den, Brianno!“

„Maggie, mám své povinnosti a závazky, nemůžu si jen tak vyjet do Dublinu!“

„Rogan pro tebe pošle letadlo.“

„Ale…“

„Ach, kašli na GraysonaThanea! Přece si jeden den může klidně uvařit sám! Ty nejsi žádná služka!“

Brianna ztuhla a pohled jejích očí náhle zchladl. „Ne, to nejsem. Jsem podnikatelka, která dala své slovo. Nemůžu si na víkend vyrazit db Dublinu a říct mu, ať se postará sám o sebe.“

„Tak ho vezmi s sebou! Jestli se bojíš, že tady bez tebe umře hladem, tak ho vezmi s sebou!“

„Kam že mě má vzít?“ Gray rozrazil dveře a zkoumavě si změřil obě ženy. Z okna v ložnici zahlédl Maggii, zrovna když se hrnula do

kůlny. Nakonec ho sem vyhnala zvědavost, kterou ještě umocnily zvýšené hlasy, které zevnitř zaslechl.

„Zavři dveře," pronesla Brianna automaticky. Snažila se potlačit rozpaky nad tím, že se právě stal svědkem rodinné hádky. Povzdechla si. V kůlničce začínalo být těsno. „Chtěl jsi něco, Graysone?"

„Ne." Napřáhl ruku a palcem jí setřel šmouhu na tváři; Maggii to neušlo a zkoumavě přimhouřila oči. „Jsi umazaná od hlíny, Brie. Co tady děláš?"

„Snažím se něco zasadit, ale teď už na to nemám místo."

„Pozor na ruce, hošánku," zamumlala Maggie.

Zazubil se na ni a strčil si ruce do kapes. „Zaslechl jsem, jak mluvíte o mně. Děje se něco?"

„Ale ne – jen kdyby nebyla tak paličatá." Maggie zvedla hlavu a rozhodla se, že celý problém shodí na Graysonova bedra. „Příští víkend má jet do Dublinu, ale nechce tě tady nechat samotného."

Grayův úšklebek se změnil v samolibý úsměv; sklouzl pohledem z Maggie na Briannu. „Opravdu?"

„Zaplatil sis byt a stravu…" spustila Brianna.

„Proč máš jet do Dublinu?" přerušil ji.

„Žení se náš strýček," vysvětlila Maggie. „Určitě si bude přát, aby tam byla, a tak by to taky mělo být. No a já jí říkám, že jestli tě tady nechce nechat, tak ať tě vezme s sebou."

„Maggie, Gray přece netouží jít na svatbu lidem, které vůbec nezná. Pracuje a nemůže jen tak…"

„Ale jistě že může," skočil jí Gray do řeči. „Kdy odjíždíme?"

„Prima. Bydlet budeš u nás. Domluveno!" Maggie si zamnula ruce. „Tak a teď – kdo to oznámí matce?"

„Já…"

„Ne, nech to na mně," rozhodla se Maggie velkoryse, dřív než Brianna stihla odpovědět. Usmála se. „Ta bude naštvaná! Pošleme pro ni letadlo až v sobotu dopoledne, abys od ní měla na chvilku pokoj. Máš nějaký oblek, Grayi?"

„Jo, pár," zamumlal.

„Takže můžeš vyrazit, ne?“ Předklonila se a políbila Briannu na obě tváře. „Naplánuj si odjezd na pátek,“ nařídila jí. „Zavolám ti z Dublinu.“

Když se za Maggii zabouchly dveře, Gray stiskl rty. „To je ale panovačná ženská!“

„To jo.“ Brianna zamrkala a potřásla hlavou. „Ale ona to tak nemyslí. Jen je pokaždé přesvědčena, že má pravdu. Ke strýčkovi a Roganově babičce chová moc vřelý vztah.“

„Roganově babičce?“

„Právě s ní se strýček žení.“ Vrátila se ke své práci, doufajíc, že jí pomůže pročistit hlavu. „To zní jako slibná historka!“

„Taky že je. Grayi, je od tebe laskavé, že jsi tak ochotný, ale není to nutné. Postrádat mě nebudou, vážně, a tobě to přidělá spoustu starostí.“

„Víkend v Dublinu pro mě není žádná starost. A ty přece chceš jet, nebo ne?“

„O to nejde. Maggie tě zahnala do kouta.“

Chytil ji za bradu a zvedl jí hlavu. „Proč tak nerada odpovídáš na otázky? Chceš tam jet, viď? Ano, nebo ne?“

„Ano.“

„Dobrá, tak jedem!“

Její rty se zvlnily do úsměvu; naklonil se k nim. „Ne, nelíbej mě!“ zvolala, cítíc, jak ji opouští vůle.

„To pro mě bude zatraceně těžké.“ Ale ovládl se a poodstoupil od ní. „Kdo ti ublížil, Brianno?“ »

Její řasy se zachvěly a zastínily jí oči. „Možná, že neodpovídám na otázky, protože jich kladeš přespříliš.“

„Milovala jsi ho?“

Odvrátila hlavu a věnovala se květináčům. „Ano, velmi.“

To sice odpověď byla, ale on náhle zjistil, že z ní nemá pražádnou radost. „Ještě pořád ho miluješ?“

„To by bylo pošetilé.“

„To není odpověď.“

„Ale ano, je. Dýchám ti snad já na krk, když pracuješ?“

„Ne.“ Ale neustoupil. „Ty máš ovšem tak půvabný krk.“ Aby to dokázal, sklonil se a přejel jí rty po zátylku. Když ucítil, jak se

zachvěla, polechtalo to jeho mužskou ješitnost. „V noci se mi o tobě zdálo, Brianno. Dneska jsem o tom psal.“

Téměř všechna semínka se vysypala na lavici místo do hlíny. Brianna je rychle smetla do dlaně. „Tys o tom psal?!“

„Trochu jsem to pozměnil. V té knížce jsi mladá vdova, která se snaží navázat na přerušenou minulost.“

Brianna neodolala a otočila se k němu. „Ty o mně píšeš ve své knížce?“

„Útržkovitě. O tvých očích – těch krásných, smutných očích. O tvých vlasech.“ Zvedl k nim ruku. „O hustých, klouzavých vlasech, jejichž barva připomíná nejstudenější západ slunce. O tvém hlase – jemném, melodickém, zpěvavém. O tvém těle – štíhlém jako proutek, s podvědomým půvabem tanečnice. O tvé pleti, o tvých rukou. A nejen o tvém zevnějšku – také o síle tvé osobnosti, o tvé loajalitě.“ Pousmál se. „O tvých koláčcích. Hrdina je jí fascinován stejně jako já tebou.“

Gray se opřel oběma rukama o lavici a uvěznil ji mezi pažemi. „A pořád naráží na ten ochranný štít, který obě držíte před sebou. Jak dlouho mu asi potrvá, než ho prolomí?

Dosud nikdo jí neříkal taková slova, dosud nikdo o ní neprohlašoval takové věci. Část jejího já se jim chtěla oddat, ta druhá se opatrně držela zpátky.

„Snažíš se mě svést.“

Povytáhl obočí. „A jak se mi to daří?“

„Sotva popadám dech.“

„To je dobrý začátek.“ Naklonil se blíž, až se rty téměř dotýkal Brianniných. „Chci tě líbat, Brianno.“

A už ji líbal – pomalu, opojně. Z polibku se jí dělalo mdlo a její svaly se měnily v kaši. Ústa na ústa – tak prostá věc, a přece se vše kolem ní začalo podivně naklánět, čím dál víc, až ji popadl strach, že nic z toho už se nedokáže napřímit.

Líbat uměl, a nechyběla mu ani trpělivost. Pod obojím však doutnalo potlačované násilí, jež v něm už jednou vycítila. To spojení ji zachvátilo jako vysilující, omamná droga.

Toužila, jak jen umí toužit žena. Bála se, jak se jen umí bát nevinnost.

Něžně ji vzal za prsty, jimiž se křečovitě držela okraje lavice, a rozevřel je. Ústy pohladil její rty a zvedl jí paže.

„Drž mě, Brianno.“ Bože, jak to potřeboval! „Teď polib ty mě.“

Jeho tichá slova ji pobídla jako šlehnutí biče. Najednou se k němu tiskla, její ústa byla náhle divoká a ochotná. Zavrávoral a pevněji ji přivinul k sobě. Její rty byly horké, hladové, její tělo vibrovalo jako napnutá struna harfy. Výbuch její vášně připomínal ledový krunýř, z něhož náhle vytryskne láva – horečně, nečekaně, nebezpečně.

Ve vzduchu se vznášela zemitá vůně hlíny, z rádia se linuly kvílivé zvuky irských dud, v ústech měl šťavnatou chuť ženy a držel ji v náručí – rozechvělou, křehkou, pokušení samo.

Pak byl slepý a hluchý a vnímal pouze ji. Ruce mu zabořila do vlasů, ústa měl plná jejího přerývaného dechu. Víc, chtěl jen víc, a bezohledně ji přitiskl ke zdi kůlny. Slyšel, jak vykřikla – úlekem, bolestí, vzrušením –, než ten zvuk potlačil a hltavě se vpíjel do jejích rtů.

Jeho ruce se jí nemohly nabažit – horké, majetnické, dotěrné. Její přerývaný dech se změnil v zasténání. Prosím… chtěla o něco žadonit, ach, prosím… taková bolestná touha, hluboká, zdrcující, úchvatná. Ale nevěděla, jak začít, ani jak to končí. A za tím číhal strach jako vlk s vyceněnými tesáky – strach z něho, z ní, z toho, co měla poznat.

Chtěl se dotýkat její kůže a líbat ji. Chtěl do ní vniknout a bušit do ní, dokud nebudou oba prázdní jako skořápky ořechu. Dech mu trhal plíce; popadl ji za košili, ruce připravené rvát a drásat.

Vtom jí pohlédl do očí.

Oteklé rty se jí třásly a byla bílá jako křída. V doširoka otevřených očích sváděly bitvu děs a touha. Pohlédl dolů a uviděl své křečovitě sevřené ruce a kotníky prstů zbělelé námahou. A stopy, jež jeho chamtivé prsty zanechaly na její jemné pleti.

Trhl sebou, jako by mu vyťala políček, pak chabě zvedl ruce. Nevěděl jistě, koho nebo co tím chce zahnat do kouta.

„Omlouvám se,“ vypravil ze sebe. Brianna stála přitisknutá ke zdi a lapala po dechu. „Omlouvám se. Neublížil jsem ti?“

„Já nevím…“ Jak to mohla vědět, když cítila pouze tu úpornou, hroznou, pulsující bolest? Ani ve snu by ji nenapadlo, že může cítit něco takového, a tak silně. Omámeně si setřela z tváří stopy slz.

„Nebreč.“ Nejistou rukou si prohrábl vlasy. „Beztak si připadám jako hajzl.“

„Ne, to není…“ Spolkla slzy. Neměla ponětí, proč je roní. „Nevím, co se to se mnou děje.“

Samozřejmě to neví, pomyslel si trpce. Cožpak mu neřekla, že je nevinná? A on se na ni vrhl jako zvíře. Nescházelo mnoho, a byl by ji na místě povalil a dokončil, co si umanul.

„Nutil jsem tě, a to se nedá ničím omluvit. Můžu ti říct jen tolik, že jsem ztratil hlavu a omlouvám se za to.“ Chtěl k ní přistoupit, odhrnout jí rozcuchané vlasy z tváře. Ale netroufl si. „Byl jsem hrubý, vyděsil jsem tě. To se už víckrát nestane.“

„Věděla jsem to.“ Trochu se uklidnila – snad proto, že on byl tak očividně vyvedený z míry. „Věděla jsem od začátku, že budeš takový. Ale to není tím, Graysone. Já nejsem žádná křehotinka.“

Nakonec se mu podařilo vyloudit na tváři úsměv. „Ach, to víš, že jsi, Brianno. A já jsem ještě nikdy nebyl takové nemehlo. Neříkám to možná v nejvhodnější chvíli, ale nemusíš se mě bát. Já ti neublížím.“

„Já vím. Tys…“

„A udělám zatraceně hodně pro to, abych to neuspěchal,“ přerušil ji. „Ale chci tě.“

Zjistila, že má co dělat, aby znovu dýchala pravidelně. „Člověk nemůže mít vždycky to, co chce.“

„Tomu já odjakživa nevěřím. Nevím, kdo byl tamten chlap, Brie, ale je pryč. Teď jsem tady já.“

„V tuto chvíli,“ přikývla.

„Existuje pouze tato chvíle.“ Potřásl hlavou, než mu mohla odporovat. „Tohle je stejně divné místo pro filozofování jako pro sex. Jsme oba trochu napružení, nezdá se ti?“

„Dalo by se to tak říct.“

„Pojďme dovnitř. Tentokrát uvařím čaj já tobě.“

Její rty se zvlnily v úsměvu. „A svedeš to?“

„Odkoukal jsem to od tebe. Tak pojď.“ Natáhl k ní ruku. Podívala se na ni a zaváhala. Když si však zkoumavě změřila jeho obličej –

byl nyní klidný, bez onoho podivného šelmího výrazu, který byl tak děsivý a vzrušující – váhavě mu vsunula ruku do dlaně.

v

„Možná je jen dobře, že máme dnes večer gardedámu.“

„Prosím?“ Otočila k němu hlavu, když vycházeli ven.

„Jinak by ses dnes v noci mohla vplížit ke mně do pokoje a svést mě.“

Vyprskla smíchy. „Ty jsi na to moc mazaný, než aby ses nechal svést.“

„No, mohla bys to zkusit.“ Přátelsky ji objal kolem ramen, celý šťastný, že už se ani jeden z nich netřese. „Co kdybychom si k čaji dali kousek koláče?“

Blýskla po něm pohledem, když došli ke dveřím do kuchyně. „Mého, anebo toho, co upekla ta žena v tvé knížce?“

„Její je pouze v mé fantazii. Zato tvůj…“ Když rozrazil dveře, ztuhl. Instinktivně strčil Briannu za sebe. „Zůstaň tady. Nechoď sem.“

„Co je? Proč mě… Ach, panebože!“ Přes jeho rameno uviděla, že její kuchyně je vzhůru nohama. Vysypané plechovky, vyházené skříňky, zpřevracené zásuvky. Na podlaze se mísily hromady mouky a cukru, koření a čajových lístků.

„Povídám ti, zůstaň tady,“ zopakoval, když se pokoušela kolem něj protlačit.

„Ani náhodou! Koukni na ten binec!“

Opřel se o rám dveří a paží jí přehradil cestu. „Ukládáš peníze do plechovek? Co šperky?“

„Nebuď labuť! To víš, že ne!“ Zmateně na něj zamrkala. „Myslíš, že mi chtěli něco ukrást? Tady přece není co krást, koho by to taky napadlo?“

„No, jak vidíš, někoho to napadlo, a může být ještě v domě. Kde je to zatracené psisko?“ zamumlal.

„Bude asi u Murphyho,“ řekla sklesle. „Odpoledne k němu většinou odběhne na návštěvu.“

„Tak běž k Murphymu nebo k sestře. Já se tady zatím porozhlédnu.“

Napřímila se. „Tohle je můj dům, to ti snad nemusím připomínat. Podívám se sama.“

„Tak se drž za mnou,“ nařídil jí stručně.

Nejdřív prošel její pokoje, nevšímaje si jejích pobouřených výkřiků, když spatřila vytažené zásuvky a zmuchlané šatstvo rozmetané po podlaze.

„Moje věci!“

„Později se podíváme, jestli něco nechybí. Nejdřív radši zkontrolujme ostatní pokoje.“

„Co je tohle za lumpárnu?“ rozčilovala se, když se vydali na další obchůzku. „Ach, do horoucích pekel s nimi,“ ulevila si, když uviděla přijímací salón.

Bylo to rychlé, uspěchané a horečné hledání, dumal Gray. Dílo nějakého diletanta, navíc pošetile riskantní. Přemítal nad tím, když vtom ho napadlo něco jiného.

„Krucinál.“ Bral schody po dvou, vtrhl do nepořádku ve svém vlastním pokoji a vrhl se rovnou ke svému notebooku. „Tohle si někdo šeredně odskáče,“ mumlal, když ho zapínal.

„Tvoje práce…“ Brianna stála ve dveřích, bílá vzteky. „Provedli ti s ní něco?“

„Ne.“ Prolétl stránku za stránku, teprve pak se uklidnil. „Ne, všechno je tady. Nic se nestalo.“

Ulehčené si oddechla, pak zamířila do pokoje pana Smythe-Whitea. Jeho oděv a prádlo byly vyházeny ze zásuvek a ze skříně, postel byla rozházená. „Svatá Marie, matko Boží, jak já mu tohle jen vysvětlím?“

„Myslím, že důležitější je položit si otázku, co vlastně zloděj hledal. Posaď se, Brianno,“ vybídl ji. „Pojďme to v klidu rozebrat.“

„Co je tady k rozebírání?“ Přesto se posadila na okraj posunuté matrace. „Nemám tady nic cenného. Pár liber, pár cetek.“ Netrpělivě si promnula oči, nazlobená sama na sebe, že nedokáže zadržet slzy. „Určitě to nebyl nikdo ze vsi, ani z blízkého okolí. Musel to být nějaký tulák nebo stopař, který doufal, že tady najde pár drobných. No…“ Roztřeseně vydechla. „Nejspíš byl zklamán tím, co tu našel.“ Prudce zvedla hlavu; z její tváře opět vyprchala všechna barva. „Co ty? Měl jsi nějaké peníze?“

„Většinou cestovní seky. Ty tu zůstaly.“ Pokrčil rameny. „Vzal mi pár stovek liber, to je vše.“

„Pár – stovek?“ Vyskočila z postele. „On ti vzal peníze?“

„To není důležité. Brie…“

„Že to není důležité?“ skočila mu do řeči. „Bydlíš pod mou střechou, jsi mým hostem, a okradli tě o peníze. Kolik toho bylo? Všechno ti nahradím.“

„To ať tě ani nenapadne. Posaď se a nech toho!“

„Povídám, že ti škodu nahradím.“

Došla mu trpělivost; popadl ji za ramena a zatlačil ji na postel. „Za mou poslední knížku mi zaplatili pět milionů, ještě před prodejem autorských práv do zahraničí a před vyplacením filmovacích práv. Pár stovek liber mě nezruinuje.“ Přimhouřil oči, když viděl, jak se jí roztřásly rty. „Zhluboka se nadechni. No tak. Prima, znovu.“

„I kdyby ti z prstů kapalo zlato, je mi to fuk.“ Hlas se jí zlomil, což ji ještě víc ponížilo.

„Nechceš to oznámit policii?“

„K čemu?“ Rozhodila ruce a nechala je klesnout. „Jestli někdo viděl, jak se kolem ochomýtá někdo cizí, už by mi byli zavolali. Někdo potřeboval peníze, a taky si je vzal.“ Klouzala pohledem po pokoji a přemýšlela, o kolik asi přišel její druhý host, a jak velkou díru to udělá do jejích vzácných úspor. „Přeju si, abys o tom Maggii neřekl ani slovo.“

„Krucinál, Brie…“

„Je v šestém měsíci. Nechci, aby se rozčilovala. Myslím to vážně.“ Upřela na něj vyrovnaný pohled; v očích se jí dosud třpytily slzy. „Slib mi to.“

„Dobrá, jak myslíš. Ale ty mi zas slíbíš, že mi řekneš přesně, co chybí.“

„Ano. Zavolám Murphymu a vylíčím mu, co se stalo. On se poptá, a jestli se něco dozví, budu to vědět dřív, než se setmí.“ Vstala; byla nyní už zcela klidná. „Musím to tady dát všechno do pořádku. Začnu u tebe, aby ses mohl znovu pustit do práce.“

„Já si pokoj uklidím sám.“

„To je moje…“

„Neštvi mě, Brianno.“ Přistoupil k ní tak těsně, že se dotýkali špičkami nohou. „Tak abychom si to jednou provždy ujasnili: nejsi ani moje služka, ani moje matka, ani moje žena. Své šaty si umím pověsit do skříně sám.“

„Jak je libo.“

Tiše zaklel a popadl ji za paži, než stihla odejít. Nezpěčovala se; stála nehybně a hleděla upřeně někam přes jeho rameno. „Poslouchej mě. Máš tady jisté potíže a já ti chci pomoct. Můžeš si to laskavě zapsat za uši?“

„Tak ty mi chceš pomoct, jo?“ Naklonila hlavu na stranu; z jejího hlasu čišel chlad ledovce. „Tak bys mohl skočit k Murphymu, jestli by nám nepůjčil čaj. Jak to tak vypadá, zrovna nám došel.“

„Zavolám mu místo tebe,“ řekl Gray klidně. „Poprosím ho, aby přinesl trochu čaje. Ale nenechám tě tu samotnou.“

„Dělej, jak uznáš za vhodné. Jeho číslo je v seznamu, vedle v kuchyni…“ Odmlčela se, když jí v představách vytanul obraz její oblíbené místnůstky. Zavřela oči. „Grayi, prosím tě, mohl bys mě nechat chviličku o samotě? Pomůže mi to.“

„Brianno…“ Dotkl se něžně její tváře.

„Prosím tě.“ Kdyby na ni byl teď milý, úplně by se sesypala a míra jejího ponížení by se tím dovršila. „Jen co budu mít plné ruce práce, seberu se. A taky bych si ráda dala čaj.“ Otevřela oči a nucené se usmála. „Opravdu moc ráda.“

„Tak dobrá, budu dole.“

Vděčně se pustila do úklidu.

Kapitola sedmá

Gray si někdy pohrával s myšlenkou, že si koupí letadlo. Něco velice podobného elegantnímu tryskáči, který nechal Rogan jemu a Brianně k dispozici před odjezdem do Dublinu. Mohl by si ho nechat udělat na zakázku, podle svých představ, tu a tam si občas pohrát s motorem. Nic mu přece nebránilo v tom, aby se naučil létat.

Byla by to rozhodně zajímavá hračka, přemítal, když se usadil do pohodlného koženého sedadla vedle Brianny. Kdyby měl vlastní dopravní prostředek, zbavil by se starostí s objednáváním letenek a nebyl by vydán napospas leckdy vrtošivým leteckým spojům.

Ale být majitelem něčeho – čehokoli – také obnášelo starosti s údržbou. Proto si vůz vždycky jen půjčoval nebo pronajímal, ale nikdy nevlastnil. Třebaže se mu zamlouvalo soukromí a pohodlí

úhledného letadýlka, zdálo se mu, že by mu asi chyběly ty davy a společnost a všechny ty předvídatelné i nečekané svízele komerčního letu.

Dnes je však rozhodně nepostrádal. Položil dlaň na Brianninu ruku, když letoun začal rolovat.

„Létáš ráda?“

„Zatím jsem toho moc nenalétala.“ Při představě, že se co nevidět vznese do oblak, její žaludek pokaždé podivně nadskakoval. „Ale ano, myslím, že ano. Ráda se dívám dolů.“ S úsměvem pozorovala, jak pod nimi ubíhá země.

Vždycky ji fascinovalo vědomí, že se vznáší nad svým domkem, nad poli a kopci a sviští si to oblohou do veliké dálky. „Tobě to muselo už dávno zevšednět.“

„Je zábavné myslet na to, kam letíš.“

„A kde všude už jsi byl…“

„O tom moc nepřemýšlím. Zkrátka jsem tam byl, a bašta.“

Letoun strmě stoupal. Gray chytil Briannu za bradu, přitočil si k sobě její obličej a upřeně jej zkoumal. „Tebe ještě pořád něco trápí.“

„Nepřipadá mi správné jen tak si odjet, a ještě k tomu tak přepychově.“

„Výčitky svědomí katolíků…“ Zlatavé záblesky v jeho očích potemněly, když se zaculil. „O tom jevu jsem už slyšel své. Jako že když neděláš něco bohulibého a užitečného, a ještě ke všemu tě to baví, tak půjdeš do pekla. Je to tak?“

„Nesmysl.“ Přesto si uvědomila, že něco na tom je. To ji podráždilo a opovržlivě odfrkla: „Mám své povinnosti.“

„A vyhýbáš se jim.“ Pohoršené zamlaskal a ukázal prstem na zlatý křížek na její hrudi. „Něco jako příležitost ke hříchu, že? Co vlastně přesně znamená příležitost ke hříchu?“

„Například ty,“ řekla a odstrčila mu ruku. „Vážně?“ Ta myšlenka se mu nesmírně zamlouvala. „To jsem rád.“

„Aby ne.“ Rázným pohybem si upravila uvolněnou sponku ve vlasech. „Ale tohle s tím nemá nic společného. Jestli mám výčitky svědomí, je to proto, že nejsem zvyklá honem se sbalit a jen tak, z rozmaru si někam vyjet. Ráda věci plánuju.“

„Pak to ovšem není ani z poloviny tak zábavné.“

„Naopak, podle mě je to o to zábavnější.“ Nervózně si okusovala dolní ret. „Já sice vím, že je důležité, abych byla v Dublinu na svatbě, ale odejít z domu zrovna teď…“

„Murphy ti ho ohlídá,“ připomenul jí Gray. „Nespustí z něj oči.“ Gray si byl jist, že na Murphyho je spolehnutí, protože si s ním promluvil mezi čtyřma očima. „Staroušek Smythe-White odjel už před několika dny, takže si nemusíš dělat starosti se zákazníky.“

„S hosty,“ opravila ho mechanicky a svraštila obočí. „Neumím si představit, že by se mu příliš chtělo doporučovat někomu můj penzion, když se mu přihodilo tohle. I když to přijal náramně dobře.“

„O nic nepřišel. Nikdy necestujte s naditou peněženkou, mohu-li vám radit,“ napodobil Smythe-Whiteův překultivovaný hlas. „Koledujete si tak o malér.“

Doufal, že ji rozesměje; ona se však jen chabě pousmála. „Sice mu nic neukradli, ale pochybuji, že strávil klidnou noc s vědomím, že se někdo vloupal do jeho pokoje a hrabal se mu v jeho věcech.“ Proto mu taky za jeho pobyt nic nenaúčtovala.

„Ach, nevím. Mně to vůbec nevadilo.“ Odepnul si bezpečnostní pás a stoupl si do uličky, aby se trochu protáhl. „Tvůj švagr je prima chlap.“

„Ano, to je.“ Zamračila se, když se Gray vrátil s lahví šampaňského a dvěma skleničkami. „Snad to nechceš otvírat?! Za chvilku jsme na místě a…“

„To víš, že to otevřu. Copak ty nemáš ráda šampaňské?“

„To mám, ale…“ Její námitky rázně přerušil veselý zvuk vystřelující zátky. Povzdechla si jako ustaraná maminka při pohledu na dítko čvachtající se v blátě.

„Tak, a je to.“ Posadil se a nalil do obou skleniček. Jednu jí podal, ťukl si s ní a zazubil se. „Vyprávěj mi o nevěstě a ženichovi. Neříkalas, že jim je už osmdesát?“

„Ano, strýčkovi Niallovi.“ Jelikož nemělo smysl strkat korek zpět do láhve, pomalu usrkávala. „Paní Sweeneyová je o pár let mladší.“

„No to mě podrž!“ zvolal pobaveně. „V takovém věku vstupovat do manželské klece!“

„Klece?“

„Má to spoustu omezení a nesnadnou cestu ven.“ Vychutnával šumivé víno; pil pomalu a než polkl, chvilku ho nechal válet po jazyku. „Stará láska?“

„Ne tak docela,“ zamumlala; jeho popis manželství se jí ani za mák nezamlouval. „Vyrostli v Galwayi. Paní Sweeneyová se kamarádila s mou babičkou – tedy sestrou strýčka Nialla. Paní Sweeneyová byla tenkrát do strýčka zamilovaná. Pak se moje babička vdala a přestěhovala se do Claře. Potom se vdala i paní Sweeneyová a odstěhovala se do Dublinu. Přestaly se stýkat. Pak začal Rogan spolupracovat s Maggií, a paní Sweeneyová si uvědomila Maggiin příbuzenský vztah s naší babičkou. Já jsem o tom napsala strýčkovi, a on se rozjel do Dublinu.“ Zasněně se usmívala a ani nepostřehla, že jí Gray dolil. „Od té doby se z nich stala nerozlučná dvojice.“

„Spletité bývají cesty osudu!“ Gray zvedl skleničku k přípitku. „Úžasné, viď?“

„Ti dva se milují,“ řekla prostě a povzdechla si. „Jen doufám, že…“ Zmlkla a civěla nepřítomným pohledem z okénka.

„Že co?“

„Chci, aby to byl pro oba krásný den. Bojím se, aby jim ho matka nezkazila.“ Otočila k němu hlavu. I když ji to uvádělo do velkých rozpaků, usoudila, že bude nejlepší, když to Gray bude vědět a nebude šokován, kdyby přece jen k nějaké scéně došlo. „Nechtěla jet už dnes. Prý nechce přenocovat u Maggie v Dublinu. Řekla mi, že přijede až zítra, splní svou povinnost a okamžitě se vrátí domů.“

Povytáhl obočí. „Copak nemá ráda velká města?“ zeptal se, třebaže vycítil, že za tím vězí něco jiného.

„Matka není z těch, kdo se hned tak s něčím spokojí. Asi bys měl vědět, že s ní budou potíže. S tím sňatkem totiž zásadně nesouhlasí.“

„Cože? Myslí si, že ta potrhlá děcka jsou na svatbu ještě moc mladá?“

Brianniny rty se zavlnily v úsměvu, ale oči zůstaly vážné. „Podle ní jde jen o peníze. A navíc… no, má silné výhrady k tomu, že ti dva už spolu žili bez Božího požehnání.“

„Žili spolu?“ Neudržel se a ušklíbl se. „Jistým způsobem?“

„Žili spolu," řekla upjatě. „A jak ti sdělí moje matka, pokud jí k tomu dáš příležitost, věk je sotva může očistit od hříchu smilstva."

Málem se udusil šampaňským. Zalykal se smíchy a lapal po dechu, když vtom zachytil Briannin upřený pohled. „Pardon – už vidím, že to nebylo myšleno jako vtip."

„Jsou lidi, co se rádi vysmívají víře jiných."

„To jsem nechtěl." Ale potlačit smích se mu příliš nedařilo. „Kristepane, Brie, přece jsi mi zrovna řekla, že tomu chlapovi je osmdesát a rdící se nevěstinka není o moc mladší. Snad vážně nevěříš tomu, že se budou smažit v plamenech pekelných jen proto, že spolu…" Usoudil, že to raději vyjádří taktněji. „Že spolu měli zralý, oboustranně uspokojivý tělesný vztah."

„Ne." Kousek ledu v jejích očích roztál. „Ne, tomu přirozeně nevěřím. Ale matka ano, nebo to alespoň tvrdí, protože jí to usnadňuje její věčné hudrování. Příbuzenské vztahy jsou složitá záležitost, nezdá se ti?"

„Pokud můžu soudit z toho, co jsem zatím vypozoroval, tak ano. Ještě že já žádnou přízeň nemám, alespoň jsem ušetřen spousty trápení."

„Ty nemáš žádnou rodinu?" Zbytek ledu v očích se přetavil v soucit. „Ztratil jsi rodiče?"

„Dá se to tak říct." Výstižnější by ovšem bylo tvrzení, že oni ztratili jeho.

„To je mi líto! Nemáš ani žádné sourozence?"

„Ne." Vzal láhev a oběma znovu dolil.

„Ale určitě máš aspoň bratrance, sestřenice."Ty má přece každý, pomýšlela si. „Babičku nebo dědečka, nějakou tetičku nebo strýčka…"

„Ne."

Jen zdrceně zírala. Nemít nikoho… Neuměla si to představit. Nemohla to přenést přes srdce.

„Koukáš na mě, jako bych byl nějaký nalezenec, kterého jsi našla v košíku přede dveřmi." Pobavilo ho to a kupodivu i dojalo. „Věř mi, milá, že mně to takhle vyhovuje. Žádné svazky, závazky, žádné výčitky svědomí." Znovu se napil, jako by chtěl zpečetit svá slova. „Mám tak mnohem jednodušší život."

Spíš prázdnější, pomyslela si. „Tobě to nevadí, že se nemáš ke komu vracet?“

„Osvobozuje mě to. Možná že by mě to trápilo, kdybych měl domov, ale nemám ani ten.“

Kočovník, vzpomněla si, ale až do této chvíle to nebrala tak doslova. „Ale Graysone, nemít žádné útočiště…“

„A tudíž nemám na krku splácení hypoték, nemusím sekat trávník a udobřovat se se sousedy.“ Naklonil se přes ni a vyhlédl z okénka. „Hele, tamhle je Dublin.“

Ale ona se dívala na něj, plná soucitu. „A až opustíš Irsko, kam pojedeš?“

„Ještě jsem se nerozhodl. To je na tom nejhezčí.“

V v v v

„Máte překrásný dům.“ Za necelé tři hodiny po přistání v Dublinu si Gray natáhl nohy k hořícímu krbu v Roganově přijímacím salonu. „Jsem vám velice zavázán, že jste mě ubytovali u sebe.“

„Potěšení je na naší straně.“ Rogan mu po večeři nabídl sklenku brandy. Na chvíli osaměli, jelikož Brianna a Maggie odjely k jeho babičce, aby nevěstě pomohly s posledními přípravami.

Rogan si pořád babičku neuměl představit jako nastávající nervózní nevěstu. A ještě hůř si uměl představit muže, který pořád ještě káral jeho kuchaře, jako svého budoucího nevlastního dědečka.

„Tváříte se, jako byste z toho neměl příliš velkou radost.“

„Cože?“ Rogan se otočil ke Grayovi a nuceně se usmál. „Ne. Promiňte, tohle s vámi nemá nic společného. Jen jsem trochu nesvůj z toho zítřka.“

„Nervózní, že vám babička vyletí z rodinného hnízda?“

Rogan se vzmohl jen na nesouhlasné zabručení.

Gray viděl svému hostiteli až na dno duše; poťouchle se rozhodl, že bodne do vosího hnízda. „Niall je zajímavý charakter.“

„Charakter,“ zahučel Rogan. „To je tedy fakt.“

„Vaše babička u večeře jen zářila štěstím!“

Rogan vzdychl. Dosud ji neviděl tak šťastnou. „Ti dva jsou do sebe zamilovaní až po uši.“

„No…“ Gray zakroužil brandy ve sklence. „My jsme dva a on je jeden. Mohli bychom ho přemoct, odvléct do přístavu a posadit na loď vyplouvající do Austrálie.“

„Jen si nemyslete, že mě to nenapadlo.“ Ale to už se Rogan uvolněně usmíval. „Příbuzné si člověk nevybírá, viďte? Jsem nucen přiznat, že ten stařík ji zbožňuje. Maggie a Brie jsou nadšením bez sebe, takže jsem zahnán do kouta a utlučen přesilou.“

„Mně se ten stařík líbí,“ pronesl Gray s omluvným úsměvem. „Jak se člověku může nelíbit chlápek, co nosí sako barvy shnilého pomeranče a boty z aligátoří kůže s třásněmi?“

„Přesně tak.“ Rogan nad tím mávl rukou. „Každopádně jsme rádi, že vám během pobytu v Irsku můžeme ukázat irskou svatbu. Cítíte se v Trnkové chaloupce dobře?“

„Brianna je geniální, jde-li o to, jak svým hostům zajistit veškeré pohodlí.“

„To rozhodně je.“

Grayův výraz zvážněl; zamračeně hleděl do sklenky. „Před pár dny se stalo něco, o čem byste podle mého měl vědět. Brianna nechtěla, abych se o tom zmínil, zejména ne před Maggií. Ale rád bych to pověděl alespoň vám.“

„Dobrá, povídejte!“

„Někdo se tam vloupal.“

„Do Trnkové chaloupky?“ zvolal Rogan užasle a postavil brandy na stolek.

„Byli jsme venku, v té kůlničce, kde sází kytky. Mohli jsme tam být asi tak půl hodiny, možná o chvilku déle. Když jsme se vrátili, našli jsme celý dům vzhůru nohama.“

„Co se stalo?“

„Řekl bych, že tam někdo něco hledal – rychle a nepříliš důkladně,“ vysvětlil Gray.

„To nedává smysl.“ Rogan se ustaraně předklonil. „Ukradli něco?“

„Měl jsem v pokoji nějaké peníze.“ Gray nad tím pokrčil rameny. „Zdá se, že to je všechno. Brianna se dušuje, že to nemohl udělat nikdo z místních.“

„A má pravdu.“ Rogan se opět pohodlně opřel, vzal si do ruky sklenku, ale nenapil se. „Ti lidé se tam znají a mají k sobě blízko. Briannu mají všichni rádi. Informovali jste policii?“

„Brie nechtěla, prý je to zbytečné. Soukromě jsem si však promluvil s Murphym.“

„Ten to vyšetří,“ přikývl Rogan. „Nenapadá mě nic jiného, než že to byl někdo cizí, co šel náhodou kolem. Ale ani to mi příliš nesedí.“ Prsty nervózně ťukal o skleničku. „Vy jste zde už nějakou dobu. Určitě jste získal jistou představu o lidech, o celém tamním ovzduší.“

„Logicky vše nasvědčuje tomu, že šlo o neplánovaný, jednorázový čin, a Brianna to taky tak uzavřela,“ poznamenal Gray. „Přesto se domnívám, že neuškodí, když budete trochu ve střehu, až se vrátíte.“

„O tom není sporu.“ Rogan zamračeně hleděl do své sklenky. „Spolehněte se.“

„Máš ohromnýho kuchaře, Rogane, ty můj kluku!“ Vešel Niall třímaje podnos s porcelánem a obrovským čokoládovým dortem. Byl to mohutný muž, který svých patnáct kil nadváhy vystavoval na odiv jako čestné vyznamenání. V oranžovém sportovním saku a brčálově zelené košili vypadal jako naducaný papoušek. „Je to namouduši vzácnej poklad.“ Niall postavil tác na stůl a zářivě se na ně usmál. „Posílá tuhletu dobrůtku, aby mi pomohl kapku utišit pocuchaný nervy.“

„Já jsem taky nervózní.“ Gray se s úsměvem zvedl, aby nakrájel dort.

Niall zaburácel smíchy a uštědřil Grayovi pořádnou herdu do zad. „Mužskej, jak má bejt! S dobrým apetitem! Tak, kluci zlatý, spucneme dort a pak si dáme pár partiček kulečníku, co říkáte?“ Zamrkal na Rogana. „Koneckonců se dnes večer loučím se svobodou. Pak už si věru nebudu moct vyhodit z kopejtka se svými kámoši. Co kdybychom ten dort spláchli štamprličkou whisky?“

„Whisky?“ Rogan pohlédl do široké, rozesmáté tváře svého budoucího dědečka. „Dám si taky. Potřebuju ji jako sůl.“

V v v v

Dali si jich několik. A pak ještě pár dalších. Když otevírali druhou láhev, Gray musel šilhat, aby viděl koule na kulečníkovém stole, a i tak se mu zdálo, že je vidí dvojmo. Nakonec hrál s jedním okem zavřeným.

Slyšel, jak koule ťukly o sebe, a napřímil se. „Mám další bodík, pánové. Další bodík.“ Ztěžka se opřel o tágo.

„Ten zatracenej Arnik dneska ne a ne prohrát.“ Niall plácl Graye do zad; ten měl co dělat, aby se nosem nezaryl do stolu. „Tak je znovu rozestav, Rogane, kluku můj! Dáme si další partičku.“

„Já na ně.nevidím,“ pronesl Rogan pomalu; pak zvedl ruku k obličeji a mžoural na ni. „Necítím si prsty.“

„To spraví další frťan, dej na mě!“ Jako námořník na rozhoupané palubě kráčel Niall ke karafě. „Ani kapka,“ zakňoural lítostivě, když převrátil broušenou láhev dnem vzhůru. „Nezbyla ani mizerná kapička.“

„V celým Dublinu nezbyla žádná whisky.“ Rogan se odlepil od zdi, která ho podpírala, zavrávoral a poraženě se opřel zpátky. „Všecku jsme vypili. Všecičku. Kristepane, já si necítím ani jazyk. Asi jsem ho spolknul.“

„Ukaž.“ Gray se v upřímné snaze pomoct kamarádovi celou vahou opřel o Roganova ramena. „Vyplázni ho.“ Přimhouřil oči, pak spokojeně kývl. „Je to dobrý, kámo. Je tam. Vlastně máš rovnou dva, abys věděl. To je ten malér.“

„Zítra se žením se svou Chrissy.“ Niall stál, nebezpečně se kymáceje doprava a hned zas doleva, v očích skelný pohled, na tváři zářivý úsměv. „Se svou překrásnou Chrissinkou, nejhezčí holkou v celičkým Dublinu.“

Zničehonic se předklonil a padl jako podťatý. Rogan a Gray, družně se objímajíce kolem ramen, na něj jen tupě zírali.

„Co s ním?“ zvolal nakonec Gray.

Rogan si jedním ze dvou jazyků přejel po zubech. „Co myslíš, žije?“

„Nevypadá na to.“

„Pohřební řeči si zatím strčte za klobouk.“ Niall pozdvihl hlavu. „Jen mě, kluci, zvedněte na nohy, a já budu tančit až do rána bílýho.“ Jeho hlava opět zaduněla o podlahu.

„Není tak hroznej, co říkáš?“ zeptal se Rogan. „Totiž, když jsem nalítej, tak mi připadá jako docela fajnovej mužskej.“

„Učiněnej poklad. Pojď, zvedneme ho. Vleže dost dobře tančit nejde.“

„Správně.“ Dovrávorali k němu. Když se jim podařilo zvednout Nialla na kolena, lapali po dechu a připitoměle se chechtali. „Vstávej, vole! Zvedat tě, to je jako pokoušet se hnout velrybou, co uvízla na mělčině!“

Niall pootevřel kalné oči, zaklonil hlavu a rozechvělým, překvapivě působivým tenorem se pustil do zpěvu.

„Whisky, gin, slivovička malá, alkohol, to je moje milá.“ S hekáním se postavil na jednu nohu a málem porazil Graye. „Za panenkou, co pije gin, mý srdíčko touží… Mý nohy toulavý mě odnesou za velikou louži…“

„Budeš rád, když tě donesou do postele,“ poučil ho Rogan.

Niall plynule změnil melodii: „Hospůdko, hospůdko malá, hospůdko začouzená, ty jsi mně mý mládí vzala, bylas mi přisouzená…“

Rogan, dobře podnícen whisky, se přidal, a zatímco se všichni tři vrároravě zvedali na nejisté nohy, přispěl svou troškou do mlýna: „Ááá, pětatřicátníci, hoši jako květ…“

To Grayovi připadalo úžasně legrační, zejména z Niallových úst, a s pochechtáváním se opřel do refrénu.

V soudržném, harmonickém objetí opilců se dopotáceli do předsíně. Když se blížili ke schodům, z plna hrdla vyřvávali melodicky nejistou, whisky prosáklou verzi „Generála Laudona“.

„No, řekla bych, že generál sice možná má bílou čepici, ale tihleti zase mají pod čepicí. Co myslíš, Brie?“ Maggie a Brianna stály uprostřed schodů a hleděly na rozjásané trio pod nimi.

„Máš pravdu.“ Brianna zkřížila ruce na hrudi a potřásla hlavou. „Podle toho, jak pánové vyhlížejí, si parádně přihnuli.“

„Panečku! Taje krásná, co?“ zamumlal Gray.

„To teda jo!“ Rogan vrhl na svou paní zářivý úsměv. „Úplně mi vyrazila dech. Maggie, lásko, pojď ke mně a dej mi pusu!“

„Zasloužil bys spíš pořádný políček!“ řekla se smíchem a vykročila dolů. „Jen se na sebe podívejte, jak jste zřízení! Strýčku Nialle, už jsi dost starý na to, abys mohl mít rozum!“

„Já se žením, Maggie Mae. Kde je moje Chrissinka?“ Svým mohutným tělem opsal vrávoravý kruh, aby se po ní poohlédl. Jeho dva společníci se skáceli jako kostky domina.

„Už je dávno v posteli, a ty by sis měl jít taky lehnout. Pojď, Brie, odklidíme ty válečníky z bitevního pole!“

„Hráli jsme kulečník. Já jsem vyhrál!“ pochlubil se Gray a culil se na Briannu od ucha k uchu.

„Arnik jeden zatraceněji“ zvolal Niall vroucně a políbil Graye na ústa.

„To je ohromné!“ Maggie po několika pokusech vzala Rogana pod paží. „Tak pojď, tudy. Hezky, krůček za krůčkem!“ Nějak se jim podařilo vyjít po schodech nahoru. Nejprve uložily Nialla.

„Odveď Rogana do postele, Maggie,“ vybídla ji Brianna. „Já se postarám o tohohle povedeného parťáka a vyzuju strýčkovi boty.“

„Zítra budou mít hlavu jako škopek,“ řekla Maggie. Ta představa ji pobavila. „Tak, Sweeney, jde se do hajan! Pozor na ruce!“ uchichtla se, protože ve stavu, v němž se momentálně nacházel, jí připadal zcela neškodný. „Jsi tak nalitý, že nemáš ani ponětí, co s nimi a kam s nimi.“

„To by ses ještě moc divila. Chceš se vsadit, že vím?“

„Panečku, z tebe to táhne! Páchneš whisky a doutníky.“ povzdechla si Brianna, přehodila si Grayovu paži přes rameno a podepřela ho. „Je to osmdesátiletý starý pán! Neměli jste mu to dovolit.“

„Měl na nás moc špatnej vliv, tenhle Niall Feeney! Museli jsme si připít na Chrissinčina očička, pak na její pusinku, na její vlásky, na její ouška… Myslím, že jsme si připíjeli i na její prstíky u nohou, ale to už si vybavuju jen matně.“

„Není divu. Tamhle jsou tvoje dveře. Tak, ještě kousek.“

„Nádherně voníš, Brianno.“ Gestem, jež mu připadalo plynulé a elegantní, jí jako pes očichal krk. „Pojď se mnou do postele. Já bych ti ukázal takových věcí! Spoustu všelijakých báječných věcí!“

„Hmm. Tak, lehni si. Prima.“ Zručně mu zvedla nohy na postel a začala mu zouvat boty.

„Lehni si ke mne. Vezmu tě na báječnej výlet. Chci být v tobě.“

Její ruce při těch slovech ustaly v pohybu; prudce zvedla hlavu, ale on měl oči zavřené a na rtech mu hrál zasněný úsměv. „Tiše buď,“ zamumlala. „Spi už!“

Přikryla ho, odhrnula mu vlasy z čela a zamířila ke dveřím. Když je otvírala, už hlasitě chrápal.

V v v v

Ze to ráno bude utrpení, to se dalo čekat. Za nezřízené pití se musí pykat, a Gray byl ochoten pykat. Ale připadalo mu přece jen přehnaně kruté ocitnout se v pekle jen kvůli jedinému pošetilému večeru.

Hlavu měl prasklou na dva bolavé střepy. Ještě že to nebylo vidět, jak ulehčené zjistil při pohledu do zrcadla. Vypadal ztrhaně, ale byl celý. Tu rozeklanou trhlinu tedy musel mít někde uvnitř lebky.

Do setmění s největší pravděpodobností umře.

Místo očí měl v hlavě malé tvrdé koule, rozžhavené doběla. V ústech měl divnou pachuť, jako by mu je někdo vytřel něčím nepředstavitelně odporným. Jeho žaludek se chvěl a třásl jako nervózně sevřená pěst.

Začínal doufat, že zemře ještě před setměním.

Jelikož byl sám, párkrát tiše zafňukal, když si stoupl pod sprchu. Klidně by odpřísáhl, že z každého póru na jeho těle vystupuje pach whisky.

Opatrně a nemotorně, jako vetchý stařec vylezl z vany a kolem boků si uvázal ručník. Pak vyvinul maximální úsilí, aby vypláchl z úst tu příšernou pachuť.

Když vešel do ložnice, zařval a přitiskl si ruce na oči –snad včas –, aby mu nevyskočily z důlků. Mezitím tam totiž vtrhl nějaký sadista, roztáhl závěsy a vpustil dovnitř slunce.

Brianna vytřeštila oči a zůstala na něj zírat s pusou dokořán. Kromě ručníku volně převázaného kolem boků neměl na sobě nic, jen pár kapek ze sprchy.

Má nádherné, skvostné tělo, napadlo ji a těžce polkla. Štíhlé, svalnaté, lesklé. Nervózně zapletla prsty do sebe.

„Přinesla jsem ti snídani," vykoktala. „Říkala jsem si, že ti asi bude dost mizerně."

Gray pomalu rozevřel prsty a opatrně skrz ně nakoukl do pokoje. „Takže to nebyl hněv Boží." Měl ochraptělý hlas, ale bál se, že když si odkašle, mohl by ho ztratit natrvalo. „Na vteřinu se mi zdálo, že mě Bůh trestá za moje hříchy."

„Je to jen ovesná kaše, topinka a trochu kávy."

„Káva." Vyslovil to slovo jako modlitbu. „Mohla bys mi nalít?"

„Jistě. Přinesla jsem ti taky aspirin."

„Aspirin." Málem se rozbrečel dojetím. „Prosím tě."

„Ten si vezmi hned." Podala mu prášky a sklenku vody. „Rogan je na tom stejně bídně jako ty," dodala, když Gray hltavě zapíjel tablety. Měla co dělat, aby se ovládla a nezabořila dlaň do těch jeho vlhkých tmavých kudrn.

„Strýček Niall je svěží jako rybička."

„To je mu podobné." Gray, opatrně našlapuje, přešel k posteli. Ztěžka na ni dosedl a modlil se, aby se mu hlava neskutálela z krku. „Než přejdeme k dalším věcem, mám se ti za co omlouvat?"

„Mně?"

„Všem. Whisky není můj obvyklý jed, a jen nejasně si vybavuji některé detaily." Zvedl k ní přimhouřené oči a zjistil, že se na něho usmívá. „Co je ti k smíchu?"

„Něco mě napadlo, ale není ode mě hezké, že se tomu směju." Nakonec podlehla pokušení a pohladila ho po vlasech, jako by hladila dítě, jež se přecpalo zákusky. „Je od tebe moc milé, že mi sám od sebe nabízíš omluvu." Její úsměv zvroucněl. „Ale nemáš se mi za co omlouvat. Byl jsi prostě opilý a plácal jsi nesmysly. Na tom není nic špatného."

„To se ti snadno řekne." Podepřel si hlavu. „Nemám ve zvyku tolik pít." Bolestivě sebou škubl a volnou rukou se natáhl pro kávu.

„Dokonce bych řekl, že jsem toho v životě nevypil tolik najednou, a nejspíš už ani nevypiju.“

„Bude ti líp, když něco sníš. Obřad se koná až za několik hodin – jestli se na to cítíš.“

„To si nenechám ujít.“ Gray odevzdaně sáhl po ovesné kaši. Voněla bezpečně. Vložil si do úst malé sousto a čekal, zda je jeho žaludek přijme. „Cožpak tam nepojedeme spolu?“

„Já odjíždím už za několik minut. Je třeba udělat spoustu věcí. Ty za námi přijedeš s Roganem a se strýčkem – je totiž nepravděpodobné, že byste vy tři za tak krátkou dobu zas něco provedli.“

Zabručel a nabral si další lžíci.

„Potřebuješ ode mě ještě něco, než půjdu?“

„O všechno důležité už ses postarala.“ Naklonil hlavu na stranu a zkoumavě si ji změřil. „Přemlouval jsem tě v noci, abys šla se mnou do postele?“

„Ano.“

„Na to si matně pamatuju.“ Rychle, nenucené se na ni usmál. „Neumím si představit, jak jsi mi odolala.“

„Ach, nějak jsem to zvládla. Takže já mizím.“

„Brianno.“ Vrhl na ni významný, nebezpečný pohled. „Příště nebudu namol.“

V v v v

Christine Roganová-Sweeneyová se sice co nevidět měla stát babičkou, ale dnes byla především nevěstou. Ačkoli se v duchu neustále přesvědčovala, že je přece hloupost být nervózní, měla sevřený žaludek.

Za pár minut se bude vdávat. Zaslíbí se muži, kterého tolik miluje. A on se zaslíbí jí. Bude z ní opět manželka, po tolika letech vdovství.

„Vypadáš nádherně!“ Maggie obdivné hleděla na Christine, která se nakrucovala před vysokým otáčivým zrcadlem. Na klopách starorůžového kostýmku se leskly drobné perly. Christininy bílé vlasy zdobil slušivý klobouk stejné barvy se závojíčkem.

„Je mi nádherně.“ S veselým smíchem se otočila k Maggii a Brianně a políbila je. „Jsem zvědavá, jestli je Niall stejně nervózní jako já.“

„Přechází sem a tam jako tygr v kleci,“ ujistila ji Maggie. „A Rogana se každých deset vteřin vyptává, kolik je hodin.“

„Dobře.“ Christine se zhluboka nadechla. „To je moc dobře. Už je pomalu čas jít, viďte?“

„Pomalu.“ Brianna ji políbila na obě tváře. „Jdu dolů, jestli je všechno, jak má být. Přeju ti, abys byla šťastná… tetičko Christine.“

„Ach, drahoušku!“ Christine se do očí nahrnuly slzy. „To je od tebe moc milé.“

„Nedělej to,“ varovala ji Maggie. „Nebo nás rozbrečíš taky. Dám ti znamení, až budeme připravené, Brie.“

Brianna kývla hlavou a spěchala ven. Měli pozvaný hotelový personál a několik sluhů. Ale svatba byla rodinná záležitost, a Brianna chtěla, aby byla perfektní.

V přijímacím salonu se hemžili hosté – postávali v pestrobarevných hloučcích, občas se někdo zasmál. Slavnostní náladu podtrhovaly jemné, tklivé tóny harfy. Zábradlí schodiště bylo ozdobeno girlandami růží, další záplavy růží ve vázách a v květináčích byly s vytříbeným vkusem rozmístěny po celém domě.

Napadlo ji, že zaskočí do kuchyně, jen aby měla jistotu, že vše běží jako na drátkách, když vtom zahlédla svou matku s Lottií. Vykouzlila na tváři zářivý úsměv a vydala se k nim.

„Mami, tobě to sluší!“

„Taková pošetilost! Lottie mě přemluvila, abych utratila hříšné peníze za nové šaty.“ Přesto zálibně přejela dlaní po měkkém plátěném rukávu.

„Jsou moc hezké. Stejně jako ty vaše, Lottie.“

Maevina společnice se srdečně zasmála. „Hříšně jsme utrácely, to je pravda. Ale takovou svatbu člověk nezažívá každý den. Arcibiskup,“ zašeptala a pokynula hlavou. „Jen považte!“

Maeve si opovržlivě odfrkla. „Kněz je kněz, ať má na sobě, co chce. Řekla bych, že by si to měl důkladně rozmyslet, než svolí k celebrování takového obřadu. Když dva lidé žili takovou dobu v hříchu…“

„Mami,“ pronesla Brianna tiše, přesto však s mrazivým důrazem. „Dnes ne. Prosím tě, snaž se…“

„Brianno.“ Přistoupil k ní Gray, vzal ji za ruku a políbil ji. „Vypadáš senzačně!“

„Díky.“ Pokoušela se ovládnout, aby se nezačervenala, když se jeho prsty majetnicky propletly s jejími. „Mami, Lottie, tohle je GraysonThane. Je mým hostem. Grayi, tohle je Maeve Concannonová a Lottie Sullivanová.“

„Paní Sullivanová.“ Vzal Lottii za ruku, a když ji políbil, zachichotala se. „Paní Concannonová. Blahopřeji vám k vašim půvabným a nadaným dcerám.“

Maeve se zakabonila. Postřehla, že ten mládenec má vlasy dlouhé jako holka. A jeho úsměv byl rozhodně ďábelský. „Američan?“

„Ano, madam. Moc se mi v Irsku líbí. A vážím si pohostinnosti vaší dcery.“

„Nájemníci obvykle nechodívají na rodinné svatby.“

„Mami…“

„Ne, to jistě ne,“ vmísil se Gray plynule. „To je další věc, která mě na vaší zemi tolik okouzluje. K cizím lidem se chováte jako k přátelům, zato k přátelům nikdy jako k cizíni lidem. Mohu vás doprovodit na vaše místa?“

Lottie se do něj bez rozpaků zavěsila. „Pojď, Maeve. Jak často dostaneme takovou nabídku od takového těšného mládence? Vy jste prý spisovatel, že?“

„Ano.“ Odkráčel s oběma ženami; přes rameno ještě stačil na Briannu vrhnout vítězoslavný, poťouchlý úsměv.

Nejraději by ho byla zulíbala. Ani si nestihla ulehčené vydechnout, a už jí Maggie seshora dávala znamení.

Harfenistka spustila úvodní tóny svatebního pochodu a Brianna rychle ustoupila stranou. Při pohledu na strýčka Nialla se jí sevřelo hrdlo; stál u krbu a hleděl ke schodům. Vlasy měl sice prořídlé a bříško objemnější, a přece vypadal jako nervózní, dychtivý mladík zalykající se vzrušením.

Místnost zašuměla očekáváním, když Christine pomalu sestoupila po schodech, otočila se a s rozzářenýma očima za závojem přistoupila k Niallovi. Arcibiskup jim požehnal, a obřad začal.

„Tu máš.“ Po chvilce se k Brianně připlížil Gray a podal jí kapesník. „Měl jsem pocit, že bys ho mohla potřebovat.“

„Je to tak dojemné.“ Utřela si slzy. V duchu jí jako vzdechy zněla ta slova – milovat, ctít, vážit si…

Gray slyšel „dokud nás smrt nerozdělí“. Rozsudek na doživotí. Vždycky mu připadalo, že lidé mají na svatbách proč brečet. Objal Briannu kolem ramen a přátelsky ji stiskl. „Vzmuž se,“ zamumlal. „Už bude brzo konec.“

„Je to jen začátek,“ opravila ho a opřela si hlavu o jeho rameno.

Všichni propukli v jásot, když Niall vroucně políbil nevěstu.

Kapitola osmá

Výlety soukromým letadlem, šampaňské a svatby společenské smetánky – to všechno má něco do sebe, dumala Brianna. A přece byla ráda, že je opět doma. Třebaže jí letité zkušenosti velely nevěřit příliš modré obloze a vlahému předjaří, namlouvala si, že nejhorší část zimy už skončila. Ošetřovala své sazenice v kůlničce a při tom snila o hezkém novém skleníku. Když věšela prádlo, v duchu už plánovala přestavbu podkroví.

Po ten týden, který uplynul od jejího návratu z Dublinu, měla vlastně celý dům pro sebe. Gray byl od rána do večera zavřený ve svém pokoji a pracoval. Tu a tam si vyrazil na malou projížďku,

anebo se přišoural do kuchyně, když zavětřil jídlo. Byl natolik zaneprázdněn, že se ani nepokoušel vyloudit od ní další polibky; Brianna nevěděla, zda ji to má těšit, nebo mrzet.

Přesto byla nucena přiznat si, že její samota je příjemnější, když ví, že je Gray nedaleko, jen o patro výš. Večer seděla u krbu, četla si, pletla nebo promýšlela své stavební plány, a při tom ji hřálo vědomí, že Gray může kdykoli sejít dolů a dělat jí společnost.

Jednoho chladného večera ji však od pletení nevytrhl Gray, nýbrž matka s Lottií.

Když zaslechla před domem auto, ani ji to nepřekvapilo. Často ji přišli pozdravit přátelé a sousedé, když viděli, že se u ní svítí. Odložila pletení a vydala se ke dveřím, když tu před nimi zaslechla matku a Lottii.

Pouze si povzdechla. Z důvodů, jež jí unikaly, se ty dvě ženy přímo vyžívaly ve vzájemném pošťuchování.

„Dobrý večer!“ přivítala obě a dala jim pusu. „To je ale milé překvapení!“

„Doufám, že nerušíme, Brie,“ prohodila Lottie vesele a obrátila oči v sloup. „Maeve si prostě umínila, že se musíme stavit, tak jsme tady.“

„Já vás vždycky ráda vidím.“

„Byly jsme na večeři, abys věděla!“ zasyčela Maeve. „Nechtělo se jí, lenošce líné, vařit, tak mě vytáhla do restaurace, a je jí fuk, jak se cítím.“

„Dokonce i Brie vaření občas omrzí,“ namítla Lottie, když věšela Maevin kabát na věšák v předsíni. „I když vaří jako bohyně. A taky je hezké občas si vyjít mezi lidi.“

„Já po žádných lidech netoužím.“

„Chtěla jsi přece vidět Briannu, nebo ne?“ Lottii potěšilo toto malé vítězství. „Proto jsme přece tady!“

„Dostala jsem chuť na pořádný čaj, po té břečce, co jsme pily v restauraci.“

„Já ho uvařím,“ poplácala Lottie Briannu po rameni. „Hezky si popovídej s maminkou. Vím, kde co máš.“

„A vezmi si do kuchyně i to psisko!“ zavrčela Maeve a nenávistně si změřila Cona. „Nesnáším, když mě celou oslintá!“

„Budeš mi dělat společnost, ano, fešáku?“ Lottie podrbala Cona za ušima. „Tak pojď s Lottií, hodný pejsek!“

S příjemnou vyhlídkou na pamlsek odťapal Con s Lottií do kuchyně.

„Zatopila jsem v krbu v salonu, je tam příjemně. Pojď si k němu sednout.“

„Plýtvání dřevem,“ zamumlala Maeve. „I bez toho je dost teplo.“

Brianna si nevšímala tupé bolesti, která se jí začínala usazovat za očima. „Ale s ohněm je to příjemnější. Pochutnala sis v restauraci?“

Maeve se posadila a opovržlivě odfrkla. Měla ráda teplo, které sálalo z krbu, ráda se dívala do plamenů, ale raději by si ukousla jazyk, než aby to přiznala. „Vytáhla mě do restaurace v Ennisu a objednala pizzu! Ze všech jídel zrovna pizzu!“

„Ach, tu restauraci znám. Báječně tam vaří. Rogan tvrdí, že jejich pizza chutná úplně stejně jako ve Státech.“ Brianna opět zvedla pletení. „Víš, že Murphyho sestra Kate je zase v jiném stavu?“

„Ta holka rodí děcka jako králík. Kolikáté je tohle –čtvrté?“

„Třetí. Má dva kluky a doufá, že tentokrát to bude holčička.“ S úsměvem ukázala matce jemnou růžovou přízi. „A tak pletu tuhle dečku – pro štěstí.“

„Bůh jí požehná, co jí požehná, ať už to pleteš z jaké chceš barvy.“

Brianniny jehlice tiše cvakaly. „Ano, to jistě. Dostala jsem pohled od strýčka Nialla a Christine. Překrásné moře s horami v pozadí. Píšou, že se jim okružní plavba náramně líbí, teď prý obeplouvají řecké ostrovy.“

„Líbánky v jejich věku!“ Ve svém srdci však Maeve toužila spatřit vysoké štíty a vzdálená moře. „No, když má člověk dost peněz, může jet, kam se mu zlíbí, a dělat si, co chce. Ne všichni si mohou dovolit v zimě odletět do teplých krajin. Kdybych mohla, možná by moje plíce nesužovalo jedno nachlazení za druhým.“

„Tobě není dobře?“ Tu otázku vyřkla automaticky, stejně jako odpovědi na násobilku, kterou se naučila ve škole. Zastyděla se a přiměla se k vřelejšímu projevu. „To mě mrzí, mami.“

„Já už jsem na to zvyklá. Doktor Hogan jen mlaská jazykem a vykládá mi, že jsem úplně zdravá. Ale já přece vím nejlíp, jak mi je, nebo ne?“

„To jistě.“ Brianna teď pletla pomaleji, protože dostala nápad. „Napadlo mě, jestli by ses necítila líp, kdybys mohla odjet někam za sluníčkem.“

„Ha! A kde ho tak asi najdu?“

„Maggie a Rogan mají přece na jihu Francie vilu. Je tam prý krásně a teplo. Vzpomínáš? Přivezla mi odtamtud pár obrázků.“

„Odjela si tam s ním, do ciziny, a ještě nebyli svoji.“

„Teď ale jsou,“ namítla Brianna mírně. „Nechtěla by sis tam na pár týdnů vyjet, i s Lottií? Hezky by sis odpočinula na sluníčku, a mořský vzduch prospívá zdraví.“

„A jak bych se tam asi dostala?“

„Mami, přece víš, že by vám Rogan dal k dispozici své letadlo.“

Maeve to v duchu viděla před sebou: slunce, služebnictvo, krásný velký dům s výhledem na moře. Mohla mít takový dům sama, jen kdyby… Kdyby.

„Nebudu se té holky doprošovat.“

„To by ani nebylo třeba. Já to udělám za tebe.“

„Nevím, jestli vůbec můžu cestovat,“ namítla Maeve z čiré radosti, jak dokáže všechno zkomplikovat. „Ta cesta do Dublinu a zpět mě unavila.“

„O důvod víc, aby sis dopřála hezkou dovolenou,“ opáčila Brianna; tuhle hru ovládala přímo mistrně. „Zítra promluvím s Maggií a dohodnu to s ní. Pomůžu ti zabalit, neměj strach.“

„Už se nemůžeš dočkat, až se mě zbavíš, co?“

„Mami…“ Bolest hlavy se stupňovala každou minutou.

„Tak dobrá, já teda pojedu,“ mávla Maeve rukou. „Kvůli zdraví, i když jen pánbůh ví, jak na mé nervy zapůsobí všichni ti cizí lidé.“ Přimhouřila oči. „A kde je ten Arnik?“

„Grayson? Nahoře, pracuje.“

„Pracuje!“ zasupěla podrážděně. „Odkdypak je vymýšlení příběhů prací? To bych tedy moc ráda věděla! Příběhy umí vymýšlet každý druhý člověk v téhle zemi!“

„Ale dát je na papír je něco jiného, řekla bych. Někdy, když dlouho píše, a pak sejde dolů, vypadá, jako by kopal kanály, tak je vyčerpaný.“

„Zato v Dublinu přímo sršel energií – když tam po tobě lezl!“

„Cože?“ Brianna pustila oko a vytřeštila na matku oči.

„Jsem sice nemocná ženská, ale slepá ještě nejsem!“ Na Maeviných tvářích naskákaly růžové skvrny. „Pobouřilo mě, jak sis od něj nechala všechno líbit, a ještě k tomu před lidmi!“

„Tančili jsme,“ procedila Brianna skrz náhle ztuhlé, ledové rty. „Učila jsem ho taneční kroky.“

„Viděla jsem, co jsem viděla!“ Maeve bojovně vystrčila bradu. „A já se tě teď a tady ptám, jestli mu dáváš svoje tělo.“

„Jestli mu…“ Růžová vlna se rozkutálela po podlaze. „Jak se mě můžeš ptát na něco takového?“

„Jsem tvoje matka a můžu se tě ptát, na co chci. Nepochybně už si o tom povídá půlka vesnice, když jsi tady s tím chlapem noc co noc o samotě!“

„Nikdo o ničem nemluví. Vedu penzion, a on je můj host.“

„Jak příhodná cesta ke hříchu – já ti to říkám od chvíle, co sis umanula, že si otevřeš noclehárnu!“ Přikývla, jako by Graysonova přítomnost jen potvrzovala její názor. „Neodpověděla jsi mi, Brianno.“

„A taky bych neměla, ale klidně ti odpovím. Nedala jsem své tělo ani jemu, ani nikomu jinému.“

Maeve byla chvíli zticha, pak opět přikývla. „No, lhát jsi nikdy neuměla, takže ti věřím.“

„Je mi srdečně jedno, čemu věříš.“ Nával hněvu ji vymrštil ze židle a roztřásl jí kolena. „Myslíš si snad, že jsem hrdá a šťastná, že jsem nikdy nepoznala muže, nikdy nenašla nikoho, kdo by mě miloval? Netoužím po tom zůstat celý život sama, nechci celý život šít a plést na miminka jiných žen!“

„Nezvyšuj na mě hlas, holčičko!“

„Stejně mi to není nic platné.“ Brianna se zhluboka nadechla, aby se uklidnila. „Je úplně jedno, jestli ho zvyšuju nebo ne. Jdu pomoct Lottii s čajem.“

„Zůstaneš tady, nikam nepůjdeš!“ Maeve stiskla rty a naklonila hlavu na stranu. „Měla bys kleknout a děkovat pánubohu za to, jaký máš život, holčičko moje. Máš střechu nad hlavou a peníze v kapse. Třebaže se mi příliš nezamlouvá, jak je vydělávᾶš, vybrala sis dobře, mnoho lidí to považuje za poctivé živobytí, a tobě se náramně daří. Myslíš si, že ti to muž a děti mohou vynahradit? Nuže, to jsi na velkém omylu.“

„Maeve, proč tady tak láteříš? Kvůli čemu tu holku zase káráš?“ Vešla Lottie a postavila na stůj podnos s čajem.

„Do toho se nepleť, Lottie.“

„Prosím, nech ji domluvit,“ pronesla Brianna klidně.

„Taky že domluvím, a hezky od plic. Kdysi dávno jsem měla něco, co jsem mohla nazývat svým. Ztratila jsem to.“ Maevina ústa se zachvěla, ale ona je pevně stiskla. „Ztratila jsem šanci stát se tím, čím jsem se chtěla stát. Jen pouhý chtíč a nic víc, a hříšný skutek. Co ze mě mohlo být –s dítětem v břiše? Jen něčí manželka!“

„Manželka mého otce,“ pronesla Brianna pomalu.

„Přesně tak. Počala jsem dítě v hříchu a celý život jsem za to pykala.“

„Počala jsi dvě děti,“ připomněla jí Brianna.

„Ano, to je pravda. To první, tvoje sestra, nese to znamení s sebou. Divoká byla a divoká zůstane. Zato ty jsi byla dítětem z manželské povinnosti.“

„Z povinnosti?“

Maeve zabořila lokty do opěradel židle, předklonila se a trpce řekla: „Myslíš snad, že jsem chtěla, aby se mě znovu dotýkal? Myslíš, že jsem měla radost, když jsem si uvědomila, že už nikdy nebudu mít, po čem prahne mé srdce? Ale církev říká, že z manželství mají vzejít děti. A tak jsem splnila svou povinnost vůči církvi a dovolila jsem mu, aby ve mně zasel nový život.“

„Povinnost,‘* opakovala Brianna, a slzy, jež měla prolévat, jí náhle zamrzly v srdci. „Bez lásky, bez potěšení. Tak z toho jsem vzešla?“

„Když jsem zjistila, že jsem těhotná, už nebylo zapotřebí sdílet s ním lože. Protrpěla jsem další porod a děkovala Bohu, že byl mým posledním.“

„A pak jsi s ním už nespala. Celá ta léta.“

„Už jsem nechtěla mít další děti. S tebou jsem udělala, co jsem mohla, abych smyla svůj hřích. Ty nemáš Maggiinu divokost. Máš v sobě chlad, ovládání. Využij toho a zůstaň čistá – nedopusť, aby tě nějaký muž uvedl v pokušení. Nechybělo mnoho, a byla bys podlehla Rorymu.“

„Roryho jsem milovala.“ Slzy roztály, a najednou je měla na krajíčku – slzy za otce a za ženu, kterou kdysi miloval a nechal odejít.

„Byla jsi ještě dítě.“ Maeve neuznávala hoře lásky nezralého mládí. „Ale teď jsi žena, a dost hezká na to, abys přitahovala pohledy mužských. Chci ti připomenout, co se může stát, když se necháš přemluvit a oddáš se jim. Ten chlap tady nahoře si přijde a odejde, jak si zamane. Když na to zapomeneš, můžeš skončit úplně sama, s dítětem pod zástěrou a s hanbou v srdci.“

„Nesčetněkrát jsem si lámala hlavu, proč v tomhle domě nebylo lásky.“ Brianna se otřásla a s vypětím vůle ovládla rozechvělý hlas. „Věděla jsem, že tátu nemiluješ, že to bůhvíproč neumíš. Bolelo mě to. Ale pak, když jsem se od Maggie dozvěděla o tvém zpívání, o tvé kariéře a jak jsi o všechno přišla, myslela jsem, že jsem vše pochopila, a bylo mi líto té bolesti, kterou jsi musela cítit.“

„Nikdy nemůžeš pochopit, jaké to je, přijít o všechno, po čem jsi’kdy toužila.“

„Ne, to nemohu. Ale také nikdy nepochopím ženu – žádnou ženu –, co nemá v srdci ani špetku lásky pro děti, jež v sobě nosila a jež porodila.“ Přitiskla si dlaně na tváře. Ale nebyly zmáčené slzami. Byly suché a studené, jako by se dotýkala mramoru. „Vždycky jsi vinila Maggii – už jen z toho, že se narodila. Teď vidím, že já jsem pro tebe nebyla ničím víc než pouhou povinností, jakýmsi pokáním za předešlý hřích.“

„Vychovala jsem tě s péčí,“ namítla Maeve. „S péčí. Ano, je pravda, že jsi na mě nikdy nezvedla ruku jako na Maggii. Je zázrak, že vůči mně proto necítí nenávist. S ní to byl hněv a zášť, se mnou studená disciplína. A fungovalo to – uhnětlo nás to do dnešní podoby.“

Opatrně se posadila a opět se pustila do pletení. „Chtěla jsem tě mít ráda. Často jsem se sama sebe ptala, čím to je, že ti nemohu dát víc než loajalitu a povinnost. Nyní vidím, že to nebyla moje chyba, nýbrž tvoje.“

„Brianno.“ Maeve se napřímila, očividně konsternovaná a hluboce otřesená. „Jak mi můžeš říkat takové věci? Já jsem tě jen chtěla ušetřit, ochránit!“

„Já žádnou ochranu nepotřebuju. Jsem sama, že? A taky panna, jak si přeješ. Pletu dečku pro cizí miminko, jak už jsem pletla mnohokrát a ještě mnohokrát budu. Dala jsem se na podnikání a daří se mi. Přesně podle tvého přání. Nic se nezměnilo, matko, jen se ode dneška ulevilo mému svědomí. Budu ti dávat stejně, kolik jsem ti dávala doposud, ale už si přestanu vyčítat, že ti nedávám víc.“

. Zvedla hlavu; v očích už nebylo ani stopy slz. „Nalila bys nám čaj, Lottie? Chci ti povědět o dovolené, na kterou s matkou už brzy vyrazíte. Byla jsi někdy ve Francii?“

„Ne.“ Lottie těžce polkla; měla sevřené hrdlo a srdce jí krvácelo pro obě ženy. K Maeve vyslala smutný, bezradný pohled; věděla, že tu ženu nelze utěšit. Vzdychla si a začala nalévat čaj. „Ne,“ opakovala. „Ještě jsem tam nebyla. Takže my tam pojedeme?“

„Ano, opravdu.“ Brianna přizpůsobila hlas rytmu pletacích jehlic. „Jestli budete chtít, tak už velmi brzo. Zítra si o tom promluvím s Maggií.“ Vyčetla z Lottiiných očí soucit a nuceně se usmála. „Musíte si obě koupit bikini.“

Odměnou jí byl srdečný smích. Lottie postavila před Briannu šálek s čajem a dotkla se její studené tváře. „Hodná holka,“ zamumlala.

V v v v

V Trnkové chaloupce trávila víkend rodina z Helsink. Brianna měla plné ruce práce s péčí o manželský pár a jejich tři děti. Zželelo se jí Cona a poslala ho k Murphymu. Tříletý capart s hřívou jako koudel se krásného pejska očividně nemohl nabažit a neustále ho tahal za uši a za ohon –Concobar trpně snášel toto ponižující zacházení.

Nečekaní hosté jí pomáhali zahánět myšlenky na citové pohnutí, jež v ní vyvolala matka. Finská rodinka byla hlučná, veselá a nenasytná jako medvědi po zimním spánku.

Brianna se těšila z každé minuty.

Když se s nimi loučila, děti vřele zulíbala a na cestu na jih jim zabalila tucet čajových koláčků. Jen co jejich auto zmizelo z dohledu, zezadu se k ní připlížil Gray.

„Už jsou pryč?“

„Ach.“ Přitiskla si ruku k srdci. „Vyděsil jsi mě k smrti!“ Otočila se k němu a odhrnula si prameny, jež jí vyklouzly z drdolu. „Myslela jsem, že sejdeš dolů a rozloučíš se se Svensonovic rodinkou. Malý Jon se na tebe pořád vyptával.“

„Otisky ulepených Jonnieho prstíků mám dosud po celém těle a na většině papírů.“ Gray se kysele usmál a strčil si palce do předních kapes. „Roztomilý klučina, ale živé stříbro.“

„Tříleté děti obvykle bývají aktivní.“

„To mi povídej. Jednou je člověk odnese na zádech, a už se z toho nevyvlíkne.“

Při vzpomínce na tu scénu se usmála. „Vypadali jste kouzelně. Myslím, že ještě dlouho bude vzpomínat naAmíka v irském penzionu, co si s ním tak hezky hrál.“ Naklonila hlavu na stranu. „A když odjížděl, třímal v ruce ten malý nakladaček, cos mu koupil.“

„Nakladaček – jo, ten tirák.“ Pokrčil rameny. „Náhodou mi padl do oka za výlohou, když jsem si dával pauzičku ve vsi.“

„Náhodou ti padl do oka,“ přikývla. „Stejně jako ty dvě panenky pro obě holčičky.“

„Správně. No co, mám prostě rád d. j. 1.“

„D. j. 1.? Co to má být?“

„Děti jiných lidí. Ale teď…“ objal ji oběma rukama kolem pasu, „… jsme opět sami.“

V rychlém obranném gestu mu položila ruku na hruď, než si ji stačil přitáhnout blíž. „Mám spoustu různých pochůzek.“

Sklopil oči na její ruku a povytáhl obočí. „Pochůzek?“

„Ano, a taky mě čeká hora prádla, až se vrátím.“

„Budeš ho pak věšet venku? Strašně rád se koukám, když ho věšíš na šňůru, zejména když fouká vítr. Je to neuvěřitelně sexy podívaná.“

„Taková hloupost!“

Zazubil se na ni od ucha k uchu. „A taky mám moc rád, když řeknu něco, nad čím se začervenáš!“

„Já se nečervenám.“ Cítila, jak jí hoří tváře. „Mám naspěch. Musím jít, Graysone.“

„Hele, co kdybych tě odvezl, kam potřebuješ?“ Než stihla odpovědět, sklonil se k ní a ústy se jemně dotkl jejích rtů. „Stýskalo se mi po tobě, Brianno.“

„Jak se ti mohlo stýskat? Přece jsem pořád tady!“

„Stýskalo se mi.“ Pozoroval ji, jak klopí řasy. Její plaché, nejisté reakce na jeho poklony mu dodávaly zvláštní pocit moci. Typické chlapské ego, pomyslel si pobaveně. „Kde máš svůj seznam?“

„Jaký seznam?“

„Vždycky máš s sebou seznam.“

Zvedla hlavu a pohlédla mu do očí. Ty zasněné zelené oči byly ve střehu,4a někde v koutečku dřímal strach. Gray cítil, jak mu z chodidel rovnou do slabin vystřeluje náhlý žár. Prsty křečovitě stiskl její pas, pak ji s vypětím vůle pustil, o krok couvl a vydechl.

„Jít na to pomalu mě zabíjí,“ zamumlal.

„Prosím?“

„Ale nic. Jdi si pro seznam a všechno ostatní. Odvezu tě.“

„Co máš pořád s tím seznamem? Nemám žádný. Musím jen k matce a pomoct jí a Lottii zabalit na cestu. Není třeba, abys mě tam vozil.“

„Rád se projedu. Jak dlouho se tam zdržíš?“

„Dvě hodiny, možná tři.“

„Hodím tě tam a zase tě vyzvednu. Stejně jsem si chtěl vyjet,“ dodal, než mohla něco namítnout. „Aspoň ušetříme benzin.“ /

„Tak dobrá, když myslíš… Za minutku jsem zpátky.“

Čekání si zpříjemnil tím, že vyšel do přední zahrádky. Za ten měsíc, co byl tady, už zažil vichřice, lijáky i záři irského slunce. Seděl ve vesnických hospůdkách a naslouchal klepům i lidové hudbě. Toulal se po stezkách, po nichž farmáři zaháněli krávy z pole

na pole, vystoupal točité schody zbořených hradů, naslouchaje ozvěně válek a smrti. Postál u hrobů neznámých lidí i na okraji strmých útesů, čnících nad rozbouřeným mořem.

A přece se mu ze všech míst, jež navštívil, nic nelíbilo tak jako pohled z Brianniny přední zahrádky. Jen si nebyl zcela jist, zda mu tak přirostl k srdci pro svou krásu, anebo kvůli ženě, na kterou čekal. Buď jak buď, věděl, že na zdejší pobyt bude vzpomínat jako na nejpříjemnější epizodu ve svém životě.

Když vysadil Briannu před hezkým domkem na předměstí Ennisu, vyšel si na procházku. Více než hodinu lezl po skalách u Burrenu a v duchu si vše ukládal do paměti.

Nadchla ho rozlehlost kamenných masivů stejně jako druidský oltář, který přitahoval hejna turistů s fotoaparáty.

Jezdil bez cíle a zastavoval, kde ho napadlo – u malé pláže, opuštěné až na kluka s obrovským psem, u pole s pasoucími se kozami, kde si vítr šeptal s vysokou trávou, v malé vísce, kde mu žena v krámku zkřivenými, artritickými prsty vysázela na dlaň drobné za lízátko, a pak mu nabídla úsměv vřelý jako sluneční paprsek.

Jeho pohled upoutala zřícenina kláštera a kulatá věž; sjel ze silnice a zastavil, aby si vše prohlédl zblízka. Kulaté věže v Irsku ho fascinovaly, ale dosud je spatřil hlavně na východním pobřeží. Usoudil, že nejspíš bránily přílivům dobyvatelských hord od Irského moře. Tato byla celá, nepoškozená, postavená v šikmém úhlu. Gray kolem ní chvíli kroužil, prohlížel si ji a spekuloval, jak by jí mohl využít ve své knížce.

Byly tam také hroby – staré i nové. Odjakživa mu nešlo do hlavy, jak se mohly generace po smrti tak snadno mísit, když to sotvakdy dokázaly zaživa. On by svou poslední hodinku vyřešil jako kdysi Vikingové – s člunem a s pochodní by vyplul na moře.

Ale třebaže se ve svých dílech tak často obíral smrtí, o vlastní smrtelnosti raději příliš dlouho nehloubal.

Téměř všechny hroby, které obešel, zdobily květiny. Převážně se choulily v průhledných plastikových krabicích, zvlhlých sraženou párou, a jejich poupata tvořila pouze barevnou šmouhu. Divil se,

proč ho to nepobavilo. Místo toho byl takovým důkazem oddanosti k mrtvým dojat.

Kdysi patřili k sobě, pomyslel si. Možná že to je ta pravá definice rodiny – patříte-li k sobě jednou, patříte k sobě navěky.

On se s něčím takovým nikdy nesetkal. Neměl tu čest.

Bloumal kolem a přemítal, kdy všichni ti manželé a manželky, děti a vnoučata přicházejí položit věnce a květiny. V den výročí úmrtí? V den narozenin? Nebo v den svátku světce, po němž byl mrtvý pokřtěn? Nebo možná o Velikonocích. To je pro katolíky velký svátek.

Zeptá se Brianhy. Určitě to bude moct nějak začlenit do své knížky.

Neuměl říct, proč se zastavil právě v tom okamžiku, proč se podíval právě na ten náhrobek. Ale stalo se, a on stál ve větru, který mu čechral vlasy, a hleděl na hrob Thomase Michaela Concannona.

Ze by Briannin otec? napadlo ho a srdce se mu podivně sevřelo. Obě data odpovídala tomu, co už věděl od 0'Malleyho, který mu o Tomu Concannonovi vyprávěl, když Gray v jeho hospodě popíjel černé guinnesské pivo. Byly to historky vřelé, sentimentální i humorné.

Gray tedy věděl, že Tom Concannon zemřel náhle, na útesech u Loop Headu, v Maggiině náručí. Ale ty květiny na hrobě byly Briannyným dílem, to věděl bezpečně.

Celý hrob byl osázený květinami. I když se k nim zima zachovala macešsky, byly čerstvě vyplete. Několik křehkých zelených stébel se odvážně natahovalo za sluncem.

Nikdy nestál nad hrobem někoho, koho znal. Třebaže často podnikal výlety do říše mrtvých, nikdy nevykonal pouť k místu posledního odpočinku někoho, koho měl rád. Ale teď se v něm něco pohnulo, a on se shýbl a zlehka přejel dlaní po pečlivě upraveném záhoně.

Zalitoval, že nepřinesl kytku.

„Tome Concannone," zamumlal. „Lidé na tebe vzpomínají rádi a v dobrém. Vyprávějí si o tobě ve vsi, a když vyslovují tvé jméno, usmívají se. Myslím, že to je ten nejhezčí náhrobní nápis, jaký si člověk může přát."

Seděl chvilku vedle Toma, pozoroval hru světla a stínů na kamenech, jež živí postavili na počest mrtvých, a v duši se mu rozhostil zvláštní mír.

V v v v

Briannu vyzvedl po třech hodinách, jak byli domluveni. Byla to patrně doba víc než dostatečná, neboť vyšla z domu téměř hned, jen co před ním zastavil. Jakmile jí však pohlédl do tváře, ztuhl mu úsměv na rtech.

Byla bledá jako vždycky, když byla rozčilená nebo dojatá. Oči měla klidné, ale zrcadlily se v nich stopy úzkosti a napětí. Pohledem zabloudil k domu; v jednom okně se pohnula záclona. Na kratičký okamžik v něm zahlédl Maevin obličej –byl stejně bledý a stejně nešťastný jako tvář její dcery.

„Sbaleno?“ zeptal se nenucené.

„Ano.“ Vkouzla do auta; v rukou křečovitě svírala kabelku, jako by se bála, že když ji pustí, přestane se ovládat. „Díky, že ses pro mě stavil.“

„Spousta lidí balení přímo nesnáší.“ Gray zařadil rychlost a rozjel se; usoudil, že tentokrát bude rozumnější jet pomalu.

„Možná.“ Za normálních okolností by se těšila, že se veze – o to víc, že jela domů. „No, už mají sbaleno, zítra ráno můžou odjet.“

Bože, kdyby jen mohla zavřít oči a ve spánku uniknout před tím duněním v hlavě, před těmi mizernými výčitkami svědomí.

„Nechceš mi říct, co tě tak rozčílilo?“

„Já nejsem rozčilená.“

„Jsi napružená, utrápená a bledá jako led.“

„To je osobní věc. Rodinná záležitost.“

Překvapilo ho, jak ho její příkrá, odmítavá slova zabolela. Ale pokrčil jen rameny a zmlkl.

„Omlouvám se.“ Zavřela oči. Toužila po klidu. Cožpak jí nemůže nikdo dát na chvíli pokoj? „To bylo ode mě neomalené.“

„Zapomeň na to.“ V žádném případě nepotřebuju její problémy, napomenul se v duchu. Pak se na ni podíval a tiše zaklel. Vypadala zničeně. „Chci se někde cestou zastavit.“

Začala, protestovat, ale pak znovu zavřela oči i ústa. Je od něj hezké, že mě svezl, připomněla si. Pár minut jí určitě jen prospěje, než utopí všechno to napětí v práci.

Gray už neřekl ani slovo. Jel instinktivně – v naději, že místo, jež vybere, vrátí barvu do jejích tváří a vřelost do jejího hlasu.

Otevřela oči, teprve když zabrzdil a vypnul motor, a zůstala zírat na zříceninu hradu. „Ty ses potřeboval zastavit tady?“

„Já jsem tady chtěl zastavit,“ opravil ji. „Tohle jsem objevil hned první den. Hrad hraje v mé knížce významnou roli. Mám rád jeho atmosféru.“

Vystoupil, obešel kapotu a otevřel jí dveře. „Pojď.“ Když se nehýbala, sklonil se nad ni a odepnul jí bezpečnostní pás. „No tak! Je tam krásně! Počkej, až uvidíš výhled seshora.“

„Mám kopu prádla,“ namítla, když vystupovala z vozu; zaslechla, jak protivně zní její hlas, a zastyděla se.

„To ti neuteče.“ Držel ji za ruku a tahal ji přes vysokou trávu.

Neměla to srdce namítnout, že jim neuteče ani ta zřícenina. „Popisuješ tohle místo ve své knížce?“

„Ve velké scéně s vraždou.“ Ušklíbl se, když postřehl její reakci – nelibost i pověrčivý strach v jejích očích. „Snad se nebojíš! Já své výjevy obvykle nezkouším naostro!“

„Nebuď blázen!“ Ale když vstoupili mezi vysoké kamenné zdi, přeběhl jí mráz po zádech.

Na zemi rostla divoká tráva, kousky zeleně vykukovaly ze škvír mezi kameny. Když se podívala nahoru, rozeznávala na zdi jednotlivá patra z dávné minulosti. Ale zub času i války otevřel ničím nerušený výhled až k obloze.

Prohánělo se po ní mraky jako němí duchové.

„Co myslíš, co tak asi dělali, přímo tady?“ dumal Gray.

„Žili, pracovali, válčili.“

\‚To je příliš obecné. Zkus zapojit fantazii. Copak je nevidíš – ty lidi, jak přecházejí sem a tam? Je zima a mráz leze až do morku kostí. Sudy s vodou svírá ledový krunýř, zemi pokrývá jinovatka a pod nohama praská jako suchá větev. Vzduch štípe kouřem z ohňů. Ozve se nářek hladového nemluvněte, který zmlká, když mu máma nabídne prs.“

Vlekl ji za sebou, doslova i obrazně, až jí celý výjev vytanul před očima jako živý.

„Opodál cvičí vojáci, je slyšet řinčení meče o meč. Kolem spěchá muž, kulhá po dávném zranění, jeho dech vychází z úst ve studených obláčcích páry. Pojď, vyjdeme nahoru.“

Tahal ji k úzkému, strmému, točitému schodišti. Tu a tam se v kamenné zdi objevila prohlubeň, jakési jeskynní doupě. Přemítala, zda tam lidé přespávali, anebo tam ukládali potraviny. Anebo se pokoušeli ukrýt před nepřítelem, který je stejně vždycky našel.

„Teď tudy kráčí stařena, v ruce třímá petrolejku; hřbet ruky pokrývá krabatá jizva, z očí jí kouká strach. Za ní jde mladá holka, nese čerstvou sítinu na podlahu a myslí na milence.“

Gray se zastavil na odpočívadle v polovině schodů, Brianninu ruku však nepustil. „Nejspíš to tady vyplenili Cromwellovci, co myslíš? Všude kolem výkřiky a sténání raněných, štiplavý dým se mísí se zápachem krve, kov se boří do masa a s hrůzným zaskřípěním naráží na kost, hlasitý výkřik zasaženého, když jím pronikne bolest. Oštěpy se zabodávají do břicha a připichují tělo k zemi, údy sebou škubou, než odumřou nervy. Nad tělem krouží vrány a čekají na hostinu.“

Otočil se k ní, a když uviděl její vytřeštěné, skelné oči, vyprskl smíchy. „Promiň, nechal jsem se unést.“

„Koukám, že mít takovou fantazii není jen požehnání.“ Znovu se zachvěla a ztěžka polkla. „Ty krvavé podrobnosti můžeš klidně vynechat.“

„Smrt mě fascinuje, především násilná. Člověk odjakživa pronásleduje člověka. A tohle je místo jako stvořené pro vraždu – moderní vraždu.“

„Tvoje oblíbená parketa,“ zamumlala.

„Mmm. Vrah si s obětí bude chvilku pohrávat,“ spustil Gray a opět vykročil nahoru. Nechal se unést vlastní představivostí, přesto však postřehl, že Brianna se už netrápí tím, co se stalo u matky. „Vyčká, až se ta atmosféra a ty stíny duchů vmísí do strachu oběti jako pomalý jed. Nikam nepospíchá – lov přece zbožňuje, dychtí po něm. Pach strachu pozná po čichu, stejně jako vlk. Právě tento pach se dostane do jeho krve a rozproudí ji, je pro něj stejně vzrušující

jako sex. A jeho kořist běží za tím slabounce blikajícím světélkem naděje. Těžce oddychuje, a zvuk jejího dechu se odráží ozvěnou odnášenou větrem. Padá; schody jsou ve tmě a v dešti zrádné – mokré a kluzké se stávají zbraní samy o sobě. Ale ona se po nich vydrápe, přerývaně oddechuje, z jejího hrdla se derou vzlyky, oči má divoce vytřeštěné.“

„Grayi…“

„Stává se z ní stejné zvíře jako z jejího vraha. Smrtelná hrůza z ní vrstvu po vrstvě sloupává člověčinu, stejně jako dobrý sex nebo skutečný hlad. Většina lidí se domnívá, že zakusili všechny pocity – smrtelnou hrůzu, dobrý sex i skutečný hlad, zřídkakdy však prožili plně jeden jediný. Ale ona teď zakouší smrtelnou hrůzu – hmatatelnou, téměř živou – hrůzu, jež by jí klidně mohla sevřít hrdlo. Horečně hledá tmavý kout, ale nemá se kde ukrýt. Za sebou slyší vraha, jak ji dohání – pomalu, neúnavně. Pak doběhne na samý vrchol.“

Vytáhl Briannu ze stínů na širokou římsu obehnanou hradbami, kde je zaplavilo slunce.

„A je v pasti.“

Trhla sebou, když ji Gray prudce otočil, a vykřikla, když ji zvedl ze země. „Kristepane, ty jsi ale skvělá posluchačka!“ zvolal a zaburácel smíchy.

„Ještě se směj!“ Snažila se mu vytrhnout.

„Je to nádherné. Měl jsem v úmyslu napsat, že vrah ji zmrzačí starobylou dýkou, ale…“ Zvedl ji do náruče a odnesl ji k hradbě. „Možná by ji mohl jednoduše shodit dolů.“

„Nech toho!“ Pud sebezáchovy ji přiměl obejmout ho kolem krku a přitisknout se k němu.

„Že mě to nenapadlo dřív! Srdce ti tluče jako splašené a objímáš mě!“

„Tyrane!“

„Alespoň jsi na chvíli zapomněla na své trable!“

„Mé trable nech na pokoji. Té tvé ujeté fantazii se budu vyhýbat širokým obloukem.“

„Ale kdepak, té nikdo neodolá.“ Přivinul si ji blíž. „To je účel fikce – knih, filmů, čehokoli, aby se lidé na chvíli odpoutali od skutečnosti a trápili se problémy jiných.“

„Co to přináší tobě jako vypravěči?“

„Totéž. Přesně totéž.“ Postavil ji na nohy a otočil ji tak, aby se mohla pokochat úchvatnou scenérií. „Je to jako obraz, viď?“ Něžněji k sobě přitáhl, dokud se zády neopírala o jeho hruď. „Jakmile jsem spatřil tyhle končiny, byl jsem ztracený. Když jsem tady byl poprvé, pršelo, a mně se téměř zdálo, že se ty barvy začnou rozpouštět a stékat dolů po obraze.“

Povzdechla si. Zde byl mír, po kterém tolik toužila. Dal jí ho Gray – touto podivnou oklikou. „Už je skoro jaro,“ zamumlala.

„Ty pořád voníš jarem.“ Sklonil hlavu a přejel jí rty po zátylku. „A taky tak chutnáš.“

„Podlamujou se mi nohy.“

„Tak se mě radši drž.“ Otočil ji k sobě a něžně jí podepřel bradu dlaní. „Už jsem tě celé dny nepolíbil.“

„Já vím.“ Dodala si odvahy a neuhnula očima. „Chybělo mi to.“

„Právě o to mi šlo.“ Dotkl se ústy jejích rtů; její ruce se vznesly po jeho hrudi a orámovaly jeho tvář.

Ochotně se mu otevřela, a její radostný vzlyk byl stejně vzrušující jako pohlazení. Přitiskl si ji k sobě a dbal o to, aby se jí dotýkal pouze zlehýnka a líbal ji jen něžně.

Rázem z ní spadlo všechno napětí, veškerá únava i frustrace. Jsem doma – to byla jediná myšlenka, jež se jí honila hlavou. Odjakživa toužila být doma.

Vzdychla, položila mu hlavu na rameno a ovinula mu paže kolem krku. „Nikdy mi nebylo takhle krásně.“

Grayovi taky ne. Ale to byla myšlenka natolik kacířská, že ji raději honem zaplašil. „Svědčí nám to,“ zamumlal. „Je na tom něco dobrého.“

„Ano.“ Přitiskla se tváří na jeho tvář. „Měj se mnou trpělivost, Grayi.“

„Vynasnažím se. Chci tě, Brianno, a až budeš připravená…“ Ustoupil, sjel jí rukama po pažích a propletl své prsty s jejími. „Až budeš připravená.“

Kapitola devátá

Gray přemýšlel, zda jeho chuť k jídlu neznásobuje ještě jiný, dosud neukojený hlad. Usoudil, že bude nejlepší jít na to filozoficky – a dopřát si pozdně noční ochutnávku Briannina pudinku. Vaření

čaje se také stávalo zvykem; postavil na něj, nahřál čajovou konvici a hned potom si do misky nabral trochu pudinku.

Takhle posedlý sexem byl naposledy, když mu bylo třináct. Jmenovala se Sally Anne Howeová a byla jednou z chovanek Simon-Brentova sirotčince. Dobrácká Sally Anne, pomyslel si, se svým dobře vyvinutým tělem a prolhanýma očima. Byla o tři roky starší než on, a více než ochotná podělit se o své vnady s každým, kdo uměl propašovat cigarety nebo turecký med.

Tehdy mu připadala jako bohyně, jako odpověď na modlitby nadrženého puberťáka. Dnes se na ty chvíle ohlížel s lítostí a hněvem; teď už znal ten bludný kruh špatného zacházení a děravých zákonů, jenž hezkou mladou holku vedl k přesvědčení, že to jediné, co je na ní vskutku cenné, má mezi nohama.

Když se zhaslo, zdála se mu o Sally Anne spousta upachtěných snů. Nakonec se na něj usmálo štěstí: jednomu studijnímu poradci ukradl celý balíček marlborek. Dvacet cigaret se rovnalo dvaceti souložím; a on se učil rychle.

Později se naučil ještě víc – od dívek svého věku i od profesionálek, které provozovaly své řemeslo v tmavých uličkách, kde to páchlo přepáleným tukem a kyselým potem.

Nebylo mu ještě ani šestnáct, když utekl ze sirotčince a vyrazil do světa s uzlíčkem na zádech a s třiadvaceti dolary v mincích a zmuchlaných bankovkách v kapse.

Toužil po svobodě – svobodě od pravidel a nařízení, od bludného kruhu systému, v němž byl odmala lapen. Našel ji, využil ji, a zaplatil za to svou daň.

Žil a pracoval na ulici dlouhou dobu, než zjistil, co je zač a co je smyslem jeho života. Měl to štěstí, že byl obdařen nadáním, jež ho uchránilo přede všemi nástrahami šikmé plochy, na níž se pohyboval.

Ve dvaceti se mohl pochlubit prvním nabubřelým a smutně autobiografickým románem. Nakladatelé jen krčili rameny; neudělal na ně pražádný dojem. Ve dvaadvaceti napsal docela ucházející, chytrou detektivní povídku. Nakladatelé mu sice nepadli k nohám, ale díky vlažnému zájmu jednoho redaktora mohl zalézt do laciného penzionu a celé týdny bušit do psacího stroje.

Pak něco prodal. Za babku. Předtím ani nikdy potom pro něj nic tolik neznamenalo.

O deset let později si mohl vybrat život podle svého gusta, a měl pocit, že si vybral dobře.

Nalil vařící vodu do konvice a nabral další vrchovatou lžíci pudinku. Pohledem zabloudil k Brianniným dveřím; když pod nimi zahlédl tenký proužek světla, usmál se.

Ji si také vybral.

Nezaškodí trochu si šplhnout, napadlo ho; na podnos postavil konvici a dva šálky a zaklepal u ní na dveře. „Ano, dále!“

Seděla u psacího stolku, upjatá jako jeptiška, ve flanelovém županu a pantoflích; vlasy měla sčesané přes jedno rameno do volného copu. Gray jen bezmocně polkl sliny, jež se mu sběhly v ústech.

„Vidím, že svítíš. Nedáš si čaj?“

„Ráda. Zrovna jsem dopsala.“

Pes ležící u jejích nohou se pomalu zvedl, přiťapkal ke Grayovi a otřel se mu o nohy. „Já taky.“ Odložil tác a pohladil Cona. „Vražda ve mně vždycky vyvolává hlad.“

„Zabil jsi dneska někoho?“

„Ano, brutálně.“ Řekl to s takovým gustem, že se musela zasmát.

„Možná proto jsi tak klidný, vyrovnaný,“ přemítala. „Všechny ty popisované vraždy asi působí očistně a udržují tě v duševní rovnováze. Řekni mi…“ Zmlkla a vzala si od něj šálek, který jí podával.

„Jen se ptej. Málokdy se vyptáváš na mou práci.“

„Protože se tě na ni určitě vyptává spousta lidí.“

„To je fakt.“ Pohodlně se usadil. „Mně to nevadí.“

„No, napadlo mě, jestli ve svých příbězích popisuješ někoho, koho znáš – a potom ho zabiješ.“

„Znal jsem jednoho nafoukaného francouzského číšníka v Dijonu. Uškrtil jsem ho.“

„Ach.“ Mimoděk si pohladila hrdlo. „Jaké to bylo?“

„Pro něho, nebo pro mě?“

„Pro tebe.“

„Uspokojivé.“ Nabral si pudink. „Chceš, abych pro tebe někoho zabil, Brie? Rád vyhovím!“

„Ne, teď momentálně ne.“ Rozmáchla se a shodila se stolu několik papírů.

„Potřebuješ psací stroj,“ poznamenal, když jí je pomáhal sbírat. „Anebo ještě líp, počítač. Ušetřila bys tak při psaní obchodních dopisů spoustu času.“

„Kdybych musela hledat každé písmeno, tak určitě ne.“ Postřehla, že se začetl do její korespondence, a pobaveně povytáhla obočí. „Není to příliš zajímavé.“

„Hmm. Promiň, to já jen tak, ze zvyku. Co to jeTriquarter Mining?“

„Ale, nějaká důlní společnost, do které nejspíš investoval táta. Na půdě jsem našla vkladový certifikát spolu s dalšími papíry. Už jsem jim jednou psala,“ dodala trochu otráveně. „Ale neodepsali mi. Tak to zkouším znovu.“

„Deset tisíc akcií.“ Gray našpulil rty. „To není zrovna malá investice!“

„Ale je – jenže to bys musel znát tátu. Pořád se pouštěl do nějakých slibných, výdělečných projektů, na kterých nakonec vždycky tratil. Přesto bych to chtěla vyřídit.“ Natáhla ruku. „To je jen kopie. Originál si schoval Rogan a pro mě udělal kopii.“

„Měl by se na to přeptat.“

„Nechci ho s tím otravovat. Má teď jiné starosti – s novou galerií i s Maggií.“

Podal jí zpátky kopii. „I kdyby jedna ta akcie měla cenu jediného dolaru, hodilo by to slušnou sumu.“

„Divila bych se, kdyby za ně zaplatil víc než penci. Bůhví, že táta nemohl zaplatit víc. Spíš je pravděpodobné, že celá důlní společnost dávno zkrachovala.“

„Pak by ale tvůj dopis nemohli doručit a dostala bys ho zpátky.“

Usmála se. „Jsi tady už dost dlouho, abys znal irskou poštu. Myslím…“ Přerušilo ji náhlé zavrčení. „Cone?“

Pes znovu zavrčel a naježil srst. Gray se vrhl k oknu; pro mlhu nebylo vidět ani na krok.

„Je tam mlha,“ zamumlal. „Půjdu se porozhlédnout.“ Luskl prsty a k Brianninu překvapení Con okamžitě přiběhl a sedl si Grayovi k nohám. Gray otevřel první zásuvku a spěšně z ní vyndal baterku. Pes rozechvěle čekal na povel; Gray zamumlal: „Jdeme,“ a oba se vyřítili do noci. Vzápětí je pohltila mlha a ztlumila ozvěnu jejich kroků.

Mlha lámala i světelný paprsek baterky. Gray se pohyboval opatrně, oči i uši měl na stopkách. Slyšel štěkot psa, ale nevěděl, odkud a z jaké dálky.

Pod oknem Brianniny ložnice zůstal stát a posvítil si na zem. V upraveném záhonu trvalek byl jediná šlépěj.

Malá, přemítal Gray a shýbl se. Skoro tak malá, že mohla patřit dítěti. Vysvětlení mohlo být prostinké – dětská rošťárna. Ale když obcházel dům, zaslechl zvuk startujícího motoru. Zaklel a přidal do kroku. Z mlhy se náhle vynořil Con jako skokan rozrážející hladinu jezera.

„Neměl jsi štěstí, co?“ Gray ho účastně pohladil po hlavě; oba smutně zírali do mlhy. „No, mám takový dojem, že tuším, odkud vítr fouká. Pojď, vrátíme se.“

Brianna si okusovala nehty, když se objevili v kuchyňských dveřích. „Co jste tam tak dlouho dělali?“

„Chtěli jsme obejít celý dům.“ Gray položil baterku na linku a prohrábl si vlhké vlasy. „Možná to souvisí s tím vloupáním.“

„Nechápu jak. Nikoho jste nenašli.“

„Protože jsme nebyli dost rychlí. Existuje ještě jedno možné vysvětlení.“ Vrazil ruce do kapes. „Já.“

„Ty? Co tím chceš říct?“

„Už se mi to párkrát stalo. Nějaká nadšená fanynka zjistí, kde jsem ubytovaný. Některé přijdou za mnou a tváří se, že jsme se kdysi znali, jiné mě jen sledují jako stín. Tu a tam se některá ke mně vloupá a hledá nějaký suvenýr.“

„Ale to je hrůza!“

„Je to otravné, ale docela neškodné. Jedna podnikavá dáma vylomila zámek u mého pokoje v pařížském Ritzu, svlékla se donaha a vlezla mi do postele.“ Pokusil se o úšklebek. „Bylo to… trapné.“

„Trapné…“ opakovala Brianna, když se jí podařilo zavřít pusu. „Co… ne, nechci vědět, co jsi udělal.“

„Zavolal jsem hotelovou ochranku.“ Oči mu pobaveně svítily. „Má vstřícnost ke čtenářům, a zejména ke čtenářkám, má své meze. Zkrátka a dobře, mohly to provést děti, ale jestli to byla některá z mých zbožňujících fanynek, možná budeš jen ráda, když odsud co nejdřív vypadnu a ubytuju se někde jinde.“

„Tak to teda ne.“ Její ochranné instinkty byly okamžitě ve střehu. „Nemají právo takhle ti zasahovat do soukromí, a já nepřipustím, aby ses odsud stěhoval jen kvůli nim.“ Pobouřeně si odfrkla.“

„Není to jen těmi příběhy, abys věděl. Ach, jistěže, ty lidi také přitahují – všechno je jako ze života, a je v nich navíc vždycky něco heroického, co převyšuje všechnu chamtivost, násilí i zármutek. Je to i tvou fotkou.“

Takový popis jeho děl ho zcela okouzlil. „Co je s ní?“ zeptal se jako duchem nepřítomný.

„Tvůj obličej.“ Pohlédla mu do očí. „Máš krásnou tvář.“

Nevěděl, zda to míní jako žert nebo jako poklonu. „Vážně?“

„Ano, je…“ Odkašlala si. V jeho očích se objevil zvláštní lesk, o němž už věděla své. „A ten krátký životopis na zadní straně obalu – nebo spíš to, co v něm není. Jako bys spadl z nebe. Taková záhadnost úžasně přitahuje.“

„Já ale nespadl z nebe. Nechceš se vrátit k mému obličeji?“

Couvla o krok. „Myslím, že jsme si dnes večer užili vzrušení ažaž.“

Vydal se k ní a nic ho nemohlo zastavit; položil jí ruce na ramena a něžně ji políbil. „Budeš schopna usnout?“

„Ano.“ Na okamžik nemohla popadnout dech, pak pomalu vydechla. „Con bude se mnou.“

„Šťastný to pes. Tak, běž si lehnout.“ Počkal, dokud se Brianna i pes neuložili ke spánku, a pak udělal něco, co Brianna neudělala za celá léta, co v tom domě bydlela.

Zamkl dveře.

V v v v

Nejlepším zdrojem místních klípků byla odjakživa vesnická hospoda, to věděl Gray moc dobře. Za ty týdny, co pobýval v kraji

Claře, pojal k 0'Malleyho hospůdce přímo sentimentální náklonnost. Během průzkumu okolí sice zašel do mnoha hospod, ale 0'Malleyova mu přirostla k srdci stejně silně jako lidem z města příroste k srdci bar v rodné čtvrti.

Když sahal na kliku, zaslechl zevnitř tóny hudby. Murphy – to mám štěstí, pomyslel si. Jen co vešel, pár hostů na něj vesele zavolalo, pár mu zamávalo. CMalley mu začal čepovat půllitr guinnesse, ještě než stačil dosednout na barovou židli.

„Tak co, jak jde psaní?" zeptal se ho CMalley.

„Jako po másle. Dva mrtví, ani jeden podezřelý."

CMalley potřásl hlavou a přistrčil půllitr ke Grayovi. „Nechápu, jak někdo může celej den spisovat o vraždě, a večer se ještě usmívat."

„To není normální, viďte?" ušklíbl se Gray.

„Mám pro vás prima historku," ozval se David Ryan, sedící na druhém konci baru, a zapálil si další cigaretku z Ameriky.

Gray se pohodlně usadil; byl stejně dobrým posluchačem jako vypravěčem. Hudba a dým tvořily příhodný rámec Ryanova příběhu.

„To jsem vám kdysi slyšel o holce, co žila na venkově nedaleko Tralee. Panenka to byla krásná k pohledání, vlasy měla jako nový zlato a oči modrý jako len."

Hovor v hospodě zmlkl a Murphy ztišil svou harmoniku.

„I stalo se, že se jí začali dvořit dva mužský," pokračoval David. „Jeden byl vzdělanej panák z města, druhej obyčejnej sedlák. To děvče milovalo oba, každýho po svým, poněvadž j ak byla pěkná, tak byla přelétavá. A tak se těšila přízni obou nešťastníků, jak už to s děvčatama chodí – balamutila je a nechala se jima obletovat. A srdce sedlákovo začala nahlodavat zloba, a ta v něm rostla stejně jako láska k tomu děvčeti."

Odmčel se, jak to vypravěči často dělávají, a zkoumavě si prohlížel rudou zář na špičce cigarety. Zhluboka potáhl a vyfoukl kouř.

„A tak si jednou v noci počínal na svýho soka u silnice, a když ten študovanej panáček šel kolem a pohvizdoval si – poněvadž to vděvče mu ochotně dalo tisíc hubiček – sedlák na něj skočil a povalil mladýho milence na zem. Dal mu pořádnou nakládačku, až z něj

málem duši vymlátil, pak ho při světle měsíce vlekl přes pole, a přestože ten ubožák ještě dýchal, tak ho ten sedlák zakopal hluboko do země. Když se rozednilo, zasel nad ním úrodu, a tak si vyřídil účty se sokem v lásce.“

David se opět odmlčel, potáhl z cigarety a zvedl půllitr.

„No a dál?“ zvolal Gray, zabraný do příběhu. „Vzal si potom to děvče?“

„Ale kdepak! To děvče ještě ten samej den uteklo s dráteníkem. Zato ten sedlák měl toho roku nejlepší úrodu za celej svůj mizernej život.“

Hospoda vybuchla smíchy; Gray jen potřásl hlavou. Pokládal se za profesionálního lháře, a to dobrého. Ale jak viděl, má zde silnou konkurenci. Za všeobecného veselí popadl svou sklenici a šel si přisednout k Murphymu.

„Davey má takových historek na každej prst deset,“ řekl mu Murphy a láskyplně přejel prsty po knoflících své tahací harmoniky.

„Troufám si říct, že můj agent by s ním uzavřel exkluzivní smlouvu, než bys řekl švec. Dozvěděl ses něco, Murphy?“

„Ne, nic, co by stálo za řeč. Paní Leeryový se prej zdálo, že zahlídla v ten den projet nějakej cizí auťák. Říká, že byl nejspíš zelenej, ale tenkrát tomu nevěnovala pozornost.“

„Včera večer někdo šmejdil kolem domu. Ztratil jsem ho v mlze,“ svěřil se mu Gray hlasem plným nevole. „Ale byl dost blízko, aby nechal šlépěj přímo v Briannině záhonku. Možná to byly jen děcka.“ Gray zamyšleně usrkl z půllitru.“

„Hele, nevyptával se náhodou někdo na mě?“

„Jseš hlavní téma všech rozhovorů,“ pronesl Murphy kysele.

„Ach, světská sláva… Ne, já myslel někdo cizí.“

„O nikom takovým jsem neslyšel. Možná bude lepší, když se poptáš na poště. Proč?“

„Napadlo mě, jestli to nemůže být nějaká nažhavená fanynka. Už jsem na pár takových narazil. Ale na druhé straně…“ Pokrčil rameny. „Možná už jsem profesionálně deformovaný a za vším hledám víc, než tam ve skutečnosti je.“

„Nablízku je aspoň deset chlapů, a kdyby tobě nebo Brie chtěl někdo ublížit, stačí písknout.“ Murphy zvedl hlavu, když se otevřely

dveře hospody. Vešla Brianna v doprovodu Maggie a Rogana. Když se podíval na Graye, zvedl obočí. „A nejmíň tucet dalších, co tě dovlečou rovnou k oltáři, jestli si nedáš bacha na ten lesk v očích.“

„Cože?“ Gray zvedl půllitr a usmál se. „Jen koukám!“

„Jasně. Jsem pobuda vandrovnej,“ zazpíval Murphy, „chlastám jak zjednanej, netuším, jak získat lásky svý přízeň, a tak pivem a whiskou zaháním žízeň.“

„Já zásadně piju jedno, nebo druhé,“ zamumlal Gray a vstal, aby přivítal Briannu. „Říkalas, že máš spoustu zašívání!“

„Taky že jsem měla.“

„Dokopali jsme ji k tomu, aby si s námi vyšla,“ vysvětlila Maggie a s ulehčeným povzdechem se svezla na židli. „Přemluvili,“ opravil ji Rogan. „Sklenku vína, Brie?“

„Díky, moc ráda.“

„Čaj pro Maggii, Time,“ spustil Rogan a jen se ušklíbl, když jeho žena začala hlasitě protestovat. „Sklenku vína pro Brie, mně velkého guinnesse. Dáš si ještě jedno, Grayi?“

„Já už mám dost.“ Gray se opřel o barový pult. „Mám ještě v živé paměti, jak jsme si spolu přihnuli.“

„Když už mluvíme o strýčkovi Niallovi,“ vložila se do hovoru Maggie, „tráví se svou nevěstou pár dní na Krétě. Prosím tě, Murphy, zahraj něco od podlahy!“

Murphy ochotně spustil „Whisky ve džbánu“ a Maggie dupala nohou do taktu.

ĚĚ

Gray chvíli naslouchal textu písně, pak potřásl hlavou. „Čím to, že vy Irové zpíváte pořád jen o válce?“

„Opravdu?“ usmála se Maggie. Usrkávala čaj a čekala, až se bude moct přidat k refrénu.

„Někdy je to o zradě nebo o umírání, ale většinou o válce.“

„Je to pravda?“ Maggie se nad okrajem hrnku usmála. „To bych neřekla. Ale kdoví, možná to bude tím, že jsme celá staletí museli bojovat o každou píď své rodné hroudy. Anebo…“

„Hele, nepouštěj se s ní do téhle debaty,“ žadonil Rogan. „Má v sobě srdce rebela!“

„Srdce rebela má každý Ir a každá Irka! Murphy tak hezky zpívá! Proč se k němu nepřidáš, Brie?“

Brianna vychutnávala ten okamžik a usrkávala víno. „Radši budu poslouchat.“

„Já bych si tě moc rád poslechl,“ zamumlal Gray a pohladil ji po vlasech.

Maggie přimhouřila oči. „Brie má hlas jako zvon,“ prohlásila hrdě. „Dlouho nám vrtalo hlavou, odkud ho vzala, dokud jsme se nedozvěděly, že ho zdědila po matce.“

„Což takhle ‚Danny Boy‘?“

Maggie obrátila oči v sloup. „To jsem si mohla myslet, že si Arnik řekne zrovna o tuhle. Složil to Angličan, cizinec! Zahraj Jamese Connollyho‘, Murphy. Brie se přidá.“

Brie odevzdaně přikývla a přisedla si k Murphymu.

„Dvojhlasně jim to jde náramně,“ zamumlala Maggie, pozorujíc Graye.

„Mmm. Doma občas zpívá, když si myslí, že ji nikdo neslyší.“

„Jak dlouho se hodláš zdržet?“ zeptala se Maggie, přehlížejíc Roganovo varovně svraštělé obočí. „Dokud to nedopíšu,“ řekl Gray roztržitě. „Pak se pustíš do další?“

„Správně. Pak odjedu a pustím se do další.“

Přestože jí nyní Rogan pevně svíral zátylek, Maggie měla na jazyku nějakou peprnou poznámku, ale spíš než manželovo rozladění ji zarazily Grayovy oči. Ta touha v nich v ní už tenkrát probudila ochranitelské pudy. Ale nyní v nich bylo něco víc. Napadlo ji, jestli si toho je vědom.

Když muž takhle kouká na ženu, je v tom něco víc než jen hormony. Musím si to nechat projít hlavou, usoudila Maggie, a uvidím, jak se mi to bude zamlouvat. Prozatím se napila čaje a nespouštěla z Graye oči.

„To se ještě uvidí,“ zamumlala. „To se uvidí.“

Z jedné písně byly dvě, ze dvou tři. Písně válečné i milostné, poťouchlé i tesklivé. V duchu se Grayovi začínal rýsovat další výjev.

Zakouřená hospůdka je plná hluku a hudby – útočiště před hrůzami venku. Ženský hlas přitahuje muže, který se nechce nechat vlákat do tenat lásky. Právě zde, pomyslel si Gray, prohrává hrdina

svou bitvu. Žena sedí u krbu, v němž hoří borka, ruce úhledně složené v klíně, její kouzelný hlas bez námahy vzlétá k výšinám, její oči jsou stejně uhrančivé jako melodie, kterou zpívá.

A on se do ní v té chvíli zamiluje – tak silně, že bude ochoten položit za ni život. Rozhodně bude odhodlán ho změnit. S ní zapomene na minulost a rozhodne se hledět do budoucnosti.

„Jsi bledý, Grayi.“ Maggie ho zatahala za rukáv. „Kolik jsi měl piv?“

„Jen tohle.“ Promnul si obličej, aby se vzpamatoval. „Já jen… pracoval,“ vydechl. To bylo ono, samozřejmě. Přemýšlel jen o postavách, vymýšlel další zápletku. Nic osobního.

„Vypadal jsi jako v transu.“

„To je totéž.“ Ulehčené si oddechl a zasmál se sám sobě. „Myslím, že si přece jen dám ještě jedno pivo.“

Kapitola desátá

Grayovi se hlavou neustále honil hospodský výjev; přehrával se dokolečka jako zaseknutý film, a tak nebylo divu, že v noci nezamhouřil oka. Ne a ne ten výjev zapudit, a přitom nebyl schopen hodit jej na papír. Tedy alespoň ne dobře.

Jestli něčím zcela pohrdal, pak to byla již pouhá myšlenka, že by se jako spisovatel mohl někdy zaseknout, že by náhle nedokázal

napsat ani stránku. Když mu psaní šlo hůř než jindy, mávl nad tím obvykle rukou a pokračoval v práci, dokud ta ošklivá hrozba nepominula – jako nějaký černý mrak, jenž poté visel nad jiným nešťastníkem z řad jeho kolegů.

Ale tentokrát se ne a ne hnout z místa. Neuměl se do výjevu vložit, ani jej procítit, a velkou část noci se jen mračil na slova, jež napsal.

Inspirace. Docházela mu inspirace. Proto byla ta scéna tak bezkrevná, nemastná neslaná, bez barev a vůní.

Nakonec si musel trpce přiznat, že je neukojený – pohlavně frustrovaný ženou, která si ho dokázala udržet od těla pouhým pohledem.

Dobře mu tak; nechává se unést bytnou, místo aby se nechal unést vraždou.

Něco si pro sebe zabručel, vstal od stolu a přešel k oknu. A koho uviděl jako prvního? Samozřejmě, Briannu.

Stála pod jeho oknem, upjatá jako jeptiška v nějakých staromódních růžových šatech, vlasy měla vyčesané do přísného drdolu, z něhož nevyčuhoval jediný neposlušný pramen. Proč má boty na podpatku? přemítal a přitiskl nos ke sklu. Patrně pokládala hladké lakýrky bez ozdob za rozumnou obuv, ale prováděly nesmyslně báječné věci s jejíma nohama.

Zatímco ji pozoroval, usedla za volant svého vozu; její pohyby byly praktické a půvabné zároveň. Určitě nejdřív odloží kabelku na sedadlo vedle sebe, pomyslel si. A skutečně. Pak si pečlivě zapnula bezpečnostní pás a zkontrolovala zrcátka. Žádné úpravy vlasů či malování rtů ve zpětném zrcátku, to nebylo nic pro Briannu. Jen letmý pohled, zdaje zrcátko ve správné poloze. Pak otočila klíčkem.

I za okenní tabulí slyšel škytavé chroptění unaveného motoru. Zkusila to znovu a ještě jednou. To už Gray potřásal hlavou a mířil dolů.

„Proč už, krucinál, neodvezeš to auto do servisu?“ křičel na ni, jen co vyšel ze dveří.

„Ach.“ Byla už venku a snažila se zvednout kapotu. „Před pár dny běžel úplně hladce!“

„Tahle stará kraksna neběží hladce už deset let!“ Odstrčil ji loktem, rozmrzelý, že ona voní tak čerstvě a svěže, zatímco on si připadá jako hromada špinavého prádla. „Hele, jestli si potřebuješ odskočit do vsi, vem si můj vůz. Já se zatím pokusím něco provést s tímhle pekáčem.“

V automatické obraně proti těm příkrým slovům bojovně vystrčila bradu. „Jsi moc hodný, ale já jedu do Ennistymonu.“

„Do Ennistymonu?“ V duchu si představil tu vísku na mapě; zvedl se od kapoty a zpražil ji pohledem. „K čemu?“

„Abych se podívala na novou galerii. Bude se otevírat už za pár týdnů, a Maggie mě pozvala, abych se přišla podívat.“ Civěla na jeho záda, zatímco osahával dráty a klel. „Nechala jsem ti vzkaz a nějaké jídlo, jelikož budu pryč celý den.“

„V tomhle křápu nikam nepojedeš. Řemen větráku je prasklý, hadička od palivové nádrže je děravá, a klidně se vsadím, že se definitivně odporoučel startér.“ Vzpřímil se a postřehl, že má v uších náušnice – tenké zlaté kroužky, jež zlehka objímaly její lalůčky. Vypadala v nich slavnostně, což ho bůhvíproč podráždilo ještě víc. „Jezdit v takové hromadě šrotu je dost nebezpečné.“

„No, to necti laskavě na mně, ano? Děkuju ti za tvou snahu, Graysone. Zkusím poprosit Murphyho, jestli…“

„Přestaň na mě hrát tu svou ledovou královnu.“ Zabouchl kapotu tak prudce, až Brianna nadskočila. Dobře, pomyslel si. To dokazuje, že má v žilách krev, a ne vodu. „A nepředhazuj mi Murphyho. Nesvedl by s tím o nic víc než já. Nastup si do mého vozu, hned jsem zpátky.“

„Proč bych měla nastupovat do tvého vozu?“

„Abych tě mohl odvézt do toho zatraceného Ennistymonu.“

Stiskla čelist a bojovně si založila ruce v bok. „Ta nabídka je od tebe velice laskavá, ale…“

„Nasedni,“ vyštěkl a zamířil k domu. „Jdu si dát sprchu.“

„Tu potřebuješ, a pořádně ledovou,“ zahučela. Prudce otevřela dvířka svého auta a popadla kabelku. Kdo se ho prosil, aby ji někam vozil? Raději půjde pěšky, než by jela ve stejném autě jako ten protivný mužský! A jestli chce zavolat Murphymu, tak mu…, tak mu taky zavolá, krucinál!

Ale nejdřív se chtěla uklidnit.

Několikrát se zhluboka nadechla, pak se pomalu prošla mezi květinovými záhony. Uklidňovaly ji, jako vždycky; z půdy tepre začínaly rašit první zelené výhonky. Vyžadují práci a péči, pomyslela si, shýbla se a vytrhla rušivý plevel. Jestli bude zítra hezky, pustí se do toho. Do Velikonoc se její zahrada zaskví v plné kráse.

Ty vůně, ty barvy… Pousmála se na malou statečnou narcisku.

Pak zaslechla bouchnutí dveří. Její úsměv pohasl, vstala a otočila se.

S holením se neobtěžoval, jak si všimla. Vlasy měl vlhké a stažené dozadu tenkým koženým páskem, oblečení čisté, i když trochu rozdrbané.

Moc dobře věděla, že ten chlap má i slušné oblečení. Copak mu je sama neprala a nežehlila?

Slehl po ní pohledem a z kapsy džínů vyndal klíčky. „Do auta."

Potřeboval zpražit, a to pořádně. Pomalu k němu přistoupila, led v očích a žár na jazyku. „A cože jsme dnes po ránu tak dobře naladění?"

Někdy dokonce i spisovatel pochopí, že skutky jsou pádnější než slova. Aniž dopřál sobě či jí čas na rozmyšlenou, strhl ji k sobě, s uspokojením registroval úlek v její tváři, a pak jí začal drtit rty.

Byl to drsný, hladový polibek, plný frustrace. Srdce jí poskočilo a v hlavě jí vybuchl ohňostroj. Prchavé leknutí, kratičké roztoužení, a už ji od sebe odstrkoval.

V očích mu plálo divoké světlo; jsou to vlčí oči, pomyslela si otupěle, plné násilí a ochromující síly.

„Tak, abys věděla!" obořil se na ni, vzteklý na ni i na sebe; ona jen nehnuté zírala – jako dítě, napadlo ho, jež někdo bezdůvodně zpohlavkoval.

Takový pocit si až příliš dobře pamatoval z vlastního dětství.

„Kristepane, mně snad přeskočilo." Promnul si obličej a s vypětím vůle zahnal zvíře v sobě na útěk. „Omlouvám se. Nastup si do auta, Brianno. Nevrhnu se na tebe."

Znovu jím zalomcovala zlost, když se ani nehnula, ani nemrkla. „Do prdele, už se tě ani nedotknu!"

Znovu našla hlas, i když nebyl tak pevný, jak by si přála. „Proč se na mě zlobíš?“

„Já se nezlobím.“ Ustoupil. Ovládej se, napomenul se v duchu. Obvykle se uměl ovládat přímo dokonale. „Omlouvám se,“ opakoval. „Přestaň se na mě koukat, jako kdybych ti jednu vrazil.“

Taky že jí jednu vrazil. Cožpak nevěděl, že vztek, příkrá slova a zášť ji zraňovaly víc než rána pěstí? „Jdu domů.“ Opět v sobě našla obranné zbraně – ony tenké zdi, vztyčené jako překážka hněvu. „Musím zavolat Maggii, že nemůžu přijet.“

„Brianno.“ Natáhl k ní ruce, pak je zvedl v gestu plném frustrace a smířlivosti zároveň. „Chceš, abych si připadal jako ještě větší mizera?“

„Já nevím, ale řekla bych, že ti bude líp, když něco sníš.“

„Teď mi ještě udělá snídani…“ Zavřel oči a těžce vydechl. „Vyrovnaný,“ zamumlal a podíval se na ni. „Nedávno jsi o mně řekla, že jsem vyrovnaný, vzpomínáš? Byla jsi vedle jak ta jedle, holčičko. Spisovatelé jsou hrozní mizerové, Brie. Náladoví, protivní, sobečtí, zahledění sami do sebe.“

„Ty nejsi ani jedno z toho.“ Neuměla si vysvětlit, proč cítí potřebu zastat se ho. „Náladový, to možná, ale nic z toho dalšího.“

„Ba jo, jsem. Záleží na tom, jak mi jde kniha. Zrovna teď mi jde mizerně, proto jsem se choval hrozně. Zasekl jsem se, nevím, jak dál. Všechen vztek a všechnu nervozitu jsem si vylil na tobě. Mám se ti znovu omluvit?“

„Ne.“ Zjihla a položila mu dlaň na tvář pokrytou strništěm. „Vypadáš utahaně, Grayi.“

„Nespal jsem.“ Ruce měl zabořené do kapes a očima se vpíjel do její tváře. „Jen pozor na ten soucit, Brianno. Že jsem dnes tak podrážděný, za to může kniha jen zčásti. Hlavně za to můžeš ty.“

Ucukla, jako by se dotkla otevřeného plamene. Ta prudká reakce vyvolala na jeho tváři pobavený úsměv.

„Chci tě. Bolí to, takhle po tobě toužit.“

„Ano?“ ,

„Jen se netvař tak samolibě, tak jsem to nemyslel!“ Krev se jí nahrnula do tváře. „Já jsem nechtěla…“

„V tom je právě ten problém. Pojď, nasedni si. Prosím tě,“ dodal. „Jestli zůstanu tady a budu se nutit do psaní, tak z toho zešílím.“

Teď na ni vyrukoval s tím správným argumentem. Vklouzla do auta a čekala, až si přisedne. „Ledaže bys honem někoho zavraždil.“

Zjistil, že se opět umí od plic zasmát.“Ach, budu o tom přemýšlet!“

V v v v

Světová galerie kraje Claře byla architektonickým skvostem, postaveným ve stylu elegantního panského sídla uprostřed výstavných zahrad. Nebyla to vznosná katedrála dub-linské galerie, ani okázalý palác římské pobočky; byl to však důstojný stánek, jehož účelem bylo shromažďovat a vystavovat díla irských umělců.

Byl to Roganův dávný sen, jenž se mu spolu s Maggií podařilo přetvořit ve skutečnost.

Zahrady navrhla Brianna. I když bylo nad její síly, aby vysázela všechno sama, zahradní architekti se drželi jejího projektu do poslední květiny: cihlové chodníčky lemovaly růže a široké půlkruhové záhony byly osázené vlčími boby a máky, hvozdíky a náprstníky, orlíčky a Jiřinkami a všemi jejími oblíbenými květinami.

Galerie byla postavená z růžových cihel a měla vysoká, klenutá okna, orámovaná tlumenou šedí. Podlahu velkolepé vstupní haly tvořily tmavomodré a bílé dlaždice, ze stropu visel nádherný waterfordský lustr a do prvního patra vedlo mahagonové schodiště.

„Tohle dělala Maggie,“ zamumlala Brianna; její pohled upoutala socha, vévodící u vchodu.

Gray uviděl dvě postavy s propletenými údy, chladné sklo naznačující žár, tvary nápadně smyslné a přitom kupodivu romantické.

„To je její *Podlehnutí.* Koupil to Rogan, ještě než se vzali. Neprodá to nikomu, ani za nic na světě.“

„Naprosto hd chápu.“ Musel polknout. Ladně zvlněné křivky díla byly erotickým útokem na jeho beztak již zjitřené smysly. „Je to úchvatný začátek celé prohlídky.“

„Maggie má zvláštní dar, viď?“ Něžně, jen konečky prstů, pohladila Brianna chladné sklo, jež stvořila její sestra z ohně a snů. „Lidé se zvláštním darem patrně bývají náladoví.“ Pousmála se a ohlédla se přes rameno na Graye. Viděla na něm, jak je neklidný a netrpělivý, zejména sám se sebou. „Mají to moc těžké, protože toho od sebe tolik vyžadují.“

„A dělají ze života peklo všem kolem sebe, když se jim nedaří to ze sebe vyždímat.“ Natáhl ruku a dotkl se jí. „Ty se neumíš dlouho zlobit, viď?“

„Jaký to má smysl?“ Pokrčila rameny a zatočila se v kruhu, aby mohla obdivovat čisté a prosté linie vstupní haly. „Rogan chtěl, aby se galerie stala jakýmsi útulkem umění. Takže jsou tu přijímací salonky, dokonce i jídelna, a nahoře jsou obývací pokoje.“ Vzala ho za ruku a táhla ho k otevřeným křídlům dveří. „Všechny obrazy, sochy, dokonce i nábytek, jsou od irských umělců a řemeslníků. A… ach!“

Zůstala nehnuté stát a jen zírala. Hezky aranžovanou přikrývku nízké pohovky tvořil měkký přehoz, utkaný v pestrém propletenci různých odstínů zelené – od brčálově ostré až po nejtmavší lahvový odstín. Přistoupila blíž a přejela po něm dlaní.

„To jsem dělala já,“ zamumlala. „Maggii k narozeninám. A oni to dali sem. Vystavují to v umělecké galerii!“

„Proč ne? Je to přece krásné!“ Zvědavě si přehoz prohlížel. „Tos tkala ty?“

„Ano. Nemám na tkaní moc času, ale…“ Zmlkla ze strachu, že se* rozbrečí. „Jen si představ… Můj přehoz je v umělecké galerii, mezi všemi těmi nádhernými obrazy a dalšími díly!“

„Brianno!“

„Josephe!“

K Brianně přistoupil nějaký muž a vřeleji objal. Umělecký typ, pomyslel si Gray a zakabonil se. V uchu měl náušnici ze želvoviny, vlasy svázané do dlouhého ohonu, italský oblek. Vtom toho muže poznal. Vzpomněl si, že ho viděl na svatbě v Dublinu.

„Jseš čím dál tím krásnější, Brianno!“

„A ty čím dál tím ukecanější,“ odbyla ho, ale zasmála se. „Nevěděla jsem, že jsi tady.“

„Přijel jsem jen na den, abych pomohl Roganovi s několika maličkostmi.“

„A Patricie?“

„Je v Dublinu. Nemohla se uvolnit, s miminkem a školkou to nešlo.“

„Ach, miminko! Jak se holčičce daří?“

„Je rozkošná. Jako by mamince z oka vypadla.“ Joseph sklouzl pohledem na Graye a podal mu ruku. „Vy jste Grayson Thane, že? Já jsem Joseph Donahue.“

„Ach, promiňte. Grayi, Joseph je ředitelem Roganovy galerie v Dublinu. Myslela jsem, že jste se potkali na svatbě.“

„Potkali, ale nikdo nás nepředstavil.“ Gray mu přátelsky potřásl pravicí. Vzpomněl si, že Joseph je ženatý a má malou holčičku.

„Abyste věděl, jsem váš velký obdivovatel.“

„To mě těší.“

„Mám tady dokonce i jednu vaši knížku, myslel jsem, že poprosím Briannu, aby vám ji dala podepsat. Udělal byste to pro mě?“

Gray usoudil, že by si Josepha Donahuea možná přece jen mohl oblíbit. „S radostí.“

„To je od vás hrozně milé. Měl bych říct Maggii, že jste zde. Chce vás galerií provést sama.“

„Odvedli jste tady kus báječné práce, Josephe. Vy všichni.“

„Stálo to za ty nervy.“ Spokojeně se rozhlédl po místnosti. „Dojdu pro Maggii. Zatím si to tady prohlížejte.“ Ve dveřích zůstal stát,“otočil se a s úšklebkem prohodil: „Jo, a nezapomeňte se Maggie zeptat, jestli prodá jednu svoji věc prezidentovi.“

„Prezidentovi?“ zvolala Brianna.

„Prezidentovi Irska, drahoušku. Dnes ráno učinil nabídku na její *Nedobytou.11*

„Jen si představ,“ zašeptala Brianna, když Joseph zmizel za dveřmi. „Maggii zná dokonce i irský prezident!“

„Můžu tě ujistit, že začíná být známá po celém světě!“

„Ano, to jsem věděla, ale připadá mi…“ Potřásla hlavou a vyprskla smíchy, když jí došla slova. „Není to nádhera? Táta by byl

tak pyšný… A Maggie, ta se určitě vznáší v oblacích! Ty to přece taky znáš, ne? Víš, jak ti je, když někdo čte tvoje knížky.“

„Jo, vím.“

„Musí to být nádherné, když je někdo nadaný a dává lidem něco, co je dojme nebo nadchne!“

„Brie.“ Gray nadzvedl cíp měkkého tkaného přehozu. „Jak bys nazvala tohle?“

„Ach, to svede každý, chce to jen trpělivost. Já mám na mysli skutečné umění, něco, co přetrvá.“ Přešla k obrazu –výrazné, barevné olejomalbě Dublinu. „Vždycky jsem si přála… ne že bych Maggii záviděla. I když jednou jsem jí trochu záviděla, když odjela studovat do Benátek, a já zůstala doma. Ale obě jsme dělaly to, k čemu jsme byly předurčené. A dnes dělá Maggie něco tak významného!“

„Ale ty přece taky! Proč tohle říkáš?“ zvolal podrážděně. „Proč máš o sobě a o své práci tak nízké mínění? Umíš toho víc než leckdo, koho jsem dosud poznal.“

Usmála se na něho. „Tobě zkrátka chutná, co ti uvařím.“

„Ano, chutná,“ přikývl, ale úsměv neopětoval. „Jsi výborná kuchařka, kromě toho umíš tkát, plést, zahradničit.

Líbí se mi, jak umíš provonět vzduch kolem sebe, jak při ustýlání uhlazuješ záhyby prostěradla. Jak věšíš prádlo na šňůru a žehlíš moje košile. Děláš všechno tohle a ještě spoustu dalšího, a přitom zdánlivě hravě, bez námahy.“

„Na tom přece nic není, když…“

„Ale je,“ skočil jí do řeči; opět v něm vzkypěl hněv, i když vlastně nevěděl proč. „Cožpak nevíš, kolik lidí na světě neumí vytvořit domov, anebo jim je to fuk, lidem, co nemají ani ponětí, co je to láskyplná péče? Radši všechno zahodí, než aby o to pečovali – čas, věci, děti…“

Zmlkl, zcela omráčen svými slovy, konsternován, kde se v něm vůbec vzala. Jak dlouho je v sobě dusím? napadlo ho. A co mě to bude stát, abych je v sobě znovu pohřbil?

„Grayi.“ Brianna ho chtěla pohladit po tváři, ale on před její dlaní uhnul. Nikdy se nepokládal za zranitelného, anebo se alespoň na chvíle, kdy byl zranitelný, nepamatoval. Ale nyní byl natolik vyvedený z míry, že se jejího doteku bál.

„Chci tím říct, že všechno, co děláš, je významné. Na to bys neměla zapomínat. Chci si to tady všechno prohlédnout.“ Prudce se otočil k bočnímu východu a spěchal pryč.

„Tedy řeknu ti,“ prohodila Maggie vcházející křídlovými dveřmi, „to byl moc zajímavý výstup.“

„Potřebuje rodinu,“ zamumlala Brianna.

„Brie, je to přece dospělý chlap, ne miminko.“

„Věk tuhle potřebu nikterak neumenšuje. Je tak osamělý, Maggie, a ani o tom neví.“

„Nemůžeš se ho ujmout jako nalezence!“ Maggie naklonila hlavu na stranu a přistoupila blíž. „Anebo snad ano?“

„Je mi hrozně blízký. Netušila jsem, že mi ještě někdo někdy bude takhle blízký.“ Sklonila hlavu, pohlédla na své křečovitě sepjaté ruce a hned je uvolnila. „Ne, to není pravda. K Rorymu jsem cítila něco jiného.“

„Do háje s Rorym.“

„To říkáš pokaždé.“ Usmála se. „Takoví už jsou příbuzní.“ Políbila Maggii na tvář. „Pověz mi, jaké to je, když od tebe nakupuje samotný prezident?“

„No, pokud platí včas…“ Maggie zaklonila hlavu a vybuchla smíchy. „Je to jako letět na měsíc a zpátky. Nemůžu si pomoct. My Concannonovi zkrátka nejsme dost nóbl, abychom takové věci brali jako samozřejmost. Ach, škoda, že táta…“

„Já vím.“

„Nu což.“ Maggie se zhluboka nadechla. „Měla bych ti říct, že ten detektiv, kterého najal Rogan, zatím Amandu Doughertyovou nenašel. Sleduje určité stopy, ať už to znamená cokoli.“

„Tolik týdnů, Maggie! Těch peněz!“

„Hele, nezačni mě hubovat za to, že tě okrádám o tvůj domácí rozpočet. Vzala jsem si bohatého mužského.“

„A všichni vědí, že ti šlo jen o jeho peníze.“

„Ne, já chtěla jeho tělo.“ Zamrkala a zavěsila se do Brianny. „A tvůj přítel Grayson Thane ho taky nemá k zahození, jak jsem si všimla!“

„Já taky.“

„Prima, to dokazuje, že ses ještě nezapomněla aspoň koukat. Dostala jsem pohled od Lottie.“

„Já taky. Nevadí ti, že tam chtějí zůstat ještě jeden týden?“

„Pro mě za mě, matka si v té vile může klidně zůstat až do konce života.“ Když postřehla Briannin výraz, povzdechla si. „Dobrá, dobrá. Mám radost, že se jí tam tak líbí, i když by to v životě nepřiznala.“

„Je ti vděčná, Maggie. Jen to neumí říct.“

„Já už její vděčnost nepotřebuju.“ Maggie si položila dlaň na břiško. „Budu mít děťátko, a to mě změnilo. Nikdy jsem nevěřila, že můžu k někomu chovat tak silné city. Pak přišel Rog’an a mně se zdálo, že už nikdy nebudu nikoho milovat tak vroucně jako jeho. A teď vím, že je tu někdo další. Možná tedy dovedu trochu pochopit, že když nechceš dítě, co v tobě roste, a nemiluješ je, může ti to otrávit život stejně, jako ti ho může rozjasnit, když ho miluješ a chceš.“

„Mě taky nechtěla.“

„Co to říkáš? Jak to víš?“

„Řekla mi to.“ Vyřknout to nahlas znamenalo zbavit se tíživého břemene. „Povinnost. Byla to jen povinnost, ani ne tak vůči tátovi jako vůči církvi. Přijít takhle na svět – ta představa mě mrazí.“

Výbuch hněvu bylo to poslední, co nyní Brianna potřebovala, a tak ho Maggie v sobě potlačila hned v zárodku. Místo toho vzala její obličej do dlaní. „To je její prohra, Brie. Ne tvoje. Nikdy ne tvoje. A co mě se týče, nebýt té povinnosti, byla bych ztracena.“

„On nás ale měl rád. Táta nás měl rád.“

„Ano, to měl. A to nám musí stačit. Pojď, netrap se tím. Zavedu tě nahoru a ukážu ti, jak jsme to tam vymysleli.“

Gray na drahém konci chodby dlouze vydechl. Budova měla natolik dobrou akustiku, že se v ní nedala sdělovat tajemství. Nyní zčásti pochopil smutek, jenž obestíral Brianniny oči. Zvláštní, jak je oba spojoval nedostatek mateřské lásky.

Ale mě to ani za mák netrápí, ujišťoval sám sebe. S tím se přece už dávno vypořádal. To vyděšené, opuštěné děcko navždy opustil v bezútěšných místnostech Simon-Brentova sirotčince.

Ale kdo je Rory? vrtalo mu hlavou. A proč Rogan najal.detektiva, aby hledal ženu jménem Amanda Doughertyová?

Gray už dávno přišel na to, že nejlepší způsob, jak dostat odpověď, je položit otázku.

V v v v

„Kdo je Rory?“

Ta otázka vytrhla Briannu ze sladkého snění, když se vraceli z Ennistymonu; Gray s jistotou řídil po úzké, klikaté silničce. „Cože?“

„Ne cože! Kdo!“ Uhnul ke kraji, když se ze zatáčky proti němu vyřítil naložený volkswagen. Patrně nějaký nezkušený Arnik, pomyslel si samolibě. „Kdo je Rory?“ opakoval.

„A, takže pán naslouchal hospodským klípkům, co?“

Chladný tón jejího hlasu ho neodradil, naopak, ještě více ho popudil. „Jistě, ale tam jsem to jméno neslyšel. Zmínila ses o něm Maggii, v galerii.“

„Ještě lepší! Takže jsi tajně naslouchal soukromému rozhovoru.“

„To je zbytečně mnoho slov. Soukromému rozhovoru se dá naslouchat jedině tajně!“

Napřímila se na sedadle. „Není nutné opravovat mou gramatiku, děkuju.“

„To není gramatika, to je… ale to je fuk.“ Odmlčel se, aby ji trochu potrápil. „Tak kdo to je, ten Rory?“

„A co je ti po tom?“

„Jen podněcuješ mou zvědavost.“

„Byl to kluk, kterého jsem kdysi znala. Zahnul jsi špatně, to není ta silnice.“

„V Irsku se nedá zahnout špatně. Přečti si průvodce. To je ten, co ti ublížil?“ Vrhl na ni rychlý pohled a přikývl. „Jo, takže je. Co se stalo?“

„Chceš to snad použít v některé knížce?“

„Možná. Ale především mě to zajímá osobně. Milovala jsi ho?“

„Ano. Chtěla jsem si ho vzít.“

Přistihl se, jak se mračí a bubnuje prsty o volant. „Proč sis ho nevzala?“

„Protože mi dva kroky před oltářem dal košem. Uspokojuje to tvou zvědavost?“

„Ne. Jen mi to říká, že ten Rory byl zřejmě idiot.“ Odpověď na další otázku ho zajímala ještě víc. „Ještě ho miluješ?“

„To by ode mě byla nebetyčná hloupost, vždyť už je to deset let.“

„Ale dodnes to bolí.“

„Bolí, když člověka odvrhnou,“ řekla úsečně. „Bolí, když se člověk stane terčem soucitu. Chudinka Brie, drahoušek náš, má dva týdny před svatbou, a on ji pustí k vodě! Zůstanou jí jen oči pro pláč, svatební šaty a výbava, zatímco její milý uteče do Ameriky, místo aby se s ní oženil, jak se sluší a patří. Stačí?“ Loupla po něm očima. „Chceš vědět, jestli jsem brečela? Ano. Jestli jsem čekala, že se vrátí? Ano, to taky.“

„Můžeš mi jednu vrazit, jestli se ti tím uleví.“

„O tom silně pochybuji.“

„Proč tě nechal?“

„Já nevím,“ potřásla hlavou. „Nikdy jsem se to nedozvěděla. To bylo to nejhorší. Přišel za mnou a řekl mi, že už mě nechce, nevezme si mě a nikdy mi nepromine, co jsem mu provedla. A když jsem se ho zeptala, co tím myslí, odstrčil mě a srazil mě na zem.“

Gray křečovitě stiskl volant. „Cože?“

„Srazil mě na zem,“ opakovala klidně. „A mně hrdost nedovolila, abych šla za ním. A tak odešel. Odjel do Ameriky.“

„Hajzl.“

„To jsem si dlouho myslela taky, ale dodnes nevím, proč mě nechal. A tak jsem po jisté době darovala svatební šaty Murphyho sestře Kate; vdávala se v nich za Patricka.“

„Ten chlap není hoden toho smutku, co nosíš v očích.“

„Možná ne. Ale ten sen ano. Co to děláš?“

„Zastavuju. Projdeme se po útesech.“

„Na procházku po útesech nejsem vhodně oblečená!“ protestovala, ale on už byl z auta venku. „Nemám na to ani správnou obuv, Grayi. Můžu počkat v autě, jestli se tam chceš podívat.“

„Chci se dívat s tebou.“ Vytáhl ji z auta a zvedl ji do náruče.

„Co to děláš? Zbláznil ses?“

„Není to daleko, a pomysli na ty hezké fotky, co si od nás odvezou domů tamhleti roztomilí turisté! Umíš francouzsky?“

„Ne!“ Zaklonila hlavu a nechápavě si ho změřila. „Proč?“

„Napadlo mě, že kdybychom mluvili francouzsky, tak by si mysleli, že jsme… inu, Francouzi! Pak by bratranci Fredovi v Dallasu vyprávěli historku o romantickém francouzském párečku, který zahlédli na irském pobřeží.“ Zlehka ji políbil a pak ji postavil na nohy na okraji skalnatého svahu.

Voda měla dnes barvu jejích očí – onu chladnou, zastřenou zeleň, která vyprávěla o snění. V jasném, průzračném vzduchu mohl spatřit Aranské ostrovy i malý trajekt, který pendloval mezi Innismorem a pevninou. Vzduch svěže voněl a nebe mělo onu náladově modrou barvu, která se mohla každým okamžikem změnit. Turisté opodál mluvili se silným texaským přízvukem; když je zaslechl, nostalgicky se pousmál.

„Je tu krásně. Všechno je tady krásné. Stačí jen pootočit hlavu, aby člověk spatřil další krásu, která mu vyrazí dech.“ Úmyslně se otočil k Brianně. „Vyrazila jsi mi dech.“

„Teď mi lichotíš, aby sis mě udobřil za to, že ses vrtal v mém soukromí.“

„Ne, to ne. A navíc jsem s tím ještě neskončil, takže by ode mě bylo pokrytecké, kdybych se omlouval už teď. Kdo je Amanda Doughertyová, a proč ji Rogan hledá?“

Ta otázka jí hluboce otřásla; roztřeseně otevřela ústa, pak je zavřela a polkla naprázdno. „Tvoje drzost a neomalenost nemá obdoby.“

„To už vím. Řekni mi něco, co nevím.“

„Jdu zpátky.“ Ale ještě se ani nestihla otočit a už ji držel za paži.

„Hned tě odnesu. V těch botičkách si jen vyvrtneš kotník. Zejména když budeš vzteky dupat.“

„Já nedupu vzteky, jak ses tak barvitě vyjádřil. A do tohohle ti vůbec nic…“ Odmlčela se a zuřivě odfukovala. „Proč já se vůbec namáhám a hučím do tebe, že ti do toho nic není? Jen marním čas!“

„To je fakt! Nemám zdání, proč to děláš.“

Přimhouřila oči a zkoumavě mu pohlédla do tváře. Byla hladká a neproniknutelná. A taky umíněná jako dva mezci najednou. „Budeš mě otravovat tak dlouho, dokud ti to neřeknu.“

„No konečně ti to došlo.“ Ale neusmál se. Místo toho jí uhladil pramen, který jí poletoval kolem tváře. Hleděl jí upřeně do očí a neuhnul pohledem. „Takže tohle tě trápí. Ta žena tě trápí.“

„Tomu ty nemůžeš rozumět.“

„Moc by ses divila, čemu všemu já rozumím. Pojď se mnou.“ Zavedl ji ke skále, vybídl ji, aby se posadila, pak si sedl vedle ní. „Pověz mi to všechno hezky od začátku. Uleví se ti.“

Možná má pravdu. Možná by se tak zbavila té tíhy na srdci. „Před dávnými lety žila jedna žena, která měla hlas jako anděl – alespoň se to o ní říká. A taky ctižádost, aby to dotáhla daleko. Byla nespokojená se svým životem dcery hostinského, a tak šla do světa; na živobytí si vydělávala zpěvem. Jednoho dne se vrátila domů, jelikož její matka churavěla a ona byla poslušná, byť nemilující dcera. V hospůdce v rodné vsi zpívala pro radost svou i hostů a pro pár liber. A tam se seznámila s mužem.“

Brianna hleděla na moře a v duchu si představovala tátu, jak tu ženu vidí poprvé a slyší její zpěv.

„Přeskočila mezi nimi žhavá jiskra. Třeba to byla láska, ale neměla dlouhého trvání. Přesto jí neodolali, nemohli. Netrvalo dlouho a ona zjistila, že čeká dítě. Církev, výchova i její vlastní přesvědčení jí nedávaly na vybranou: musela se vdát a vzdát se svého snu. Nikdy pak už nebyla šťastná, a neměla v sobě ani dost slitování, aby učinila šťastným alespoň svého muže. Krátce poté, co se jí narodilo první dítě, počala další. Nikoli z oné žhavé jiskry, nýbrž z chladného smyslu pro povinnost. Jakmile dostála této povinnosti, odmítla s manželem sdílet jedno lože.“

Vzdychla; Gray jí přikryl ruku svou dlaní. Ale nepromluvil. Ještě ne.

„Jednoho dne, někde u řeky Shannon, potkal ten muž jinou. Vzklíčila láska, hluboká, oddaná. Ačkoli spáchali hřích, jejich láska byla větší. Ale on byl ženatý a měl dvě malé dcerky. On i žena, která ho milovala, věděli, že jejich láska nemá budoucnost. A tak ho opustila, odjela zpátky do Ameriky. Napsala mu tři dopisy – dojemná psaníčka plná lásky a pochopení. A ve třetím se mu svěřila, že s ním čeká dítě. Psala v něm, že odchází a už mu nenapíše, ale ať se prý netrápí, neboť ona je šťastná, že má z něho alespoň část.“

Někde ve výšce se ozval křik racka; zvedla k němu oči. Pozorovala, jak odlétá k obzoru, a pak pokračovala.

„Od té doby mu už nenapsala, a on na ni nikdy nezapomněl. Vzpomínky na ni mu byly útěchou v tom mrazivém ovzduší manželství z povinnosti, v těch dlouhých letech prázdnoty. Alespoň si to myslím, protože když umíral, vyslovil její jméno. Řekl Amanda, když hleděl na moře. A dlouho poté, co byly ty dopisy napsány, je našla jedna z jeho dcer. Byly schované v krabici na půdě, převázané vybledlou červenou stužkou.“

Upřela pohled na Graye. „Ona dnes už nic nezmůže, chápeš? Nemůže vrátit čas, pokusit se napravit něco z těch promarněných životů. Ale cožpak si žena, která byla tak milována, nezaslouží vědět, že na ni nikdy nezapomněl? A cožpak nemá dítě té ženy a toho muže právo poznat své příbuzné, svou krev?“

„Možná bude bolet víc, když je najdeš.“ Sklopil oči a pohlédl na jejich spojené ruce. „Minulost má spoustu ošklivých pastí. Mezi tebou a Amandiným dítětem je jen tenounké pouto, Brianno. Dnes a denně se lámou mnohem silnější svazky.“

„Táta ji miloval,“ řekla prostě. „To dítě, které porodila, je mým příbuzným. Nezbývá nic jiného, než ho najít.“

„Ne, tobě nezbývá nic jiného,“ zamumlal a očima přelétl její tvář. Byla v něm síla smíšená se smutkem. „Já ti pomůžu.“

„Jak?“

„Znám spoustu lidí. Někoho najít znamená převážně pátrání, odposlouchávání telefonu, konexe.“

„Rogan najal v New Yorku detektiva.“

„To je dobrý začátek. Když na něco brzo nepřijde, můžu se do toho vložit já?“ Povytáhl obočí. „Jen neříkej, že je to ode mě laskavé.“

„Dobrá, neřeknu, i když je.“ Přitiskla si jejich spojené ruce ke tváři. „Zlobila jsem se na tebe, když jsi to ze mě tak páčil. Ale pomohlo mi to.“ Naklonila se k němu. „A tys to věděl.“

„Jsem od přírody všetečný.“

„To tedy jsi. Ale věděl jsi, že mi to pomůže.“

„Obvykle to pomáhá.“ Postavil se a zvedl ji ze skály rovnou do náruče. „Je načase vrátit se. Jsem připraven pustit se do psaní.“

Kapitola jedenáctá

Zápletka knihy mu jako řetěz stahovala hrdlo a celé dny ho držela připoutaného ke stolu. Tu a tam zámek řetězu odemkla zvědavost – to když se v penzionu střídali hosté.

Tolik týdnů měl celý dům prakticky pro sebe, až se divil, že mu ten hluk a ta změť lidských hlasů nevadí. Naopak, připadalo mu to útulné jako penzion sám, pestré jako květiny v Briannině zahradě, jež právě začínaly kvést, a veselé jako první vzácné dny jara.

Když nevycházel z pokoje, vždycky našel přede dveřmi podnos. Když sešel dolů, v přijímacím salonu bylo vždycky jídlo a nová společnost. Většina hostů se obvykle zdržela jen jednu noc, což mu vyhovovalo. Gray měl odjakživa radši povrchní, nekomplikované styky.

Ale když jednou odpoledne sešel dolů a v břiše mu kručelo, našel Briannu v přední zahrádce.

„Jsme bez hostů?“

Vrhla, na něho pohled zpod okraje velkého slamáku. „Ano, na pár dnů. Chtěl bys něco pojíst?“

„To počká, až budeš hotová. Co tady vůbec děláš?“

„Sázím. Chci tady mít macešky. Mám ráda jejich přidrzlé a namyšlené tvářičky.“ Vkleče si sedla na paty. „Slyšel jsi tu kukačku, Grayi?“

„To myslíš jako hodiny?“

„Ne.“ Vyprskla smíchy a něžně uhladila hlínu kolem kořínků. „Zaslechla jsem kukat kukačku, když jsem dnes ráno věnčila Cona, takže nás čeká hezké počasí. A taky jsem slyšela švitořit dvě straky, to znamená, že přijdou dny hojnosti.“ Sklonila se nad záhonem. „Takže se sem nejspíš zatoulá další host.“

„Ty jsi pověrčivá, Brianno? Překvapuješ mě.“

„Nechápu proč. Á, zvoní telefon. Určitě nějaká rezervace.“

„Já to zvednu.“ Jelikož už stál, doběhl k telefonu dřív než ona. „Trnková chaloupka. Arlene? Ano, to jsem já. Jak se vede, krásko?“

Brianna, která stála ve dveřích, se lehce zakabonila a utřela si ruce do hadříku, který měla zastrčený za pasem.

„Já jsem všude jako doma,“ odpověděl na otázku, zda se v Irsku cítí jako doma. Když uviděl, jak Brianna couvá a chce odejít, natáhl k ní ruku, aby se vrátila. „Jak je v New Yorku?“ Brianna zaváhala a přistoupila blíž. Gray ji vzal za ruku a začal ji zasypávat drobnými polibky. „Ne, nezapomněl jsem na to. Jen jsem o tom příliš

nepřemýšlel. Cože? Jestli mě popadne taková nálada, srdíčko, tak jo.“

Brianna se mračila a snažila se mu vytrhnout, ale on se jen zubil a nepouštěl ji.

„To moc rád slyším. Jak zní dohoda?“ Odmlčel se, poslouchal a usmíval se Brianně do očí. „To je štědré, Arlene, ale znáš přece můj názor na dlouhodobé závazky.“

Znovu poslouchal a tu a tam něco souhlasně nebo zaujatě zabručel; mezitím se jazykem propracoval až k Brianninu zápěstí a jeho mužské ego zaplesalo, když ucítil zrychlený puls.

„To zní náramně. Jasně, jen ty Brity ještě zmáčkni, jestli si myslíš, že to půjde. Ne, londýnské *Timesy* jsem ještě nečetl. Vážně? No to se hodí, ne? Ne, nehraju si na chytráka. Je to paráda. Díky. Já… cože? Fax? Tady?“ Zachechtal se, předklonil se a vtiskl Brianně na rty letmý, přátelský polibek. „Bůh ti žehnej, Arlene. Ne, pošli to poštou, moje ego to vydrží. Měj se hezky, krásko! Já se ti ozvu.“

Rozloučil se a zavěsil; Brianninu ruku pořád pevně svíral ve své.

Když promluvila, chlad v jejím hlase snížil teplotu v pokoji o deset stupňů. „Nemyslíš, že je drzé flirtovat s jednou ženou po telefonu, a líbat při tom druhou?“

Jestli se dosud tvářil vesele, nyní se přímo rozzářil. „Ty žárlíš, drahoušku?“,

„Ani náhodou.“

„Trošku přece.“ Chytil ji za druhou ruku, než stačila uhnout, a přitiskl si je obě k ústům. „To je docela pokrok. Ani se mi teď nechce přiznávat, že to byla moje agentka. Moje vdaná agentka, která – i když je nesmírně drahá mému srdci i mé šekové knížce – je o dvacet let starší než já a je hrdou babičkou tří vnoučat.“

„Aha.“ Vadilo jí, že si z ní vystřelil, a zuřila, že žárlí. „Asi se teď budeš chtít najíst.“

„Projednou je jídlo to poslední, na co momentálně myslím.“ Na co myslel, měl ve tváři napsáno palcovými titulky; přitáhl si ji blíž. „V tom slamáčku ti to náramně sluší.“

Odvrátila hlavu právě včas, aby se vyhnula jeho ústům. Jeho rty jí jen sklouzly po tváři. „Dozvěděl ses dobrou zprávu?“

„Velice dobrou. Mému vydavateli se líbily ty ukázky kapitol, které jsem jim poslal před pár týdny, a udělal mi nabídku.“

„To je fajn.“ Určitě má hlad, když mi tak oždibuje ucho, pomyslela si. „Já měla za to, že knížky se prodávají, ještě než se napíšou, na nějakou souhrnnou smlouvu na víc děl.“

„Já takhle nepracuju. Připadal bych si jako v kleci.“ (Do té míry, že právě odmítl fantastickou nabídku na tři navržené rorríány.) „Prodávám je hezky jednu po druhé, a s Arlene po boku si nevedu špatně.“

V jejím žaludku se šířilo příjemné teplo, když jí pomalu přejížděl rty po krku. „Jednou jsi říkal pět milionů. Tolik peněz si vůbec neumím představit.“

„Tentokrát je to víc.“ Obkroužil jí bradu. „Arlene z nich vyboxovala šest a půl.“

Užasle se mu vytrhla. „Milionů? Amerických dolarů?“

„Zní to jako peníze ze hry Monopoly, co?“ Uchichtl se. „Arlene není spokojená s britskou nabídkou, a jelikož se moje kniha drží v čele žebříčku nejčtenějších knih v londýnských *Timesech,* tak je trošku zmáčkla.“ Roztržitě ji objal kolem pasu a přitiskl jí rty na obočí, pak na spánek. „Příští měsíc v New Yorku zahajují promítání *Místa vpichu.“*

„Zahajují?“

„Mmm. Film. Arlene si myslela, že bych možná rád přijel na premiéru.“

„Tvého vlastního filmu? To musíš!“

„Nic nemusím. To už je pro mě passé. Teď je na řadě *Retrospektiva.11*

Jeho rty škádlily koutek jejích úst, a jí se úžil dech. *Retrospektiva‘?“*

„Ta kniha, co teď píšu. Jedině na té mi teď záleží.“ Pohled jeho přimhouřených očí se náhle zamlžil. „On přece musí najít tu knihu! Sakra, jak mi to mohlo uniknout? V tom to vězí.“ Prudce odstoupil a prohrábl si vlasy. „Jen co ji najde, už nebude mít na vybranou, že? Stane se to natolik osobním, že…“

Všechna nervová zakončení v jejím těle oživla otisky jeho rtů. „O čem to mluvíš? Jakou knihu?“

„Deliin deník. Ten je tím spojujícím článkem mezi minulostí a přítomností. Když si ho přečte, už nebude moct odejít. Bude muset…“ Gray potřásl hlavou jako člověk, jenž právě upadá do transu, anebo se z něho probouzí. „Musím jít pracovat.“

Už byl v polovině schodů, a Briannino srdce pořád ještě tlouklo jako splašené. „Graysone?“

„Copak?“

Byl již ponořen do vlastního světa a zmítaly jím rozporné emoce: veselou náladu střídalo podráždění. Oči, jež ji stěží vnímaly, se leskly onou nedočkavostí, kterou tak dobře znala. „Ty nechceš jíst?“

„Až budeš mít čas, postav mi přede dveře tác. Díky.“

A byl pryč.

Tak, to bychom měli. Brianna si založila ruce v bok a zasmála se sama sobě. Ten chlap ji svým sváděním zrovna proměnil v beztvarou huspeninu, a ani o tom nevěděl. Vypařil se s Delií a jejím deníkem, utekl k vraždě a mrzačení, a ji tady nechal s tělem tikajícím jako přetažené hodinky.

Dobře udělal, ujišťovala se v duchu. Vším tím líbáním rukou a oždibováním celá zeslábla. A cožpak není pošetilé zeslábnout kvůli mužskému, který jednou zmizí z jejího domu a z její vlasti stejně bezstarostně, jako právě teď zmizel z jejího salonu?

A přece bylo nesmírně lákavé pomyšlení, jaké by to asi bylo, dumala cestou do kuchyně. Jaké by to bylo, kdyby všechnu energii, pozornost a dovednost soustředil pouze na ni. Byť jen na chvilku. Byť jen na jedinou noc.

Pak by také poznala, jaké to je rozdávat radost muži. A také ji brát. Osamění poté by nejspíš bolelo, ale ten okamžik by možná byl přesladký.

Možná. Samé možná, a nic z toho, napomenula se v duchu přísně a nabrala Grayovi na talíř štědrou porci studeného jehněčího se sýrovými kroketami. Odnesla to nahoru a vešla do jeho pokoje bez klepání.

Vůbec ji nebral na vědomí, ale to od něj ani nečekala. Hrbil se nad svou malou mašinkou, oči měl zúžené do štěrbin a prsty se mu míhaly po klávesách. Jen něco zabručel, když mu nalila čaj– a postavila mu ho k ruce.

Když se přistihla, jak se usmívá a potlačuje nutkání přejet rukou po těch krásných vlasech se zlatavými konečky, usoudila, že nastala vhodná chvíle zajít za Murphym a poprosit ho, jestli by jí neopravil auto.

Procházka jí pomohla setřást ze sebe poslední nervózní záchvěvy touhy. Jaro bylo její nejmilejší roční období, období roztouženého ptačího zpěvu, rozkvetlých luk a svěží zeleně hor; při pohledu na ni se člověku sevřelo hrdlo bázní.

Světlo vrhalo na vše pozlacené stíny a vzduch byl tak průzračný, že slyšela bafání Murphyho traktoru za dvěma poli. Pohupovala košíkem v ruce a zpívala si, okouzlena krásou dne. Když přelezla nízkou kamennou zídku, usmála se na kůzle na vytáhlých, nejistých nožkách, nenasytně sající z matčina struku, zatímto matka okusovala trávu. Chvilku je obdivné pozorovala, pak si mámu i mládě pohladila a vykročila dál.

Až se domluví s Murphym, mohla by na chvilku skočit k Maggii, napadlo ji. Děťátko se narodí už za pár týdnů. Bylo zapotřebí vyplít Maggiinu zahradu, něco vyprat.

Zůstala stát a se smíchem otevřela náruč; přes pole k ní pelášil Con.

„Tak co, tys taky pracoval na poli? Anebo jsi jen honil zajíce? Ne, to není pro tebe," zvedla košík do výšky, když ho začal zaujatě očichávat. „Ale doma tě čeká prima kostička." Zaslechla Murphyho volání, napřímila se a zamávala mu na pozdrav.

Vypnul traktor a seskočil z něj, když k němu kráčela přes čerstvě zorané pole.

„Prima den na setí!"

„Přímo ideální," přikývl a upřel pohled na košík. „Copak v něm máš, Brie?"

„Úplatek."

„Ach, ty mě jen tak snadno nepodplatíš!"

„Piškotový dort."

Zavřel oči a melodramaticky si povzdechl. „Jsem tvůj."

„To jsi." Ale trápila ho dál a držela košík tak, aby na něj nemohl dosáhnout. „Jde znovu o moje auto, Murphy."

Nyní se zatvářil přímo útrpně. „Brianno, zlatíčko, je čas na zádušní mši. Už dávno.“

„Nemohl by ses na ně jen kouknout?“

Podíval se na ni, pak na košík. „Celej piškotovej dort?“

„Do posledního drobku.“

„Ujednáno.“ Vzal od ní košík a postavil ho na sedadlo traktoru. „Ale varuju tě, že ještě do léta si musíš koupit nový.“

„Možná že jo, možná že ne. Ale já jsem si teď vzala do hlavy, že budu mít skleník, takže to auto bude muset vydržet o kapku déle. Našel sis čas podívat se na moje náčrty skleníku?“

„Jo. Půjde to.“ Odmlčel se, vyndal cigaretu a zapálil si. „Kapku jsem to ještě upravil.“

„Ty jsi zlatíčko, Murphy!“ Ušklíbla se a políbila ho na tvář.

„To tvrdí všecky dámy.“ Zatahal ji za uvolněnou loknu. „A co by si pomyslel ten tvůj Amerikán, kdyby tě viděl, jak mě svádíš na mým vlastním poli?“

„To není žádný můj Amerikán.“ Murphy jen povytáhl černé obočí; nervózně se zavrtěla. „Ty sis ho docela oblíbil, viď?“

„Je dost těžký odolat mu. Trápí tě snad, Brianno?“

„Možná trochu.“ Vzdychla a vzdala to. V jejím srdci a v její mysli nebylo nic, s čím by se nemohla svěřit Murphymu. „Hodně. Je mi… drahý. Nevím, co s tím, ale je mi tolik drahý. Je to úplně jiné, než to bývalo s Rorym.“

Při zmínce toho jména se Murphy zakabonil a upřeně civěl na hořící konec cigarety. „Rory není hoden jediný tvý myšlenky.“

„Já na něj vůbec nemyslím. Ale teď se mi to s Grayem vrací zpátky. Murphy… on odjede, víš? Stejně jako Rory.“ Odvrátila pohled. Uměla se mu sice svěřit se vším, ale nedokázala se vypořádat se soucitem v jeho očích. „Snažím se to pochopit, smířit se s tím. Namlouvám si, že to bude snazší, protože alespoň budu vědět proč. S Rorym jsem vlastně celou dobu nepřišla na to, co mi scházelo, že…“

„Tobě nic neschází,“ řekl Murphy stroze. „Na to zapomeň.“

„Snažila jsem se, a téměř se mi to povedlo. Ale…“ Otočila se k němu zády a civěla nepřítomnýma očima na hory; zaplavila ji přemíra emocí. „Ale co to ve mně je, nebo spíš není, že ode mě

mužský odejde? Žádám snad od něj moc, anebo naopak příliš málo? Mám snad v sobě něco studeného, co ho odežene?“

„Nemáš v sobě nic studenýho. A přestaň se obviňovat z krutosti někoho jinýho!“

„Ale můžu se na to zeptat jen sama sebe. Už je to deset let. Po dlouhých deseti letech se ve mně poprvé probudil cit. Děsí mě to, protože nevím, jak přežiju další hoře, až bude po všem. Gray není Rory, já vím, a přece…“

„Ne, Gray není Rory.“ Murphym lomcoval hněv, když ji viděl tak ztracenou, tak nešťastnou; vztekle zahodil cigaretu a zašlápl ji. „Rory byl idiot, kterej neviděl, co má, a byl ochotnej uvěřit každý lži, co mu kdo nakukal. Měla bys děkovat Bohu, že je pryč.“

„Jaké lži?“

V Murphyho očích vzplál žár, pak pohasl. „To je fuk. Už se stmívá, Brie. Zítra se přijdu podívat na to tvý fáro.“

„Jaké lži?“ Položila mu ruku na rameno. V uších jí hučelo, její žaludek svírala tvrdá pěst. „Co o tom víš, Murphy, cos mi ještě neřekl?“

„Co bych měl vědět? S Rorym jsme si nikdy nepadli do oka.“

„Ne, to tedy ne,“ řekla pomalu. „On tě nikdy neměl rád. Žárlil na tebe, to ano, protože jsme si byli tak blízcí. Nedovedl pochopit, že jsi pro mě vždycky byl jako bratr. To prostě nechápal,“ pokračovala a bedlivě Murphyho pozorovala. „Párkrát jsme se kvůli tomu poškorpili, a on mi vyčítal, že s tebou koketuju!“

V Muiphyho obličeji kmitl výraz něčeho, co okamžitě zapudil. „No, copak jsem ti neříkal, že je to vůl?“

„Neřekl jsi mu“ snad něco? Neřekl něco on tobě?“ Čekala a mráz, který se jí rozhostil v srdci, ji postupně obestřel jako krunýř. „Ty mi to řekneš, jako že je Bůh nad námi. Mám na to právo. Vyplakala jsem si kvůli němu srdce, trpěla lítostnými pohledy všech, co jsem znala. Dívala jsem se na tvou sestru, jak se vdává v šatech, které jsem si ušila sama, aby ze mě byla hezká nevěsta. Deset let je ve mně prázdnota.“

„Brianno.“

„Řekni mi to.“ Hleděla mu strnule, neoblomně do očí. „Protože vidím, že ty znáš odpověď. Jestli jsi můj přítel, řekneš mi to.“

„To není fér.“

„A že jsem o sobě celou tu dobu pochybovala, to snad bylo fér?“

„Nechci ti ublížit, Brianno.“ Dotkl se něžně její tváře. „To bych si radši usekl ruku.“

„Pravda bolí míň než tápání ve tmách.“

„Možná. Možná…“ Nevěděl, nikdy nic takového nepoznal. „Říkali jsme si tuhle s Maggií…“

„S Maggií?“ skočila mu do řeči, ochromená úžasem. „Chceš říct, že Maggie o tom ví taky?“

Tak, a teď jsem v tom až po uši, uvědomil si. Nyní už nebylo úniku. „Má tě ráda jako svůj život, Brianno. Udělá všechno na světě, jen aby tě chránila.“

„A já ti řeknu, co už jsem jí řekla několikrát. Žádnou ochranu nepotřebuju. Pověz mi, co víš.“

Deset let, pomyslel si, je dlouhá doba pro chlapa, aby něco tutlal. Deset let, napadlo ho, je ještě delší doba pro nevinnou ženu, aby se soužila výčitkami.

„Jednou za mnou přišel sem, když jsem dělal na poli. Vyřítil se na mě jako blesk z čistýho nebe. A jelikož jsem ho neměl příliš v lásce, tak jsem si to nenechal líbit. Spíš jsem se jen tak vlažně bránil, ovšem jen do chvíle, než mi to vmetl do tváře. Řekl mi, že jsi… se mnou byla.“

I dnes ho to uvádělo do rozpaků – ale pod všemi těmi rozpaky dřímal jako břitva ostrý hněv, který časem neotupěl.

„Křičel na mě, že jsme si z něj za jeho zády tropili šašky, a že prý si nevezme děvku. Za to jsem mu zmydlil ksicht do krvavá,“ řekl Murphy jedovatě, svíraje pěsti při té vzpomínce. „Nemrzí mě to. Klidně jsem mu mohl zpřelámat hnáty, nebýt toho, že mi řekl, že to slyšel z úst tvý matky. Prej se mu svěřila, že se se mnou tajně scházíš a že možná dokonce se mnou čekáš dítě.“

Byla smrtelně bledá a v jejím srdci se srážely ledové kry. „To že mu řekla moje matka?“

„Řekla mu, že vám nemůže dát s čistým svědomím požehnání a dovolit vám církevní sňatek, když už jsi zhřešila se mnou.“

„Věděla, že to není pravda,“ zašeptala Brie. „Moc dobře to věděla.“

„Ať už to řekla proč to řekla, to je její věc. Maggie šla kolem, když jsem si čistil šaty po té rvačce, a já jí to vyklopil, než jsem si to stihl rozmyslet. Nejdřív jsem si myslel, že si to s Maeve vyřídí pěstmi, musel jsem ji zadržet, dokud se neuklidnila. Rozebrali jsme to, a Maggie usoudila, že Maeve to udělala, aby si tě udržela doma."

Ach, ano, pomyslela si Brianna. Doma, v domě, který nikdy nebyl domovem. „Aby měl kdo pečovat o ni, o dům, o tátu."

„Nevěděli jsme, co si počít, Brianno. Přísahám, že bych tě byl vlastnoručně odvlekl od oltáře, kdyby sis chtěla toho odpornýho zmetka vzít. Ale on se sebral a hned druhej den odjel, a ty jsi byla bez sebe žalem. Neměl jsem to srdce říct ti to, a Maggie taky ne."

„Neměl jsi to srdce." Pevně stiskla rty. „Neměl jsi jedno, Murphy – ani ty, ani Maggie – právo to přede mnou tajit! Neměli jste na to právo stejně tak, jako moje matka neměla právo říkat takové věci."

„Brianno…"

Vyškubla se mu a couvla, než se jí mohl dotknout. „Ne, nedělej to. Teď s tebou nemůžu mluvit. Teď s tebou nemůžu mluvit!" Otočila se a utíkala pryč.

Neplakala. Slzy jí zamrzly v hrdle, a ona jim nedovolila roztát. Běžela přes pole a neviděla nic, jen rozmazanou šmouhu vzpomínek na to, co mohlo být. Nevinnost byla roztříštěna, iluze rozdrceny na prach. Její život vyplňovaly lži. Ve lži byla počata i vychována, lži jí byly denním pokrmem.

Když doběhla domů, dech jí vyrážel z plic v přerývaných vzlycích. Zůstala stát a sevřela dlaně v pěst, až se jí nehty zaryly do kůže.

Vzduch byl pořád ještě plný ptačího zpěvu a květiny, jež sama vysázela, pořád ještě tančily v jemném vánku. Ale už ji to nedojímalo. V duchu měla před očima samu sebe – otřesenou, zhroženou, když ji Roryho ruka srazila k zemi. Celá ta léta měla ten výjev jasně před sebou – ten zmatek a úděs, když na něho zírala, tu zuřivost a ten odpor v jeho tváři, než se k ní otočil zády a nechal ji tam ležet.

Přece ji označili za děvku, nebo ne? Její vlastní matka. Muž, kterého kdysi milovala. Bože, byl to ale prima žert, když ona dosud nepoznala tíhu mužského těla na svém.

Tiše otevřela dveře, vešla dovnitř a zavřela za sebou. O jejím osudu bylo tedy rozhodnuto – onoho dávného dopoledne. Nuže, nyní, hned dnes, vezme svůj osud do vlastních rukou.

Cílevědomě vyšla po schodech a vešla do Grayova pokoje. Dveře za sebou pevně zavřela. „Graysone?“

„Hmm?“

„Chceš mě?“

„Jasně. Později.“ Zvedl hlavu a upřel na ni nepřítomný, vzápětí užaslý pohled. „Cože? Cos to řekla?“

„Chceš mě?“ opakovala upjatě. Stejně prkenné bylo její držení těla. „Říkal jsi, že ano, taky ses tak občas choval.“

„Já…“ Statečně se pokoušel vytrhnout ze světa fantazie a vrátit se na zem. Byla bledá jako led a její oči se studeně leskly. Byly také utrápené a plné žalu. „Brianno, co se děje?“

„Dostal jsi prostinkou otázku. Byla bych ti vděčná, kdybys mi na ni odpověděl.“

„Jistě že tě chci. Co to… co to děláš, krucinál?“ Vystřelil ze židle jako šíp a zalapal po dechu, když si začala hbitě rozepínat blůzku. „Přestaň! Krucinál, nech toho, povídám!“

„Říkal jsi, že mě chceš. Chci ti vyhovět.“

„Řekl jsem, nech toho.“ Třemi rychlými kroky byl u ní a jediným trhnutím jí přitáhl blůzku ke krku. „Co to do tebe vjelo? Co se stalo?“

Cítila, jak se začíná třást, a s vypětím vůle se ovládla. „Takovou dobu se mě snažíš přemluvit, abych s tebou šla do postele – no, tak teď jsem připravená. Jestli na to nemáš čas, stačí říct.“ Oči jí náhle vzplály. „Já jsem na takové ústrky zvyklá.“

„Tady nejde o čas…“

„Tak dobrá.“ Vytrhla se mu a stáhla z postele přehoz. „Chceš mít závěsy zatažené nebo roztažené? Mně je to jedno.“

„Nech ty pitomé závěsy.“ Nenucený půvab, s jakým rozesílala, jím zalomcoval jako pokaždé, když ji při tom pozoroval. Jeho žaludek se smrskl do slizkého uzlíčku chtíče. „Takhle to nepůjde.“

„Takže mě nechceš.“ Když se napřímila, její rozepjatá blůzka se pootevřela a jemu se naskytl mučivý pohled na světlou pleť a bílou bavlnu.

„Ty mě mučíš,“ zamumlal.

„Fajn. Nechám tě v klidu umřít.“ S hlavou vysoko vztyčenou odpochodovala ke dveřím. Opřel se o ně dlaní, aby nemohla otevřít.

„Nikam nepůjdeš, dokud mi neřekneš, co se děje.“

„Nic, jak se zdá, alespoň s tebou určitě nic.“ Přitiskla se ke dveřím a na chvíli zapomněla, že má dýchat pomalu, rovnoměrně, že na hlase nesmí nechat znát tu sžíravou bolest. „Určitě se někde najde muž, který si na chvilku udělá volno a pomuchluje se se mnou.“

Vycenil na ni zuby. „Chceš mě naštvat.“

„Ach, to by byla věčná škoda. Hluboce se omlouvám. Promiň, že jsem tě obtěžovala. Já se jen domnívala, že jsi svá slova myslel vážně. To je můj problém, víš?“ Zamumlala a v očích se jí zaleskly slzy. „Vždycky uvěřím a hloupě naletím.“

Uvědomil si, že se musí vypořádat s těmi slzami i s tím citovým pohnutím, aniž by se jí dotkl. „Co se stalo?“

„Konečně jsem se to dozvěděla.“ V jejích očích už nebylo ani stopy po chladu, byly zdrcené a zoufalé. „Dozvěděla jsem se, že mě vlastně nikdo nikdy nemiloval. Žádný mužský mě doopravdy nemiloval. A že moje matka lhala, odporně lhala, aby mě oloupila i o tu nepatrnou naději na štěstí. Řekla mu, že jsem se vyspala s Murphym. Řekla mu to, a že prý s ním možná dokonce čekám dítě. Jak si mě mohl vzít, když tomu uvěřil? Jak tomu mohl uvěřit, když mě miloval?“

„Tak moment.“ Odmlčel se, aby si v hlavě srovnal ten příval jejích slov. „Takže ty tvrdíš, že tvoje matka nakukala tomu klukovi, co sis chtěla vzít, tomu Rorymu, že sis to rozdávala s Murphym a že jsi s ním možná těhotná?“

„Řekla mu to, abych jí neutekla z domu.“ Opřela si hlavu o dveře a zavřela oči. „Z tohohle domu. A on jí uvěřil. Uvěřil, že jsem to mohla udělat, uvěřil tomu natolik, že se mě ani nezeptal, jestli je to pravda. Jen mi oznámil, že už mě nechce, a odešel. A Maggie a Murphy to celou dobu věděli a tajili to přede mnou.“

Pozor, kam teď šlápneš, napomenul se Gray v duchu. Aby ses nezabořil do pohyblivého písku. „Hele, já jsem tady vlastně v roli nestranného pozorovatele, navíc profesionálního, a řekl bych, že

tvoje sestra i Murphy drželi jazyk za zuby jen proto, aby ti neubližovali ještě víc.“

„Byl to můj život, nebo ne? Víš, jaké to je, nevědět, proč tě někdo nechce? Jaké to je, když se celý život užíráš vědomím, že tě někdo nechtěl, ale nevíš proč?“

Ale ano, věděl, a přesně. Ale takovou odpověď teď asi nechtěla slyšet. „Nezasloužil si tě. To by ti mělo být jistým zadostiučiněním.“

„Není. Alespoň prozatím. Já myslela, že mi zadostiučinění opatříš ty.“

Opatrně couvl a náhle nemohl popadnout dech. Krásná žena, která od prvního okamžiku rozbouřila jeho krev. Nevinná. Povolná. „Jsi rozčilená,“ vydechl přiškrceně. „Nemyslí ti to jasně. A ačkoli mě to nesmírně mrzí, existují jistá pravidla.“

„Netoužím po výmluvách.“

„Toužíš po náhražce.“ Vehemence toho tvrzení je oba zaskočila. Až do této chvíle netušil, že toho brouka v hlavě nosí už nějakou dobu. Ale teď, když ho objevil, se po něm energicky ohnal. A já odmítám hrát roli mizerného náhradníka za nějakého ufňukaného, idiotského poseroutku, který ti dal před deseti lety kopačky. Včerejšek ať se jde bodnout. Vítám tě v reálném světě. Když jdu s ženou do postele, tak v ní bude myslet na mě. Jen na mě.“

Náznak barvy, který se jí začínal vkrádat do tváří, opět zmizel. „Promiň. Já to tak nemyslela, nechtěla jsem, aby sis to tak vyložil.“

„Jinak jsem si to ani vyložit nemohl, tak to totiž je. Vzpamatuj se,“ nařídil jí, puzen smrtelnou hrůzou, že se Brianna zase rozbrečí. „Až si v hlavě přebereš, co vlastně chceš, dej mi vědět.“

„Já jen… Toužila jsem po pocitu, že mě někdo, třeba ty, chce. Myslela jsem… doufala jsem, že tak budu mít alespoň na co vzpomínat. Chtěla jsem, třeba jen jednou, poznat, jaké to je, když se mě dotýká muž, který mi není lhostejný.“ Vracela se jí barva do tváří spolu s tím, jak si uvědomovala své ponížení. Gray na ni jen civěl. „Na tom nezáleží. Omlouvám se. Velice se omlouvám.“ Rozrazila dveře a utekla.

Ona se mi omlouvá, pomyslel si Gray, zíraje do prostoru, kde stála. Viděl, jak se vzduch za ní zachvívá.

Tak, to se ti povedlo, kámo, dumal znechuceně a nervózně přecházel sem a tam. Skvělá práce. Hned je člověku líp, když kopne do někoho, kdo leží na zemi.

Ale, krucinál, svým chováním ho přiměla k tomu, aby si připadal přesně tak, jak jí to popsal. Příhodná náhražka za nějakou ztracenou lásku. Bylo mu nesmírně líto, že se musí postavit tváří v tvář takové zradě, takovému odmítnutí. Nebylo snad nic, co by dovedl pochopit víc. Ale on si vylízal rány, oklepal se a šel dál, nebo ne? Ona to snad svede také.

Prý chce, aby se jí někdo dotýkal. Houby. Chce, aby jí někdo pofoukal bolístku. V hlavě mu bušilo, když přecházel k oknu a zpátky. Toužila po něm – po troše soucitu, porozumění. Po trošce sexu. A on ji odbyl. Surově odmítl.

Stejně jako ta oblíbená hvězda všech hovorů, ten Rory.

Co teď? Jak se má zachovat? Jak s ní může jít do postele, když se kolem ní vznáší všechna ta bolest, všechen strach a zmatek? Nepotřeboval komplikace jiných lidí.

Nechtěl je.

Chtěl ji.

Tlumeně zaklel a opřel si čelo o okenní tabuli. Může tomu přece utéct. To mu nikdy nedělalo potíže. Stačí se posadit, posbírat nitky příběhu a ponořit se do něj.

Anebo… anebo může zkusit něco, co by mohlo očistit vzduch od napětí a frustrace pro oba.

Druhý impuls se mu zamlouval víc, mnohem víc, třebaže byl mnohem nebezpečnější. Ale bezpečné cesty jsou pro zbabělce, řekl si v duchu. Popadl klíčky od vozu, seběhl dolů a vyrazil z domu.

Kapitola dvanáctá

7

Ovládal-li Gray něco stylově, pak to bylo umění přípravy kulis pro další výstup. O dvě hodiny později byl zpátky ve svém pokoji a upravoval poslední detaily. O dalším kroku raději nepřemýšlel. Někdy bylo moudřejší – a rozhodně jistější – nehloubat nad tím, jak se výstup vyvine a jak celé představení skončí.

Naposledy se rozhlédl, přikývl a seběhl dolů za Briannou.

„Brianno."

Byla k němu otočená zády, stála u linky a zdobila čokoládový dort ledovou polevou. Byla už klidnější, ale pořád se ještě hluboce styděla za své chování. V uplynulých dvou hodinách se několikrát otřásla odporem při vzpomínce na to, jak se mu bezostyšně nabídla.

Stejně tak ji pálilo vědomí, jak byla odmítnuta.

„Ano, večeře je hotová," prohodila klidně. „Dáš si ji tady dole?"

„Chci, abys šla se mnou nahoru."

„Dobrá." Pocítila ohromnou úlevu, že ji nežádá o příjemné posezení v kuchyni. „Naložím ti to všechno na tác."

„Ne." Položil jí ruku na rameno; sklíčilo ho, když cítil, jak strnula. „Chci, abys se mnou šla nahoru."

Nu což – dříve nebo později mu beztak bude muset pohlédnout do tváře. Důkladně si otřela ruce o zástěru a otočila se. Z jeho tváře nevyčetla ani zatracení, ani hněv, s nímž se na ni předtím obořil. Ale nepomohlo to. „Stalo se něco?"

„Pojď nahoru, pak ti to povím."

„Tak jo." Vykročila za ním. Nemá se mu znovu omluvit? Nebyla si jistá. Možná udělá nejlépe, když se bude tvářit, jako by se nic nestalo. Když přicházeli k jeho pokoji, tiše si povzdechla. Ach, snad někde neprasklo potrubí, platit za instalatéra by jí zrovna teď…

Když vešla, zapomněla na potrubí i na instalatéry. Zapomněla na všechno.

Celý pokoj se koupal v záplavě svíček; jejich měkká záře prýštila jako roztavené zlato do šedivého přítmí pokoje a dopadala na vázy s

tulipány a růžemi, fréziemi a liliemi. V stříbrné nádobě stála orosená, ještě zazátkovaná láhev šampaňského. Odněkud zněla hudba. Tóny harfy. Brianna zmateně zírala na přenosné stereo na stole.

„Závěsy mám radši roztažené," pronesl Gray tiše.

Sepjala ruce pod zástěrkou, aby nebylo vidět, jak se jí třesou. „Proč?"

„Protože člověk nikdy neví, kdy může zachytit měsíční paprsek."

Při té představě se neubránila úsměvu. „Ne, chci vědět, proč jsi to udělal?"

„Aby ses usmívala. Abys měla čas na rozmyšlenou, jestli to opravdu chceš. Abych tě o tom přesvědčil."

„Dal sis takovou práci." Zabloudila pohledem k posteli, pak se spěšně, nervózně zahleděla na vázu s růžemi. „Tos nemusel. Nechtěla jsem tě k ničemu nutit."

„Prosím tě, nebuď hlupáček." Přistoupil k ní, vytáhl jí z vlasů první sponku a odhodil ji. „Mám ti ukázat, jak moc tě chci?"

„Já…"

„Asi bych ti to měl ukázat, aspoň trošku." Vyndal další sponku, třetí, čtvrtou, pak jí prostě zabořil ruce do vlasů, jež se jí v růžově zlatavých kaskádách rozlily po ramenou. „Pak se můžeš rozhodnout, kolik jsi ochotna mi nabídnout."

Dotek jeho úst na jejích rtech byl jemný jako vánek a smyslný jako hřích. Když se její rty rozechvěle pootevřely, vsunul mezi ně jazyk a dorážel na její.

„Aby sis udělala představu…" Přejížděl jí rty po čelisti, zabloudil ke spánku a zpět ke koutkům jejích úst. „Řekni mi, že mě chceš, Brianno. Chci to od tebe slyšet."

„Chci tě." Neslyšela svůj hlas, pouze jeho ozvěnu v hrdle, kde se jí dotýkal ústy. „Opravdu tě chci, Grayi. Nemůžu myslet, já potřebuju…"

„Jen mě. Dnes večer potřebuješ jen mě. Já potřebuju jen tebe." Rukama jí svůdně hladil po zádech. „Lehni si se mnou, Brianno." Zvedl ji do náruče. „Chci ti toho tolik ukázat…"

Položil ji na rozesílanou postel. Její vlasy se jako hořící zlato roztekly po naškrobeném plátně a v měkkých vlnách odrážely světlo svíček. V jejích očích sváděly lítou bitvu pochybnosti s chtíčem.

Když se na ni díval, cítil, jak se mu chvěje žaludek –touhou, ale také strachem.

Bude jejím prvním. Ať se později stane cokoli, ona bude už celý život vzpomínat na dnešní večer, na něho.

„Nevím, co mám dělat.“ Zavřela oči; zmítaly jí rozpaky, vzrušení, okouzlení.

„Já ano.“ Lehl si vedle ní a opět se jí přisál ke rtům. Třásla se jako osika, a jeho útroby sevřely horké prsty paniky – zda na to nejde příliš zhurta, zda nepostupuje příliš pomalu… Aby je oba uklidnil, rozevřel jí nervózně sevřenou pěst a začal jí líbat prsty, jeden po druhém. „Neměj strach, Brianno. Neboj se mě. Neublížím ti.“

Přesto měla strach, nejen z bolesti, jež – jak věděla –ztrátu nevinnosti doprovází. Bála se, že nebude umět rozdávat radost, že nebude schopna plně vychutnat pravdu rozkoše.

„Mysli na mě,“ zamumlal a líbal ji stále důrazněji, stále hlouběji. I kdyby zcela selhal, přísahal si v duchu, že z ní alespoň vyžene poslední zbytky hoře z nešťastné lásky. „Mysli na mě.“ Když to opakoval, někde v tajných zákoutích ženského instinktu pochopila, že on potřebuje tento okamžik stejně naléhavě jako ona.

Sladké, pomyslela si omámeně. Zvláštní, že mohou mužská ústa chutnat tak sladce, a mohou být tak pevná a zároveň tak měkká… Jejich chuť, jejich měkkost i pevnost ji fascinovaly natolik, že mu po rtech lehce přejela špičkou jazyka. Odpovědí jí bylo tiché zavrnění.

Jak vstřebávala jeho chuť a vůni, postupně se uvolňovala. Jak roztomilé je vychutnávat polibek, jenž jako by měl trvat až do konce času… Jak příjemné je cítit váhu jeho těla na svém, jak silná jsou jeho záda… Osmělila se a začala mu je hladit.

Ztuhl a potlačil sten, když mu její váhavé prsty klouzaly po hýždích. Byl už vzrušený, a trochu uhnul, aby ji nevylekal.

Pomalu, nařizoval si v duchu. Ohleduplně.

Přetáhl jí horní tkanici zástěrky přes hlavu, u pasu ji rozvázal a zástěru sundal. Její víčka se zachvěla, Brianna otevřela oči a bázlivě se usmála.

„Budeš mě znovu líbat?“ Její hlas byl medově zastřený, vroucný. „Když mě líbáš, všechno mi před očima zezlátne.“

Opřel si na okamžik hlavu o její obočí a počkal, dokud nenabyl jistoty, že je schopen něžnosti, kterou od něj žádá. Pak se opět zmocnil jejích úst a polkl její něžný, omámený vzdech. Zdálo se mu, že pod ním roztává, že rozechvělost ustupuje poddajnosti.

Necítila nic, pouze jeho ústa, ta báječná, nenasytná ústa, jež se nemohla nabažit jejích. Něžně jí sáhl na hrdlo, jako by zkoumal puls, poté se jeho dlaň svezla níž.

Ani nepostřehla, kdy jí rozepnul blůzku. Když jí prsty přejel po něžné oblině prsu nad podprsenkou, prudce otevřela oči. Jeho oči se vpíjely do jejích – upřené a soustředěné. Znovu se roztřásla, chtěla protestovat, něco namítnout, ale jeho dotek byl tak svůdný – konečky jeho prstů se třepetaly na její kůži lehounce jako motýlí křídla.

Nebylo na tom nic děsivého; bylo to uklidňující, konejšivé pohlazení, sladké jako polibek. Právě ve chvíli, kdy se opět uvolnila, vklouzly ty chytré prsty pod látku a nalezly citlivé místo.

Poprvé hlasitě zalapala po dechu; překvapení a rozkoš vzepjaly její tělo do oblouku. Její reakce ho zaskočila i vzrušila – vždyť se jí sotva dotkl. Neměla zdání, co všechno ji ještě čeká, o kolik víc jí toho ještě může dát.

Zoufale zatoužil, aby jí to mohl nabídnout.

„Uvolni se.“ Líbal ji a líbal a jeho ruka ji rozehřívala a vzrušovala, zatímco druhou rozepínal tu bariéru. „Vychutnávej to.“

Neměla na vybranou. Zmítaly jí prudké emoce a zabodávaly se do nijako drobné šípy radosti a šoku. Jeho ústa polykala její přiškrcený dech, když z ní stáhl poslední kousek oděvu a obnažil ji do pasu.

„Bože, jsi tak krásná!“ První pohled na tu mléčně bílou pleť a malá prsa, jež mu padla do dlaní jako ulitá, ho málem připravil o poslední zbytky sebeovládání. Neodolal, sklonil hlavu a přisál se k nim.

Zasténala – dlouze, hluboce, hrdelně. Pohyby jejího těla byly čistě instinktivní, nevěděla, jak ho mučí a drásá. A tak jí dával rozkoš a čerpal potěšení z její rozkoše.

Jeho ústa byla tak horká… Vzduch byl tak hustý… Každý dotek jeho rukou, úst i jazyka jí rozechvíval útroby, chvění sílilo a narůstalo, a ona náhle nevěděla, zdají to přináší bolest nebo potěšení.

Něco jí mumlal do ucha – křehká, něžná slůvka, jež se jako duha klenula v její mysli. Nezáleželo na tom, co jí povídá – a kdyby byla schopna, byla by mu to řekla. Jen aby se jí nikdy, nikdy nepřestal dotýkat – na ničem jiném nezáleželo.

Přetáhl si kdšili přes hlavu v nedočkavé touze pocítit mléčnou hebkost její pleti na své kůži. Když se nad ni opět sklonil a přitiskl se k ní, tichounce zasténala a ovinula mu paže kolem krku.

Vzdychala, když ústy zabloudil níž a zasypával polibky její hruď a břicho. Každý sval na jejím těle se chvěl a třásl pod náporem jeho rukou a rtů. Věděla, že je ztracena v tmavém tunelu smyslových vjemů.

Opatrně jí svlékl kalhotky, pomalu odhaloval nová zákoutí a něžně je prozkoumával. Když se její boky zvedly v nevinném souhlasu, stiskl čelisti a s vypětím vůle zapudil drásavou potřebu prostě si ji vzít a uspokojit to naléhavé nutkání napjatého těla.

Když mu zaryla nehty do zad, z jeho hrdla se vydral sten zvrácené rozkoše a dlaní sjel níž po její obnažené hýždi. Věděl, že opět strnula, a modlil se k Bohu – aby mu dal sílu.

„Až budeš připravená," zamumlal a trpělivě se ústy vrátil k jejím rtům. „Slibuju. Ale chci tě vidět. Celou."

Odtáhl se a vkleče se na ni díval. V jejích očích se opět zrcadlil strach, ale tělo se jí třáslo potlačovanou touhou. Nedokázal ovládnout třes v rukou ani v hlase, ale do obojího vkládal všechnu něhu, jíž byl schopen.

„Chci se tě všude dotýkat." Neuhnul pohledem a rozepnul si džíny. „Po celém těle."

Když se svlékl, neodolala a sklouzla pohledem dolů. Její strach zesílil. Věděla, co bude následovat. Byla koneckonců dcerou farmáře, třebaže nanicovatého. Přijde bolest a krev a…

„Grayi…"

„Máš tak hebkou pleť." Pozoroval ji a prstem jí přejížděl po stehně. „Tolikrát jsem toužil spatřit tě takhle, snil jsem o tom, představoval jsem si tě, ale jsi mnohem krásnější než moje nejodvážnější sny."

Zneklidnilo ji to; přikryla si prsa rukou. Nechal ji tam a vrátil se, kde začal. Pomalými, opojnými polibky. A pak ji hladil; jeho

trpělivé, zručné ruce přesně věděly, kde žena touží po doteku – přestože ona to nevěděla. Bezmocně se jim oddala; dech se jí úžil a zrychloval a vyrážel ve vzlykavých stenech, když se jeho ruka svezla po hladkém břiše k tomu hroznému, úžasnému žáru.

Ano, pomyslel si potlačuje své delirium. Otevři se mi. Nech mě… jen mě nech a dovol mi…

Byla vlhká a horká v místě, kam přitiskl dlaň. Z hrdla se mu vydral sten, když se pod ním začala svíjet a snažila se mu vytrhnout.

„Uklidni se, Brianno. Dovol, aby si tě tam vzal. Dovol mi to."

Visela ze strmého srázu, tiskla se ke skále a držela se jen konečky prstů. Zmocnila se jí hrůza. Klouzala dolů. Neovladatelně. V jejím těle se toho odehrávalo příliš mnoho najednou a její rozpálená kůže neuměla to vše zadržet. Jeho ruka byla jako hořící pochodeň, neúprosně ji rozpalovala a spalovala, a ona cítila, že záhy nebude mít na vybranou a zřítí se do neznáma.

„Prosím," zavzlykala. „Ach, panebože, prosím…"

Pak jí projela vlna rozkoše jako roztavená láva a zalila ji, oloupila ji o dech, o myšlenky, o zrak. Na jeden blažený okamžik byla slepá a hluchá ke všemu kromě sebe samé a sametových křečí, jež jí otřásaly.

Zmáčela mu dlaň; zasténal, jako by umíral. Otřásl se stejně jako ona, a pak, s obličejem zabořeným do její pleti, ji opět vznesl do výšin.

Vzpínaje se na řetězu vlastního sebeovládání čekal, až dosáhne vrcholu. „Drž mě. Drž se mě," zamumlal, opojen vlastní touhou a něžně se do ní vsunul.

Byla tak malá, tak úzká, tak nádherně horká. Musel vynaložit nadlidské úsilí, aby nedočkavě nevrazil dovnitř, když cítil její těsné sevření.

„Jen vteřinku," sliboval jí. „Jen vteřinku, pak už to zase bude dobré."

Ale mýlil se. Árii na vteřinku to nepřestalo být dobré. Cítila, jak prolamuje bariéru její nevinnosti a celou ji naplňuje, a necítila nic než slast.

„Miluju tě." Vzepjala se, aby mu vyšla vstříc.

Zaslechl ta slova jako z veliké dálky a potřásl hlavou, aby je zaplašil. Ale byla kolem něj ovinutá a stahovala ho do studny štědrosti. A on v ní dokázal jen bezmocně utonout.

V v v v

Návrat do reálného času a prostoru připadal Brianně jako klouzavý, beztížný let na tenkém bílém obláčku. Vzdychla, podvolila se jemnému tahu zemské přitažlivosti, až se znovu ocitla ve velké starožitné posteli; světlo svíček vrhalo zlaté a rudé plamínky na její zavřená víčka a k matraci ji tiskla slastná tíha Grayova těla.

Omámeně přemítala, že se dosud nikde nedočetla ani nedoslechla, jak prostě krásné je cítit na sobě přitisknuté nahé mužské tělo; neuměla si to představit ani v těch nejromantičtějších vzdušných zámcích.

Úžasným výtvorem bylo i to tělo – mnohem krásnější, než si kdy uměla vybájit ve zjitřelé fantazii. Dlouhé, svalnaté paže byly dost silné, aby ji zvedly, dost něžné, aby ji držely, jako by byla křehkou, snadno rozbitnou skořápkou.

Vnímavé ruce se širokými dlaněmi a dlouhými prsty přesně věděly, Čeho se dotýkat, co hladit. Pak široká ramena, dlouhá, krásná, štíhlá záda, úzké boky vedoucí k tvrdým stehnům, pevným lýtkům.

Tvrdé. Usmála se. Není to zázrak, že něco tak tvrdého, pevného a silného je pokryto hladkou, jemnou kůží?

Ach, pomyslela si slastně, mužské tělo je vskutku nádherné.

Gray věděl, že když se ho ještě chvíli bude takhle dotýkat, tak se tiše zblázní. Kdyby přestala, cítil, že by se rozfňukal jako malé dítě.

Její hezké, úslužné ruce klouzaly po jeho těle, něžně se dotýkaly, laskaly, zkoumaly, přejížděly a měřily, jako by si chtěla uložit do paměti každý sval, každou křivku.

Byl pořád ještě v ní, nesnesl pomyšlení, že by se od ní měl oddělit. Věděl, že by měl, že by se měl odtáhnout a dopřát jí čas, aby se vzpamatovala. I když se všemožně snažil jí neublížit, určitě to pro ni muselo být trochu nepříjemné.

A přece byl tak spokojen – ona se tvářila tak spokojeně. Veškerá nervozita, jež jím zalomčovala pokaždé, když si představil, že se jí zmocní a pro ni to bude poprvé, se rozplynula v línou blaženost.

Ty mazlivé doteky ho vzrušovaly; malinko uhnul, vzepřel se na lokty a podíval se na ni.

Usmívala se, a jemu to bůhvíproč připadalo roztomilé a okouzlující. Rty měla zvlněné, upírala na něho vřelý pohled svých zelených očí, pleť měla lehce zrůžovělou. Nyní, když se utišil první nápor žádostivosti a pominula nervozita, mohl vychutnávat ten okamžik, ta světla, ty stíny i drásavou rozkoš čerstvého vzrušení.

Zasypal drobnými polibky její obočí, spánky, tváře, ústa.

„Krásná Brianna."

„Bylo to krásné." Hlas měla zastřený a dosud ochraptělý vášní. „Za to vděčím tobě, že to bylo tak krásné."

„Jak se cítíš?"

Ptá se na to z laskavosti i ze zvědavosti, napadlo ji. „Jsem zesláblá," řekla, vyprskla smíchy a dodala: „Připadám si nepřemožitelná. Co myslíš, proč taková přirozená, prostá věc dokáže tak radikálně změnit život?"

Svraštil obočí, pak se jeho tvář opět rozjasnila. Odpovědnost, pomyslel si, odpovědnost byla na něm. Musel si v duchu připomenout, že Brianna je dospělá a že se pro to rozhodla sama. „Jsi s tou změnou spokojená?"

Oblažila ho vřelým, krásným úsměvem a přitiskla mu dlaň ke tváři. „Tak dlouho jsem na tebe čekala, Grayi."

V hlavě se mu rozblikalo výstražné světlo. Přestože v ní byl ponořen a – krucinál – taky už zase napůl vzrušen, to světlo se rozblikalo. Našlapuj opatrně, hochu, upozorňovala ho chladná, ovládající se část jeho mozku. *Varování: jen žádná důvěrnost.*

Postřehla změnu v jeho očích, jemnou, ale zřetelnou rezervovanost, třebaže ji vzal za ruku, kterou měla přitisknutou k jeho tváři a posunul ji tak, aby jí mohl na dlaň přitisknout rty.

„Mačkám tě."

Chtěla říct: Ne, zůstaň, ale on už se odtahoval.

„Ještě jsme se nenapili šampaňského.“ Překulil se a vstal; nahota mu očividně vůbec nevadila. „Hele, nechceš se jít osprchovat? Já to zatím otevřu.“

Náhle jí bylo divně a trapně; mnohem přirozeněji se cítila, když ležel na ní a v ní. Zápolila s prostěradlem. „Povlečení,“ začala, ale pak se zarazila a zrudla. Věděla, že bude ušpiněné, že určitě krvácela…

„Já se o to postarám.“ Viděl, jak se rdí, a pochopil proč; přistoupil k posteli a podepřel jí bradu dlaní. „Já umím vyměnit prostěradlo, Brie. A jestli jsem to předtím neuměl, odkoukal jsem se to od tebe.“ Dotkl se ústy jejích rtů a hlas se mu náhle zadrhl. „Víš, jak často jsem málem přišel o rozum, když jsem se díval, jak narovnáváš a uhlazuješ prostěradlo na mé posteli?“

„Ne.“ Zmocnila se jí radost a touha. „Vážně?“

Zasmál se a opřel se čelem o její obočí. „Ach, Brianno, co jsem to kdy udělal za náramný skutek, že mi bylo dopřáno tohle? Že jsem si zasloužil tebe?“ Odtáhl se, ale v jeho očích opět zajiskřilo; rozbušilo se jí srdce a temněji bubnovalo v* hrudi. „Běž se osprchovat. Chci se s tebou znovu milovat,“ řekl s tak výstižnou imitací místního nářečí, že jí zacukalo koutky úst. „Jestli budeš chtít.“

„Ano, chci.“ Zhluboka se nadechla, aby si dodala odvahy a vylezla nahá z postele. „Hrozně moc. Nebudu tam dlouho.“

Když za sebou zavřela dveře koupelny, také se zhluboka nadechl. Aby se uklidnil a pročistil si hlavu, jak si namlouval.

Dosud neměl nikoho jako ona. Nebylo to jen tím, že se nikdy nemiloval s pannou – i to samo o sobě bylo významné. Ale připadala mu jedinečná jinak – její reakce, ta váhavost i dychtivost, jež se střídaly a mísily, a nad tím vším ona naprostá důvěra.

„Miluju tě,“ řekla mu.

Nemělo smysl příliš se tím obírat. Ženy měly většinou sklon romantizovat sex, citově jej podbarvovat. Je jen přirozené, že žena, která se poprvé miluje, směšuje smyslnost s láskou. Ženy rády užívaly slova a vyžadovaly je. Věděl to. Proto svá slova vybíral s velikou pečlivostí.

Ale něco v něm náhle vzplanulo, když zašeptala tu otřepanou a přeceňovanou frázi – vřelost a naléhavá potřeba, a na prchavý

okamžik zoufalá touha uvěřit jí. A opakovat její slova tichou ozvěnou.

Věděl však své, a jakkoli byl odhodlán udělat vše, co je v jeho moci, aby jí neublížil, aby ji učinil šťastnou, dokud budou spolu, měl zcela konkrétní představy o tom, co jí –a kterékoli jiné – může a chce dát, a kam až je ochoten jít.

Vychutnávej krásu chvíle, připomněl si. Nic jiného pro něj neexistovalo. Doufal, že to naučí také ji.

V

Cítila se zvláštně, když si ovinula ručník kolem čerstvě vydrhnutého těla. Jinak. To asi nelze vysvětlit žádnému muži, usoudila. Oni nic neztrácejí, když se dávají poprvé. Ale ona nevzpomínala na bolest; dokonce ani tupá bolest mezi stehny jí nepřipomínala násilnost vniknutí. Myslela na jednotu. Na sladké, prosté pouto páření.

Prohlížela se v zamlženém zrcadle a usoudila, že vypadá rozehřátě. Byl to tentýž obličej, to jistě, jenž zahlédla nesčetněkrát v nesčetném množství zrcadel. A přece – neobjevila se v něm jistá jemnost, kterou nikdy předtím nepostřehla? V očích, kolem úst? To způsobila láska. Láska, kterou přechovávala v srdci, láska, kterou poprvé zakusila svým tělem.

Možná jen po prvním milování žena tak silně vnímá samu sebe, připadá si tak obnažená. A možná, přemítala, jelikož jsem starší než většina ostatních, ten okamžik je pro mě o to víc ohromující a cenný.

Gray mě chce. Brianna zavřela oči, aby mohla silněji vnímat ty dlouhé, pomalé poryvy radosti. Krásný muž s krásnou duší a laskavým srdcem mě chce.

Celý život snila o tom, že ho najde. Nyní ho našla.

Vešla do ložnice a podívala se na něj. Mezitím stihl převléknout postel, k nohám postele položil její bílou flanelovou noční košili. Stál u postele, na sobě měl nedbale natažené džíny, jež mu volně visely z boků, ve sklenkách šumělo šampaňské a světlo svíček mu doutnalo v očích.

„Doufám, že si ji oblečeš,“ poznamenal, když viděl, že pohledem spočinula na své strohé, staromódní noční košili. „Od první noci jsem si představoval, jak ti ji svlékám. Když jsem tě uviděl, jak scházíš ze schodů, v jedné ruce svíčku, ve druhé obojek vlčáka, pod županem tuhle košili, zatočila se mi hlava.“

Zvedla rukáv; trpce zalitovala, že to není hedvábí nebo krajka, nebo něco, co by rozproudilo mužskou krev. „Není bohužel příliš svůdná.“

„Mýlíš se.“

Jelikož neměla nic jiného a zdálo se, že ho tím potěší, přetáhla si ji přes hlavu; ručník spadl na zem a flanel sklouzl po jejím těle. Jeho přidušený sten vykouzlil na její tváři nejistý úsměv.

„Brianno, jsi krásná jako obrázek. Nech ten ručník,“ zamumlal a shýbl se pro něj. „Pojď sem. Prosím.“

Vykročila k němu. Na tváři jí hrál tentýž nepatrný úsměv, nervy napjaté k prasknutí, a vzala si sklenku, kterou jí podával. Usrkla a zjistila, že šumivé víno jí ani za mák nesvlažilo vyschlé hrdlo. Dívá se na mě, jako se asi tygr dívá na jehně těsně před skokem, napadlo ji.

„Ještě jsi nevečeřel,“ vzpomněla si.

„Ne.“ Nevyplaš ji, moulo, napomenul se a silou vůle zapudil nutkání pozřít ji celou a naráz. Pomalu, labužnicky ochutnával šampaňské a přitom ji pozoroval a toužil po ní. „Právě mě napadlo, že bych něco pojedl. Mohli bychom se najíst tady, spolu. Ale teď…“ Natáhl ruku a omotal si kolem prstu vlhký pramen jejích vlasů. „Můžeš počkat?“

Takže to bude opět prosté, pomyslela si. A opět její volba. „Na večeři můžu počkat.“ Jen stěží protlačila ta slova žárem v hrdle. „Ale ne na tebe.“

Vešla mu, zcela přirozeně, do náruče.

Kapitola třináctá

Briannu vytrhl ze spánku loket v žebrech. Po noci lásky se jí jako první naskytl pohled na podlahu. Kdyby Gray zabral ještě jeden centimetr postele, shodil by ji na zem.

Stačilo pár rozespalých vteřin a závan mrazivého ranního vzduchu, aby si uvědomila, že není přikrytá ani kousíčkem deky.

Zato Gray do ní byl pěkně zachumlaný a oddechoval vedle ní jako motýl v kukle.

Ležel našikmo přes celou matraci a spal jako zabitý. Pokoušela se namluvit si, že jeho tělo přitulené k ní a loket opřený o její ledvinu jsou důkazem milenecké intimity, ale spíš to zavánělo roztahovačností. Zkusmo do něj strčila a zatahala za přikrývku, ale ani to s ním nehnulo.

Takhle to tedy je, přemítala. Ten chlap očividně není zvyklý dělit se.

Mohla zůstat a svůj díl si vybojovat – jen tak, ze zásady – ale do oken svítilo sluníčko, a ona měla práci.

Snažila se vyklouznout z postele co nejtišeji, aby ho neprobudila, ale její ohleduplnost se ukázala jako zbytečná. Jen co se chodidly dotkla podlahy, zabručel a překulil se na druhou stranu; zabral tak poslední kousíček volného místa.

V pokoji přesto zůstaly stopy po romantické noci. Svíčky někdy v noci vyhasly ve vlastním vosku. Láhev od šampanského stála prázdná ve stříbrné nádobě, vzduch byl prosycený vůní květin. Roztažený závěs zachytával teď už sluneční, ne měsíční paprsky.

Připravil jí naprosto dokonalou noc prvního milování, připomněla si. Věděl, jak na to.

Jeho ranní chování však neodpovídalo jejím romantickým představám. Ve spánku nevypadal jako nevinný klouček pohroužený

do snů, nýbrž jako muž náramně spokojený sám se sebou. Scházela něžná pohlazení, ranní pozdravy šeptané do ouška, jež by stvrzovaly jejich první společný den v roli milenců. Jen zabručení a postrčení, aby si šla svou cestou.

Pestrá škála nálad Graysona Thanea, dumala. Možná, že na toto téma jednou sama napíše knížku.

Pobaveně si přetáhla přes hlavu pohozenou noční košili a zamířila dolů.

Chce to šálek horkého čaje, hloubala cestou, aby se mi rozproudila krev. A jelikož obloha vypadala slibně, rozhodla se, že něco vypere a pověsí na šňůru, aby to mohlo uschnout v dopoledním větříku.

Napadlo ji, že i dům by potřeboval vyvětrat, a tak cestou otevírala okna. Z přijímacího salonu zahlédla Murphyho, skloněného nad kapotou jejího auta.

Chvilku ho pozorovala a zmítaly jí protichůdné pocity: hněv a dotčenost zápasily s loajalitou a náklonností. Když vyšla ven a blížila se k němu zahradní cestičkou, hněv již prohrával.

„Nečekala jsem tě," spustila.

„Slíbil jsem ti, že se přijdu podívat." Zvedl k ní hlavu. Stála v noční košili, měla rozcuchané vlasy a bosé nohy. Ale jemu – na rozdíl od Graye – ten pohled krev nerozbouřil. Byla pro něj jednoduše Briannou, a on na ni zkoumavě pohlédl jen proto, aby zjistil, zda na její tváři nezahlédne známky hněvu či odpuštění. Neviděl však ani jedno, ani druhé, a tak se vrátil k práci.

„Máš porouchaný startér," zamumlal.

„To už jsem od někoho slyšela."

„Ten tvůj motor je nachcípanej jak stará herka. Seženu nějaký náhradní díly a zflikuju to. Ale podle mýho soudu je to zbytečný vrážení peněz do hromady šrotu."

„Kdyby to ještě vydrželo přes léto…" Zmlkla, když Murphy pod vousy zaklel. Nemohla se k němu chovat odměřeně. Byl odnepaměti jejím dobrým přítelem. A věděla, že to, co udělal, udělal z přátelství.

„Murphy, omlouvám se."

Napřímil se a otočil se k ní; z očí mu vyčetla vše, co mu leželo na srdci. „Já taky. V životě jsem ti nechtěl ublížit, Brie. Bůh je mi svědkem.“

„Já to vím.“ Vykročila k němu a objala ho kolem ramen. „Neměla jsem na tebe tak vyjet, Murphy. Na tebe ne.“

„No, přiznám se, že jsi mě trochu vylekala.“ Přitiskl ji k sobě. „Celou noc jsem se užíral – bal jsem se, že už mi nikdy neodpustíš a neupečeš mi vdolečky.“

Doufal, že ji tím rozveselí; vyprskla smíchy, potřásla hlavou a políbila ho pod ucho. „Já jsem se nezlobila ani tak na tebe, mě spíš rozčílilo, když mi to všechno došlo. Já vím, že jsi celou dobu mlčel, protože jsi mi nechtěl ublížit. A Maggie taky.“ Opřela si hlavu o jeho rameno a zavřela oči. „Ale moje matka, Murphy… Proč to udělala? Co ji k tomu vedlo?“

„To já nevím, Brie.“

„Anebo mi to nechceš říct,“ zamumlala a odtáhla se, aby mu pohlédla do tváře. Takový krásný mužský, dumala, a je v něm tolik dobroty… Neměla právo žádat od něho, aby zavrhl nebo obhajoval její matku. A chtěla ho znovu vidět rozesmátého. „Pověz, ublížil ti Rory hodně?“

Murphy si opovržlivě odfrkl. „Měl měkký ruce, nic víc, a vůbec žádnéj styl. Nebyl by mně ubalil ani tu první ránu, kdybych ji byl čekal.“

Zatvářila se poťouchle. „Ne, to jistě ne. A tys mu ubalil takovou ránu, až mu tekla krev, viď, Murphy, drahoušku?“

„Jo, když jsem s ním skončil, měl zlomenej nos a přišel o pár zubů.“

„Jsi můj hrdina.“ Políbila ho zlehka na obě tváře. „Mrzí mě, že tě takhle zneužil.“

Mávl nad tím rukou. „Jsem rád, že jsem mu mohl dát ránu pěstí, a to je fakt. Nikdy jsem toho mizeru dvakrát nemiloval.“

„Ne,“ řekla Brianna něžně. „Ani Maggie. Možná jste oba viděli něco, co já přehlédla, anebo jsem já viděla něco, co v něm nebylo.“

„Netrap se tím, Brie. Už je to dávno.“ Chtěl jí přátelsky poplácat po rameni, ale vzpomněl si, že má ruce od oleje. „Radši jdi, nebo tě celou umažu. Co tu vlastně děláš takhle naboso?“

„Udobřuju se s tebou.“ Usmála se; pak zaslechla přijíždějící auto a pohlédla k silnici. Když uviděla Maggii, zkřížila si ruce na hrudi a povytáhla obočí. „Tak tys ji varoval, co?“ zamumlala a vrhla na Murphyho káravý pohled.

„No, říkal jsem si, že to bude nejlepší.“ Nyní však usoudil, že nejlepší bude vyklidit palebnou linii.

„Tak.“ Maggie kráčela kolem orlíčků pokyvujících se ve vánku, s pohledem upřeným na Brianninu tvář. „Říkala jsem si, že se mnou možná budeš chtít mluvit.“

„To chci. Tak ty sis myslela, že nemám právo to vědět, Maggie?“

„Mně nešlo ani tak o právo jako o tebe.“

„Milovala jsem ho.“ Její dlouhý vzdech byl zčásti úlevný, že ten cit nyní definitivně patří minulosti. „Kdybych byla znala plnou pravdu, nemusela jsem ho milovat tak dlouho.“

„To je možná pravda, a za to se omlouvám. Ale nedokázala jsem ti to říct.“ Maggiiny oči se zalily slzami, k nevoli všech tří. „Prostě to nešlo. Vytrpěla sis beztak své, byla jsi tak smutná, tak ztracená.“ Stiskla rty a snažila se potlačit slzy. „Nevěděla jsem, co je nejlepší.“

„Bylo to naše společné rozhodnutí,“ zastal se Murphy Maggie. „Stejně by se nebyl vrátil, Brie.“

„Cožpak si rAyslíte, že bych byla chtěla, aby se vrátil?“ Zalomcoval jí hněv; hrdě pohodila hlavou. „To o mně máte tak nízké mínění? Matka mu navykládá hromadu lží, a on tomu uvěří! Ne, nebyla bych chtěla, aby se vrátil.“ Podrážděně vydechla, pak se zhluboka nadechla. „A taky si myslím, že kdybych byla na tvém místě, Margaret Mary, asi bych se byla zachovala stejně. Mám tě stejně ráda jako ty mě, a tak bych asi byla udělala totéž.“

Promnula si ruce. „Pojď dovnitř, uvařím ti čaj. Už jsi snídal, Murphy?“

„Nestálo to za řeč.“

„Zavolám tě, až bude jídlo hotové.“ Vzala Maggii za ruku a otočila se; ve dveřích uviděla stát Graye. Radost a rozpaky jí zalily tvář ruměncem a zrychlily puls. Hlas však ovládnout dokázala a nedbale mu kývla. „Dobré jitro, Graysone. Právě jdu dělat snídani.“

Aha, takže se chce tvářit, jako by se nic nestalo. Dobrá. „Zdá se, že u ní budu mít společnost,“ kývl na ni. „Dobré jitro, Maggie.“

Maggie si ho zkoumavě prohlédla a vykročila s Briannou k domu. „Tobě taky, Grayi. Vypadáš… odpočatě.“

„Irský vzduch mi dělá náramně dobře.“ Uhnul jim, aby mohly projít dovnitř.– „Jdu se kouknout, co tam vyvádí Murphy.“

Přešel po pěšince a zůstal stát u otevřené kapoty. „Takže, jak zní rozsudek?“

Murphy se opřel o vůz a upřel na něj pohled. „Dalo by se říct, že pořád ještě platí.“

Grayovi bylo jasné, že se nebaví ani tak o motoru jako o Brianně; zastrčil si palce do kapes a pohupoval se v kolenou. „Ještě pořád ji hlídáš? Nemám ti to za zlé, ale já nejsem Rory.“

„To je mi jasný, že ne.“ Murphy se zamyšleně podrbal na bradě. „Je to děvče do nepohody, ta naše Brie, a něco vydrží. Ale i takovým ženským lze ublížit, když se s nimi nejedná v rukavičkách.“

„To rozhodně nemám v úmyslu.“ Povytáhl obočí. „Nechceš mě zmlátit, Murphy?“

„Zatím ne.“ Usmál se. „Líbíš se mi, Graysone. Doufám, že mě nezavolají, abych ti zpřelámal hnáty.“

„Nápodobně, Murphy!“ Graye to uspokojilo a vrhl pohled na motor. „Tak co, vystrojíme téhle káře důstojný pohřeb?“

Murphy si dlouze, srdceryvně povzdechl. „Jen kdybysme tak mohli!“

Svorně se sklonili pod kapotu.

V v v v

Maggie číhala na vhodný okamžik; kuchyní se začala linout vůně kávy a Con do sebe spokojeně házel snídani. Brianna se spěšně oblékla a opásala se zástěrkou; nyní usilovně krájela slaninu.

„Dneska jsem začala pozdě,“ spustila. „Takže už nestihnu upéct čerstvé vdolečky ani housky. Ale chleba je dost.“

Maggie seděla u stolu; věděla, že sestra nemá ráda, když se jí někdo plete pod nohama. „Není ti něco, Brianno?“

„Proč by mi mělo něco být? Chceš kousek klobásy?“

„To je fuk. Brie…“ Maggie si prohrábla vlasy. „On byl tvůj první, viď?“ Když Brianna odložila nůž a neřekla ani slovo, Maggie

se odsunula od stolu a vstala. „Myslela sis, že to nepoznám? Stačilo vidět vás spolu! Stačilo zahlédnout, jak se na tebe dívá.“ Roztržitě si přejela dlaněmi po kulatém bříšku a nervózně přecházela po kuchyni. „Jak se tváříš ty.“

„Mám snad na krku pověšenou ceduli s nápisem padlá žena?“ zeptala se Brianna odměřeně.

„Krucinál, o to přece nejde, a ty to moc dobře víš!“ zvolala Maggie podrážděně a přistoupila k ní. „Každému, kdo má oči a špetku rozumu, dojde, co mezi vámi je.“ A matce neschází ani jedno, ani druhé, pomyslela si Maggie sklíčeně, a vrátí se za pár dní. „Nechci se ti plést do života, ani ti dávat rady, pokud o ně nestojíš. Chci jen vědět… Potřebuju vědět, že se ti nic nestalo.“

Brianna se usmála a ulehčené svěsila napjatá ramena. „Nic mi není, Maggie. Byl ke mně hrozně hodný – laskavý a něžný. Je to laskavý a něžný muž.“

Maggie se dotkla Brianniny tváře a pohladila ji po vlasech. „A ty ses se do něj zamilovala.“

„Ano.“

„A on?“

„Je zvyklý být si vlastním pánem, přicházet a odcházet, jak se mu zlíbí, bez závazků.“

Maggie naklonila hlavu na stranu. „A ty to hodláš změnit?“

Brianně se sevřelo hrdlo; otočila se ke kamnům. „Myslíš si snad, že to nedokážu?“

„Myslím, že je idiot, jestli tě nemiluje. Ale změnit mužského je jako kráčet hlubokým močálem. Spousta dřiny, a daleko nedojdeš.“

„No, mně nejde ani tak o to změnit ho, jako spíš otevřít ■ mu oči, co má na vybranou. Já mu můžu vytvořit domov, Maggie, jestli mi to dovolí.“ Pak potřásla hlavou. „Ach, je ještě brzo myslet na takové věci. Udělal mě šťastnou. To mi prozatím stačí.“

Maggie si přála, aby to byla pravda. „Jak to provedeš s matkou?“

„Co se týče Graye, nedovolím jí, aby mi to pokazila,“ pronesla Brianna klidně, a z jejích očí náhle čišel ledový chlad. Na pánev přisypala nakrájené brambory. „A co se týče toho druhého, ještě jsem se nerozhodla. Ale vyřídím si to s ní sama, Maggie. Rozumíš?“

„Ano.“ Osmý měsíc těhotenství začínal Maggii zmáhat; znovu si sedla. „Včera se nám ozval ten detektiv z New Yorku.“

„No a? Našel ji?“

„Je to složitější, než jsme si mysleli. Našel jejího bratra – policistu v penzi, který bydlí v New Yorku.“

„No, to je snad slibný začátek, ne?“ Brianna, dychtivá dozvědět se víc, začala šlehat těsto na lívance.

„Bohužel spíš slepá ulička. Ten chlap prý zpočátku odmítal přiznat, že vůbec nějakou sestru má. Ale ten detektiv se nenechal odbýt a ukázal mu kopie Amandina rodného listu a dalších dokumentů; nakonec tenhle Dennis Dougherty připustil, že Amandu víc než pětadvacet let neviděl, ani o ní nic neslyšel. Že prý ji vůbec nepovažuje za sestru, protože měla nějaký malér a utekla z domu. Neví kam, a je mu to prý srdečně jedno.“

„To mi ho je líto,“ zamumlala Brianna. „A co její rodiče? Myslím Amandini!“

„Oba zemřeli. Matka prý teprve vloni. Má také provdanou sestru, ta žije někde na západě Spojených států. S ní detektiv také mluvil, a i když prý má sestra měkčí srdce, příliš toho nevěděla.“

„Jak to, že nevěděla?“ pohoršovala se Brianna. „Musí přece vědět, jak najít svou vlastní sestru.“

„Podle všeho je pravdou opak. Zdá se, že když Amanda oznámila, že je těhotná a odmítla říct, kdo je otcem, vypukl menší rodinný skandál.“ Maggie se odmlčela a pevně stiskla rty. „Nevím, jestli chránila tátu nebo sebe – anebo dítě, když na to přijde. Ale podle její sestry došlo k strašným hádkám na všech frontách. Byli to Irové až do morku kostí, a tak vnímali těhotnou neprovdanou příbuznou jako černou ovci a potupu rodinného jména. Chtěli, aby někam odjela, dítě porodila a pak se ho vzdala. Ona to podle všeho odmítla a odešla nadobro. Jestli se ještě někdy spojila s rodiči, to bratr odmítl říct a sestra to nevěděla.“

„Takže nevíme zase nic.“

„Téměř nic. Ten detektiv se dozvěděl, že Amanda tenkrát, před těmi lety, navštívila Irsko s nějakou přítelkyní. Teď pracuje nav tom, aby ji vypátral.“

„Budeme tedy trpělivé.“ Postavila na stůl konvici s čajem a zamračila se na sestru. „Jsi nějaká pobledlá.“

„Jen unavená. Spí se mi hůř než dřív.“

„Kdy máš jít k doktorovi?“

„Dnes odpoledne.“ Maggie se křečovitě usmála a nalila si čaj.

„Hodím tě tam. Ty už bys řídit neměla.“

Maggie vzdychla. „Jsi úplně stejná jako Rogan. Přijede až z galerie, aby mě tam odvezl.“

„To je dobře. Zůstaneš u mě, dokud pro tebe nepřijede.“ Když Maggie nic nenamítala, Briannu to spíš zneklidnilo než potěšilo; šla zavolat oba muže k snídani.

V v v v

Den jí utekl jako voda; obskakovala Maggii, přivítala párek Američanů, kteří bydleli v jejím penzionu přede dvěma lety. Gray s Murphym odjeli shánět náhradní autodíly. Nebe bylo jasné, foukal svěží, teplý větřík. Jen co vypravila Maggii s Roganem k lékaři, pustila se do pletí záhonů.

Na šňůře vlálo čerstvě vyprané prádlo, z otevřených oken se linula hudba, její hosté si v přijímacím salonu pochutnávali na čajových koláčcích a její pes se vyhříval na slunci a podřimoval jí u nohou.

Nemohla být šťastnější.

Con náhle našpicoval uši; vtom zaslechla přijíždět nějaká auta a zvedla hlavu. „To je Murphyho dodávka,“ řekla Conovi, který už stál a vrtěl ocasem. „To druhé auto nepoznávám. Že by přijeli další hosté?“

Brianna, potěšena tou představou, briskně vstala, oprášila si zástěrku a obešla dům. Con pelášil před ní a vesele štěkal na pozdrav.

Zahlédla Graye a Murphyho; oba se tajuplně usmívali, zatímco pes je vítal, jako by od jejich posledního shledání neuplynuly hodiny, ale celé týdny. Její pohled zabloudil k novému modelu elegantního modrého sedanu, zaparkovanému před Murphyho dodávkou.

„Mně se zdálo, že slyším dvě auta.“ Ustaraně se rozhlédla. „Už šli dovnitř?“

„Kdo?“ zeptal se Gray.

„Ti lidi, co přijeli tímhle vozem. Mají nějaká zavazadla? Měla bych uvařit čerstvý čaj.“

„Tím vozem jsem přijel já,“ oznámil jí Gray. „Ale čaj bych si docela dal.“

„Odvahy máš věru na rozdávání, kámo,“ zamumlal Murphy polohlasně. „Já na čaj nemám čas,“ dodal hlasitěji, připraven vyklidit scénu. „Moje krávy se po mně už určitě shánějí.“ Vrhl pohled na Graye, obrátil oči v sloup a nasedl do své dodávky.

„Co to mělo znamenat?“ divila se Brianna, když Murphyho dodávka couvala na silnici. „Co máte vy dva za lubem? Proč jsi přijel tímhle autem, když už jedno máš?“

„Někdo ho řídit musel a Murphy nesnese, aby za volant jeho dodávky sedl někdo jiný. Co mu říkáš?“ Gray láskyplně přejel dlaní po předním blatníku, jako by hladil jemné, sametově hladké ženské rameno.

„Je moc hezké, což o to.“

„Běhá jako hodinky. Nechceš se podívat na motor?“

„Ani ne.“ Zamračila se na něho. „Copak tobě se to první už omrzelo?“

„Co jako?“

„Auto.“ Zasmála se a odhodila si vlasy z tváře. „O co ti jde, Graysone?“

„Nechceš se do něj posadit? Zkusit se v něm projet?“ Gray, povzbuzen jejím smíchem, ji vzal za paži a tahal ji k volantu. „Má najeto jen asi dvacet tisíc kilometrů.“

Murphy ho totiž varoval, že přivézt zpátky nový vůz by bylo stejně pošetilé jako plivat proti větru.

Ve snaze vyhovět si Brianna sedla za volant a položila na něj ruce. „Hezké. Prostě šikovné vozítko.“

„Ale líbí se ti?“ Opřel se lokty o stažené okno a zazubil se na ni.

„Je to prima vůz, Grayi, a určitě se ti v něm bude jezdit náramně.“

„Je tvůj.“

„Můj? Jak to myslíš – můj?“

„Ta tvoje předpotopní kocábka skončila v automobilovém nebi – na vrakovišti. Usoudili jsme s Murphym, že je to beznadějné, a tak jsem ti koupil tohle.“

Vyjekl, když prudce otevřela dvířka a trefila ho přesně do holeně. „Tak ho zas pěkně odvezeš tam, odkud jsi ho přivezl,“ pronesla ledovým tónem, zatímco si třel bolavé místo. „Teď na nové auto nemám, a až na ně budu mít, tak si ho koupím sama.“

„Nekoupilas ho ty, nýbrž já. A já ho koupil pro tebe.“ Napřímil se a čelil jejímu ledovému chladu argumentem, jejž pokládal za navýsost rozumný. „Potřebuješ spolehlivý dopravní prostředek, a já ti ho opatřil. Přestaň být tak paličatá!“

„Já že jsem paličatá? Tak ty jsi v tom případě arogantní, Graysone Thanei. Zmizíš si a koupíš mi auto, aniž bys se mnou ztratil třeba jen slovíčko. Nemám ráda, když někdo rozhoduje za mě a bez mého vědomí, a nepotřebuju, aby o mě někdo pečoval jako o malé dítě.“

Chtělo se jí křičet. Viděl, jak to nutkání potlačuje každým nádechem a zakrývá zuřivý vztek ledovou důstojností, a chtělo se mu vybuchnout smíchy. Ale jelikož měl za ušima, zachoval vážnou tvář.

„Je to dárek, Brianno.“

„Dárek je, když dostanu bonboniéru.“ ^ „Bonboniéra je klišé,“ opravil ji, ale hned zase couvl. „Řekněme, že je to moje verze bonboniéry.“ Pohnul se

a chytil ji do pasti mezi svým tělem a bokem auta. „Chceš, abych pokaždé, když vyjedeš do vsi, trnul hrůzou?“

„Nemusíš si o mě dělat starost.“

„Ale ovšem že musím.“ Než stačila vyklouznout, objal ji. „Představuju si tě, jak se vracíš pěšky po silnici a v ruce držíš volant.“

„Za to může jen a jen tvoje bujná fantazie.“ Odvrátila hlavu a jeho rty ji pošimraly na krku. „Nech toho! Mě si takhle nekoupíš!“

Ale ano, kočičko, to víš, že koupím, říkal si v duchu. „Copak máš opravdu zbytečných sto liber, abys je vrážela do ztracené věci, moje praktická Brianno? A vážně chceš otravovat Murphyho, aby se v té

hromadě plechu hrabal každý druhý den, jen aby sis mohla zachovat hrdost?“

Vycenila na něj zuby, ale on přikryl její rty pevně svými ústy. „To víš, že nechceš,“ zamumlal. „Je to jen auťák, Brianno. Jen věcička.“

Začínala se jí točit hlava. „Něco takového od tebe prostě nemůžu přijmout. A přestaň mě olizovat! Mám v domě hosty!“

„Celý den se nemůžu dočkat, kdy tě olizovat začnu. Vlastně se celý den nemůžu dočkat, až tě dostanu zpátky do postele. Nádherně voníš.“

„To je rozmarýn ze záhonu. Nech toho. Nemůžu pak myslet.“

„Tak nemysli. Jen mě polib. Jen jednou.“

Kdyby se jí netočila hlava, dokázala by odolat. Ale jeho rty už byly na jejích, a její ústa mu dychtivě vyšla vstříc.

Šel na to pomalu a důkladně; líně a opojně prohluboval polibek, vychutnávaje jemnou vůni bylinek na jejích dlaních, když zvedla ruce k jeho obličeji, a nepatrné, téměř zdráhavé poddávání jejího těla.

Na opojný okamžik zapomněl, že ji tím polibkem chtěl jen udobřit, a užíval si.

„Máš tak nádherná ústa, Brianno.“ S rozkoší je zasypával něžnými polibky. „Nechápu, že jsem jim tak dlouho dokázal odolávat.“

„Snažíš se bdvést mou pozornost.“

„To se mi taky povedlo. Ani nevím, kde jsme to přestali.“ Odtáhl se od ní na délku paže a žasl, jak mu mohl polibek, který pokládal za laškovný a hravý, tak rozbušit srdce. „Zapomeňme na praktičnost a všechny ostatní rozumové důvody, jimiž jsem tě chtěl přesvědčit, aby sis to zatracené auto vzala. Zkrátka jsem to pro tebe chtěl udělat. Je to pro mě důležité. Byl bych moc rád, kdybys ten dar přijala.“

Možná by dokázala čelit praktickým důvodům a vyvracet rozumné argumenty. Ale jak mohla odmítnout jeho tichou prosbu, nebo uhnout před jeho úpěnlivým pohledem?

„To není fér, zneužívat moje srdce,“ zamumlala.

„Já to vím.“ Netrpělivě zaklel. „Já to vím. Měl bych od tebe odejít, Brianno, hned teď. Sbalit se a vypadnout.“ Brianna z něj

nespouštěla klidný pohled; znovu zaklel. „Možná přijde chvíle, kdy budeš litovat, že jsem to neudělal.“

„Ne, to nebudu.“ Pevně stiskla obě dlaně ze strachu, že kdyby se ho dotkla, už by ho nepustila. „Proč jsi mi koupil to auto, Graysone?“

„Protože jsi ho potřebovala!“ vyštěkl podrážděně, pak se ovládl. „Protože jsem potřeboval něco pro tebe udělat. Není to nic světoborného, Brie. Peníze pro mě nic neznamenají.“

Zakabonila se. „Ach, ano, já vím. Ty se v nich válíš, viď? Myslíš si snad, že znamenají něco pro mě? Že o tebe stojím jen proto, že mi můžeš kupovat nové bouráky?“

Otevřel ústa a znovu je zavřel, podivně pokořen. „Ne, to si nemyslím. Vím, že to pro tebe neznamená ani za mák.“

„No, tak to bychom měli.“ Gray tolik citově strádá, a ani o tom neví, pomyslela si. Ten dar byl stejně ták pro něj jako pro ni. A jako takový ho dovedla přijmout. Otočila se a znovu si prohlédla vůz. „Bylo to od tebe nesmírně laskavé, a já ti ani pořádně nepoděkovala – ani za nápad, ani za skutek.“

Cítil se divně, jako malý kluk, kterému se má prominout nějaká rošťárna. „Takže si ho necháš?“

„Ano.“ Otočila se k němu a políbila ho. „A děkuju ti.“

Náhle se rozzářil od ucha k uchu. „Murphy mi dluží pět liber.“

„Tak vy jste se vsadili, co?“ zvolala pobaveně; to bylo pro oba typické. „Jeho nápad.“

„Mmm. No, podívám se dovnitř, jestli něco nechybí mým hostům, a pak si můžeme někam vyjet.“

V v v v

V tu noc, zatímco hosté spali nahoře, k ní přišel, jak doufala, a další noc znovu. Její penzion byl plný, jak to měla nejraději. Když zasedla ke svým účtům, činila tak s lehkým srdcem. Měla téměř našetřeno na stavební materiál pro svůj skleník.

Našel ji sedět u stolku, zachumlanou do županu; zamyšleně si ťukala perem o rty a upírala zasněný pohled do dálky.

„Myslíš na mě?“ zamumlal, sklonil se k ní a políbil ji na krk.

„No, spíš jsem asi přemýšlela o orientaci stavby na jih a o speciálním skle.“

„Takže jsem až na druhém místě, po skleníku…“ Pomalu se propracovával k její čelisti, když jeho pohled padl na dopis rozložený na stolku. „Co je to? Odpověď od té důlní společnosti?“

„Ano, konečně. Vylovili to ve svém účetnictví. Dostaneme tisíc liber, když jim předložíme ten vkladový certifikát.“

Zamračeně se odtáhl. „Tisícovku? Za deset tisíc akcií? To se mi nějak nezdá.“

S úsměvem vstala a rozpustila si vlasy. Jindy ho tento rituál přiváděl k vytržení, ale teď jen dál nedůvěřivě civěl na papíry na stolku.

„Ty jsi neznal tátu,“ vysvětlovala mu a začala si kartáčovat vlasy. „Je to mnohem víc, než jsem čekala. Pohádkové jmění, když uvážím, že jeho smělé plány obvykle stály víc, než co kdy vynesly.“

„Deset pencí za akcii.“ Vzal dopis a zběžně jej prolétl. „Kolik podle nich za ně zaplatil?“

„Polovinu, jak sám vidíš. Nepamatuju se, že by kdy byl na něčem tolik vydělal. Stačí jen říct Roganovi, aby jim poslal originál toho certifikátu.“

„Nedělej to.“

„Ze ne?“ Ruka s kartáčem jí zůstala viset ve vzduchu. „Proč?“

„Prověřil si Rogan tu firmu?“

„Ne, má svých starostí dost – s Maggií i s galerií, chtějí ji otvírat příští týden. Já ho jen poprosila, aby ten certifikát u sebe uschoval.“

„Co kdybych zavolal svému makléři? Hele, nebude na škodu získat o té společnosti nějaké informace. Pár dní to přece může počkat, ne?“

„To jistě, ale ty s tím budeš mít spoustu starostí.“

„Jeden telefonát. Můj makléř takové starosti miluje.“ Odložil dopis, přistoupil k ní a vzal jí kartáč z ruky. „Ukaž, teď já.“ Otočil ji tváří k zrcadlu a začal jí rozčesávat vlasy. „Jako obraz odTiziana,“ mumlal. „Všechny ty odstíny mezi odstíny, tón v tónu…“

Stála nehnuté a pozorovala ho v zrcadle. S úžasem si uvědomila, jak velice intimní a smyslně opojné je nechat ho, aby jí rozčesával vlasy, aby jí prsty přejížděl po pramenech, jež rozčesal kartáčem…

Cítila, jak jí hoří kořínky vlasů, jak se jí od nich zapaluje kůže na celém těle.

Pak zvedl hlavu a jejich oči se setkaly v zrcadle. Vzrušení ji probodlo jako šíp, když z nich vyčetla hladovou touhu.

„Ne, ještě ne," zašeptal, když se mu chtěla vrhnout do náruče. Odložil kartáč, pak jí odhrnul vlasy z obličeje.

„Koukej," zamumlal, pak jeho prsty sklouzly po jejím županu až k pásku. „Napadlo tě někdy, jak spolu vypadáme?"

Ta představa byla tak šokující, tak vzrušující, že se nevzmohla na slovo. Jeho oči se vpíjely do jejích v zrcadle, zatímco jí rozvázal pásek na županu a sundal jí ho. „Já to mám pořád před očima. Někdy mi to překáží v práci, ale nestěžuju si."

Dlaněmi se zlehka dotkl jejích prsů; roztřásla se, ještě než jí začal rozepínat noční košili.

Neschopna slova a pohybu pozorovala, jak se jeho ruce pohybují po jejím těle, a cítila, jak se její kůže zahřívá a rozpaluje. Nohy ji náhle přestaly poslouchat; musela se

0 něj opřít. Jako ve snách sledovala, jak jí přetahuje košili přes hlavu a tiskne rty k odhalené kůži.

Náraz rozkoše, záblesk ohně.

Z hrdla se jí vydralo tiché, souhlasné zavrnění, když si špičkou jazyka dobíral křivku jejího krku.

Bylo omračující vše vidět a zároveň cítit. Oči se jí rozšířily údivem, když jí přetáhl košili přes hlavu a odhodil ji, ale neprotestovala. Nemohla.

Užasle zírala na ženu v zrcadle. Na sebe samu, napadlo ji jako v mrákotách. Pozorovala a vnímala onen lehký, závratný dotek, když se jeho dlaně prohnuly a sevřely jí prsa.

„Tak bílá," řekl ochraptěle. „Jako slonovina, hroty jako růžové okvětní plátky." Hltal ji v zrcadle očima potemnělýma vášní, zatímco jí palcem přejížděl po bradavkách; cítil

1 viděl, jak se chvěje, slyšel, jak sténá.

Bylo nádherně vzrušující pozorovat, jak se její tělo vzpíná dozadu, cítit, jak měkne, vláční a těžkne, a vychutnávat tu rozkoš, když se o něj bezvládně opřela. Sjel dlaněmi po jejím trupu, dotýkaje se každého svalu, který se rozechvíval pod jeho prsty. Všemi jeho

smysly proudila vůně jejích vlasů, hedvábná jemnost jejích dlouhých světlých údů, jejich chvění v zrcadle.

Chtěl dávat, dávat jí toho tolik, kolik ještě dosud nikomu dávat nechtěl. Zklidňovat a vzrušovat, tišit a podněcovat. A ona je tak absolutně dokonalá, pomyslel si, když opět přitiskl rty na její krk – tak nevýslovně štědrá.

Stačí jediný dotek, aby ta chladná důstojnost a to vyrovnané chování roztály jako jarní ledy.

„Brianno.“ Dech se mu vzpínal v plících, ale vydržel, dokud neupřela zastřený pohled na jeho odraz v zrcadle. „Koukej, co se stane, když si tě vezmu.“

Chtěla něco říct, ale jeho ruka už hladce klouzala dolů, až k samé dřeni jejío těla, a nalezla ji horkou a mokrou. Přidušeně vyslovila jeho jméno, chtěla něco namítnout, ale jen nevěřícně zírala, jak ji hladí – něžně, vemlouvavě –a upřeně ji pozoruje v zrcadle.

Bylo závratné, šokující sledovat, jak se jí jeho ruka zmocňuje, cítit ta dlouhá, pomalá hlazení i ty škubavé záchvěvy, jež jeho doteky vyvolávaly v jejích útrobách. Její oči jí napovídaly, že se mu pohybuje vstříc, ochotně, dychtivě, téměř úpěnlivě. Zapomněla na cudnost, odhodila ji jako překážející háv; zvedla paže, ovinula mu je zezadu kolem krku a její hýždě reagovaly na jeho zrychlující se tempo.

Byla jako motýl připíchnutý k němu ostrým, sladkým hrotem rozkoše. Ještě se zmítala v křečích, když ji zvedl do náruče a odnesl na postel, aby jí ukázal víc.

Kapitola čtrnáctá

7

„Zítra je slavnostní otevření galerie, a on mě tam nechce pustit.“ Maggie si podpírala bradu pěstí a upírala nakvašený pohled na Briannina záda. „A strčil mě do tvé kuchyně, abys mi dělala chůvu.“

Brianna trpělivě dozdobila ledovou polevou sušenky, jež upekla ke svačině. Spolu s Grayem měla šest hostů, mezi nimi tři nadmíru živé děti. „Margaret Mary, neřekl ti lékař, že máš co nejvíc polehávat a co nejmíň chodit, a že plod klesl níž, takže můžeš porodit dřív, než se čekalo?“

„Co ten o tom ví?“ zamračila se Maggie, umíněná jako dítě. „Já budu těhotná celý zbytek života. A jestli si Sweeney myslí, že mě na to zítřejší otevření nepustí, tak to je na strašném omylu.“

„Rogan přece netvrdí, že to má v úmyslu. Jen nechtěl, aby ses…“ Aby ses mu pletla pod nohama, řekla málem, ale pak se rozhodla pro opatrnější formulaci. „Aby ses příliš namáhala.“

„Je to i moje galerie,“ zabručela. Záda ji bolela jako vykotlaný zub a v břiše ji občas píchlo. Jen píchlo, ujišťovala se. To dělá možná to skopové, co měla k obědu.

„To víš, že ano,“ konejšila ji Brianna. „Všichni se na tu slávu půjdeme podívat. Inzeráty v novinách byly moc hezké. Bude to velký úspěch, o tom jsem přesvědčená.“

Maggie jen zavrčela. „Kde máš Arnika?“

„Pracuje. Musel se zamknout před jedním německým děvčátkem, které mu pořád lezlo do pokoje.“ Usmála se. „K dětem je učiněný andílek. Včera večer si s ní hrál na schovávanou, takže se do něho zamilovala a nedá mu pokoj.“

„A tebe hned napadá, jaký by z něho byl báječný táta.“

Brianně ztuhl úsměv na tváři. „To jsem neřekla. Ale je to pravda. Měla bys vidět, jak…“ Zmlkla, když zaslechla, že se otevírají vchodové dveře. „Jestli jsou to další hosté, budu jim muset dát svůj pokoj a ustlat si v přijímacím salonu.“

„Klidně si můžeš přestat hrát na schovávanou a spát v Grayově pokoji. Popíchla ji Maggie, když ale poznala hlasy doléhající k nim z předsíně, trhla sebou. „No nazdar. Doufala jsem, že si to rozmyslela a zůstala ve Francii.“

„Nech toho,“ okřikla ji Brianna a vyndala další čajové hrnky.

„Světoběžnice se vracejí!“ zvolala Lottie vesele a tahala Maeve do kuchyně. „Ach, Maggie, máš to tam ale překrásné hnízdečko! Jako palác. Náramně jsme si to užily.“

„Mluv za sebe,“ zavrčela Maeve a odložila kabelku na polici. „Tlupy polonahých cizích lidí, co lítali po pláži.“

„Někteří mužští byli ovšem stavění překrásně,“ uchichtla se Lottie. –“Jeden vdovec z Ameriky s Maeve flirtoval.“

„Koketoval.“ Maeve nad tím mávla rukou, ale tváře jí zalil ruměnec. „Takoví jako on mě nemůžou rozházet.“ Maeve se posadila a zkoumavě si změřila Maggii. Náhlou starost překryla posměšným úšklebkem. „Máš špičaté břicho. Však ty brzo poznáš, co si vytrpí matka, až začnou porodní bolesti.“

„Mockrát ti děkuju.“

„Ach, ta holka je silná jako kůň,“ zastala se jí Lottie a poplácala ji po ruce. „A taky dost mladá, aby měla dětí do tuctu!“ *

Maggie obrátila oči v sloup a nucené se usmála. „Nevím, která z vás mě deprimuje víc.“

„Je prima, že jste se vrátily v pravou chvíli – zítra se otevírá galerie,“ změnila Brianna taktně téma, když nalévala čaj.

„Ha! Proč bych plýtvala časem v jakési galerii, mezi potrhlými umělci?“

„Rozhodně si to nenecháme ujít.“ Lottie vrhla na Maeve přísný pohled. „Maeve, ty moc dobře víš, že jsi říkala, jak ráda bys viděla Maggiina díla, a tak vůbec.“

Maeve se nervózně zavrtěla. „Spíš jsem se divila, co povyku lidé natropí kolem střepů ze skla.“ Aby ji Lottie neuváděla dál do rozpaků, zamračila se Maeve na Briannu. „Neviděla jsem venku tvoje auto. Už se konečně rozsypalo?“

„Opravovat ho už nemělo cenu. Mám nové, to modré tam venku.“

„Nový vůz!“ Maeve postavila hrnek prudce na stůl. „Vyhazuješ peníze za nové auto?“

„Jsou to její peníze,“ spustila Maggie rozčileně, ale Brianna ji umlčela pohledem.

„Není nový, to jen já ho beru jako nový. Je to ojetý vůz, a já jsem si ho nekoupila.“ Napřímila se. „Koupil mi ho Grayson.“

Na okamžik se rozhostilo ticho. Lottie našpulila rty a upřeně hleděla na svůj šálek. Maggie byla připravená vyskočit sestře na pomoc, a úporně se přitom snažila nevšímat si bodavé bolesti v podbřišku.

„Koupil ti ho?“ Maevin hlas byl tvrdý jako skála. „Tys přijala takovou věc od mužského? Copak je ti jedno, co si o tom pomyslí lidé, co tomu řeknou?“

„Podle mého soudu si lidé pomyslí, že to od něj bylo štědré, a totéž budou i říkat.“ Položila nůž, kterým roztírala polevu, a zvedla šálek. Každou chvíli se jí roztřesou ruce. Věděla to a nenáviděla se za to.

„Pomyslí si jediné: že ses za ten vůz prodala. Je to pravda? Udělala jsi to?“

„Ne.“ To slovo zastudilo jako led. „To auto je dar, a já ho jako dar přijala. Vůbec to nesouvisí s tím, že jsme milenci.“

Tak, pomyslela si, a je to venku. Žaludek měla sevřený, ruce už už se roztřást, ale řekla to.

Maeve se odsunula od stolu; byla bílá jako křída a oči jí modře žhnuly. „Kurvila ses.“

„Vůbec ne. Dala jsem se muži, kterého mám ráda a kterého obdivuju. Dala jsem se poprvé,“ dodala a s údivem si všimla, že ruce se jí netřesou. „I když tys to kdysi vyjádřila jinak.“

Maeve šlehla pohledem plným hořkosti a hněvu po Maggii.

„Ne, já jí to neřekla,“ ozvala se Maggie klidně. „Měla jsem, ale neřekla.“

„Nezáleží na tom, jak jsem se to dozvěděla.“ Brianna sepjala ruce. V jejím nitru byl podivný chlad, děsivý mráz, ale byla odhodlána vyříkat si to. „Postarala ses, aby mi bylo upřeno štěstí, jež jsem mohla prožít s Rorym.“

„Nebyl ničím, pouhou nickou!“ odsekla Maeve. „Syn sedláka, ze kterého by nikdy nebyl pořádný mužský. Nic bys s ním neměla, jen dům piný uřvaných harantů!“

„Já chtěla mít děti.“ Ledový krunýř prorazil záchvěv bolestné touhy. „Toužila jsem po rodině a po domově, ale už se nikdy nedozvíme, jestli bych to byla nalezla s ním. Ty ses o to postarala, a jednoho hodného, čestného muže jsi vtáhla do sítí svých lží. Abys mi zajistila bezpečí, matko? Pochybuji. Kéž bych si to mohla myslet! Spíš abych zůstala připoutána k tobě. Kdo by byl pečoval o tebe a o dům, kdybych se byla provdala za Roryho? To se taky nikdy nedozvíme.“

„Leželo mi na srdci jen tvoje blaho.“

„Tobě vždycky leželo na srdci jen vlastní blaho.“

Maeve vypověděly nohy službu; ztěžka dosedla na židli. „Tak, takhle mi oplácíš mou dobrotu! Nabídneš se v hříchu prvnímu muži, který ti padne do oka!“

„V lásce se oddám prvnímu a jedinému muži, který se mě dotkl.“

„A co když ti do břicha zaseje dítě a pak odejde, jako by se nechumelilo?“

„To je moje věc.“

„Teď mluví přesně jako ty,“ obořila se nasupená Maeve na Maggii. „Poštvala jsi ji proti mně.“

„Ty sama sis ji proti sobě poštvala.“

„Nezatahuj do toho Maggii!“ Brianna jí v obranném gestu položila ruku na rameno. „Tohle je pouze mezi mnou a tebou, matko.“

„Zdalipak mám šanci, že dostanu…“ Gray, dobře naladěn úspěšným psaním, rozverně vtrhl do kuchyně; jen co spatřil společnost, zmlkl. Ačkoli napětí v místnosti se dalo krájet, pokusil se o vlídný úsměv. „Paní Concannonová, paní Sullivanová, moc rád vás vidím zpátky.“

Maeviny ruce se sevřely v pěst. „Vy zatracený zmetku, budete se smažit v pekle a vedle vás moje dcera.“

„Dávej si pozor na jazyk, jsi v mém domě!“ Briannin ostrý povel otřásl všemi víc než Maevina zahořklá předpověď. „Omlouvám se, Grayi, za matčinu hrubost.“

„Za mě se nemusíš nikomu omlouvat!“

„Máte pravdu,“ přitakal Gray Maeve. „Není třeba. Můžete mi říkat, co chcete, paní Concannonová.“

„Slíbil jste jí lásku a manželství, oddanost až za hrob, jen abyste ji mohl povalit na záda? Myslíte si, že nevím, co je mužský schopen slíbit, aby prosadil svou?“

„Nic mi neslíbil,“ spustila Brianna, ale Gray ji zarazil jediným ostrým pohledem.

„Ne, skutečně jsem jí nic neslíbil. Nikdy bych nelhal někomu, jako je Brianna. A taky bych se od takové ženy neodvrátil, kdyby se někdo pokoušel namluvit mi o ní věci, které by se mi nelíbily.“

„Takže ty se mu svěřuješ i s rodinnými tajemstvími?“ zaútočila Maeve na Briannu. „To ti nestačí, že jsi odsoudila svou duši do horoucích pekel?“

„Přestaň už konečně posílat svoje děti do pekel!“ vybuchla Maggie, než Brianna stihla něco říct. „Jen proto, že tys nemohla najít štěstí, snažíš se bránit v něm nám? Ona ho miluje. Kdybys dokázala prohlédnout skrz vlastní zahořklost, pochopila bys to, a to by ti leželo na srdci především. Brianna celý život tancovala, jak ty jsi pískala, a teď nesneseš pomyšlení, že by si mohla najít něco, někoho, jen pro sebe.“

„Maggie, přestaň,“ zamumlala Brianna.

„Ne, nepřestanu. Ty to neřekneš, v životě by sis netroufla. Tak ať to slyší ode mě. Nenáviděla mě od chvíle, co jsem se narodila, a tebe prostě zneužívala. My pro ni nejsme dcery, nýbrž střídavě důvod k pokání a berlička. Copak mi jednou jedinkrát přála, abych byla s Roganem nebo s dítětem šťastná?“

„A proč bych měla?“ obořila se na ni Maeve s roztřesenými rty. „Aby se ta přání obrátila proti mně jako bumerang? Nikdys mi nedala lásku, která právem náleží matce.“

„Byla bych ti ji dala.“ Maggie se nemotorně zvedla ze židle; dýchala přerývaně. „Bůh ví, že jsem chtěla. A Brianna se snažila. Bylas jí někdy vděčná za to, jak dokázala kvůli tobě obětovat vlastní pohodlí? Místo toho jsi ji oloupila o veškerou naději na domov a rodinu, po nichž tolik toužila. Abys věděla, to už neuděláš, tentokrát

ne. Nevejdeš do jejího domu a nebudeš takhle mluvit ani s ní, ani s mužem, kterého miluje.“

„Je to moje dítě, a já s ní budu mluvit, jak já chci!“

„Přestaňte! Obě!“ Briannin hlas byl ostrý jako šlehnutí bičem. Byla ledově bledá a chvění, jež se jí dařilo potlačovat, nyní propuklo v plné síle; klepala se na celém těle jako osika. „Musíte se pořád takhle napadat? Nechci být holí, kterou si pokaždé ubližujete. Mám v přijímacím salonu hosty,“ dodala a přerývaně se nadechla. „Nepřeju si, aby byli zavlečeni do trampot mé rodiny. Maggie, sedni si a uklidni se.“

„Bojuj tedy sama za sebe,“ odsekla Maggie vztekle. „Jdu domů.“ Jen to dořekla, projela jí bolest a ona zabořila prsty do opěradla židle.

„Maggie!“ zvolala Brianna vyděšeně a popadla ji za ramena. „Co se děje? Snad už ti nezačaly bolesti?“

„Jen mě píchlo.“ Ale píchnutí se rozlilo ve vlnu, která ji omráčila.

„Jsi úplně bílá! Sedni si. Sedni si a nehádej se se mnou!“

Lottie, bývalá ošetřovatelka, briskně vstala. „Kolikrát už tě takhle píchlo, drahoušku?“

„Já nevím. Celé odpoledne, občas.“ Ulehčené vydechla, když bolest pominula. „To nic není, vážně. Do termínu zbývají ještě dva týdny, vlastně týden a něco.“

„Lékař řekl, že to může přijít každou chvíli,“ připomněla jí Brianna.

„Co ten může asi tak vědět?“

„Jistě, jistě,“ přitakala Lottie s lehkým úsměvem; obešla stůl a začala Maggii masírovat ramena. „A bolí tě ještě něco, zlato?“

„Trochu záda,“ připustila Maggie. „Ta mě zlobí už celý den.“

„Mmmm. No, jen si klidně dýchej a uvolni se. Ne, jí už čaj nedávej, Brianno,“ dodala, když ho Brianna začala rozlévat do šálků. „Uvidíme, co se z toho vyklube.“

„Já přece nerodím!“ Maggii se při té představě zatočila hlava. „To bude tím skopovým.“

„Možná. Brie, ještě jsi nenalila čaj tady mladému muži!“

„To nic.“ Gray těkal pohledem z ženy na ženu a uvažoval, co má dělat. Ustoupit, usoudil nakonec, bude možná pro všechny nejlepší. „Myslím, že se opět pustím do práce.“

„Ach, moc se mi líbí vaše knížky," zvolala Lottie bodře. „Dvě jsem přečetla teď na dovolené. Odkud jen berete všechny ty příběhy? A jak je umíte barvitě a napínavě vylíčit!"

Klábosila dála a bavila společnost, dokud Maggie opět nezalapala po dechu. „Tak vidíš, po necelých čtyřech minutách další kontrakce. Jen to hezky vydýchej, drahoušku, hodná holka. Brie, myslím, že bys měla zavolat Roganovi. Ať za námi přijede do nemocnice."

„Ach!" Na okamžik nebyla Brianna schopna myslet, natož se hnout. „Měla bych zavolat doktora."

„To není nutné." Lottie vzala Maggii za ruku a pevněji sevřela; Brianna vystřelila z kuchyně jako šíp. „Nic se neboj. Pomohla jsem na svět spoustě miminek. Máš doma sbalenou tašku, Maggie?"

„Ano, v ložnici." Sípavě vydechla, když stah povolil. Kupodivu se zklidnila. „Ve skříni."

„Ten mladý muž ti pro ni jistě rád skočí. Viďte, zlato?"

„Jistě." Takový nápad jen uvítal. Alespoň vypadne z domu, pryč od té hrůzostrašné vyhlídky na porod. „Dojdu pro ni radši hned."

„Jen klid, Grayi!" uchichtla se Maggie, obrněná oním zvláštním klidem. „Neporadím přece na kuchyňském stole!"

„Správně." Vrhl na ni nejistý úsměv a prchal pryč.

„Dojdu ti pro kabát, Maggie," řekla Lottie a vrhla na Maeve výmluvný pohled. „Nezapomeň si hezky prodýchávat!"

„Neboj, Lottie. Díky. Zvládnu to."

„Jsi vyděšená." Lottie se naklonila k Maggii a něžně ji pohladila po tváři. „To je přirozené. Ale právě tak přirozené je i to, co se s tebou děje. Něco takového dokáže jen žena. Pouze žena to umí pochopit. Jen dobrotivý pánbůh ví, že kdyby to měli dělat chlapi, chodilo by po světě mnohem míň lidí."

Při té představě se Maggie usmála. „Mám strach, ale jen trošku. Nejen z bolesti, ale hlavně jestli budu vědět, co mám dělat potom."

„Budeš to vědět. Brzo se staneš matkou, Margaret Mary. Bůh ti žehnej."

Když Lottie vyšla z kuchyně, Maggie zavřela oči. Cítila ty změny ve svém těle, a uvědomovala si jejich závažnost. Docházelo jí, jak nejbližší chvíle zásadně ovlivní její život. Ano, zanedlouho se stane

matkou. Dítě, jež stvořili s Roganem, bude v jejím náručí, a ne v jejím lůně.

Miluju tě, pomyslela si. Slibuju ti, že ti budu dávat najevo pouze lásku.

Vzedmula se v ní další vlna bolesti; z jejího hrdla se vydral tichý sten. Pevně stiskla víčka a soustředila se na dech. V oparu bolesti ucítila, jak její ruku přikrývá čísi dlaň. Otevřela oči a uviděla matčinu tvář zalitou slzami, a na ní snad poprvé v životě výraz soucitu a pochopení.

„Přeju ti hodně štěstí, Maggie," pronesla Maeve pomalu. „S tvým děťátkem."

Alespoň na kratičkou chvíli byla propast mezi matkou a dcerou překlenuta. Maggie otočila ruku a vřele stiskla matčinu dlaň ve své.

V v v v

Když Gray přispěchal zpět s příruční brašnou v ruce, Lottie právě pomáhala Maggii do Briannina vozu. Všichni hosté stáli venku a loučili se s nimi.

„Ach, díky, žes to zvládl tak rychle." Brianna mu vytrhla tašku a rozrušeně se rozhlédla kolem. „Rogan je na cestě do nemocnice. Zavěsil, než jsem se s ním stihla rozloučit. Doktor řekl, ať ji okamžitě přivezeme. Musím jet s ní."

„Samozřejmě. Zvládnete to."

„Ano, ona možná ano." Brianna si okusovala nehet na palci. „Ale já musím odjet, když mám dům plný hostů a…"

„S tím se netrap. Já se o ně postarám."

„Neumíš vařit."

„Tak je všechny pozvu někam na večeři. Nedělej si starosti, Brie.'"

„Ne, je to ode mě hloupé. Jsem tak rozrušená. Omlouvám se, Grayi."

„Nech toho." Gray, nyní už mnohem klidnější, vzal její obličej do dlaní. „Na to teď vůbec nemysli. Jen běž a pomoz své sestře při porodu."

„Ano. Mohl bys, prosím tě, zavolat paní 0'Malleyové? Její číslo najdeš v mém diáři. Přijde sem a na všechno dohlídne, dokud se nevrátím. A taky zavolej Murphymu. Aby taky věděl, co se děje. A…"

„Brie, běž už! Obtelefonuju všechny lidi ve vsi!" Nevšímaje si četného publika, vtiskl jí na tvář rychlý, důrazný polibek. „Ať mi Rogan pošle nějaký parádní doutník."

„Ano. Tak dobrá, já už jdu." Rozběhla se k autu.

Gray stál a pozoroval, jak odjíždí, a za ní auto s Lottií a Maeve.

Příbuzenstvo, pomyslel si a otřásl se. Ještě že já si, díkybohu, o žádné příbuzenstvo starosti dělat nemusím.

«P* v v v

Zato si dělal starosti o ni. Z odpoledne byl rázem večer, z večera noc. Necelou půlhodinku po jeho tísňovém volání vtrhla do kuchyně paní 0'Malleyová. Rachotila hrnci a pánvemi a vesele štěbetala o zážitcích s porody, až se z toho Grayovi dělaly mžitky před očima; nakonec uprchl do bezpečí svého pokoje.

Udělalo se mu trochu líp, když přišel Murphy a dal si s ním panáka whisky, aby si připili na zdraví Maggie a miminka.

Ale když penzion ztichl a blížila se půlnoc, Gray nebyl schopen pracovat ani spát – jako únik před realitou u něj obvykle spolehlivě zabíralo obojí.

Jelikož nemohl usnout, měl hodně času na přemýšlení. Neustále se mu do myšlenek vkrádala scéna v kuchyni, třebaže se ji úporně snažil zaplašit. Jaké potíže způsobil Brianně tím, že po ní toužil a neodolal té touze? Ani ve snu ho nenapadlo uvažovat o její rodině, o její víře. Zdalipak smýšlí jako její matka?

Zneklidňovala ho představa duše a věčného zatracení. Vše věčné ho vyvádělo z rovnováhy, a snad nejvíce ze všeho zatracení.

A co to Maggie říkala o Brianně? To bylo stejně zneklidňující – všechny ty řeči o lásce. Podle Grayova mínění mohla být láska stejně nebezpečná jako zatracení, a ani jedním, ani druhým se v osobní rovině raději příliš nezabýval.

Proč si jen lidé tak rádi komplikují život? hloubal, když vcházel do Briannina pokoje. Komplikace sice neodmyslitelně patří do literatury, ale skutečný život je přece o tolik hladší, jednodušší!

Bylo však pošetilé a tuze naivní předstírat, že Brianna Concannonová není komplikací. Cožpak si už v duchu nepřiznal, že je to žena jedinečná, vzácná? Roztržitě sundal víčko malé lahvičky na jejím toaletním stolku. Ovanula ho Briannina vůně.

On s ní prostě jen chtěl být – prozatím a na chvíli, ujistil se v duchu. Bylo jim spolu hezky, našli v sobě zalíbení. Právě teď a právě tady se k sobě náramně hodili.

On z toho může pochopitelně kdykoli vycouvat. Samozřejmě. Zavrčel a prudce zastrčil zátku do lahvičky.

Ale její vůně se kolem něj vznášela dál.

Brianna do něj není zamilovaná. Možná si to myslí, protože je jejím prvním. To je přece přirozené. A možná, dejme tomu, že on se s ní zapletl malinko víc než se všemi ženami, jež dosud poznal. Protože Brianna byla úplně jiná než ostatní. To bylo přece taky přirozené.

Zkrátka a dobře, až dopíše knihu, bude to mezi nimi muset taky skončit. Půjde o dům dál. Zvedl hlavu a zíral na sebe v zrcadle. Nic nového pod sluncem, řekl si v duchu. Byl to stejný obličej. Pokud se mu v očích mihl záblesk paniky, rozhodl se ho přehlédnout.

Ze zrcadla se na něj díval Grayson Thane. Muž, jehož uhnětl z ničeho. Muž, s nímž mu bylo dobře. Muž, který se pohyboval životem, jak chtěl. Svobodně, bez břemen, bez výčitek.

Občas se vynořovaly vzpomínky. Ty nepříjemné dokázal zapudit, v tom byl zběhlý; dělal to už léta. Jednoho dne, pomyslel si, se ohlédne zpět a vzpomene si na Briannu, a to bude vše.

Proč mu jen, krucinál, nevolá?

Vzpamatoval se a otočil se zády k zrcadlu, než by v něm mohl zahlédnout něco, čemu se chtěl vyhnout. Proč by mu měla volat, říkal si v duchu a prohraboval se knížkami na polici. Je to přece její záležitost, její rodinná a soukromá věc, a on s ní nemá nic společného. Nechce mít nic společného.

Je prostě jen zvědavý, to je vše, na Maggii a na miminko. Jestli je vzhůru a nemůže spát, je to jen proto, aby tuto zvědavost ukojil.

Ulevilo se mu; vybral si knihu, natáhl se na její posteli a začetl se.

Ve tři ráno ho tam našla Brianna. Vpotácela se dovnitř na vlně radosti a únavy, a uviděla ho, jak leží na nerozesílané posteli s otevřenou knížkou na hrudi. Vrhla na něj zářivý úsměv – zcela pošetile, to věděla. Ale byla to noc k pošetilostem jako stvořená.

Tiše se svlékla, složila věci na židli a vklouzla do noční košile. V koupelně si smyla z tváře únavu. Když v zrcadle uviděla svůj rozesmátý obličej, vyprskla smíchy.

Po špičkách se vplížila zpět do ložnice a pohladila Cona, který spal svinutý do klubíčka u nohou postele. Povzdechla si, zhasla světlo a ulehla, aniž odhrnula přehoz.

Okamžitě se k ní otočil, ovinul kolem ní paži a zabořil tvář do jejích vlasů. „Brie," zamumlal rozespale. „Chybělas mi."

„Už jsem zpátky." Přivinula se k němu. „Jen spi."

„Bez tebe se mi spí špatně. Vrací se mi spousta starých snů."

„Pst." Pohladila ho a cítila, jak na ni padá únava. „Jsem u tebe."

Náhle se probral a zmateně zamrkal. „Brie." Odkašlal si a zvedl se na lokty. „Jsi zpátky."

„Ano. Ty sis tady četl a usnul jsi."

„Aha. No jo." Přejel si dlaněmi po tváři a s přimhouřenýma očima si ji v přítmí prohlížel. Náhle se na všechno rozpomněl. „Maggie?"

„Je v pořádku, byla báječná. Ach, byla to tak nádherná podívaná, Grayi!" Znovu se jí zmocnilo vzrušení; posadila se a objala si kolena pažemi. „Proklínala Rogana a přísahala, že se mu za to příšerně pomstí. On jí jen líbal ruce a říkal jí, ať dýchá. Pak se najednou rozesmála, ujišťovala ho, že ho miluje, a pak ho znovu proklínala. V životě jsem neviděla mužského tak nervózního, tak plného bázně a lásky."

Znovu si povzdechla, nevšímajíc si slz dojetí, jež jí stékaly po tváři. „Byl tam zmatek a všichni něco vykřikovali jeden přes druhého a hádali se, jak se dalo čekat. Pokaždé, když se nás snažili odtamtud vystrnadit, pohrozila Maggie, že vstane a odejde i ona. ‚Moje rodina tu zůstane', povídá, ‚anebo půjdu s nimi.' A tak jsme zůstali. Abylo to… úchvatné."

Gray jí setřel slzy. „A povíš mi, co se jí narodilo?"

„Kluk.“ Brianna popotáhla. „Nejkrásnější klouček pod sluncem. Má černé vlásky, po Roganovi. Vlní se mu kolem hlavičky jako aureola. A má Maggiiny oči. Teď jsou pochopitelně modré, ale tvar mají po Maggii. A jak brečel –jako by nás všechny proklínal, že jsme ho přivedli do tohohle zmatku. Prstíky měl sevřené do pěstiček. Dali mu jméno Liam. Liam Matthew Sweeney. Nechali mi ho chvilku pochovat.“ Opřela ši hlavu o Grayovo rameno. „Koukal na mě.“

„Snad mi nechceš nakukat, že se na tebe i usmál!“

„Ne,“ usmála se. „Ne, to ne. Díval se na mě, tak vážně, jako by přemýšlel, co si má ze všeho toho zmatku vybrat. Nikdy předtím jsem nedržela v náručí tak čerstvý život. Nic, vůbec nic na světě se tomu nevyrovná.“ Přitiskla si tvář k jeho krku. „Škoda, že jsi tam nebyl taky.“

Ke svému údivu toho litoval taky. „No, někdo ti tady musel hlídat ranč. Tvoje paní 0’Malleyová přišla jako na koni.“

„To je hodná. Zítra ráno jí zavolám, oznámím jí tu novinu a taky jí poděkuju.“

„Nevaří tak dobře jako ty.“

„Myslíš?“ Radostně se usmála. „Doufám, žes jí to neoznámil.“

„Jsem ztělesněná diplomacie. Tak.“ Políbil Briannu na spánek. „Takže má kluka. Kolik váží?“

„Tři kila čtyřicet.“

„A přesný čas – totiž, kdy přesně se narodil?“

„Ach, bylo asi půl druhé.“

„Do háje, tak ten Němčour nakonec vyhrál.“

„Co prosím?“

„Sázky. Sázeli jsme na miminko – pohlaví, váha, čas narození. Mám takový pocit, že ten Němec – Krause – se trefil nejblíž.“

„Tak vy jste sázeli na miminko, co? A čípak to byl nápad?“

Gray nasadil kamennou masku. „Murphyho,“ zahučel nakonec. „Ten chlap je ochoten sázet se o cokoli.“

„A jak jsi tipoval ty?“

„Holčička, tři kila šedesát, přesně o půlnoci.“ Znovu ji políbil. „Kde je můj doutník?“

„Rogan ti posílá prima doutník. Mám ho v kabelce.“

„Zítra si ho vezmu do hospody. Někdo musí štamgastům zaplatit pár rund.“

„Ach, to se můžeš taky klidně vsadit, že jo.“ Nadechla se a sepjala ruce. „Graysone, co se týče dnešního odpoledne a výstupu s matkou…“

„Nemusíš mi o tom nic říkat. Vešel jsem tam v nevhodnou chvíli, to je vše.“

„Ne, to není vše, a je hloupé předstírat opak.“

„Dobrá.“ Věděl, že Brianna bude trvat na tom, aby to prodiskutovali, ale nechtěl, aby si tím teď kazila náladu. „Nebudeme tedy nic předstírat. Ale dnes večer už na to nemysleme. Později si o tom popovídáme, jak dlouho jen budeš chtít. Dnešní večer je určen k oslavě, nemyslíš?“

Zaplavila ji vlna úlevy. Za celý den si užila prudkých výkyvů nálad víc než dost. „Máš pravdu.“

„Vsadím se, žes nic nejedla.“

„Ne.“

„Co kdybych skočil pro to studené kuře, co zbylo od večeře? Sníme ho v posteli.“

Kapitola patnáctá

7

Následující týden bylo snadné vyhýbat se vážným tématům. Gray se zcela pohroužil do práce, a Brianna rozdělovala veškerý svůj čas mezi hosty a svého malinkatého synovce. Jen co našla volnou minutku, na něco se vymluvila, aby odběhla k Maggii a obletovala novopečenou maminku i její děťátko. Maggie byla svým synáčkem zcela unesena, a tak se vzmohla jen na pár chabých stížností, že jí uteklo otevření galerie.

Gray musel přiznat, že miminko si získalo srdce všech. Párkrát také zašel do Maggiiny chaloupky, když se potřeboval protáhnout a vyvětrat si hlavu.

Nejlepší čas na procházku byl časně zvečera, když se začínalo stmívat a světlo získalo onu třpytivou zář, tolik příznačnou pro Irsko, a vzduch byl tak čistý, že viděl daleko nad smaragdové kopce, na tenkou stužku řeky v dálce, která se koupala se v paprscích zapadajícího slunce a blyštěla se jako stříbrný meč.

V přední zahrádce našel Rogana navlečeného v tričku a starých džínách, jak usilovně vytrhává plevel. Zajímavý pohled, přemítal Gray – mužský, který by si mohl dovolit celé zástupy zahradníků, pleje zahradu!

„Nazdar, táto!“ Gray se s úsměvem opřel o zahradní branku.

Rogan se napřímil a zhoupl se na ošoupaných podrážkách bot. „Á, konečně mužský. Pojď ke mně, ať tady nejsem tak osiřelý. Vyhnaly mě. Ženské.“ Pokynul hlavou k chalupě. „Maggie a Brie a Murphyho sestra Kate a pár dam z vesnice – přišly na návštěvu. Rozebírají přednosti kojení a vykládají si válečné zkazky z porodních sálů.“

„Jo.“ Gray vrhl na dům strastiplný pohled a rozrazil branku. „Podle toho, jak mi to líčíš, bych řekl, žes před nimi spíš uprchl, než že tě vyháněly.“

„Taky že jo. Tváří v tvář takové početné převaze se ani nedostanu k Liamovi. A Brianna zdůraznila, že Maggie by ještě neměla

pracovat na zahradě, a ta že prý je už pěkně zarostlá. Pak se na mě koukla a tak zvláštně povytáhla obočí, jak to umí jen ona. Pochopil jsem tu narážku.“ Upřel roztoužený pohled na dům. „Mohli bychom se ale pokusit proplížit do kuchyně a utrhnout jedno pivko, co říkáš?“

„Tady venku je to bezpečnější.“ Gray si sedl na zem a zkřížil pod sebou nohy. Družně natáhl ruku a vytrhl plevel – nebo něco, co mu jako plevel připadalo. „Stejně si s tebou chci promluvit. O těch cenných papírech.“

„O jakých cenných papírech?“

„No, z té důlní společnosti Triquarter.“

„Aha. Dočista mi to teď v tom zmatku vypadlo z hlavy. Prý Brianně odepsali, viď?“

„Někdo jí napsal.“ Gray se poškrábal po bradě. „Požádal jsem svého makléře, aby si na celou věc trochu posvítil. Je to náramně zajímavé.“

„Máš snad v úmyslu taky investovat?“

„Ne, a i kdybych chtěl, nemohl bych. Důlní společnost Triquarter totiž neexistuje – ani ve Walesu, ani nikde jinde.“

Rogan svraštil obočí. „Zabalili to, co?“

„Tos snad ani ne… Zdá se, že žádná důlní společnost Triquarter prostě nikdy neexistovala – což by znamenalo, že ten vkladový certifikát, který máš, je bezcenný.“

„Pak je ovšem divné, že by někdo byl ochoten za něj zaplatit tisíc liber. Tomu tvému makléři možná něco uniklo. Může to být docela malička firma, která nefiguruje na žádném standardním seznamu.“

„I na to jsem myslel. On taky. Jelikož mu to nevonělo, byl zvědavý a důkladně všechno prošťoural, dokonce i vytočil číslo, které je vytištěné v záhlaví té listiny.“

„No a?“

„To číslo neexistuje. Zdá se mi, že hlavičkový papír si může dát vytisknout leckdo. Leckdo si také může pronajmout poštovní schránku – jako třeba tu, na kterou Brianna napsala do Walesu.“

„To je fakt. Ale nevysvětluje to, proč by někdo byl ochoten zaplatit za něco, co neexistuje.“ Rogan se mračil do dáli. „Musím jet něco zařídit do Dublinu. Brianna mě nejspíš prokleje, že odvedu pryč

Maggii i Liama, ale musíme koncem týdne na pár dnů odjet. Až tam budu, můžu si to sám ověřit.“

„Možná by stálo za to udělat si výlet do Walesu.“ Gray jen pokrčil rameny, když na něj Rogan upřel tázavý pohled. „Ty máš teď na rozdíl ode mě spoustu jiných starostí.“

„Chceš se do Walesu rozjet osobně?“

„Vždycky jsem toužil zahrát si někdy na detektiva. Není to poněkud podivná shoda okolností, že krátce poté, co Brie našla ten certifikát a odeslala dopis, se jí někdo vloupal do domu?“ Opět pohnul rameny. „Svazovat náhody do dějových osnov – to je můj chleba.“

„A řekneš Brianně, co máš za lubem?“

„Něco jí naznačím. Už pár dní plánuju, že si krátce odskočím do New Yorku – Brianně by se mohl líbit víkend na Manhattanu.“

Rogan povytáhl obočí. „Řekl bych, že ano – jestli se ti podaří přemluvit ji, aby opustila penzion ve vrcholné sezoně.“

„Myslím, že to už mám prokourhaný.“

„Ale New York od Walesu není zrovna co by kamenem dohodil!“

„To ne, ale mohli bychom se tam stavit na zpáteční cestě do Claře, to by nebylo složité. Jen bychom si výlet o pár dní prodloužili. Původně jsem chtěl jet sám, ale kdybych tam s někým musel jednat oficiálně, myslím, že bych tam Briannu potřeboval – ji nebo Maggii, a nebo jejich matku.“ Ušklíbl se. „Je nabíledni, že si vyberu Brie.“

„Kdy bys chtěl jet?“

„Za pár dnů.“

„Jdeš na to zhurta,“ poznamenal Rogan. „Myslíš, že dokážeš přemluvit Briannu, aby jednala stejně rychle?“

„Bude to chtít hodně osobního kouzla. Mám něco našetřeno.“

„No, jestli se ti to podaří, dej mi vědět. Já se pokusím zjistit v celé záležitosti, co se dá. Jo, a kdybys náhodou potřeboval extra munici, mohl by ses zmínit o tom, že několik Maggiiných děl vystavujeme také v pobočce Světové galerie v New Yorku.“

Vzduch se naplnil ženským smíchem. Vyšly ven, pořád obletujíce Maggii, která držela v náručí Liama. Následovalo představování, pozdravy, pár ženských se ještě naposledy rozplývalo nad miminkem, a pak návštěvnice nasedly na kola a odjely.

„Dejte mi ho.“ Gray vzal Maggii miminko z náručí. Nemohl se nabažit toho, jak na něj Liam upírá ta vážná modrá kukadla. „Hej, nemluvíš už náhodou? Rogane, myslím, že je načase sebrat to dítě těm ženským a odskočit si s ním do hospody na půllitřík.“

„On už svůj půllitřík vypil, díky,“ vložila se do toho Maggie. „Mateřského mlíčka.“

Gray polehtal dítě po bradičce. „Jako to, že má na sobě šatičky? Tyhle ženské z tebe dělají přihřátého, hochu!“

„To nejsou ženské šaty.“ Brianna se předklonila a políbila Liama na čelo. „To je speciální obleček pro novorozeňátko. Však on bude brzo nosit kalhoty, neboj se! Rogane, až budeš chtít povečeřet, stačí jen ohřát to jídlo, co jsem přinesla.“ Zamračila se na jeho nezdařený pokus o zahradničení. „S tím plevelem nemá smysl si jen pohrávat. Musíš ho vytrhnout i s kořínky.“

Ušklíbl se a políbil ji. „Ano, madam.“

Se smíchem ho odstrčila. „Musím už jít. Grayi, vrať jim to mimino. Sweeneyovi si dnes užili společnosti až nad hlavu. Dneska už si dej pohov, slib mi to!“ obrátila se na Maggii.

„Slibuju. A Brianna ať udělá totéž,“ nařídila Grayovi. „Už několik dní vede dvě domácnosti.“

Gray popadl Briannu za ruku. „Mohl bych tě odnést.“

„Neblázni. Opatrujte se!“ S rukou v Grayově dlani prošla zahradní brankou a na silnici. „Ten kluk tak vyrostl,“ pronesla zasněně. „A už se opravdu usmívá, každému do tváře. Napadlo tě někdy, co se takovému miminku může honit hlavou, když se na tebe dívá?“

„Nejspíš dumá nad tím, jestli se jeho život bude moc lišit od toho předešlého.“

Překvapeně k němu otočila hlavu. „Ty na to věříš? Opravdu?“

„Jasně. Jediný výlet na tento svět mi nikdy nedával příliš velký smysl. A zejména na těchto a podobných místech člověk přímo cítí dotek starých duší, slyší jejich ozvěnu –pokaždé, když se nadechne.“

„Někdy mám pocit, že jsem tudy už kdysi kráčela.“ Brianna zamyšleně přejela dlaní po rudých květech fuchsií lemujících silnici. „Právě tady, ale v jiném čase, v jiné kůži.“

„Vypravuj mi o tom!“

„Všude panuje ticho, klid. Silnice je jen stezka, úzký, vyšlapaný chodníček. Cítím, že někde hoří borka. Jsem unavená, ale je to příjemná únava, protože se vracím domů, k někomu. Někdo na mě čeká, kousek přede mnou. Někdy ho téměř vidím, jak tam stojí a zvedá ruku, aby na mě zamával.“

Zůstala stát a potřásla hlavou nad vlastními nesmysly. „Je to hloupost. Jen bujná fantazie.“

„Nemusí být.“ Shýbl se, utrhl nějaké polní kvítko u kraje cesty a podal jí ho. „Když jsem tudy šel první den, nemohl jsem se vynadívat – nejen proto, že to bylo nové. Bylo to, jako bych vzpomínal, na něco se upamatovával.“ Impulsivně se otočil, vzal ji do náruče a políbil.

Stejně jako teď, blesklo mu hlavou. Tu a tam, když ji držel, když se jeho rty vpíjely do jejích, někde v koutku jeho paměti se vynořoval nějaký obraz.

Jako vzpomínka.

Okamžitě ten pocit zapudil. Teď byla pravá chvíle pokusit se z ní vymámit, co chtěl. „Rogan říkal, že se na pár dní potřebuje vrátit do Dublinu. Maggie a Liam pojedou s ním.“

„Ach!“ Bodl ji rychlý, ostrý osten lítosti, než se vzpamatovala. „No co, mají vlastní život. Na to občas zapomínám, když jsou tady.“

„Budou ti chybět.“

„To ano.“

„Já taky potřebuju odjet.“

„Odjet?“ Nyní se jí zmocnila panika, kterou se marně pokoušela potlačit. „A kam?“

„Do New Yorku. Na tu premiéru, vzpomínáš?“

„Tvůj film!“ Nucené se usmála. „Jistě tě to láká.“

„Možná. Kdybys jela se mnou…“

„Jela s tebou?“ Zůstala stát uprostřed silnice a zírala na něho. „Do New Yorku?“

„Ne na dlouho. Na tři čtyři dny.“ Strhl ji opět do náruče a zakroužil s ní v improvizovaném valčíku. „Mohli bychom bydlet v hotelu Plaza jako Eloise.“

„Eloise? Jaká El…“

„Toho si nevšímej," skočil jí do řeči, „Vysvětlím ti to později. Poletíme concordem, dorazíme tam, než se naděješ. Mohli bychom tam zajít do pobočky Světové galerie," dodal jako zvlášť velké lákadlo. „Zahrajeme si na turisty, zajdeme do otřesně drahých restaurací. Mohla bys tam získat pár novýchv receptů."

„Ale to nejde. Vážně." Hlava se jí točila, a vůbec to nesouviselo s rychlým kroužením v tanci. „Penzion…"

„Paní 0'Malleyová mi říkala, že ti ráda píchne."

„Že mi co?"

„Vypomůže," vysvětlil. „Chci, abys jela se mnou, Brianno. Ten film je sice důležitý, ale bez tebe mě to tam bavit nebude. Je to pro mě veliká chvíle. Nechci, aby to byl pro mě pouhý závazek."

„Ale New York…"

„Concordem co by kamenem dohodil. Murphy se milerád postará o Cona, paní 0'Malleyová je celá žhavá, aby se mohla postarat o penzion."

„Tak ty už jsi s nimi mluvil?" Chtěla zastavit to bláznivé kroužení, ale Gray se s ní motal dál.

„Jistěže. Věděl jsem, že neodjedeš, dokud nebude všechno zařízeno!"

„To ne. A nemůžu…"

„Udělej to pro mě, Brianno." Nemilosrdně na ni vyrukoval s nejsilnější zbraní: apeloval na její city. „Potřebuju tě tam."

Dlouze, pomalu vydechla. „Graysone…"

„Znamená to ano?"

„Já jsem se dočista pomátla." Vyprskla smíchy. „Ano!"

V v v v

O dva dny později seděla Brianna v concordu, vysoko v oblacích nad Atlantikem. Srdce jí bušilo až někde v krku. Cítila ho tam od chvíle, co zamkla sbalený kufr. Jede si do New Yorku. Jen tak. Svěřila penzion do rukou někoho jiného. Sice rukou nesmírně schopných, ale přece jen ne svých.

Svolila, že pojede do jiné země, přenese se přes jeden velký oceán s mužem, který nebyl jejím pokrevním příbuzným, v letadle, jež bylo mnohem menší, než si představovala.

Musela se dočista pomátnout.

„Nervózní?“ Vzal ji za ruku a zvedl ji k ústům.

„Grayi, neměla jsem tohle dělat. Nevím, co mě to popadlo.“ Ale věděla to, samozřejmě. To on. On ji popadl, všemi možnými způsoby.

„Trápí tě snad matčina reakce?“

Ta byla nechutná. Samá ostrá slova, výčitky a chmurné předpovědi. Ale Brianna potřásla hlavou. Nemělo smysl trápit se Maevinými názory na Graye, na jejich vztah.

„Prostě jsem se sbalila a odjela,“ zamumlala.

„To sotva.“ Zasmál se na ni. „Sepsala jsi nejméně deset seznamů, navařila jsi jídla na měsíc a nastrkala to do mrazáku, vycídila jsi dům od sklepa až po půdu…“ Zmlkl, protože postřehl, že je nejen nervózní, nýbrž také vyděšená. „Drahoušku, uvolni se! Nemáš se čeho bát. New York není zdaleka tak špatný, jak se o něm povídá.“

Nešlo o New York. Brianna otočila hlavu a zabořila si tvář do jeho ramene. Šlo o Graye. Pochopila – třebaže jemu to nedošlo –, že by něco takového neudělala pro nikoho na světě, jen pro vlastní rodinu. Pochopila – třebaže ani to mu nedošlo –, že Gray se stal součástí jejího života, stejně nedílnou a důležitou jako její pokrevní příbuzní.

„Vyprávěj mi znovu o Eloise.“

Držel ji konejšivě za ruku. „Je to malá holčička, která bydlí v hotelu Plaza se svou chůvou, s pejskem Drobečkem a želvičkou Hopsalkou.“

Brianna se usmála, zavřela oči a nechala se unášet příběhem.

V v v v

Na letišti na ně čekala limuzína. Díky Roganovi a Maggii už Brianna v limuzíně jela, a nepřipadala si tudíž jako úplný hňup. Na plyšovém zadním sedadle ležela kytice tří tuctů bílých růží a chlazená láhev šampaňského Dom Perignon. v

„Graysone…“ Ohromená Brianna zabořila tvář do květin.

„Jen si to hezky užij.“ Odzátkoval láhev a nechal víno vyšumět až po okraj. „A já, tvůj geniální hostitel, ti ukážu vše, co je ve Velkém jablku k vidění.“

„Proč se New Yorku říká Velké jablko?“

„Nemám ponětí.“ Podal jí vysoký pohár a přiťukl si s ní. „Jsi nejkrásnější žena, jakou jsem kdy poznal.“

Zarděla se, nervózně se zavrtěla a uhladila si dlaní vlasy, rozcuchané po dlouhé cestě. „Vypadám světově, na to můžu vzít jed.“

„Ne, nejlíp vypadáš v zástěrce.“ Když se zasmála, naklonil se k ní a ožužlal jí ucho. „Tuhle mě napadlo, jestli bys sis ji kvůli mně někdy neoblékla.“

„Vždyť ji mám na sobě každý den!“

„Uhm. Já myslel *pouze* tu zástěrku.“

Její tváře opět polil ruměnec a vrhla nejistý pohled na řidičova záda, oddělená bezpečnostním sklem. „Grayi…“

„Dobrá, mými chlípnými představami se budeme zabývat později. Co chceš dělat nejdřív?“

„Já…“ Pořád se ještě zajíkala při představě, jak stojí v kuchyni, na sobě má zástěrku, a jinak nic.

„Nakupovat,“ rozhodl Gray za ni. „Ubytujeme se, já vyřídím pár telefonátů, a pak vyrazíme do ulic.“

„Měla bych koupit pár suvenýrů. A taky zajít do obchodu s hračkami, to je moc důležité.“

„Speciální Schwartzův obchod.“

„Ano. Budou tam mít něco pro Liama, viď?“

„Nepochybně. Ale já jsem přemýšlel spíš o Páté a Sedmačtyřicáté.“

„A to je co?“

„Zavedu tě tam.“

Nedopřál jí ani chvilku, aby si mohla prohlédnout hotel, jehož stavba připomínala palác, zvenčí, ani okázalou recepční halu s měkkým, červeným kobercem a oslepujícími lustry, noblesní uniformy hotelových zřízenců, nádhernou květinovou výzdobu, ani rozkošné vitrínky s úchvatnými šperky.

Vyjeli výtahem do nejvyššího podlaží a ona vešla do luxusního apartmá tak vysoko nad městem, že měla výhled na svěže zelený ostrov Central Parku. Vrazil s ní dovnitř, a sotva se stihla osvěžit po cestě, byl připraven vyrazit s ní ven.

„Půjdeme pěšky. Tak se New York poznává nejlépe.“ Vzal její kabelku a pověsil jí ji křížem přes rameno k boku. „Nos ji takhle, a nespouštěj z ní ruku. Jsou ty boty pohodlné?“

„Ano.“

„Tak můžeme vyrazit.“

Pořád ještě popadala dech, když ji táhl ven.

„Na jaře je v New Yorku obzvlášť krásně,“ rozplýval se, když kráčeli po Páté Avenue.

„Takové davy lidí…“ Kolem nich spěchala elegantně oblečená žena; nohy se jí jen míhaly pod krátkým, lesklým hedvábím. Další v červené kůži, na levém uchu se jí houpalo trio náušnic.

„Ty máš ráda lidi, viď?“

Zírala na muže, který energicky rázoval ulicí a štěkal příkazy do mobilního telefonu. „Ano, mám.“

Gray ji strhl k sobě, z dráhy uhánějícího cyklisty. „Já taky. Občas.“

Upozorňoval ji na pozoruhodná místa, přislíbil jí, že v obchodě s hračkami bude moct strávit času, kolik jen bude chtít, a bavil se, když viděl, jak civí do výkladních skříní a na rozmanitou směsici lidí, kteří spěchali kolem.

„Jednou jsem byla v Paříži,“ vyprávěla mu, usmívajíc se na pouličního prodavače, který nabízel párek v rohlíku. „Na Maggiině výstavě. Tenkrát jsem si myslela, že už v životě neuvidím nic tak velkolepého jako Paříž.“ Zasmála se a stiskla mu ruku. „Ale mýlila jsem se.“

Neuměla se toho nabažit a dychtivě vstřebávala neustálý, pronikavý hluk dopravy i třpytivé nabídky ve výlohách, pozorovala Kdi, pohroužené do sebe, všechny někam spěchající, a zakláněla hlavu, aby dohlédla na špičky budov čnějících do mraků a proměňujících ulice v hluboké rokle.

„Tak jsme tady.“

Brianna poulila oči na rohovou budovu s výlohami napěchovanými šperky a drahokamy. „Ach, co je to?“

„To je bazar, drahoušku.“ Rozrazil dveře, celý rozjařený, že tam je s ní a může jí to ukázat. „Karneval.“

Ohlušila ji změť hlasů. V uličkách se tísnily davy nakupujících, kteří nahlíželi do vitrín. Uviděla démanty, řady prstenů třpytících se za sklem. Drahokamy hýřící barvami duhy. Svůdný lesk zlata.

„Panečku, to je ale krámek!“ zvolala nadšeně a kráčela s ním uličkou. Připadalo jí to jako z jiného světa – všude kolem kupující smlouvali ceny rubínových náhrdelníků a safírových prstenů. Bude mít co vyprávět, až se vrátí do Claře!

Zastavila se s Grayem u jedné vitríny a uchichtla se. „Pochybuji, že svoje suvenýry objevím tady!“

„To já zase ne. Perly, řekl bych.“ Zvedl varovný prst na prodavačku, aby si ji ještě chvilinku udržel od těla, a zkoumavě si prohlížel vystavené zboží. „Jo, perly by se hodily.“

„Kupuješ dárek?“

„Přesně tak. Tyhle.“ Pokynul prodavačce. Měl už svou představu, kterou beze zbytku splňovaly tři šňůry mléčně bílých perel.

Na půl ucha naslouchal, jak prodavačka pěje ódu na krásu i hodnotu náhrdelníku. Tradiční, vykládala, prosté a elegantní. Cennost, dědictví. A, přirozeně, koupě nesmírně výhodná – doslova okase.

Gray vzal náhrdelník do ruky, potěžkával ho, prohlížel si matnou záři kuliček. „Co mu říkáš, Brianno?“

„Je úchvatný.“

„Ale ovšemže,“ přitakala prodavačka horlivě; zavětřila zákazníka. „Druhý takový nenajdete, určitě ne za tuhle cenu. Takový klasický tvar se hodí ke všemu – k večerním šatům i na denní nošení. Ke kašmírovému svetříku i hedvábné blůzičce. Na prosté černé šaty.“

„Černá by jí neslušela,“ namítl Gray s pohledem upřeným na Briannu. „Půlnoční modř, pastelové barvy, snad i mechová zeleň.“

Brianně se rozechvěl žaludek, když se prodavačka rozhovořila na dané téma. „A víte, že máte pravdu, pane? Takový odstín pleti, vlasů a očí přímo volá po pastelových barvách nebo záři šperků. Ne každá

žena si může dovolit nosit obojí. Zkuste si ho. Ať vidíte, jak úžasně vám bude slušet.“

„Grayi, to ne!“ Brianna o krok couvla a vrazila do dalšího zákazníka. „To nemůžeš. To je absurdní.“

„Drahoušku,“ vložila se do toho prodavačka. „Když vám chce mužský koupit takový náhrdelník, je směšné dělat drahoty! Zvlášť když mu srazím čtyřicet procent z ceny!“

„Á, já bych řekl, že se dohodneme ještě líp,“ řekl Gray nedbale. Nešlo tu o peníze, vždyť na malý lísteček diskrétně přivázaný k přezce hustě posázené diamanty sotva pohlédl. Prostě rád smlouval. „Podíváme se, jak vypadají.“

Brianna jen stála, neschopna pohybu i slova, oči naplněné úzkostí, zatímco jí Gray pověsil na krk náhrdelník. Přilnul jako malý zázrak k její hladké bavlněné blůze. „Nemůžeš mi kupovat takové věci.“ Sice ji svědily prsty, ale odolala a perly si nepohladila.

„Ale to víš, že můžu.“ Naklonil se k ní a letmo ji políbil. „Ukaž, ať se pokochám.“ Napřímil se a prohlížel si ji přimhouřenýma očima. „Myslím, že je to přesně to, co hledám.“ Vrhl výmluvný pohled na prodavačku. „Zkuste něco nabídnout.“

„Zlatíčko, vždyť to už takhle dávám skoro zadarmo! Ty perly jsou jedna jako druhá, jen se podívejte!“

„Mram.Hmm.“ Natočil malé stolní zrcadlo k Brianně. „Koukni se,“ vybídl ji. „Vychutnej si je na chvilku. Ukažte mi ještě tamhletu brož, to diamantové srdíčko.“

„Ach, to je překrásný kousek. Máte bystré oči.“ Prodavačka horlivě sáhla pro brož na černém sametovém polštářku a položila ji na pult. „Čtyřiadvacet briliantů. Špičkové kvality.“

„Hezké. Co myslíš, Brie, líbila by se Maggii? Jako dárek novopečené mamince?“

„Ach.“ Měla co dělat, aby jen nezírala s pusou dokořán. Nejdřív při pohledu na sebe v zrcadle, s perlami kolem krku, pak při představě, že Gray hodlá nakupovat diamanty její sestře. „Byla by nadšením bez sebe, jakpak by ne? Ale nemůžeš přece…“

„Tak, jakou cenu mi nabídnete za oba kusy?“

„No…“ Prodavačka si zabubnovala prsty na hrudi. S trpitelským výrazem vzala do ruky kalkulačku a začala vyťukávat číslice. Na kus papíru pak napsala sumu, při níž se Briannino srdce zastavilo.

„Grayi, prosím tě…“

Pokynul jí, aby mlčela. „Myslím, že se dohodneme ještě líp.“

„Vy mě mučíte!“ zaúpěla žena.

„Ano? Tak se podívejme, jestli vydržíte ještě trochu bolesti.“

Zabručela něco o ziskových maržích a kvalitě svého zboží. Ale chvilku si pohrála s čísly, něco ubrala, a pak si přitiskla ruku k srdci. „Podřezávám si pod sebou větev, takhle přijdu na buben!“

Gray na ni zamrkal a vyndal peněženku. „Zabalte je a pošlete do hotelu Plaza.“

„Grayi, ne.“

„Promiň:“ Rozepnul perly a nonšalantně je podal nadšené prodavačce. „Dostaneš je dnes večer. Není moudré běhat s nimi po ulici.“

„Tak to nemyslím, a ty to dobře víš. „Máte tak kouzelný hlas!“ usmála se na ni prodavačka, aby odvedla její pozornost. „Nejste náhodou Irka?“

„Ano, jsem. Hele…“

„Je poprvé ve Státech. Chci jí dát něco extra na památku.“ Vzal Briannu za ruku a políbil jí prsty tak něžně, že i cynické srdce prodavačky změklo. „Moc si to přeju.“

„Nemusíš mi nic kupovat.“

„To je na tom právě to krásné. Nikdy ode mě nic nechceš.“

„A z kterého kouta Irska jste, drahoušku?“

„Z kraje Claře,“ zamumlala Brianna; bylo jí jasné, že opět prohrála. „To je na západě.“

„Určitě tam musí být krásně. A zdalipak…“ Prodavačka si vzala od Graye kreditní kartu, a když si přečetla jméno, zalapala po dechu. „Grayson Thane! Božíčku, já četla všechny vaše knížky! Jsem vaše velikánská fanynka! Až já to povím manželovi! On je taky váš velký obdivovatel. Příští týden jdeme na váš film. Už se nemůžu dočkat. Můžu vás poprosit o autogram? Milt tomu prostě neuvěří!“

„Jistě.“ Grayson vzal do ruky poznámkový blok, který mu přistrčila. „To jste vy, Marcia?“ Ukázal na vizitku vystavenou na pultě.

„Ano, to jsem já. Vy bydlíte v New Yorku? Když čtu váš životopis na zadní straně vašich knížek, nikdy tam nestojí, odkud vlastně jste.“

„Ne, nebydlím.“ Usmál se na ni a podal jí blok, aby umlčel další zvědavé otázky.

„Marcii,“ četla nahlas, „klenotu mezi klenoty. S úctou Grayson Thane.“ Rozzářila se na něj, ale zbytky obchodnického ducha jí velely, aby mu dala podepsat kreditní ústřižek. „Přijďte zas, až budete hledat něco extra. A nemějte obavy, pane Thane. Hned vám to pošlu do hotelu. Hezky si ten náhrdelník užijte, drahoušku. A ať se vám líbí v New Yorku.“

„Díky, Marcio. Pozdravujte ode mě Milta.“ Otočil se zpět k Brianně, navýsost spokojen sám se sebou. „Nechceš se ještě po něčerh poohlédnout?“

Jen otupěle zavrtěla hlavou. „Proč to děláš?“ vypravila ze sebe, když byli venku. „Jak to jen dokážeš, že nejsem schopna říct ne, i když opravdu myslím ne?“

„Rádo se stalo,“ řekl ledabyle. „Nemáš hlad? Já jo. Dáme si párek v rohlíku.“

„Grayi.“ Zastavila ho. „Je to ta nejkrásnější věcička, jakou jsem kdy měla,“ pronesla vážně. „A ty taky.“

„Prima.“ Popadl ji za ruku a táhl ji k nejbližšímu rohu; usoudil, že už ji obměkčil natolik, aby jí mohl koupit ty nejkrásnější šaty na premiéru.

Vzpírala se. Prohrála. Aby jí to alespoň trochu vynahradil, ustoupil, když trvala na tom, že si suvenýry do Irska zaplatí sama. Náramně se bavil, když jí pomáhal přepočítávat, kolik co stojí a kolik dostane zpátky z peněz, které vyměnila za libry ve směnárně na letišti. Fascinovalo ho, že ji očividně víc oslňuje obchod s hračkami než luxusní klenotnictví či butiky. A pak dostal skvělý nápad a vychutnával její dětinské nadšení v obchodě s kuchyňskými potřebami.

Byl jí zcela uchvácen; odnesl její tašky a krabice zpět do hotelu, pak ji vlákal do postele a čas do večeře vyplnil dlouhým, rozkošnickým milováním.

Pozval ji na večeři do La Cirque, pak ji v návalu romantické nostalgie vzal tančit do Duhového sálu, kde společně obdivovali starosvětskou výzdobu i zvuk velké kapely.

Pak se s ní znovu miloval, až mu vyčerpaná usnula v náručí; on však ne a ne zamhouřit oka.

Byl vzhůru dlouhé hodiny, vdechoval vůni růží, které jí daroval, hladil hedvábí jejích vlasů a naslouchal jejímu tichému, pravidelnému oddechování.

Někde v přítmí polospánku mu blesklo hlavou, v kolika hotelech spal sám. Kolikrát se ráno probouzel sám a společnost mu dělali pouze lidé, jež vytvořil ve svých představách.

Přemýšlel, že mu takový život nesmírně vyhovoval. Odjakživa. A jak mu nyní, když ji měl stulenou v náručí, náhle přišlo zatěžko vybavit si onu blaženost vlastní samoty.

Určitě to zase půjde, až se jejich čas dovrší. Dokonce i v polospánku si přikazoval, aby se příliš nezabýval zítřkem, a už vůbec ne včerejškem.

Záleželo pouze na dnešku; žil a řídil se pouze jím. A dnešek byl téměř dokonalý.

Kapitola šestnáctá

Následující odpoledne byla Brianna pořád ještě uchvácena New Yorkem a chtěla se podívat všude najednou. Bylo jí jedno, že se chová jako tuctová turistka, která neustále přikládá k očím fotoaparát a zaklání hlavu, aby dohlédla až na vrcholy mrakodrapů. Jestli zevlovala, co má být? New York byl jednou hlučnou, výpravnou pouťovou atrakcí, určenou k omračování smyslů.

V hotelu pilně studovala turistického průvodce, vypisovala si dlouhé seznamy a svědomitě odškrtávala každou pamětihodnost, kterou zhlédla.

Nyní je oba čekal pracovní oběd s Grayovou agentkou.

„Arlene je báječná," ujišťoval Gray Briannu, když s ní spěchal ulicí. „Bude se ti líbit."

„Jenže ten oběd…" Zpomalila krok, ale Gray jí nedovolil příliš zaostat. „Je to jako obchodní jednání. Měla bych na tebe někde počkat, anebo se k vám přidat, až všechno dojednáte. Mohla bych teď zajít ke svatému Patrickovi a…"

„Řekl jsem ti přece, že tě ke svatému Patrickovi zavedu po obědě."

Věděla, že svůj slib určitě splní. Byl více než ochoten zavést ji kamkoli. Všude. Vždyť hned ráno stála ochromená úžasem na vrcholu Empire State Building. Svezla se podzemkou, nasnídala se v jednom lahůdkářství. Vše, co zhlédla, jí vířilo v hlavě jako kaleidoskop barev a zvuků.

Přesto jí sliboval další nezapomenutelné zážitky.

Vyhlídka na oběd s newyorskou agentkou, určitě nějakou ráznou, energickou ženou, ji však děsila. Dokonce měla nutkání vymyslet si nějakou pádnou výmluvu, třeba bolest hlavy či únavu, ale Gray byl tou myšlenkou přímo posedlý.

Sledovala ho, jak nedbale strká bankovku do plechovky žebráka, který podřimoval u zdi nějaké budovy. Gray nevynechal ani jediného. Ať už na jejich rukou psané ceduli stálo cokoli – bezdomovec, bez práce, veterán z Vietnamu – neuniklo to jeho pozornosti. Ani peněžence.

Nic neuniklo jeho pozornosti, napadlo Briannu. Nic nepřehlédl, všechno viděl. A ty drobné projevy laskavosti k cizím lidem, jejichž existenci si ostatní očividně nepřipouštěli, tvořily nedílnou součást jeho osobnosti.

„Hej, kámo, nepotřebuješ hodinky? Mám tu pár prima kousků. Jen dvacet babek.“ Štíhlý černoch otevřel aktovku napěchovanou digitálními hodinkami značky Gucci a Cartier. „Pro dámu tu mám opravdu výstavný kousek.“

K Briannině nelibosti se Gray zastavil. „Jo? A mají vůbec strojek?“

„Hej!“ Muž se ušklíbl. „Co si o mně myslíš? Jdou na vteřinu přesně, člověče! Vypadají úplně stejně jako ty, co za ně vysolíš tisícovku na Pátý!“

„Ukaž.“ Gray si jedny vybral; Brianna se kousala do rtu. Ten muž jí připadal nebezpečný, pořád vrhal kradmé pohledy doprava a doleva. „Jak se na tomhle rohu protloukáš? Otravujou tě policajti?“

„Kdepak. Mám už pověst. Moc hezký hodinky, kvalitní, dámě seknou. Dvacet babek.“ <

Gray hodinkami zatřásl, pak si je přiložil k uchu. „Fajn.“ Podal muži dvacetidolarovku. „Míří sem pouliční strážníci,“ řekl nenápadně a vzal Briannu za paži, aby se do něho zavěsila.

Když se ohlédl, muž byl pryč.

„Jsou kradené?“ zeptala se bázlivě.

„Asi ne. Tu máš.“ Připnul jí hodinky na zápěstí. „Možná půjdou den – možná rok. Člověk nikdy neví.“

„Tak proč jsi jev kupoval?“

„Ten chudák si přece musí nějak vydělávat na živobytí, ne? Restaurace je tamhle.“

To odvedlo její myšlenky jinam; nervózně si zatahala za lem saka od kostýmku. Připadala si omšele, venkovsky a potrhle s malou taškou s nápisem Miluji New York, v níž měla suvenýry z Empire State.

Nesmysl, ujišťovala se v duchu. Pořád přece potkává nové lidi. Má ráda nové lidi. Potíž je v tom, blesklo jí hlavou, když vcházela s Grayem do Four Seasons, že tentokrát jsou to Grayovi lidé.

Snažila se tvářit neutrálně a nerozhlížet se kolem, když ji vedl po schodech nahoru.

„Ach, pane Thane!“ vítal ho vrchní vřele. „Už jste nás dlouho nepoctil svou návštěvou! Paní Winstonová vás už očekává.“

Přešli místnost s dlouhým nablýskaným barem; stoly přikryté plátěnými ubrusy byly již plně obsazené. Od jednoho vstala žena, když Graye zahlédla.

Brianna uviděla nejdřív exkluzivní červený kostým, záblesk zlata na klopě a v uších. Pak hladké, krátce střižené světlé vlasy, rychlý, zářivý úsměv, než zmizela v Grayově vřelém objetí.

„Moc rád tě vidím, krásko!“

„Můj nejmilejší světoběžník.“ Měla zastřený hlas, který tu a tam zazněl chraplavě.

Arlene Winstonová byla drobná žena, měřící ani ne metr šedesát, a jelikož třikrát týdně cvičila ve fitcentru, měla atletickou, vysportovanou postavu. Gray řekl, že je již babičkou, ale obličej měla hladký, téměř bez vrásek, hnědé oči se zlatavým nádechem ostře kontrastovaly s jemnou pletí a šibalskými rysy. S paží ovinutou kolem Grayova pasu podala Brianně ruku.

„A vy jste Brianna. Vítejte v New Yorku. Věnuje se vám náš hoch, jak se sluší a patří?“

„Ach ano. Je to nádherné město. Těší mě, že vás poznávám, paní Winstonová.“

„Arlene.“ Podržela si chvilku Brianninu ruku v obou dlaních a poplácala ji. Třebaže to bylo gesto navýsost přátelské, Brianně neunikl pohled, jímž si ji Arlene rychle a důkladně změřila. Gray postával opodál a zubil se.

„Není k nakousnutí?“

„To rozhodně je. Posaďme se. Doufám, že vám to nevadí, objednala jsem šampaňské. K malé oslavě.“

„Že by Britové?“ zeptal se Gray, když si sedal.

„Přesně tak.“ Usmívala se, zatímco jim číšník naléval pramenitou vodu z karafy, která již stála na stole. „Chceš nejdřív vyřídit obchodní záležitosti, ať to máme z krku, anebo si to necháme až po obědě?“

„Ať to máme z krku hned teď.“

Arlene poslušně propustila číšníka, pak sáhla do aktovky a vyndala hromadu faxů. „Zde je dohoda s Brity.“

„Jsi ohromná ženská,“ zvolal Gray a mrkl na ni.

„Jsou tam i ostatní nabídky ze zahraničí – taky zvukových nahrávek. Začali jsme jednat s lidmi od filmu. Atady mám tvou smlouvu.“ Zatímco si Gray prohlížel papíiy, Arlene se usmála na Briannu. „Gray mi líčil, jak prý umíte skvěle vařit.“

„On rád jí.“

„To je pravda. Vedete penzion, prý báječně, podle toho, co jsem slyšela. Jmenuje se Trnkový dům?“

„Trnková chaloupka, ano. Nic velkého.“

„Zato nepochybně útulné.“ Arlene upírala zpoza sklenky s vodou zkoumavý pohled na Briannu. „A tiché.“

„Tiché to jistě je. Lidé přicházejí do západních končin za přírodními krásami.“

„Které jsou prý naprosto jedinečné. V Irsku jsem ještě nebyla, ale Gray rozhodně podnítil mou zvědavost. Kolik lidí tam můžete ubytovat?“

„Ach, mám čtyři pokoje pro hosty, takže to záleží na velikosti rodin. Vejde se tam pohodlně osm, ale někdy, když přijedou rodinyvs dětmi, i dvanáct a víc lidí.“

„A vy pro ně pro všechny vaříte, vedete celý penzion sama?“

„Je to podobné jako starat se o rodinu,“ vysvětlovala Brianna. „Většina lidí se zdrží jen na jednu, dvě noci, cestou odněkud někam.“

Arlene tak nenápadně rozvazovala Brianně jazyk, zvažujíc a posuzujíc každé slovo a každý tón. Gray jí byl víc než pouhým klientem, mnohem víc. Zajímavá žena, usoudila nakonec. Uzavřená,

trochu nervózní. Nepochybně schopná, přemítala a poklepávajíc dokonale upraveným nehtem po stole, mámila z Brianny podrobnosti o irském venkově.

Jako ze škatulky, dumala dál, má vybrané chování a… ach… pozorovala, jak Briannin pohled zabloudil – jen na zlomek vteřiny – a spočinul na Grayovi. Arlene uviděla, co chtěla vidět.

Brianna se na ni podívala, všimla si jejího povytaženého obočí a měla co dělat, aby nezrudla. „Grayson mi říkal, že máte vnoučata."

„To věru mám. A po sklence šampaňského pravděpodobně vytáhnu jejich fotky."

„Moc ráda bych je viděla. Vážně. Mojí sestře se právě narodilo miminko." Celá náhle roztála, zjihly jí oči i hlas. „Já mám taky fotky."

„Arlene." Gray zvedl hlavu od spisů. „Jsi královna mezi agenty!"

„Tak na to nezapomínej!" Podala mu pero a zamávala na číšníka, aby jim přinesl víno a jídelní lístky. „Podepiš tu smlouvu, Grayi, ať to můžeme oslavit."

V v v v

Brianna si uvědomila, že od chvíle, co zná Graysona, vypila víc šampaňského než za celý život předtím. Pohrávala si se sklenkou a prohlížela si jídelní lístek; měla co dělat, aby při pohledu na ceny zachovala kamennou tvář.

„Dnes odpoledne se máme sejít na sklenku s Rosalií," poznamenal Gray k plánovanému setkání se svou nakladatelkou, „a pak jdeme na premiéru. Ty taky, viď?"

„To si přece nenechám ujít," ujistila ho Arlene. „Dám si kuře," dodala a odevzdala jídelní lístek číšníkovi. „Tak," zvolala, když si všichni objednali, „a teď mi pověz, jak ti jde nová knížka."

„Dobře. Neuvěřitelně dobře. V životě mi žádná nešla tak jako tahle. Mám už skoro hotový první koncept."

„Tak rychle?"

„Doslova to chrlím." Spočinul pohledem na Brianně. „Je to skoro jako zázrak. Možná to bude tou atmosférou. Je to zázračná země, to Irsko!"

„Dře jako kůň,“ vložila se do toho Brianna. „Někdy cele dny nevystrčí nos ze svého pokoje. A vyrušit ho se nevyplácí. Utrhuje se pak na člověka jako teriér.“

„A vy mu to oplácíte stejnou mincí?“ zeptala se Arlene.

„Obvykle ne.“ Brianna se usmála, když Gray přikryl nikou její dlaň. „Jsem už na takové chování zvyklá od své sestry.“

„Ach ano, ta umělkyně. Máte tedy zkušenosti s vrtochy umělců?“

„To tedy mám,“ řekla Brianna se smíchem. „Řekla bych, že tvůrčí lidé to mají těžší než my, smrtelníci. Když se Gray ponoří do svého světa, musí se v něm zamknout na čtyři západy.“

„Není ohromná?“

„Jsem o tom přesvědčená,“ přikývla Arlene shovívavě. Jako trpělivá žena vyčkala, až všichni dojedí, a pak podnikla další krok. „Dáte si moučník, Brianno?“

„To bych už nezvládla, děkuji.“

„Zato Gray ano. V životě nepřibere ani deko,“ řekla,

potřásajíc hlavou. „Objednej si něco hříšně kalorického, Grayi. My si s Briannou odskočíme na toaletu, kde si o tobě budeme moct popovídat v soukromí.“

Arlene vstala; Brianna neměla na vybranou a zvedla se s ní. Když odcházely od stolu, vrhla na Graye zmatený pohled.

Dámská toaleta byla stejně okázalá jako barová místnost. Na pultě nad umyvadlem stály lahvičky s parfémy, krémy a líčidla. Arlene se posadila před zrcadlo, zkřížila si nohy a pokynula Brianně, aby si sedla vedle ní.

„Těšíte se na dnešní premiéru?“

„Ano. Je to pro něj veliký okamžik, viďte? Vím, že už podle jeho předešlých knížek natočili filmy – jeden z nich jsem dokonce viděla. Knížka byla lepší.“

„Hodná holka!“ Arlene zaklonila hlavu a vybuchla smíchy. „Víte, že Gray mě před vámi ještě neseznámil s žádnou ženou?“

„Já…“ Brianna se zajíkla; nevěděla, co na to říct.

„Mně to připadá víc než výmluvné. Náš vztah totiž není jen obchodní, Brianno.“

„Já vím. Gray vás má moc rád. Mluví o vás, jako kdybyste byli příbuzní.“

„Já jsem jeho příbuzná – alespoň do té míry, do jaké mi to dovoluje. Mám ho ráda jako syna. Když mi řekl, že vás bere s sebou do New Yorku, byla jsem nadmíru překvapená.“ Arlene otevřela pudřenku a přepudrovala si tváře. „Nešlo mi na rozum, jak si nějaká irská běhnička může dovolit zatnout drápky do mého hocha.“

Když Brianna otevřela ústa a v očích jí ledově blýsklo, Arlene zvedla ruku.

„První reakce matky, která se přehnaně strachuje o dítě. Jen co jsem vás spatřila, okamžitě jsem ji zapudila. Omlouvám se.“

„Dobrá.“ Ale Briannin hlas byl upjatý a formální.

„Teď se na mě zlobíte, a právem. Už víc než deset let Graye hýčkám, trápím se kvůli němu, peskuju ho i konejším. Doufala jsem, že najde někoho, koho bude milovat, kdo ho učiní šťastným. Protože on věru šťastný není.“

Zaklapla pudřenku a ze zvyku vyndala rtěnku. „Ach, je to možná nejvyrovnanější člověk, jakého znám, ale někde v jeho srdci je koutek, který prahne po štěstí.“

„Já vím,“ zamumlala Brianna. „Je tak osamělý.“

„To byl. Ale víte, jak se na vás dívá? Doslova se zajíká blahem. To by mi dělalo vrásky, nebýt toho, že jsem si všimla, jak se díváte vy na něho.“

„Miluji ho,“ vydechla bezděčně Brianna.

„Ach, drahoušku, já to vidím.“ Vřele stiskla Brianninu ruku. „Už vám o sobě vyprávěl?“

„Velice málo. Drží to v sobě a tváří se, jako by se nechumelilo.“

Arlene stiskla rty a přikývla. „Sdílný věru není. Já mu byla dlouhá léta blízká jako málokdo, a přece o něm vlastně nic nevím. Jednou – to poprvé prodal autorská práva za milion dolarů – se malinko lízl a řekl mi víc, než chtěl.“ Potřásla hlavou. „Nemám však právo vykládat vám to. Něco jako zpovědní tajemství – jestli mi rozumíte.“

„Ano.“

„Povím vám jen tohle: měl hrozné dětství a těžký život. Přesto, anebo možná právě proto, je to laskavý a štědrý člověk.“

„Já to vím. Někdy až příliš štědrý. Jak ho mám přimět, aby mi přestal kupovat věci?“

„To se vám nepodaří. Protože on to potřebuje. Peníze nejsou pro Graye důležité, ledajako symbol, jinak mu slouží jen jako prostředek k jeho účelům. Dám vám jednu radu: nevzdávejte to s ním, buďte trpělivá. Grayovým jediným domovem je jeho práce. Na to klade největší důraz. Kdoví, jestli mu dochází, že mu vytváříte domov v Irsku.“

„Ne.“ Brianna se uvolněně usmála. „Nedochází. Mně to došlo teprve nedávno. Kromě toho má knížku už téměř hotovou.“

„Zato s vámi ještě neskončil. A máte teď někoho zcela na své straně. Kdykoli budete potřebovat.“

O několik hodin později jí Gray zapnul zip na šatech. Brianna přemítala o Arleniných slovech. To bylo milenecké gesto, blesklo jí hlavou, když ji Gray políbil na rameno. Manželské.

Usmála se na něho v zrcadle. „Moc ti to sluší, Graysone.“

Vypadal ohromně v černém obleku a bez kravaty; vyzařovala z něj ona nedbalá elegance, kterou vždycky tolik obdivovala u filmových a hudebních hvězd.

„Kdo by chtěl koukat na mě, když budeš vedle mě ty?“

„Všechny ženy!“

„Na tom něco je.“ Ovinul jí perly kolem krku, a když je zapínal, ušklíbl se. „Téměř dokonalá,“ usoudil a otočil si ji k sobě.

Odstín půlnoční modři rozehříval její smetanovou pleť. Hluboký kulatý výstřih opisoval jemnou křivku prsů a odhaloval ramena. Vlasy měla vyčesané nahoru, takže si Gray mohl pohrávat s neposlušnými pramínky, jež z účesu vyklouzly, a šimral ji jimi na uchu a na zátylku.

v Smála se, když ji před sebou otáčel v pomalém kruhu. „Říkal jsi, že už jsem dokonalá!“

„To ano. Téměř.“ Vyndal z kapsy krabičku a otevřel ji. Uvnitř byly další perly – dvě lesklé slzy kanoucí z třpytivého démantu.

„Grayi…“

„Pst!“ Vsunul jí náušnice do lalůčků. Nacvičeným pohybem, hladce a elegantně, pomyslela si trpce. „Teprve teď jsi dokonalá.“

„Kdy jsi je koupil?“

„Padly mi do oka, když jsme vybírali ten náhrdelník. Marcia byla blahem bez sebe, když jsem jí zavolal, a okamžitě mi je poslala.“

„O tom nepochybuju, že byla blahem bez sebe.“ Neodolala a dotkla se náušnic. Byly skutečné, věděla to, a přesto jí to dosud plně nedocházelo – Brianna Concannonová stojí v luxusním newyorském hotelu, má na sobě perly a démanty a muž, kterého miluje, se na ni usmívá.

„Asi nemá smysl říkat ti, že jsi to neměl dělat?“

„Naprosto nemá. Řekni děkuju.“

„Děkuju.“ Přitiskla si tvář k jeho obličeji. „Tohle je tvůj večer, Graysone, a já si díky tobě připadám jako princezna.“

„Jen pomysli, jak nám to bude slušet, jestli někoho od novin napadne vyfotit si nás.“

„Napadne?“ Popadla kabelku, když ji tahal ke dveřím. „Je to přece tvůj film. Ty jsi ho napsal.“

„Já napsal knížku.“

„Vždyť to říkám!“

„Ne.“ Cestou k výtahu ji objal kolem ramen. Vypadala dnes sice jako oslňující neznámá kráska, ale pořád voněla jako Brianna. Jemně, sladce, nevtíravé. „Tvrdíš, že je to můj film. Nemáš pravdu. Je to film režiséra, producenta, herců. A taky film scenáristy.“ Dveře na výtahu se otevřely; vešli dovnitř a Gray stiskl knoflík do přízemí. „Autor románu je až někde na konci seznamu, zlato.“

„To je absurdní! Je to přece tvůj příběh, tvoje postavy!“

„Byl.“ Usmál se na ni. Dojímalo ho, jak se kvůli němu rozhořčuje. „Prodal jsem ho, takže ať už s ním provedli cokoli – dobrého nebo špatného –, neuslyšíš ode mě jediné slůvko stížnosti. A světlo ramp dnes večer rozhodně nebude namířeno na titulek ‚natočeno podle románu‘.“

„No, mělo by být. Bez tebe by neměli nic.“

„To je po čertech pravda.“

Loupla po něm očima, když vkročili do recepční haly. „Děláš si ze mě legraci.“

„Ne. Zbožňuji tě.“ Svá slova stvrdil polibkem, pak ji vyvedl před hotel, kde na ně čekala jejich limuzína. „Fígl, jak přežít prodej čehokoli z Hollywoodu, tkví v tom, nebrat si to příliš osobně.“

„Mohls ten scénář napsat sám.“

„Vypadám snad jako masochista?“ Při té představě se otřásl odporem.‘“Díky, ale pracovat s nakladatelem mi bohatě stačí; žádnou další vrchnost bych nesnesl.“ Zabořil se do měkkých sedadel; limuzína uháněla ulicemi. „Dostanu dobře zaplaceno, na plátně se na pár vteřin mihne moje jméno, a když to bude trhák – jak naznačují první ohlasy – prodej mých knih závratně stoupne.“

„Máš ty vůbec nervy?“

„Mám, ale ne na tohle.“

V v v v

Blesky fotoaparátů je oslepily, jen co před kinem vystoupili z vozu. Brianna překvapeně mžourala proti světlům; vyvádělo ji to z míry. Gray tvrdil, že si jich nikdo nevšimne, a přece nestačili udělat ani dva kroky, a už měl u úst několik mikrofonů. Gray odpovídal na otázky lehce, stejně lehce se jim vyhýbal, a celou dobu pevně svíral Brianninu paži, když se prodírali davem do kina.

Omráčeně se rozhlížela kolem. Byli tam lidé, které předtím viděla jen v časopisech, na filmovém plátně či v televizi. Někteří se loudali v předsálí jako obyčejní smrtelníci, pokuřovali, klábosili u sklenky, vyměňovali si nejnovější klípky nebo dojednávali obchody.

Tu a tam ji Gray představil. Odpovídala, jak uznala za vhodné, a v duchu si zaznamenávala jména a tváře, aby pak mohla vyprávět známým doma v Claře.

Někteří byli oblečeni slavnostně, jiní neformálně. Viděla diamanty i džíny, baseballové čepice i drahé smokingy. Cítila vůni pražené kukuřice, tak jako v leckterém kině kdekoli na světě, i bonbonů, jež se mísila s vůní drahých parfémů. A1 nad tím vším se vznášel tenounký opar slávy, bohatství a úspěchu.

Když se usadili v sále, Gray si přehodil paži přes opěradlo jejího sedadla a sklonil sek jejímu uchu. „Ohromená?“

„Naprosto. Mám pocit, jako bych se ocitla na plátně, a ne v promítacím sále.“

„To bude tím, že takovéhle události nemají se skutečností zhola nic společného. Počkej, až uvidíš ten večírek potom.“

Brianna opatrně vydechla. Kam až jsem se dostala ze zapadlé vísky v Claře, napadlo ji. Hodně, hodně daleko.

Neměla moc času nad tím hloubat. Světla v sále potemněla, plátno se rozsvítilo. Vzápětí se jí zmocnilo silné, sladké vzrušení, když uviděla Grayovo jméno; chvíli se zaskvělo na plátně, pak vybledlo a zmizelo.

„To je báječné," zašeptala. „Prostě báječné."

„Uvidíme, jestli bude stejně dobrý i zbytek."

Brianně se líbil. Děj měl spád a tempo, jež ji zcela strhlo a udržovalo v napětí. Nebylo důležité, že už četla knihu, znala všechny peripetie zápletky a v dialozích poznávala celé pasáže Grayova textu. Přesto měla sevřený žaludek, přesto se jí chvěly rty, přesto třeštila oči údivem. Jednou jí Gray vtiskl do ruky kapesník, aby si mohla osušit tváře.

„Jsi skvělá divačka, Brie. Nechápu, jak jsem se kdy mohl dívat na film bez tebe."

„Pst." Vzdychla, vzala ho za ruku a držela ho během napínavého vyvrcholení i závěrečných titulků, zatímco v sále burácel bouřlivý potlesk.

„Řekl bych, že je to trhák."

V v v v

„To mi nikdo neuvěří," štěbetala Brianna, když o dlouhé hodiny později vystoupili z výtahu v hotelu Plaza. „Ani mně se nechce tomu věřit! Tančila jsem s Tomem Cruisem!" Se smíchem vykroužila rychlou piruetu, omámená vínem i vším tím vzrušením. „Věříš tomu?"

„Nic jiného mi nezbývá." Gray odemkl dveře. „Viděl jsem to. Zdálo se, že tebou byl zcela okouzlen."

„Ach, jen si chtěl povídat o Irsku. Má pro Irsko velkou slabost. Je okouzlující a bláznivě zamilovaný do své paní. Když si představiih, že by vážně přijeli ke mně a ubytovali se v mém penzionu…"

„Vůbec bych se nedivil, kdyby se po dnešním večeru celý penzion hemžil samými slavnými osobnostmi." Gray zívl a skopl boty. „Okouzlila jsi každého, s kým jsi mluvila."

„Vy Amíci se můžete zbláznit, když slyšíte irský přízvuk.“ Odepjala náhrdelník a nechala si šňůry proklouznout mezi prsty; pak je uložila do pouzdra. „Jsem na tebe tak pyšná, Grayi. Všichni říkali, jak se jim film strašně líbil, mluvili dokonce o Oscarech…“ Zářivě se na něj usmála a odepjala si náušnice. „Jen považ, kdybys tak dostal Oscara!“

„Já ne.“ Sundal si sako a nedbale ho pohodil. „Já ten film nenapsal.“

„Ale…“ Pobouřeně odfrkla, zula si střevíčky a začala si rozepínat šaty. „To není správné. Ty by sis ho zasloužil především.“

Ušklíbl se a svlékl si košili; když se však ohlédl přes rameno, bonmot, který měl na jazyku, mu dočista vyšuměl z hlavy.

Vyklouzla z šatů a stála tam v negližé bez ramínek, které jí pod ně koupil. Půlnoční modř. Hedvábí. Krajka.

Nebyl na to připraven, a pohled na ni ho okamžitě vzrušil. Shýbla se a rozepnula přezku na podvazkovém pásu. Hezké ruce s upravenými, nenamalovanými nehty shrnuly kouřovou punčochu, sklouzly po dlouhém, hladkém stehně, přes koleno a lýtko, a úhledně ji složily.

Něco říkala, ale neslyšel co, protože mu hučelo v uších. Někde v jeho mozku se rozsvítilo výstražné světlo, aby se ovládl a přidusil to prudké vzplanutí touhy. Blikající maják však sváděl marnou bitvu s nutkáním vzít si ji, jak už dlouho chtěl. Drsně, rychle a nekompromisně.

Když složila punčochy, zvedla ruce, aby si rozpustila vlasy. Sevřel ruce v pěst, když ty ohněm žíhané zlaté kaskády zalily její nahá ramena. Slyšel svůj rychlý, sípavý dech. A už už cítil, jak to hedvábí praská pod jeho prsty, tělo pod ním se rozpaluje, cítil ten žár v ústech, jež v duchu tiskl na horkou kůži.

S vypětím vůle se odvrátil. Potřebuje jistě jen chviličku, aby se ovládl, ujišťoval se v duchu. Byla by chyba, kdyby ji vyděsil.

„Bude to taková legrace, až to budu všem vyprávět!“ Brianna odložila kartáč a se smíchem vykroužila další piruetu. „To snad není pravda! Je dávno po půlnoci, a já jsem svěží jako rybička! Jako malá holka, která se nacpala sladkostmi až k prasknutí. Mám pocit, jako bych už v životě nepotřebovala spát!“ Vrhla se k němu, objala ho

kolem pasu a přitiskla se k jeho zádům. „Ach, Grayi, tak báječně jsem se bavila! Ani nevím, jak ti za to poděkovat.“

„To není třeba,“ řekl ochraptěle; každá buňka v jeho těle byla v plné pohotovosti.

„Ach, ty jsi na takové věci zvyklý!“ Nevinně zasypala jeho ramena přátelskými polibky. Stiskl rty, aby potlačil sten. „Vůbec si neumíš představit, jaký to pro mě byl vzrušující zážitek. Ale ty máš tak ztuhlé svaly!“ Instinktivně mu začala třít záda a ramena. „Musíš být unavený, a já tady plácám nesmysly. Lehni si, ano? Já tě hezky namasíruju.“

„Přestaň.“ Ten povel zazněl jako šlehnutí bičem. Prudce se k ní otočil a chytil ji za zápěstí; Brianna na něj zkoprněle zírala. Byl rozzuřený. Ne, uvědomila si. Byl nebezpečný.

„Graysone, co se stalo?“

„Ty nevíš, co mi to děláš?“ Když potřásla hlavou, prudce ji k sobě přitáhl a prsty se jí zabořil do kůže. Viděl, jak údiv v jejích očích střídá úlek, vzápětí panika. Vtom se přestal ovládat úplně.

„Krucinál.“ Přisál se jí ke rtům a začal je drtit – hladově, zoufale. Kdyby ho odstrčila, možná by se ještě vzpamatoval. Místo toho zvedla třesoucí se dlaň k jeho tváři, a on byl ztracen.

„Jen jednou,“ zamumlal a tahal ji k posteli. „Jen jednou.“

Tohle nebyl onen trpělivý, něžný milenec, jakého dosud znala. Byl divoký a jeho ruce téměř násilnicky škubaly, trhaly a zmocňovaly se jí. Měl tvrdá ústa, tvrdé ruce, tvrdé tělo. Když tím vším zaútočil na její smysly, na okamžik měla pocit, že se roztříští jako sklo.

Poté ji jeho temná vlna chtíče strhla s sebou, vzrušila ji i vyděsila zároveň.

Vykřikla a zavrávorala, když ji ty nenechává prsty vystřelily k vrcholu extáze a ještě výš. Zatmělo se jí před očima, přesto ho viděla jako ve snách. V prudké záři rozsvícených světel žhnuly jeho oči jako rozpálené uhlíky.

Znovu vyslovila jeho jméno, zajíkavě, vzlykavě. Jejich těla se zmítala na rozválené posteli, jeho ruce ji hnětly a nemilosrdně ji přiváděly k šílenství.

Zaklonila se a bezmocně se roztřásla, když jí přejížděl zuby po hrdle, po prsou. Hltavě se přisál na bradavku, jako by se nemohl nasytit její chutě, zatímco jeho netrpělivé prsty ji nelítostně poháněly stále výš.

Nevzmohl se na jedinou souvislou myšlenku. Pokaždé, když se s ní miloval, musel svádět urputný boj sám se sebou, aby se jí dotýkal pouze něžně, aby nic neuspěchal. Tentokrát pociťoval pouze zář, horké závany z jakéhosi rozdováděného, úžasného pekla, jež pronikaly jeho myslí i tělem a spalovaly tam vše civilizované. Zmítal jím vlastní chtíč a touha vyburcovat jej i v ní; zcela se přestal ovládat.

Chtěl, aby se zmítala, vzpínala, vřískala. Dařilo se mu to.

Náhle mu překáželo dokonce i natržené hedvábí; horečně je rozerval na dva kusy, povalil ji na záda a nenasytně se vrhl na odhalenou kůži. Cítil, jak ho tahá za vlasy, jak mu nehty drásá ramena; ochutnával ji celou a sjížděl rty stále níž.

Pak zaslechl, jak lapá po dechu, sténá a tlumeně vykřikuje, když se do ní zabořil jazykem.

Umírala. Nikdo přece nemůže přežít to horko, ten tlak, který mohutněl a vybuchoval, mohutněl a vybuchoval, až se její tělo proměnilo v chvějící se masu zjitřených nervů a nevyslovitelných potřeb.

Útočily na ni nejrůznější vjemy a pocity, střídaly se v tak rychlém sledu, že je nestačila vnímat, natož rozeznávat. Věděla jen, že s ní provádí věci – neuvěřitelné, nestydaté, rozkošné. Další vyvrcholení ji zasáhlo jako sevřená pěst.

Vzepjala se a stiskla ho, zmítajíc se v křečích. Kutáleli se po posteli. Její ústa pádila po jeho těle, náhle stejně nenasytná, stejně horečná. Její tápající ruce ho našly a stiskly, a její tělo se otřáslo nevázanou rozkoší, když zasténal.

„Teď. Teď.“ Muselo to být teď. Už se nemohl zastavit. Jeho dlaně klouzaly po její zpocené kůži a pevně uchopily její hýždě. Zvedl ji a zajel do ní – násilnicky a hluboko.

Drsně do ní dorážel a bořil se stále hlouběji, když mu její tělo chvátalo vstříc. Pozoroval její tvář, když se střemhlav řítila nad

posledním rozeklaným vrcholem. Její zastřené oči potemněly, když se její svaly v křeči stahovaly kolem něho:

S pocitem zrádně se blížícím bolesti se do ní vyprázdnil.

Kapitola sedmnáctá

Odkulil se a zíral na strop. Věděl, že se může tisíckrát proklít, ale přesto už nevezme zpět, co udělal.

Veškerá něha, veškerá ohleduplnost byly ty tam; v jediném okamžiku je zničil tím, že ztratil nad sebou kontrolu.

Ležela vedle něj svinutá do klubka, a on se jí bál dotknout.

„Promiň," řekl nakonec, i když si uvědomoval zbytečnost té omluvy. „Nikdy jsem se k tobě nechtěl zachovat takhle. Přestal jsem se ovládat."

„Přestal ses ovládat," zamumlala; v duchu přemítala, jak může mít tělo tak ochablé, a zároveň tak nabité energií. „Myslel sis, že to potřebuješ?"

Hlas se jí třásl a zněl zastřeně – nejspíš tím šokem, napadlo ho. „Já vím, že omluva nic nespraví. Nechceš něco přinést? Trochu vody." Pevně stiskl víčka a v duchu se znovu proklel. „Přinesu ti košili. Určitě si chceš obléct noční košili."

„Ne, nechci." Nadzvedla se a zkoumavě se mu zahleděla do tváře. On její pohled neopětoval, jen strnule hleděl na strop. „Graysone, ty jsi mi přece neublížil."

„Ale to víš., že ublížil. Potvrdí ti to plno modřin."

„Já přece nejsem ze skla." V jejím hlase zazněl podrážděný podtón.

„Choval jsem se k tobě jako…" Nedokázal to vyslovit, před ní ne. „Měl jsem být něžnější."

„Ano, tos měl. A já jsem docela ráda, že díky mně, díky něčemu, co jsem udělala, jsi na to zapomněl." Rty se jí zvlnily v úsměvu, když mu odhrnula vlasy z čela. „Ty sis myslel, že jsi mě vyděsil?"

„Já vím, že jsem tě vyděsil.“ Odtáhl se a vstal. „Bylo mi to jedno.“

„Opravdu jsi mě vyděsil.“ Odmlčela se. „Líbilo se mi to. Miluju tě.“

Trhl sebou a stiskl jí ruku, kterou položila na jeho. „Brianno,“ spustil, ale neměl ponětí, jak dál.

„Netrap se. Nepotřebuju, abys mi ta slova oplatil.“

„Poslyš, lidi si často pletou sex s láskou.“

„Asi máš pravdu. Graysone, ale copak si myslíš, že bych tady s tebou byla, že bych s tebou tohle dělala, kdybych tě nemilovala?“

Se slovy uměl zacházet mistrně. Hlavou mu bleskly desítky rozumných výmluv a úhybných manévrů. „Ne,“ řekl nakonec po pravdě. „To si opravdu nemyslím. Což ovšem celou věc jen zhoršuje,“ zamumlal a začal se soukat do kalhot. „Neměl jsem dovolit, aby to zašlo tak daleko. Měl jsem mít rozum. Je to moje vina.“

„Není to ničí vina.“ Vzala ho za ruku, aby přestal rázovat po ložnici a sedl si vedle ní. „Nemělo by tě rozesmutňovat, že tě někdo miluje, Graysone.“

Jenže jeho to rozesmutňovalo, mátlo a na okamžik i dojímalo. „Brie, já ti neumím vrátit to, po čem toužíš, co by sis zasloužila. Nespojuj se mnou svou budoucnost, nepočítej s domkem na venkově a dvorem plným dětí. Není mi to souzeno.“

„Je mi líto, jestli si to myslíš. Ale já to od tebe nežádám.“

„Ale chceš to.“

„Chci, ale neočekávám to.“ Vrhla na něj překvapivě rozvážný úsměv. „Už jednou jsem byla odmítnuta. A vím moc dobře, jaké to je, milovat a vědět, že dotyčný tvou lásku neopětuje – alespoň ne tak, jak by si člověk přál nebo potřeboval.“ Potřásla hlavou, než stihl promluvit. „I když si vroucně přeju, aby to mezi námi pokračovalo, Graysone, přežiju i bez tebe.“

„Nechci ti ublížit, Brianno. Záleží mi na tobě. Nejsi mi lhostejná.“

Povytáhla obočí. „Já vím. A vím, že tě to trápí, protože ti na mně záleží víc než na komkoli přede mnou.“

Otevřel ústa, zavřel je a potřásl hlavou. „Ano, to je pravda. Je to pro mě zcela nová situace. Pro nás oba.“ Vzal ji za ruku a políbil ji, dosud nejistý vlastními pohyby. „Dal bych ti víc, kdybych mohl. A mrzí mě, že jsem tě na dnešní večer trochu líp nepřipravil. Jsi první… nezkušená žena, s níž jsem se miloval, tak jsem se snažil nejít na to zhurta.“

To ji zaujalo; naklonila hlavu na stranu. „Poprvé jsi musel být stejně nervózní jako já.“

„Ještě nervóznější.“ Opět jí políbil ruku. „Mnohem nervóznější, věř mi. Jsem zvyklý na ženy, které se vyznají, které znají pravidla. Zkušené nebo profesionálky, a ty…“

„Profesionálky?“ Vytřeštila na něho oči. „Ty jsi ženám platil, aby ses s nimi mohl vyspat?“

Zíral na ni, neschopen slova. Patrně byl ještě zmatenější, než si uvědomoval, když vypustil z úst taková slova. „To už je dávno. Každopádně…“

„Proč bys to musel dělat? Mužský s tvým zevnějškem, s tvou citlivostí!“

„Podívej, to už je dávno. Jiný život. Nekoukej tak na mě,“ vyštěkl. „Když je člověku šestnáct a je sám a na ulici, nic není zadarmo. Ani sex.“

„Proč jsi byl v šestnácti sám a na ulici?“

Cítila, jak se Gray uzavírá do neprodyšné ulity. V jeho očích plál stud i hněv.

„To nehodlám rozebírat.“

„Proč?“

„Kristepane.“ Prohrábl si oběma rukama vlasy; byl rozrušený na nejvyšší míru. „Je pozdě. Měli bychom jít spát.“

„Graysone, cožpak je tak těžké svěřit se mi? Ty o mně víš prakticky vše – dobré i špatné. Myslíš si snad, že bych tebou pohrdala, kdybych se o tobě dozvěděla všechno?“

Nebyl si jist, a namlouval si, že mu to je jedno. „Není to důležité, Brianno. Dnes to nemá nic společného se mnou, ani s námi tady.“

Její pohled ochladí; vstala a došla si pro košili, kterou ještě před chvílí nechtěla. „Je to přirozeně tvoje věc, jestli mě z toho chceš vyloučit.“

„To přece nedělám.“

Přetáhla si košili přes hlavu a narovnala rukávy. „Jak myslíš.“

„Krucinál, ty se ale vyznáš, co?“ Navztekaně si vrazil ruce do kapes.

„Nevím, co tím chceš říct.“

„Ty víš moc dobře, co tím chci říct!“ obořil se na ni. „Trochu řečí o vině, přidej kapku mrazivého chování, a hned je po tvém!“

„Pokud vím, shodli jsme se na tom, že mi do toho nic není.“ Přistoupila k posteli a začala zastrkávat zmuchlaná prostěradla pod matrace. „Jesli máš pocit viny, já za to nemůžu.“

„Ty víš, jak na mě,“ zamumlal. „Přesně víš, jak na mě.“ Vydechl skrz zaťaté zuby; byl poražen. „Chceš to, tak fajn. Posaď se, a já ti budu vyprávět jeden příběh.“

Otočil se k ní zády a ze zásuvky ve stolku vytáhl balíček cigaret, které pořád nosil s sebou a kouřil, jen když pracoval.

„První, na co si vzpomínám, je ten smrad. Odpadky, které začínají hnít, plíseň, zatuchlý dým z cigaret,“ dodal a zahořkle sledoval kouř vinoucí se ke stropu. „Tráva. Ne ta, co kosíš, nýbrž ta, kterou vdechuješ. Asi ještě nikdy jsi nekouřila marjánku, viď?“

„Ne, nikdy.“ Měla ruce složené v klíně a nespouštěla z něho oči.

„No, to je moje první skutečná vzpomínka. Čichové vjemy jsou nejsilnější a člověk si je nejdéle pamatuje – ty hezké i ty ošklivé. Pamatuju sj i zvuky. Zvýšené hlasy, někde vyřvává hudba, někdo se miluje ve vedlejším pokoji. Vzpomínám si na hlad, a jak jsem se nemohl dostat z pokoje, protože mě v něm zase zavřela. Byla vlastně pořád zfetovaná, a ne vždycky si vzpomněla na to, že má dítě, které by mělo dostat najíst.“

Bezděčně se rozhlédl po popelníku, pak se opřel o toaletní stolek. Zjistil, že nakonec není tak těžké rozpovídat se. Bylo to téměř jako vymýšlet si výjev, dějovou zápletku. Téměř.

„Jednou mi vykládala, že odešla z domu, když jí bylo šestnáct. Chtěla utéct před rodiči, před všemi těmi pravidly. Byli prý předpotopní, jak se vyjádřila. Mohli se zbláznit, když zjistili, že kouří trávu a zve si do pokoje kluky. Ale ona jen žila po svém, dělala, co uznala za vhodné. A tak jednoho krásného dne odešla; chvíli jezdila stopem, skončila v San Francisku. Mohla si tam hrát na hippíka, ale

nakonec se ocitla mezi narkomany, závislá na tvrdých drogách. Experimentovala se spoustou svinstev; peníze si sháněla tak, že žebrala nebo se prodávala.“

Právě se jí svěřil, že jeho matka byla prostitutka a narkomanka, a očekával nějakou pohoršenou reakci. Když ho však jen dále pozorovala těma svýma chladnýma, obezřetnýma očima, pokrčil rameny a pokračoval.

„Bylo jí asi osmnáct, když otěhotněla. Tvrdila, že tehdy už měla za sebou dva potraty a bála se dalšího. Nevěděla s jistotou, kdo*je otcem, věděla jen, že v úvahu přicházejí tři muži. K jednomu se nastěhovala a rozhodla se, že si mě nechá. Když mi byl asi rok, omrzel se jí, a nastěhovala se k jinému. Dělal jí pasáka, zásoboval ji drogami, ale mlátil ji víc, než bylo zdrávo, a tak ho pustila k vodě.“

Gray uhasil cigaretu a odmlčel se, aby dal Brianně prostor k vyjádření. Ale ona neřekla ani slovo, jen seděla na posteli s rukama v klíně.

„Každopádně můžeme dalších pár let přeskočit. Pokud si vzpomínám, vše zůstávalo při starém. Matka se stěhovala od jednoho chlapa ke druhému a byla čím dál závislejší na tvrdých drogách. A taky měla všechny příznaky závislosti. Trochu mě otloukala, ale nikdy mě pořádně nezmlátila – to by vyžadovalo příliš mnoho námahy a zájmu. Zamykala mě doma, abych se netoulal, když šlapala chodník nebo měla schůzku s překupníkem. Žili jsme ve špíně, a taky si vzpomínám na tu zimu. V San Francisku je v zimě pořádná kosa. Právě tak začal ten požár. Někdo v budově převrhl přenosný ohřívač. Bylo mi pět, byl jsem doma sám a zamčený.“

„Ach můj Bože, Graysone.“ Přikryla si dlaní ústa. „Ach Bože.“

„Probudil jsem se, když jsem se dusil,“ řekl týmž monotónním, nepřítomným hlasem. „Pokoj byl plný kouře, já slyšel sirény, někdo křičel. To já křičel a tloukl jsem na dveře. Nemohl jsem dýchat a měl jsem hrozný strach. Vzpomínám, jak jsem si lehl na podlahu a brečel jsem. Pak vyrazil dveře nějaký požárník, který mě zvedl ze země. Jak mě vynesl ven, na to si už nevzpomínám. Ani na ten požár už se nepamatuju, jen na ten kouř ve svém pokoji. Probral jsem se v nemocnici, byla tam nějaká sociální pracovnice. Hezké mladé stvoření s modrými kukadly a něžnýma rukama. A taky nějaký

policajt. Byl jsem z něj nervózní, protože mě učili, abych nedůvěřoval nikomu v uniformě. Ptali se mě, jestli vím, kde je moje matka. Nevěděl jsem to. Když jsem se zotavil natolik, abych mohl opustit nemocniční lůžko, ujaly se mě státní organizace. Strčili mě do sirotčince, a pořád hledali mámu. Nenašli ji. Už jsem ji od té doby nespatřil."

„Nikdy si pro tebe nepřišla."

„Ne, nepřišla. Ale to nebylo tak zlé. V dětském domově bylo čisto, dostávali jsme pravidelně najíst. Největší potíž mi dělalo to, že v něm platil přísný řád a přísná hierarchie, a já na to nebyl zvyklý. Existovala také možnost pěstounské péče, ale já se vždycky postaral o to, aby to nevyšlo. Nechtěl jsem být ničí nevlastní dítě, ať už to byli hodní nebo špatní lidé. A někteří z nich byli opravdu hodní. Jenže já byl dítko svéhlavé a vzpurné, a v rebelantství jsem si přímo liboval. Vířit vodu a dělat potíže člověku zaručovalo totožnost, a tak jsem vířil vodu a dělal potíže. Byl ze mě opravdický ostrý hoch s prořízlou pusou a špatnými manýrami. Rád jsem se pral, protože jsem byl silný a hbitý, a obvykle jsem vyhrával.

Bylo snadné mě prokouknout," řekl se smutným úsměvem. „To bylo na tom nejhorší. Byl jsem výplodem výchovy a prostředí z raného dětství, a byl jsem na to zatraceně pyšný. Žádný poradce, cvokař ani sociální pracovník se mi nedostali na kobylku. Byl jsem odmala veden k tomu, abych nenáviděl vrchnost, a to bylo jediné, co mě matka naučila dobře."

„Ale co škola, dětský domov… byli tam na tebe hodní?"

V jeho očích vzplálo výsměšné světlo. „To jo, fakt senzační! Tři metry čtvereční a postel." Netrpělivě vydechl, když zahlédl její ustaraný výraz. „Člověk tam je pouhou statistikou, Brianno, číslem. Problémem. A bylo zapotřebí přetřást spoustu dalších statistik a čísel a problémů. Jistěže, když se dnes ohlížím zpátky, vím, že některým lidem tam na nás fakt záleželo a skutečně se snažili nám pomoct. Ale byli to moji nepřátelé – se všemi těmi otázkami a testy, pravidly a trestnými body. A tak jsem následoval matčin zářný příklad a v šestnácti jsem utekl. Žil jsem na ulici a řídil se vlastním rozumem. Nikdy jsem se nedotkl drog, nikdy jsem se neprodával, ale jinak jsem dělal leccos a všechno možné."

Odsunul se od stolku a začal přecházet po pokoji. „Kradl jsem, podváděl, vymýšlel nejrůznější švindly. A jednoho dne jsem prozřel: kluk, kterého jsem chtěl natáhnout, se to domákl a zmlátil mě jako žito. Když jsem se probral v aleji s pusou zalitou krví a s několika zlomenými žebry, svitlo mi, že bych si možná měl najít lepší způsob obživy. Vydal jsem se do New Yorku. Na Páté Avenue jsem prodal spoustu hodinek," řekl s náznakem úsměvu. „Vyhrál jsem nějaké peníze v kartách, a začal jsem psát. V domově jsem dostal docela ucházející vzdělání. A psaní mě bavilo, i když jsem si to v šestnácti nemohl připustit, když jsem byl takový drsný hajzlík. Ale v osmnácti, v New Yorku, mi to už nepřipadalo tak špatné. Špatné ovšem bylo, že jsem byl úplně stejný jako matka, a to mi náhle připadalo přímo hrozné. Rozhodl jsem se tedy, že budu někdo jiný.

„Změnil jsem si jméno. Změnil jsem sebe sama. Našel jsem si poctivou práci, uklízel jsem nádobí v jedné putyce v Greenwich Village. Slupoval jsem ze sebe toho hajzlíka vrstvu po vrstvě, dokud se ze mě nestal Grayson Thane. A neohlížel jsem se zpět, protože to nemá cenu."

„Protože tě to bolí," pronesla Brianna tiše. „A rozčiluje."

„Možná. Ale zejména proto, že to nemá nic společného s tím, kdo jsem dnes."

Chtěla mu říct, že to naopak úzce souvisí s tím, kdo je a kam až to dotáhl. Místo toho však vstala a přistoupila k němu. „Miluju toho, kým jsi dnes." Zabolela ji představa, že se Gray odtahuje od toho, co mu chce dát. „Proč tě to tak zneklidňuje? Copak ti vadí, že je mi líto toho dítěte i toho mladého muže, a že obdivuju, co se z nich stalo?"

„Brianno, na minulosti nezáleží. Mně ne," dodal důrazně. „U tebe je to jiné. Tvoje kořeny sahají několik století do minulosti. Jsi jí prodchnutá skrz naskrz, jejími dějinami, tradicí. Utvářela tě, a proto je pro tebe stejně důležitá i budoucnost. Plánuješ na dlouho dopředu. Já ne. Nemůžu.

Krucinál, ani nechci! Pro mě existuje jen přítomnost, stávající okamžik."

Cožpak si myslí, že to nemůžu pochopit? Po tom všem, co mi řekl? přemítala trpce. Viděla ho před sebou – otloukaného klučinu,

vyděšeného hroznou minulostí i bezvýchodnou budoucností, který se křečovitě upíná ke všemu, co si dokáže utrhnout v přítomnosti.

„Inu, právě teď jsme spolu, ne?“ Něžně vzala jeho obličej do dlaní. „Graysone, nemůžu tě přestat milovat jen proto, aby ses cítil uvolněněji, nebo aby se mi ulevilo. To nejde. Moje srdce patří tobě, a já si ho nemůžu vzít zpět. A i kdybych mohla, pochybuju, že bych to udělala. Neznamená to, že si ho musíš vzít, ale byl bys blázen, kdybys to neudělal. Nic tě to přece nestojí.“

„Nechci ti ublížit, Brianno.“ Objal jí prsty zápěstí. „Nechci ti ublížit.“

„Já vím.“ Ovšem že jí ublíží. Divila se, že mu ještě nedošlo, že ublíží i sám sobě. „Žijme tedy přítomností a buďme za ni vděční. Ale řekni mi jedno,“ dodala a lehce ho políbila. „Jak ses jmenoval?“

„Kristepane, ty toho nenecháš!“

„Ne.“ Na její tváři hrál lehký, překvapivě sebejistý úsměv. „Já to nepokládám za nedostatek.“

„Logan,“ zamumlal. „Michael Logan.“

Vyprskla smíchy, a on si v tu chvíli připadal jako idiot. „Ir! To jsem si mohla myslet. Vypravěčské nadání a všechen šarm světa!“

„Michael Logan,“ zvolal pobouřeně, „byl přízemní, prolhaný zlodějíček, který nestál ani za zlámanou grešli!“

Vzdychla. „Michael Logan byl zanedbaný, utrápený klučina, který potřeboval lásku a péči. Nemáš proč ho nenávidět. Ale dáme mu pokoj.“

Pak ho odzbrojila tím, že se k němu přitiskla a položila mu hlavu na rameno. Rukama mu konejšivě přejížděla po zádech. Měla být znechucena jeho vyprávěním. Měla být zděšená tím, jak s ní zacházel v posteli. Přesto byla zde, držela ho v náručí a nabízela mu děsivě hlubokou lásku.

„Nevím, co s tebou mám dělat.“

„Nemusíš dělat vůbec nic.“ Dotkla se rty jeho ramene. „Daroval jsi mi nejkrásnější měsíce života. A budeš na mě vzpomínat, Graysone, dokud budeš živ.“

Dlouze si vzdychl. To popřít nemohl. Až od ní odejde, poprvé v životě u ní nechá kus sebe sama.

V v v v

Příštího rána byl v rozpacích on, a ne Brianna. Snídali v přijímacím salonu svého přepychového apartmá, s výhledem na park. Čekal, že mu vmete do tváře něco z toho, co jí vyprávěl. Porušoval přece zákony, spal s prostitutkami, válel se ve stokách po ulicích.

Přesto seděla proti němu, svěží jako ráno v Claře, a vesele žvatlala o tom, jak se těší do Světové galerie; poté měli jet rovnou na letiště.

„Ale ty nic nejíš, Graysone. Není ti dobře?“

„Nic mi není.“ Zabořil nůž do palačinek, na které měl před chvilkou takovou chuť. „Asi mi chybí tvoje strava.“

Trefil hřebík na hlavičku. Její ustaraný výraz se okamžitě rozplynul v nadšeném úsměvu. „Však už zítra se dočkáš. Uvařím ti něco speciálního.“

Místo odpovědi jen něco zabručel. Pořád odkládal chvíli, kdy jí poví o cestě do Walesu. Nechtěl jí kazit radost v New Yorku. Hloubal nad tím, jak se v ní zmýlil. Vždyť ani slůvko z toho, s čím se jí svěřil předešlou noc, neotřáslo jejím neochvějným klidem.

„Ach, Brie, vlastně to do Irska vezmeme takovou menší oklikou.“

„Ale!“ Zamračila se a postavila šálek s čajem na stůl. „Musíš někam služebně?“

„Ani ne. Jen se zastavíme ve Walesu.“

„Ve Walesu?“

„Jde o ty tvoje cenné papíry Vzpomínáš, jak jsem ti říkal, že pověřím svého makléře, aby celou věc prověřil?“

„Ano. Zjistil něco mimořádného?“

„Brie, žádná důlní společnost Triquarter neexistuje.“

„Ale ovšem že existuje. Mám přece ten certifikát. Mám od nich i dopis.“

„Na žádné akciové burze důlní společnost Triquarter nefiguruje. Žádná firma toho jména není nikde zaregistrována. To telefonní číslo v záhlaví dopisuje vymyšlené.“

„Jak je to možné? Přece mi nabídli tisíc liber!“

„Právě proto jedeme do Walesu. Myslím, že bude stát za to, omrknout to tam osobně.“

Brianna potřásla hlavou. „Tvůj makléř je nepochybně schopný člověk, Grayi, ale určitě něco přehlédl. Jestliže nějaká firma neexistuje, tak přece nevydává potvrzení o svých akciích a nenabízí, že je odkoupí zpátky.“

„Mohou klidně vydat akcie, pokud jim jde o zástěrku.“ Nimral se v jídle a Brianna ho upřeně pozorovala. „O podvod, Brie. Mám své zkušenosti s podfuky s cennými papíry. To si člověk opatří poštovní schránku, telefonní číslo a začne shánět vhodné oběti. Tedy lidi ochotné investovat. Lidi, kteří chtějí rychle a snadno přijít k penězům. Dotyčný vykuk si sežene oblek, naučí se omílat jednu a tutéž agitační písničku, sežene si papíry s hlavičkou, nechá vytisknout prospekty a falešné akcie. Pak shrábne peníze a vypaří se.“

Byla na okamžik zticha a srovnávala si v hlavě, co právě slyšela. Uměla si živě představit, že táta naletí právě na takový trik. Vždycky se bezhlavě vrhal do dalších a dalších obchodů. Vždyť vlastně nic jiného nečekala, když napsala onen první dopis.

„Potud mi je vše jasné. Přesně to odpovídá tomu, jaké štěstí měl táta v podnikání. Ale jak mi vysvětlíš, že mi odpověděli, a dokonce i nabídli peníze?“

„To ti vysvětlit neumím.“ Ve skutečnosti však jistou představu měl. „Právě proto jedeme do Walesu. Rogan zařídil, že na nás v Londýně bude čekat jeho letadlo. Až ve Walesu všechno vyšetříme, dopraví nás na letiště v Shannonu.“

„Aha.“ Opatrně odložila příbor. „Takže jsi to všechno probral s Roganem, protože je to mužský, a hezky jste to všechno spolu naplánovali.“

Gray si rozpačitě odkašlal. „Nechtěl jsem, aby ti to kazilo radost z New Yorku.“ Když ho probodla těma svýma klidnýma zelenýma očima, pokrčil rameny. „Čekáš patrně, že se ti omluvím, ale toho se nedočkáš.“ Zkřížila ruce, opřela si je o hranu stolu a neřekla ani slovo. „Zpražit někoho pohledem ti jde náramně,“ poznamenal, „ale v tomhle případě ti to moc nepomůže. Podvodům nerozumíš. Byl bych tam zajel sám, ale je dost pravděpodobné, že tě budu potřebovat, jelikož jsou ty listiny vystavené na jméno tvého otce.“

„A jelikož jsou na tátovo jméno, tak je to taky moje záležitost. Je od tebe hezké, že nám chceš pomoct.“

„Do hajzlu s tím!“

Trhla sebou a cítila, jak se jí svírá žaludek; schylovalo se k hádce. „Nemluv se mnou takovým tónem, Graysone.“

„A ty se mnou nemluv tónem podrážděné kantorky!“ Když vstala, v očích se mu blýsklo a přimhouřil je. „Nikam nechoď, krucinál!“

„Nestrpím, abys mi nadával, křičel na mě a dělal ze mě neschopnou husu jen proto, že jsem dcera sedláka ze zapadákova!“

„Co to s tím má společného, sakra?“ Když kráčela dál směrem k ložnici, vyskočil, popadl ji za paži a prudce ji k sobě přitáhl. V jejích očích se mihl záblesk paniky, pak se ovládla.

„Nikam nechoď, povídám!“

„Přijdu a odejdu, jak se mi zachce, stejně jako ty. Jdu se obléknout a sbalit na cestu, kterou jsi tak důkladně promyslel.“

„Chceš si na mně vylít zlost? Jen si poslož. Ale musíme to domluvit.“

„Já měla dojem, že už jsi všechno domluvil. Mačkáš mi ruku, Graysone.“

„Promiň.“ Pustil ji a vrazil si ruce do kapes. „Podívej, napadlo mě, že budeš trošku naštvaná, ale nečekal jsem, že taková rozumná ženská jako ty to tak nafoukne a udělá z toho takovou aféru!“

„Tak ty všechno zařídíš za mými zády, rozhoduješ za mě, usoudíš, že to nezvládnu sama, a já všechno neúměrně nafukuju a dělám z toho aféru? Tak dobrá. Měla bych se rozhodně stydět.“

„Jen se ti snažím pomoct!“ Slyšel se, jak opět zvyšuje hlas, a s vypětím vůle se ovládl. „Tady přece nejde o to, jestli jsi schopná nebo ne, jde o to, že s něčím takovým nemáš zkušenosti! Někdo se ti vloupal do domu. Neumíš si spočítat dvě a dvě?“

Zbledla a nevěřícně na něj zírala. „Ne. Nechceš to spočítat za mě?“

„Napsala jsi někomu o cenných papírech, načež ti někdo prohledá dům. Ukvapeně, amatérsky. Možná ze zoufalství. Krátce nato někdo stojí pod tvým oknem. Jak dlouho v tom domě bydlíš, Brianno?“

„Celý život.“

„Stalo se už někdy něco takového?“

„Ne, ale… Ne.“

„Takže možná stojí za úvahu dát si to všechno dohromady, složit ty útržky do jedné mozaiky.“

„Měl jsi mi tohle všechno říct hned.“ Roztřeseně se opřela o židli. „Neměl jsi mi to tajit.“

„Je to jen teorie. Kristepane, Brie, měla jsi svých starostí dost. Matku, Maggii, miminko, mě. Chěla jsi najít ženu, se kterou se zapletl tvůj otec. Nechtěl jsem k tomu přidávat další břemeno.“

„Snažil ses mě chránit. Pokouším se to pochopit.“

„Jistě že jsem se snažil chránit tě. Nechci, aby ses trápila. Já tě…“ Zaraženě zmlkl. Co to proboha málem řekl? Udělal dlouhý krok zpět – od ní, od těch ošidných tří slůvek, z nichž chybělo už jen jediné. „Záleží mi na tobě,“ řekl místo toho opatrně.

„Dobrá.“ Náhle na ni padla únava. „Omlouvám se, že jsem udělala takovou scénu. Ale už přede mnou nesmíš nikdy nic tajit, Graysone.“

„Slibuju.“ Dotkl se její tváře a zachvěl se mu žaludek. „Brianno.“

„Ano?“

„Nic,“ řekl rychle a svěsil ruku. „Nic. Měli bychom začít balit, jestli chceme stihnout tu Světovou galerii.“

V v v v

Ve Walesu pršelo a bylo už pozdě; stihli se jen ubytovat v ošuntělém hotýlku, kde Gray rezervoval pokoj. Brianna měla jen mlhavý dojem z městečka Rhondda, z ponurých řadových domků natěsnaných vedle sebe, ze smutné oblohy, která zalévala silnici přívaly deště. Povečeřeli něco, co jim nechutnalo, pak vyčerpaní ulehli ke spánku.

Čekal, že si Brianna bude stěžovat. Ubytování nebylo nejlepší a únava po cestě byla krutá, dokonce i u něho. Ale ona příští ráno neřekla ani slovo, jen se oblékla a zeptala se ho, co budou podnikat.

„Říkal jsem si, že se přeptáme na poště, uvidíme, co nám řeknou tam.“ Sledoval, jak si vyčesává vlasy nahoru přesnými, úhlednými pohyby. Pod očima měla tmavé kruhy. „Jsi unavená.“

„Trochu. Asi to bude tím časovým posunem.“ Vyhlédla z okna; sklem se dovnitř prodíraly vodnaté sluneční paprsky. „Vždycky jsem si Wales představovala jako divokou, krásnou krajinu.“

„Je tady hodně takových koutů. Hory jsou nádherné, taky pobřeží. Vskutku úchvatný je Lleynský polostrov, i když se tam hemží plno turistů, hlavně Britů na dovolené. Nebo vrchovina- malebná a tradičně velšská. Kdybys viděla slatiny při západu slunce, to bys teprve poznala, jak je takhle krajina divoká a krásná.“

„Projezdil jsi tolik zemí! Překvapuje mě, jak si pamatuješ každý kout!“

„Všude je něco, co člověku uvízne v paměti.“ Rozhlédl se po pošmourném hotelovém pokoji. „Za tohle se omlouvám, Brie. Vybral jsem ho, protože je na nejvhodnějším místě. Jestli si chceš dopřát ještě pár dní, ukážu ti přírodní krásy.“

Usmála se; pobavila ji představa, že by zahodila všechny povinnosti a jezdila s Grayem po neznámých horách a pustém pobřeží. „Musím se vrátit domů, jakmile dokončíme, kvůli čemu jsme sem přijeli. Nemůžu tak dlouho zneužívat paní **0**’Malleyovou.“ Odvrátila se od zrcadla. „A ty se chceš vrátit ke své práci. Je to znát.“

„Dostala jsi mě.“ Vzal ji za ruce. „Až to dopíšu, budu mít pár dní volno, než pojedu na propagační turné knížky, která právě vychází. Mohli bychom si spolu někam vyrazit. Kam jen budeš chtít. Řecko, jižní Pacifik, karibské ostrovy… Chtěla bys? Někam, kde jsou palmy a pláže a modrá voda a slunce.“

„To zní náramně.“ On, který nikdy nic neplánoval, najednou spřádá plány, blesklo jí hlavou. Usoudila, že bude moudřejší nepoukazovat na to. „Ale bude asi těžké tak brzo znovu vypadnout.“ Stiskla mu ruce, pak je pustila a sáhla po kabelce. „Můžeme vyrazit.“

V v v v

Poštovní úřad našli snadno, ale žena za přepážkou byla vůči Grayově šarmu zcela imunní. Rázně jim oznámila, že není v její. kompetenci prozrazovat jména lidí, kteří si pronajímají poštovní schránky. Jestli chtějí, mohou si ji také pronajmout, a ona o tom taky nebude debatovat s cizími lidmi.

Když se Gray zeptal na Triquarter, jen pokrčila rameny a zakabonila se na něj. To jméno jí prý nic neříká.

Graye napadl úplatek, ale stačil jediný pohled na přísně sevřené rty paní za přepážkou, a okamžitě to zavrhl.

„První bod můžeme škrtnout," poznamenal, když vyšli ven.

„Ty jsi snad čekal, že to půjde tak snadno? To se mi nechce věřit!"

„Ne, ale někdy se člověk trefí do černého, když to nejmíň čeká. Zkusíme oťukat pár důlních společností."

„Neměli bychom místním úřadům jednoduše nahlásit, co víme?"

„K tomu se ještě dostaneme."

Neúnavně chodili od jedné firmy ke druhé, Gray všude kladl stejné otázky a dostával stejné odpovědi. Nikdo v Rhonddě v životě neslyšel o důlní společnosti Triquarter. Brianna mu dovolila převzít iniciativu a pobaveně sledovala, jak pracuje. Zdálo se jí, že Gray se umí jako chameleón proměnit v takovou osobnost, v jakou si zrovna umane.

Dokázal být okouzlující, příkrý i věcný. Patrně takhle získával poznatky o tématu, o němž chtěl psát, usoudila. Kladl nekonečné otázky a střídavě lidem lichotil a vyhrožoval, aby z nich vymámil, co chtěl slyšet.

Po čtyřech hodinách věděla o těžbě uhlí a velšském hospodářství víc, než co se dozvěděla za celý život. Zato nic o firmě Triquarter.

„Určitě máš hlad," rozhodl nakonec Gray.

„No, něco malého bych zakousla."

„Dobrá, tak doplníme palivo a všechno důkladně zvážíme."

„Doufám, že nejsi zklamaný, že jsme se nic nedozvěděli."

„Ale dozvěděli! Nade vši pochybnost víme, že důlní společnost Triquarter neexistuje a nikdy neexistovala. Ta poštovní schránka je prostě podfuk a nejspíš ji dodnes pronajímá ten, kdo celý ten švindl řídí."

„Podle čeho tak usuzuješ?"

„Potřebují ji, dokud se nevyrovnají s tebou a dalšími případnými investory. Odhaduji, že s většinou se už dávno vyrovnali. Zkusíme to tady." Vešel s ní do malé hospůdky.

Ovanuly ji důvěrně známé vůně, a jí se zastesklo po domově; hlasy však zněly cize a exoticky. Posadili se ke stolu a Gray okamžitě popadl tenký jídelníček z umělé hmoty. „Mmm. Sekaná s cibulkou zapečená s brambory. Nebude to tak dobré jako u tebe, ale dám si to. Chceš to taky zkusit?“

„Jistě. A čaj.“

Gray objednal a pak se k ní předklonil. „Myslím, že v celé věci sehrálo významnou roli to, že tvůj otec zemřel tak záhy po koupi těch cenných papírů. Říkala jsi, žes je našla v podkroví?“

„Ano. Když zemřel, neprohlédly jsme důkladně všechny krabice. Máma… no, Maggie neměla to srdce, a já jsem to nechala být, protože…“

„Protože Maggie se trápila a vaše matka by tě byla pronásledovala.“

„Nemám ráda scény.“ Stiskla rty a zírala na ubrus. „Je snazší před nimi ustoupit, odejít od nich.“ Zvedla hlavu, pak opět uhnula pohledem. „Maggie byla světlem tátova života. Mě měl taky moc rád, to vím, ale jejich vztah byl něco mimořádného. Bylo to jen mezi nimi. Maggie po něm hrozně truchlila, a navíc panovalo velké pozdvižení, protože táta odkázal dům mně, a ne matce. Matka byla zatrpklá a uražená, a já nechala všechno plavat. Chtěla jsem si otevřít penzion: A tak bylo snadné vyhýbat se těm krabicím, občas na nich utřít prach a namlouvat si, že se k nim jednoho dne dostanu.“

„A jednoho dne jsi je skutečně otevřela.‘

„Nevím, proč jsem si vybrala zrovna ten den. Asi proto, že jsme se všichni nějak usadili, máma ve svém domě, Maggie s Roganem. A já…“

„Už ses kvůli němu tolik nermoutila. Uplynulo dost času, abys přistoupila k praktickým věcem.“

„To je pravda. Říkala jsem si, že se v těch věcech budu moct probírat, aniž by se mi po něm tolik stýskalo, aniž bych si přála, aby bylo všechno jinak. Zčásti to byla moje osobní ctižádost.“ Vzdychla si. „Myslela jsem, že tu podkrovní místnost přestavím na pokoj pro hosty.“

„Typická Brie.“ Vzal ji za ruku. „A tak tvůj otec schoval ty cenné papíry do krabice v podkroví, a léta je nikdo nenašel, tudíž ani nic

nepodnikal. Předpokládám, že ti podfukáři je odepsali. Proč by měli riskovat navazování kontaktu? Jestli za tím vůbec šli, tak zjistili, že Tom Concannon zemřel a jeho dědicové se o svůj podíl nepřihlásili. Možná se akcie ztratily nebo roztrhaly, nebo omylem vyhodily. A pak od tebe dostali dopis.“

„A jsme u toho. To pořád ještě nevysvětluje, proč mi nabídli peníze.“

„Dobrá, budeme tedy předpokládat. To mi jde náramně. Předpokládejme, že v době, kdy byl ten obchod uzavřen, šlo o docela přímočarý podvod, jak jsem ti ho popsal v New Yorku. Předpokládejme dále, že někdo později dostal chuť na větší sousto, anebo měl kliku a zbohatl na tom. Triquarter byl hozen přes palubu, ale pořád zde byly ty zdroje, ten zisk i organizace na papíře. Možná se dotyčný pustil do dalšího podvodu, možná se dokonce začal živit poctivě. Možná taky začal podnikat na té správně straně zákona, a využíval toho jako krycí činnosti. Co kdyby mu to poctivé podnikání začalo vynášet? Nebo bylo dokonce výnosnější než všechny podvody dohromady? V tom případě bude koukat zbavit se všech nepoctivostí, anebo je alespoň zakamuflovat.“

Přinesli jim jídlo; Brianna si zamyšleně třela spánky. „Je to na mě moc velký propletenec.“

„Něco na těch cenných papírech… Těžko říct co.“ Gray si dal do úst pořádné sousto. „Ne, tvé sekané se to ani zdaleka nevyrovná.“ Polkl. „Ale něco tam musí být, a oni je chtějí zpátky, dokonce jsou ochotni za ně zaplatit. Sice ne moc – právě tolik, aby nevzbudili podezření, ani nepodnítili zájem o další investování. Tak akorát, aby se ti vyplatilo vyzvednout si hotovost.“

„Poslyš, ty se v tom nějak náramně vyznáš!“

„Až moc. Nebýt psaní…“ Odmlčel se, pak pokrčil rameny. Raději nad tím příliš nehloubal. „No, můžeme mluvit o štěstí, že mám v těchto záležitostech jisté zkušenosti. Až se najíme, ještě se stavíme u několika firem, pak to nahlásíme policajtům.“

Ulehčené přikývla; konečně celou tu zapeklitou záležitost předají úřadům. Jídlo jí zvedlo náladu. Zítra ráno už budou doma. U čaje začala snít o zahrádce, o tom, jak se přivítá s Conem a pustí se do práce ve své kuchyni.

„Máš dopito?“

„Hmm?“

Gray se na ni usmál. „Vydala ses někam na výlet?“

„Myslela jsem na domov. Možná, že už rozkvetly růže.“

„Zítra touhle dobou už budeš na své zahrádce,“ slíbil jí. Pak položil na stůl pár bankovek a vstal.

Venku ji objal kolem ramenou. „Nechceš zkusit místní dopravu? Jestli chytneme nějaký autobus, dostaneme se z jednoho konce na druhý mnohem rychleji. Anebo si můžeme půjčit auto, jestli chceš.“

„Nebuď hloupý. Ráda se svezu autobusem.“

„Tak se prostě… moment.“ Otočil ji a dostrkal ji zpět ke vchodu do hospody. „To se podívejme!“ zamumlal a upřeně hleděl někam do ulice. „To je přímo fascinující!“

„Co? Vždyť mě rozmačkáš!“

„Promiň. Chci, aby ses pokud možno nenápadně podívala tamhle, přes ulici.“ V očích se mu rozsvítilo zlomyslné světýlko. „Právě míří na poštu. Ten chlap s černým deštníkem.“

Vystrčila hlavu a pátravě se rozhlédla kolem. „Ano,“ řekla po chvilce. „Jde tam nějaký pán s černým deštníkem.“

„Nepřipadá ti povědomý? Vzpomeň si – před pár měsíci jsi nám servírovala tuším lososa a piškoty s vanilkovým krémem.“

„Nevím, odkud bereš tak výtečnou paměť na jídlo.“ Vyklonila se ještě víc a přimhouřila oči. „A jak to souvisí? Připadá mi docela tuctově. Jako advokát nebo bankéř!“

„Uhodlas. Přesně tak se nám představil. Náš penzionovaný bankéř z Londýna.“

„Pan Smythe-White!“ Náhle si všechno vybavila a vybuchla smíchy. „To je ale náhoda, co? A proč se před ním schováváme?“

„Protože je to až moc velká náhoda, Brie. Je tuze zvláštní, že tvůj host na jednu noc, který si ve chvíli, kdy se ti vloupali do domu, zrovna někde prohlížel pamětihodnosti, si vykračuje po ulici ve Walesu a právě má namířeno na poštu. O co se chceš vsadit, že tam má pronajatou schránku?“

„Ach!“ Ztěžka se opřela o dveře. „Ježkovy oči! Co budeme dělat?“

„Počkáme si. Pak ho budeme sledovat.“

Kapitola osmnáctá

Nemuseli čekat dlouho. Sotva pět minut poté, co pan Smythe-White vešel na poštu, se z ní opět vynořil. Vrhl kradmý pohled doprava a doleva, pak svižně vykročil ulicí a deštník se mu houpal po boku jako kyvadlo.

„Kruci, ona to práskla.“

„Cože?“

„Pojď, honem.“ Gray popadl Briannu za ruku a vyrazil za Smythe-Whitem. „Ta vedoucí pošty nebo čím tam je. Řekla mu, že jsme se na něj vyptávali.“

„Jak to víš?“

„Protože má najednou náramně naspěch.“ Gray se vrhl do rušného provozu na silnici, zaklel a prokličkoval s Briannou mezi nákladním autem a sedanem. Oba řidiči na ně na oplátku zuřivě zatroubili; Brianně tlouklo srdce až někde v hrdle. Pan Smythe-White, který byl již ve střehu, se ohlédl, a jakmile je spatřil, dal se na úprk.

„Zůstaň tady,“ nařídil jí Gray.

„Ani náhodou.“ Vystartovala za Grayem, a díky dlouhým nohám se za ním držela v těsném závěsu. Jejich kořist sice pelášila, kličkovala a lokty si rozrážela cestu mezi chodci, ale stěží mohla být rovnocenným soupeřem dvou mladších, zdravých pronásledovatelů, kteří mu byli v patách.

Pan Smythe-White, jako by dospěl k témuž závěru, zůstal stát před drogerií a lapal po dechu. Vytáhl sněhobílý kapesník, utřel si čelo, pak se otočil a vytřeštil oči za lesklými skly brýlí.

„No ne! Slečna Concannonová, panThane, to je ale nečekané překvapení!“ Měl tolik filipa, aby se na ně příjemně usmíval, zatímco si tiskl ruku k pádícímu srdci. „Svět je opravdu malý! Jste ve Walesu na dovolené?“

„Asi na takové jako vy, pane,“ vyštěkl Gray. „Musíme si spolu promluvit, čistě obchodně. Chcete tady, anebo půjdeme na nejbližší policejní stanici?“

Smythe-White zamrkal jako ztělesnění nevinnosti. Pak se uchýlil k osvědčenému gestu – sundal si brýle a začal si je čistit. „Obchodně? Bohužel vám asi nerozumím. Snad nejde znovu o ten politováníhodný incident ve vašem penzionu, slečno Concannonová? Jak už jsem řekl, nepřišel jsem o nic a na nic si nestěžuji.“

„Není divu, že jste o nic nepřišel, když jste tu paseku natropil vy sám. To jste mi musel vyházet celou skříň?“

„No dovolte!“

„Takže jdeme na policii,“ prohlásil Gray a chytil Smythe-Whitea za paži.

„Nemám bohužel čas tady okounět, i když jsem moc rád, že jsme se takhle čirou náhodou…“ Marně se pokoušel vymanit z Grayova sevření. „Jak jste si jistě všimli, mám naspěch. Schůzka, na kterou jsem dočista zapomněl. Už takhle jsem se hrozně opozdil.“

„Chcete ten certifikát zpátky, nebo ne?“ Gray pobaveně pozoroval, jak se drobný mužík zarazil a horečně přemýšlí. Oči za skly brýlí, jež si pečlivě nasadil, se vychytrale zaleskly.

„Bohužel vám opravdu nerozumím.“

„Ale rozumíte, až moc dobře. Podvod je podvod v každé zemi a ve všech jazycích. Nejsem si jist, jaký trest se za podvodné obohacování na úkor důvěřivých občanů a za padělání cenných papírů vyměřuje ve Spojeném království, ale tam, odkud pocházím já, se s takovými vykuky věru nemazlí. A vy jste k tomu využil služeb pošty, pane Smythe-Whitei. Gož byla zřejmě chyba. Jakmile na něco dáte razítko a odnesete to na místní poštu, stává se z toho zásilkový podvod. Mnohem ošklivější záležitost.“

Nechal Smythe-Whitea chvilku podusit ve vlastní šťávě, a pak pokračoval: „A pak je zde nápad rozbít hlavní stan ve Walesu a

podvody provádět za Irským mořem. Tím nabývá celý případ mezinárodních rozměrů. Mohl byste vyfasovat slušnou řádku let.“

„Ale, ale, nevidím důvod k vyhrožování.“ Smythe-White se chabě usmál a na jeho čele se objevily krůpěje potu. „Jsme přece rozumní lidé! Navíc jde o maličkost, opravdu o maličkost, kterou můžeme vyřešit snadno a ke spokojenosti všech.“

„Co kdybychom si o tom promluvili?“

„Ach ano, ano, proč ne?“ Okamžitě se rozzářil. „U sklenky něčeho dobrého. Bylo by mi velikou ctí a náramným potěšením, kdybych vás oba mohl pozvat. Hned za rohem je hospoda. Tichá, diskrétní. Co kdybychom si dali pár piveček a hezky v klidu všechno rozebrali?“

„Co říkáš, Brie?“

„Ale já myslím, že bychom měli…“

„Mluvit,“ skočil jí Gray hladce do řeči; jednou rukou pevně držel Smythe-Whitea za paži, druhou vzal Briannu kolem ramen. „Jak dlouho v tom jedete?“ zeptal se potom konverzačním tónem.

„Ach, panečku, už dávno! To jste vy dva ještě ani nebyli na světě. Ale už v tom nejedu, ani v nejmenším. Přede dvěma lety jsme si s mou paní koupili malé starožitnictví v Surrey.“

„Já myslela, že vaše paní zemřela,“ vmísila se do hovoru Brianna, zatímco Smythe-White je vedl do hospody.

„Ach, to ne, kdepak. Iris je živá a těší se skvělému zdraví. Pečuje o krámek, zatímco já se snažím jednou provždy skoncovat s tímhle malým kšeftíkem. Daří se nám docela dobře,“ dodal, když vešli do hospody. „Docela dobře. Kromě toho starožitnictví máme podíl v několika dalších obchodních aktivitách. Všechny zcela legální, ujišťuji vás.“ Jako pravý džentlmen přidržel Brianně židli. „Cestovní kancelář First Flight, možná jste o ní slyšeli.“

Gray ohromeně zvedl obočí. „To je přece jedna z nejrenomovanějších cestovek v Evropě!“

Smythe-White se nadmul pýchou. „Rád si namlouvám, že k tomu přispěly mé manažerské schopnosti. Původně jsme to rozjeli jako tajnou pašovací operaci.“ Omluvně se usmál na Briannu. „Má drahá, doufám, že nejste příliš pohoršena.“

Potřásla hlavou. „V této chvíli už mě může sotva něco pohoršit.“

„Dáme si světlou dvanáctku?“ zeptal se, hraje si na štědrého hostitele. „Připadá mi příhodná.“ Ani nečekal na jejich souhlas a objednal pro celý stůl. „Jak už jsem řekl, trochu jsme pašovali. Především tabák a alkohol. Ale neuměli jsme v tom příliš chodit, navíc se nám zdálo, že cestování přináší větší zisk, a bez rizika. A jak nám s Iris přibývala léta, rozhodli jsme se, že půjdeme do důchodu. V jistém smyslu. Víte, že ta akce s cennými papíry byla jednou z našich posledních? Moje Iris se odjakživa velmi zajímala o starožitnosti, a tak jsme zisky z cenných papírů vložili do vybavení našeho krámku.“Trhl sebou a bázlivě se usmál. „Je patrně dost nevkusné zmiňovat se o tom.“

„Nenechte se tím odradit.“ Gray se pohodlně opřel, zatímco jim přinesli pivo.

„Nuže, představte si naše překvapení, naše ohromení, když jsme obdrželi váš dopis. Tu poštovní schránku mám pořád ještě otevřenou, protože máme obchodní zájmy ve Walesu, ale ta věc s Triquarterem byla již dávno pohřbena. Málem jsme na ni už zapomněli. Musím se s ostychem přiznat, že váš otec, dejž mu pámbu věčné nebe, proklouzl mezerami v našem reorganizačním úsilí. Doufám, že to přijmete tak, jak to myslím, když řeknu, že to byl ohromný, báječný člověk.“

Brianna jen vzdychla. „Děkuji.“

„Musím říct, že když jsme od vás dostali ten dopis, málem jsme s Iris zpanikařili. Kdyby se rozšířily klepy o našem někdejším životě, naše pověst i úspěšné podnikání za poslední léta, to vše by bylo v troskách. Už vůbec nemluvě o…“ Osušil si rty ubrouskem. „O trestněprávních důsledcích.“

„Vždyť jste ten dopis mohli zahodit a nepodnikat vůbec nic,“ namítl Gray.

„To jsme také měli v úmyslu. Na první dopis jsme nereagovali. Ale když slečna Brianna napsala znovu, svitlo nám, že něco podniknout musíme. Ty cenné papíry.“ Byl natolik slušný, že se zarděl. „Je ponižující přiznat to, ale já je podepsal svým právoplatným jménem. Patrně z arogance, navíc jsem ho v té době nepoužíval. Kdyby dnes vyplavalo na povrch a začaly se o ně zajímat úřady, bylo by to nesmírně trapné a kompromitující.“

„Je to tak, jak jsi říkal,“ zamumlala Brianna s pohledem upřeným na Graye. „Je to téměř přesně tak, jak jsi říkal.“

„To víš, vyznám se,“ zamumlal a poplácal ji po ruce. „Takže jste se rozjel do Trnkové chaloupky, abyste si celou situaci ověřil na místě.“

„Přesně tak. Iris nemohla jet se mnou, protože jsme právě čekali mimořádně vzácnou zásilku chippendaleského nábytku. Musím přiznat, že mě docela bavilo jít znovu na tajnou výpravu. Trochu nostalgie, kapka dobrodružství. Váš penzion mě dočista okouzlil, zato mě k smrti vyděsilo, když jsem zjistil, že jste díky sestře spřízněná s Roganem Sweeneym. Je to koneckonců významný muž, který se vyzná. Bál jsem se, že se celé věci ujme on. A tak… když se naskytla příležitost, rychle jsem se poohlédl po těch cenných papírech.“

Položil ruku na Brianninu dlaň a vřele ji stiskl. „Moc se omlouvám za ten nepořádek i za všechny starosti. Nevěděl jsem, kolik času na to budu mít. Doufal jsem, že když se mi je podaří najít, budeme moct za celou tou nešťastnou záležitostí udělat tlustou čáru. Ale…“

„Dala jsem ty cenné papíry Roganovi, aby je schoval do sejfu,“ vysvětlila mu Brianna.

„Ach, právě toho jsem se obával. Jen se divím, že za tím nešel.“

„Jeho žena právě čekala dítě, navíc v té době otevíral novou galerii.“ Brianna zmlkla; uvědomila si, že se za švagra bezmála omlouvá. „Já jsem to mohla zařídit sama.“

„Stačilo pár hodin ve vašem domě, a pojal jsem tohle podezření. Metodická povaha je pro někoho s mou minulostí nesmírně nebezpečná. Ještě jednou jsem se k vám vrátil v naději, že budu mít víc štěstí, ale vzhledem k vašemu psovi a hrdinovi pod vaší střechou jsem byl nucen vzít do zaječích.“

Brianna vystrčila bradu. „Nahlížel jste ke mně oknem.“

„Ovšem zcela bez postranních úmyslů, věřte mi. Má drahá, jsem přece dost starý, abych vám mohl být tátou, a jsem navíc šťastně ženatý!“ Chvíli uraženě funěl. „Inu, nabídl jsem, že ty papíry odkoupím, a moje nabídka platí.“

„Půl libry za kus,“ připomněl mu Gray suše.

„Dvakrát víc, než co zaplatil Tom Concannon. Mám všechny podklady, jestli potřebujete důkazy.“

„Ach, nepochybuji o tom, že člověk s vaším talentem se může vytasit s podklady, s jakými si jen přeje!“

Smythe-White si dlouze, útrpně povzdychl. „Máte nepochybně právo podezřívat mě z něčeho takového.“

„Myslím, že policie by byla vašimi způsoby naprosto fascinována.“

Smythe-White se chvatně napil piva, nespouštěje přitom oči z Graye. „K čemu by to bylo, po všech těch letech? Dvěma lidem v nejlepším věku, zákona dbalým občanům řádně platícím daně a oddaným manželům byste zkazil život a poslal byste je do vězení za pár dávných prohřešků?“

„Podváděli jste lidi,“ utrhla se na něj Brianna. „Podvedli jste i mého tátu!“

„Dal jsem vašemu tátovi přesně to, za co si zaplatil, Brianno: sen. Po uzavření naší transakce odešel jako šťastný muž, který – jako mnoho jiných – doufal, že z mála vydělá hodně.“ Něžně se na ni usmál. „On vlastně potřeboval jen tu naději, že se mu to povede.“

Nevzmohla se na jediné slovo; měl totiž pravdu. „To vás ovšem neospravedlňuje,“ usoudila nakonec.

„Ale my jsme se napravili. Změnit život je nesmírně namáhavé, má drahá. Vyžaduje to dřinu a trpělivost a odhodlání.“

Uhnula pohledem; náhle jí plně došel význam těch slov. Jestliže to, co říkal o sobě, byla pravda, pak seděli u toho stolu dva, kteří podstoupili tu námahu. Cožpak by mohla odsoudit Graye za to, co dělal v minulosti? Cožpak by si přála, aby se vynořil některý z jeho dávných omylů a uvrhl ho zpět na šikmou plochu?

„Nechci, abyste vy nebo vaše paní šli do vězení, pane Smythe-White.“

„On zná pravidla,“ přerušil ji Gray a pevně jí stiskl ruku. „Kdo si zahrává s ohněm, musí taky platit. Možná bychom mohli obejít úřady, ale tato laskavost stojí víc než tisíc liber.“

„Jak už jsem vysvětlil…“ spustil Smythe-White.

„Ty akcie nemají hodnotu ani toho papíru, na kterém jsou vytištěné," opáčil Gray. „Ale to potvrzení o jejich nákupu ano. Řekl bych, že vás přijde na deset tisíc liber."

„Deset tisíc *liber?"* vykřikl Smythe-White, zatímco Brianna jen seděla s pusou dokořán. „To je vydírání. To je zlodějna. To je…"

„Libra za akcii," doplnil ho Gray. „Více než rozumné, když vezmeme v úvahu, co na nich je. A když navíc vezmeme v úvahu, jak jste si ze všech investorů namastil kapsu, myslím, že sen Torna Concannona by se měl splnit. Mně to jako vydírání nepřipadá. Myslím, že to je spravedlnost. A v otázce spravedlnosti nelze smlouvat."

Smythe-White zbledl a ztěžka se opřel o sedadlo. Znovu vytáhl kapesník a otřel si jím obličej. „Mladý muži, vy zneužíváte dobroty mého srdce."

„Kdepak, jen vaší peněženky. Ta je tak naditá, že si to můžu dovolit. Způsobil jste Brie spoustu nesnází a starostí. Hrabal jste se jí ve věcech, obrátil jste celý dům vzhůru nohama. I když bych se třeba mohl slitovat nad vašimi trampotami, zdá se, že si neuvědomujete, co pro ni její domov znamená. Kvůli vám ronila slzy."

„Ach, vážně? To ne!" Smythe-White zamával kapesníkem a znovu se jím utřel. „Upřímně a hluboce se omlouvám. To je příšerné, vskutku příšerné. Nemám zdání, co by na to řekla Iris."

„Jestli má za ušima," řekl Gray, převaluje slova v ústech, „myslím, že vám řekne – koukej zaplatit a buď rád, že to takhle dopadlo."

Smythe-White vzdychl a zastrčil si vlhký kapesník do kapsy. „Deset tisíc liber. Jste tvrdý chlap, pane Thane."

„Herbe – myslím, že ti můžu říkat Herbe a tykat ti, protože v této chvíli oba víme, že jsem tvůj nejlepší přítel."

Smythe-White smutně přikývl. „To je bohužel pravda." Změnil taktiku a upřel nadějný pohled na Briannu. „Opravdu jsem vám způsobil spoustu starostí, což je mi nesmírně líto. Celou záležitost okamžitě vyjasníme. Co kdybychom zrušili dluh jinak? Třeba hezkým výletem? Nebo novým nábytkem do penzionu? V obchodě máme pár skvostných kusů."

„Peníze mají větší váhu," řekl Gray, než si Brianna stačila promyslet odpověď.

„Tvrdý chlap," opakoval Smythe-White a ramena mu povisla. „Předpokládám, že v té věci prakticky nemám na vybranou. Vypíšu vám šek."

„Chceme to v hotovosti."

Další vzdech. „Ano, samozřejmě. Nuže dobrá, dohodneme se. Přirozeně, tak velkou hotovost s sebou nenosím na obchodní cesty."

„Přirozeně," přikývl vlídně Gray. „Ale můžete si ji sehnat. Do zítřka."

„Den či dva navíc by byly rozhodně rozumnější," zkusil to Smythe-White, ale když viděl lesk v Grayových očích, vzdal to. „Ale můžu Iris poslat telegram, aby mi ty peníze poslala. Bez problémů tady budou do zítřka."

„O tom jsem ani na vteřinu nepochyboval."

Smythe-White se chabě usmál. „Jestli mě omluvíte, potřebuji si odskočit." Potřásaje hlavou vstal a odkráčel do zadního traktu hospody.

„Já tomu nerozumím. Ani za mák," zašeptala Brianna, když byl Smythe-White z doslechu. „Byla jsem zticha, protože jsi mě kopal pod stolem, ale…"

„Jen jsem do tebe šťouchl," opravil ji Gray. „Jen malinko jsem do tebe strčil."

„Jo, a já z toho budu nejmíň týden kulhat. Ale jde mi o to, že ho necháváš jít a nutíš ho vyplatit takovou obrovskou částku. Nepřipadá mi to správné."

„Je to naprosto správné. Tvůj otec toužil po svém snu, a taky ho dostane. Starý dobrák Herb ví, že někdy i ostřílený profík vytáhne kratší slámku, a spočte si své ztráty. Ty ho nechceš poslat do vězení, já taky ne."

„Ne, to nechci, Ale vzít si ty peníze…"

„Obral o ně tvého otce, a těch pět set liber určitě pro tvou rodinu nebyl zanedbatelný výdaj."

„Ne, ale…"

„Brianno! Co by řekl tvůj otec?"

Podepřela si bradu pěstí; byla poražena. „Pomyslel by si, že je to kolosální žert.“

„Přesně tak.“ Gray zabloudil pohledem k pánským toaletám a přimhouřil oči. „Už je tam nějak dlouho. Počkej chvilku.“

Brianna se mračila na svůj půllitr. Pak se její rty rozvlnily v pobaveném úsměvu. Byl to vskutku kolosální žert. Táta by ho byl určitě ocenil.

Nečekala, že ty peníze uvidí, ne tak velkou částku. Určitě ne. Stačilo jí, že si to všechno vyříkali, a nikomu se vlastně nic nestalo.

Zvedla hlavu a uviděla Graye, jak rozčileně vybíhá z pánské toalety a utíká k baru. S barmanem rychle prohodil pár slov, pak se vrátil ke stolu.

Jeho tvář se opět vyjasnila; svezl se na židli a zvedl půllitr.

„No?“ zeptala se Brianna, když Gray mlčel.

„Ach, je pryč. Vyskočil oknem. Prolhaný starý lišák.“

„Pryč?“ Náhlý zvrat událostí jí vyrazil dech; zavřela oči. „Utekl,“ opakovala. „Když pomyslím, že jsem si ho za tu chvíli málem oblíbila, uvěřila mu…“

„Právě to umí pravý mistr mezi podfukáři nejlépe. Ale v tomto případě bych řekl, že jsme z něj vymámili víc než dost pravdy.“

„Co teď podnikneme? Já nechci jít na policii, Grayi. Nemohla bych žít s představou, jak ten mužík a jeho žena strádají ve vězení.“ Vtom ji něco napadlo; vytřeštila na něho oči. „Ach, do háje s ním! Myslíš, že vůbec nějakou ženu má?“

„Patrně ano.“ Gray upil piva a zamyslel se. „A co se tvé otázky týče, co teď podnikneme – inu, vrátíme se do Claře. Necháme ho chvilku dusit ve vlastní šťávě. Budeme vyčkávat. Bude snadné znovu ho najít, pokud budeme chtít.“

„Jak?“

„Prostřednictvím cestovní kanceláře First Flight. A pak máme tohle.“ Před Brianniným užaslým pohledem vytáhl peněženku. „Vybral jsem mu kapsy, když jsme byli na ulici. Pojistka,“ vysvětlil jí, když na něj zírala s otevřenou pusou. „Po všech těch letech jsem nevyšel z cviku.“ Potřásl hlavou sám nad sebou. „Měl bych se stydět.“ Pak se ušklíbl a poklepal si peněženkou o dlaň. „Netvař se tak pobouřeně, je to jen pár liber a průkaz.“

Gray klidně vyndal bankovky z peněženky a strčil si je do kapsy. „Dluží mi pořád ještě asi sto liber. Má londýnskou adresu," dodal a schoval prázdnou peněženku. „Prohlédl jsem si ji na toaletě. Je v ní také fotka docela atraktivní postarší dámy. Nejspíš Iris. Jo, a jmenuje se Carstairs. John B., ne Smythe-White."

Brianna si přitiskla prsty mezi oči. „Točí se mi hlava."

„Neboj, Brie, ručím ti za to, že o něm ještě uslyšíme. Půjdeme?"

„Ano." Vstala od stolu, vrávorajíc pod tíhou událostí toho dne. „Ten má ale nervy, to ti řeknu. Pozve nás, a pak vypadne jak cukrář, a ani nezaplatí."

„Ale to víš, že zaplatí." Gray se do ní zavěsil a cestou ven zamával barmanovi na pozdrav. „On je totiž majitelem té hospody."

„On…" Zmlkla, chvíli na něho třeštila oči, pak vybuchla smíchy.

Kapitola devatenáctá

Je ohromné být zase doma, pomyslela si Brianna. Cestování bylo sice dobrodružné a mělo své romantické kouzlo, ale stejně příjemné bylo prosté potěšení z vlastní postele, vlastní střechy nad hlavou i z důvěrně známého výhledu z vlastního okna.

Klidně si zase někam odletí, pokud se bude mít kam vracet.

Spokojeně se vrhla do víru domácích prací; na zahrádce, kde vzduch zesládl vůní právě rozkvetlých levandulí, podpírala kolíky stračky a oměje, jež právě nasazovaly pupeny. Opodál bzučely včely a čile si namlouvaly květy vlčího bobu.

Od domu k ní doléhal dětský smích a vzrušený štěkot Cona honícího se za míčem, který mu házeli její mladí návštěvníci z Ameriky.

New York jí připadal nesmírně daleko, stejně exotický jako perly, jež uložila do nejzazšího kouta toaletního stolku. Den, který strávila ve Walesu, jí připadal jako zvláštní, pestrobarevná divadelní hra.

Zvedla hlavu, posunula si klobouk do týla a zkoumala Grayovo okno. Pracoval nepřetržitě již dvanáct hodin; odebral se do svého pokoje hned, jen co postavili kufry na zem. Dumala, kde asi teď je, do jakých míst a do jaké doby zabloudil, jací lidé ho asi obklopují. A jakou bude mít náladu, až vyjde ven.

Jestli mu psaní půjde špatně, bude podrážděný, přemítala. Nedůtklivý jako zatoulaný pes. Jestli mu to půjde dobře, bude mít hlad – na jídlo i na ni. Usmála se a jemně přivázala křehké stonky ke kolíku.

Úžasné, když někdo touží po ženě tak, jako Gray touží po mně, napadlo ji. Úžasné pro oba, usoudila. Pro něj to byl stejný nezvyk jako pro ni. Trochu ho to trápilo. Zamyšleně přejela prsty po trsu zvonků.

Vyprávěl jí o sobě věci, s nimiž se nesvěřil nikomu jinému. A to ho taky trápilo. Jak jen mohl být tak pošetilý a domnívat se, že si ho přestane vážit, když ví, čím v životě prošel, co musel dokázat, aby přežil.

Uměla si představit ten strach i tu hrdost dospívajícího kluka, který nikdy nepoznal lásku ani nároky, trápení ani radosti rodiny. Byl osamělý, a ze strachu i hrdosti si na té osamělosti zakládal. A skrze ni se nějak přetvořil v laskavého a obdivuhodného muže.

Ne, nepřestala si ho vážit. Jen ho milovala víc, když o něm tolik věděla.

Jeho příběh ji přiměl k zamyšlení nad vlastním životním osudem. Její rodiče se neměli rádi, a to bolelo. Ale Brianna věděla, že se mohla opřít o otcovu lásku. Věděla to odjakživa; povzbuzovalo ji to i utěšovalo. Měla svůj domov, své kořeny, a to bylo útočištěm i pevnou půdou pro její tělo i duši.

A Maeve ji také milovala – po svém. Vůči dětem, jež přivedla na svět, měla alespoň tolik smyslu pro povinnost, aby je neopustila. Mohla se k nim kdykoli otočit zády, dumala Brianna. Nikdy ji nenapadlo, že by se to mohlo stát, a nyní, uprostřed pilné práce na zahrádce, nad tím hloubala.

Její matka mohla odejít od rodiny, kterou založila –a kterou nemohla vystát. Mohla se vrátit ke kariéře, jež pro ni tolik znamenala. I když ji doma držela pouhá povinnost, bylo to víc, než co kdy měl Gray.

Maeve byla zlá, zatrpklá; až příliš často překrucovala ducha bible, kterou tak horlivě četla, jak se jí to hodilo. Zákony církve se oháněla jako kladivem. Ale zůstala.

Brianna si tiše vzdychla a přešla k dalšímu trsu. Přijde čas na odpuštění. Doufala, že je v sobě nalezne.

„Když děláš na zahrádce, měla by ses tvářit vesele, a ne ustaraně!“

Brianna si přidržela klobouk, zvedla hlavu a podívala se na Graye. Má dobrý den, usoudila okamžitě. Když měl dobrý den, přímo hmatatelně z něj vyzařovala radost a sršel energií.

„Nějak se mi zatoulaly myšlenky.“

„Mně taky. Vstal jsem, vykoukl z okna a uviděl jsem tebe. Ani za živý svět jsem si nemohl vzpomenout na nic jiného.“

„Dnes je tak krásně, že je hřích trčet doma. A ty pracuješ od úsvitu.“ Rychlými a něžnými pohyby přivázala další stonek. „Tak co, jde ti to dobře?“

„Jde mi to neskutečně dobře.“ Dřepl si vedle ní a vdechoval provoněný vzduch. „Sotva stíhám držet tempo sám se sebou. Dnes jsem zavraždil jednu půvabnou mladou dámu.“

Vyprskla smíchy. „A zdá se, že jsi se sebou náramně spokojen.“

„Byla mi moc sympatická, ale musela pryč. A její vražda vyvolá bouři nevole, která povede k vrahově pádu.“

„Zemřela na té zřícenině, na které jsme byli?“

„Ne, tam umřel někdo jiný. Tuhle potkal její osud v Burrenu, poblíž druidského oltáře.“

„Br.“ Brianna se bezděčně otřásla. „To místo jsem měla odjakživa ráda.“

„Mně se taky líbí. Nechal ji roztaženou na korunním kameni, jako oběť krvežíznivému bohu. Samozřejmě nahou.“

„Samozřejmě. A předpokládám, že ji najde nějaký ubohý turista!“

„Už ji našel. Student z Ameriky na pěší túře po Evropě.“ Zamlaskal. „Myslím, že se z toho už nevzpamatuje.“ Předklonil se a políbil ji na rameno. „Tak, jak jsi prožila den?“

„Ne tak rušně. Ráno jsem vyprovodila ty milé novomanžele z Limericku, hlídala jsem děti z Ameriky, zatímco jejich rodiče lenošili v posteli.“ Jejímu orlímu zraku neunikl drobný plevel, a nemilostrdně ho vytrhla ze záhonu. „Pomáhaly mi dělat horké mazanečky. Potom si celá rodina vyjela do zábavního parku v Bunratty. Vrátili se teprve před chvilkou. Dnes večer má přijet další rodinka, z Edinburghu, bydleli tady přede dvěma lety. Mají dva dospívající kluky, co se tenkrát do mě tak trochu zamilovali.“

„Vážně?“ Líně jí přejel prstem po rameni. „Tak to je budu muset zastrašit.“

„Ach, už je to určitě dávno přešlo.“ Gray vybuchl smíchy; zvedla hlavu a zvědavě se na něj usmála. „Copak?“

„Jen mě napadlo, žes těm nešťastným klukům zkazila život. Už nikdy nenajdou žádnou, která by se ti mohla rovnat.“

„Hloupost!“ Vzala do ruky další kolík. „Odpoledne jsem mluvila s Maggií. Zdrží se v Dublinu ještě týden, možná dva. Až se vrátí, budou krtiny Murphy bude kmotrem, já kmotrou.“

Gray poodstoupil a sedl si se zkříženýma nohama na zem. „Co to vlastně pro katolíky znamená?“

„Ach, určitě se to nijak neliší od ostatních vyznání. Během bohoslužby budeme mluvit za dítě a slíbíme, že dítěti zajistíme náboženskou výchovu, kdyby se Maggii a Roganovi něco přihodilo.“

„Nesmírně odpovědná funkce!“

„Je to spíš čest,“ řekla s úsměvem. „Copak tys nebyl pokřtěn, Graysone?“

„Nemám zdání. Asi ne.“ Pokrčil rameny, pak posměšně zvedl obočí, když viděl, jak se na něj zamyšleně mračí. „Copak? Trápí tě, že se budu smažit v pekle, protože mi nikdo nepocákal hlavu vodou?“

„Ne.“ Uhnula pohledem, celá nesvá. „A ta voda je jen symbolem očištění od dědičného hříchu.“

„Jak moc je ten hřích dědičný?“

Podívala se mu do očí a potřásla hlavou. „Snad nechceš, abych ti vysvětlovala katechismus a tak? Nechci tě obrátit 4ia víru. Přesto vím, že Maggie a Rogan by byli rádi, kdybys na tu mši šel.“

„Jasně, půjdu rád. Bude to zajímavé. Jak se miminu vůbec daří?“

„Maggie říká, že Liam roste jako z vody.“ Brianna se soustředila na ruce a snažila se potlačit stesk a touhu. „Vyprávěla jsem jí o panu Smythe-Whiteovi – totiž o panu Carstairsovi.“

„No a?“

„Mohla se potrhat smíchy. Říkala, že Rogan to možná nevezme tak na lehkou váhu, ale obě jsme usoudily, že to je tátovi podobné, že zase jednou zabředl do takové šlamastyky. Jako by se k nám na chvilku vrátil. Už ho slyším, jak říká: ‚Brie, kdo nic neriskuje, nic nemá.‘ A mám ti vyřídit, že jsi na Maggii udělal ohromný dojem, jak

jsi vypátral pana Carstairse, a jestli prý nechceš vzít ten kšeft, na který jsme najali detektiva.“

„Neměl zatím štěstí?“

„Moc ne, ale vlastně přece jen něco zjistil.“ Posadila se na paty a opřela si dlaně o stehna. „Někdo, tuším sestřenice Amandy Doughertyové si prý vzpomněla, že Amanda možná odešla z New Yorku někam na sever do hor. Podle všeho tam už kdysi byla a líbilo se jí tam. Ten detektiv se prý chystá do… ach, do těch míst, kde usnul Rip van Winkle…“

„Do Catskillského pohoří?“

„Ano, přesně tam. Takže při troše štěstí tam něco vypátrá.“

Gray zvedl zahradní kolík a zkoumavě si ho prohlížel, bezděčně přerrfítaje, zda by z něj nemohla být dobrá vražedná zbraň. „Jak se zachováš, až zjistíš, že máš nevlastního bratra nebo sestru?“

„No, říkám si, že nejdřív napíšu Amandě Doughertyové.“ Měla již vše důkladně promyšleno. „Nechci nikomu ublížit. Ale z tónu jejích dopisů tátovi soudím, že by se možná ráda dozvěděla, že ona i její dítě jsou u nás vítáni.“

„A taky by byli,“ pronesl zamyšleně a odložil kolík:“

„Tahle šestadvacetiletá nebo sedmadvacetiletá osoba by byla vítána.“

„Jistěže.“ Naklonila hlavu na stranu; udivilo ji, že o tom vůbec může pochybovat. „V jeho nebo jejích žilách přece koluje tátova krev, ne? Stejně jako v mých a Maggiiných. Táta by si určitě nepřál, abychom se k někomu, kdo je náš pokrevní příbuzný, otočili zády!“

„Ale on…“ Gray zmlkl a pokrčil rameny.

„Říkáš si, že on se ke svému dítěti zády otočil,“ dořekla to Brianna za něj. „Nevím, jestli to tak skutečně bylo. Už se patrně nikdy nedozvíme, co podnikl, když si to v tom dopise přečetl. Ale aby se otočil zády… ne, to neměl v povaze. Schoval si její dopisy, a jak ho znám, určitě tesknil po dítěti, jež mu nebylo souzeno spatřit.“

Zabloudila pohledem a sledovala mihotavý let barevného motýla. „Byl to snílek, Graysone, ale především to byl otec rodiny. Vzdal se spousty věcí, aby udržel rodinu pohromadě. Oželel toho mnohem víc, než jsem kdy tušila, dokud jsem si nepřečetla ty dopisy.“

„Já ho nekritizuju.“ Vzpomněl si na jeho hrob i květiny, jež na něm vysázela Brianna. „Jen hrozně nerad vidím, když se trápíš.“

„Budu se trápit míň, když zjistíme, co budeme moct.“

„A co tvoje matka, Brianno? Jak asi zareaguje, až se tohle všechno provalí?“

Oči jí zchladly a bojovně vystrčila bradu. „To budu řešit, až budu muset. Bude se muset smířit s tím, co je. Alespoň jednou v životě se s tím bude muset smířit.“

„Ještě pořád se na ni zlobíš,“ poznamenal. „Kvůli Rorymu.“

„Rory je uzavřená kapitola. Už dávno.“

Vzal ji za ruce, než do nich mohla vzít další kolík. A trpělivě čekal.

„Dobrá, mám na ni vztek. Za to, co mi tenkrát provedla, za to, jak s tebou mluvila, ale především za to, jak znevážila a zneuctila to, co k tobě cítím. Já se neumím zlobit. Bolí mě z toho žaludek.“

„Takže doufám, že se nebudeš zlobit ani na mě,“ řekl, když zaslechl, jak přijíždí auto.

„Proč bych se měla zlobit?“

Beze slova vstal a pomohl jí na nohy. Spolu sledovali, jak před domem zastavilo auto. Vyklonila se z něj Lottie, srdečně jim zamávala, pak z něj vystoupila i Maeve.

„Zavolal jsem Lottii,“ zašeptal Gray a stiskl Brianninu nervózně sevřenou dlaň. „Vlastně jsem je pozval na návštěvu.“

„Já ale netoužím po další hádce, když mám v domě hosty.“ Z Briannina hlasu čišel chlad. „Neměl jsi to dělat, Graysone. Chtěla jsem za ní zajet zítra a vyměnit si s ní názory u ní, ne v mém domě.“

„Brie, ta tvoje zahrádka je jako ze škatulky,“ volala Lottie, když přicházely po cestičce. „Máš na to krásný den.“ Mateřsky objala Briannu a políbila ji na tvář. „Jakpak sis to užila v New Yorku?“

„Náramně.“

„Žije si na vysoké noze,“ zahučela Maeve opovržlivě, „a přitom zapomíná na slušné mravy.“

„Ach, Maeve, nech toho!“ Lottie netrpělivě mávla rukou. „Chci si poslechnout, jaké to bylo v New Yorku.“

„Tak pojďte dál, dáme si čaj,“ zvala je Brianna. „Přivezla jsem vám pár suvenýrů.“

„Ach, ty jsi takové zlatíčko! Jen považ, Maeve, suvenýry až z Ameriky!“ Cestou dovnitř obdařila Graye zářivým úsměvem. „A co váš film, Graysone? Povedl se?“

„To opravdu ano.“ Vložil jí ruku pod paži a poplácal ji. „A po něm jsem musel o Brianninu pozornost soutěžit s Tomem Cruisem.“

„Ne! Nepovídejte!“ zapištěla Lottie a oči jí málem vylezly z důlků. „Slyšelas to, Maeve? Brianna se seznámila s Tomem Cruisem!“

„Já se o filmové hvězdy nezajímám,“ bručela ohromená Maeve. „Bláznivý život a samé rozvody, nic jiného o nich člověk neslyší!“

„Ha! Apřitom si nenechá ujít jediný film s Errolem Flynnem, když ho dávají v televizi!“ Lottie, spokojená s trefou do černého, vtančila do kuchyně a zamířila rovnou ke kamnům. „Já uvařím čaj, Brianno, a ty zatím honem přines naše dárky!“

„Mám i ovocné koláčky.“ Brianna vrhla na Graye významný pohled, když vykročila ke své ložnici. „Pekla jsem je dnes ráno.“

„Ach, to je ohromné. Víte, Graysone, můj nejstarší syn, Peter, odjel do Ameriky, do Bostonu, za našimi příbuznými, kteří se tam usadili. Navštívil i přístav, kde jste vy, Amíci, sypali z lodí do moře britský čaj. Pak se tam ještě dvakrát vrátil, a vzal s sebou i děti. Jeho syn, můj vnuk Shawn, se tam stěhuje za prací.“

Žvatlala dál o Bostonu a příbuzných v Americe, zatímco Maeve mlčky trucovala. Za chvilku přišla Brianna se dvěma balíčky.

„Je tam tolik obchodů!“ zvolala, odhodlaná zachovat veselí. „Všude, kam jen oko pohlédne, se nabízí něco lákavého ke koupi. Bylo to těžké rozhodování, co vám mám přivézt!“

„Ať už to je co chce, určitě to bude překrásné!“ Lottie zvědavě odložila talíř s koláčky a sáhla po své krabičce.

„No ne, jen se podívejte!“ Zvedla malou, ozdobnou lahvičku ke světlu, kde se rozzářila sytými modrými odstíny.

„Je na parfém, když budeš chtít, anebo si ji můžeš jen tak někam vystavit.“

„Taková nádhera!“ rozplývala se Lottie. „Koukejte, jsou do ní vyryté květiny. Lilie. Je to od tebe moc milé, Brianno. Ach, Maeve, a tvoje je rudá jako rubín! S vlčími máky. Na toaletním stolku se budou překrásně vyjímat!“

„Jsou hezké.“ Maeve neodolala a přejela prsty po leptaném skle. Měla jen jedinou slabost: pro hezké věci. Měla pocit, že život jí jich nedopřál tolik, kolik by si zasloužila. „Je od tebe hezké, že sis na mě na chviličku vzpomněla, když jsi bydlela jako královna v nóbl hotelu a stýkala ses s filmovými hvězdami.“

„Tom Cruise,“ vydechla Lottie zasněně, nevšímajíc si toho sarkasmu. „Je to ve skutečnosti stejný fešák jako na filmovém plátně?“

„Věru ano, a navíc šarmantní a okouzlující. Možná sem přijede i se svou paní.“

„Sem?“ Užaslá Lottie si přitiskla ruku na hruď. „Sem, do Trnkové chaloupky?“

Brianna se na Lottii usmála. „Alespoň mi to říkal.“

„To by bylo panečku něco,“ zamumlala Lottie uneseně. „Ale co by takový zazobaný a světácký mužský pohledával v takovém zapadákově?“

„Klid,“ pronesla Brianna mírně. „A pár dobrých jídel. To, co všichni ostatní, kteří sem jezdí.“

„A ty jim to v Trnkové chaloupce nabízíš vrchovatou měrou,“ vmísil se do hovoru Gray. „Už jsem procestoval hodný kus světa, paní Concannonová, ale dosud jsem ještě nebyl v místě tak kouzelném a útulném, jako je tohle. Musíte být velice pyšná na Briannu i na její úspěch.“

„Hmf. Umím si představit, jak útulně vám je v dceřině posteli!“

„Pošetilý blázen by byl ten, kdo by se tak necítil,“ řekl

Gray vlídně, než mohla Brianna cokoli namítnout. „Musím vám vzdát hold za to, že jste vychovala tak dobrosrdečnou a laskavou ženu, která má v sobě dost rozumu i odhodlání, aby vedla prosperující podnik. Jsem jí okouzlen.“

Maeve se nevzmohla na slovo. Ta nečekaná poklona jí vzala vítr z plachet. Zatímco si nad ní lámala hlavu a hledala v ní skrytou urážku, Gray přešel k příborníku.

„Já jsem vám oběma také něco koupil.“ Nechal balíčky v kuchyni, než vyšel ven za Briannou. Přichystal si rekvizity, napadlo ho nyní, aby jeho výstup dopadl, jak si přál.

„No ne, to je od vás milé!“ Na Lottiině tváři se mísilo překvapení s radostí, když brala do ruky balíček, který jí podával Gray.

„Jen takové maličkosti,“ pronesl Gray s úsměvem, když zahlédl Briannin nechápavý údiv. Lottiin nadšený výkřik byl pro něj nejsladší odměnou.

„Je to malý ptáček! Podívej, Maeve, křišťálový ptáček. Hele, jak odráží slunce!“

„Můžete si ho pověsit na šňůru v okně,“ vysvětloval Gray. „Bude vám vyrábět duhu. Vy mi totiž připomínáte duhu, Lottie.“

„Ale jděte! Prý duhu!“ Rychle zamrkala, aby potlačila slzy, jež se jí draly do očí, a stiskla Graye ve vřelém objetí. „Pověsím ho do předního okna. Děkuji, Grayi, jste vážně drahoušek! Není to drahoušek, Maeve?“

Maeve zavrčela a váhala nad víkem krabičky, v níž ležel její dárek. Věděla, že má plné právo hodit mu tu věcičku do tváře, že by neměla přijímat dary od takového mužského. Ale Lottiin křišťálový ptáček byl tak krásný! Nakonec zvítězila směs hamižnosti a zvědavosti; sundala víko a zkoprněla úžasem.

V krabici ležela pozlacená skleněná skříňka ve tvaru srdce. Když ji otevřela, rozezněla se hudba.

„Ach, hrací skříňka!“ Lottie spráskla ruce. „Taková nádhera, a co to umí! Jakoupak melodii to hraje?“

Jivezdný prach“ zamumlala Maeve, která se už už chtěla přidat a pobrukovat si, ale včas se zarazila. „Starý evergreen.“

„Klasika,“ dodal Gray. „Nic irského neměli, ale tohle se k vám hodí.“

Koutky Maeviných úst se zvedly v zasněném úsměvu; ta hudba ji zcela okouzlila. Odkašlala si a vrhla na Graye rozpačitý pohled. „Děkuji, pane Thane.“

„Říkejte mi Gray,“ pronesl nenucené.

V v v v

Za půl hodiny zůstali Brianna s Grayem v kuchyni sami; talíř s koláčky byl prázdný. Brianna si založila ruce v bok. „Byl to tak trochu úplatek.“

„Ne, to nebyl tak trochu úplatek," odvětil, napodobuje její hlas. „To prostě *byl* úplatek. A zatraceně dobrý. Když odcházely, usmála se na mě."

„Nevím, za koho se mám stydět víc – jestli za tebe, nebo za ni," obořila se na něj Brianna.

„Tak to ber jako dar na usmířenou. Nechci, aby ses s matkou kvůli mně hádala, Brianno."

„To bylo od tebe mazané. Hrací skříňka!"

„Taky jsem si to říkal. Pokaždé, když to bude poslouchat, vzpomene si na mě. Než se nadějeme, začne sebe samu přesvědčovat, že nakonec nejsem takový lump."

Brianně cukaly koutky úst, ale ovládla se. Bylo to nehorázné. „Takže jsi ji prokoukl, co?"

„Dobrý spisovatel je zároveň dobrým pozorovatelem. Tvoje matka má ve zvyku stěžovat si." Otevřel lednici a vyndal z ní plechovku piva. „Jenže potíž je v tom, že v poslední době si nemá příliš na co stěžovat. To ji musí rozčilovat." Promáčkl uzávěr a napil se. „A má strach, že ses před ní docela uzavřela. Neví, co podniknout, aby mezi vámi tu propast překlenula."

„Tak to nechává na mně."

„A právem. Ty to dokážeš, jsi už prostě taková. Ona to ví, ale bojí se, aby tohle nebyla výjimka." Konečkem prstu nadzvedl Brianninu bradu. „Nebude. Rodina je pro tebe nade vše důležitá, a ty už jsi jí začala odpouštět."

Brianna se odvrátila a pustila se do úklidu kuchyně. „Není vždycky příjemné, když do člověka někdo vidí, jako by byl ze skla." Ale vzdychla a začala naslouchat svému srdci. „Možná jsem jí už začala odpouštět. Nevím, jak dlouho to potrvá." Důkladně vymyla čajové šálky. „Tvůj dnešní taktický tah to rozhodně urychlil."

„To bylo jeho účelem." Zezadu ji objal kolem pasu. „Takže se na mě nezlobíš."

„Ne, nezlobím." Otočila se a opřela si hlavu do křivky jeho ramene, kde to měla nejradši. „Miluju tě, Graysone."

Hladil ji po vlasech, hleděl z okna a nic neříkal.

V v v v

Příštích pár dní propršelo; když psal ve svém pokoji, připadalo mu, že se ocitl ve světě trvalého příšeří. Bylo snadné ztratit pojem o čase, zcela se ponořit do děje knihy a jen občas a okrajově vnímat okolní svět.

Pátrání po vrahovi se blížilo ke konci, k onomu poslednímu, osudovému setkání. Gray měl čím dál větší úctu k intelektu svého padoucha, v němž se jako v zrcadle odrážely emoce jeho hrdiny. Ten chlap byl stejně inteligentní jako ničemný. Ale nebyl to blázen, přemítal Gray, zatímco se mu někde v koutku mysli rýsoval výjev, na němž pracoval.

Někdo možná označí padoucha za šílence – ten, kdo nebude s to pochopit, že se tak brutální a bezohledné vraždy mohly zrodit v mozku nepostiženém šílenstvím.

Ale Gray věděl své – a stejně tak i jeho hrdina. Vrah nebyl pomatený, byl zcela a chladnokrevně při smyslech. Byl jen prostě skrz naskrz zlý.

Gray už přesně věděl, kde a jak bude probíhat poslední honička na vraha – měl už jasnou představu o každém kroku, o každém slůvku. V dešti, za tmy, za skučení větru mezi zbořenými zdmi zříceniny, kde byla už tolikrát prolita krev. Věděl, že jeho hrdina na kratičký okamžik prohlédne a v muži, jehož bude pronásledovat, spatří jako v zrcadle své nejnižší pudy a pohnutky.

A ta závěrečná řež bude něčím víc, než jen soubojem práva a bezpráví, dobra a zla. Na tom deštěm zmáčeném, větrem bičovaném srázu se rozhoří zoufalý zápas o usmíření.

Ale ani to ještě nebude konec. Gray nyní horečně vymýšlel onu neznámou závěrečnou scénu. Takřka od začátku měl jasnou představu, že jeho hrdina odejde ze vsi a ženu, do níž se zamiloval, opustí. Oba je od základu a navždy změní vlna násilí, jež se přehnala tím tichým koutem, i to, co se mezi nimi odehraje.

Poté se oba pokusí nějak důstojně dožít – v odloučení, každý někde jinde, neboť je stvořil jako dvě dynamické, protikladné síly, jež se budou pochopitelně přitahovat, ale nikdy ne na dlouho.

Nyní mu to už nebylo tak jasné. Často ho napadalo, kam asi hrdina půjde a proč. Proč se ta žena pomalu otočí – tak, jak měl v úmyslu – a vykročí ke dveřím svého domu, a ani se neohlédne.

Mělo to být prosté, věrohodné a uspokojivé – v souladu s jejich povahami. A přece – čím víc se k tomu okamžiku blížil, tím větší neklid se.ho zmocňoval.

Odsunul se od stolu a roztržitě se rozhlédl po pokoji. Neměl ponětí, co je za den, jestli je ráno nebo večer, nevěděl, jak dlouho byl připoután ke své práci. Jedno však bylo jisté: došla mu inspirace.

Potřebuju se projít, usoudil – déšť nedéšť. Potřeboval zahnat pochybnosti o sobě samém a dopřát závěrečné scéně, ať se odehraje po svém, až pro ni uzraje čas.

Když scházel dolů, udivilo ho, jaké je v domě ticho, a pak si vzpomněl, že rodina ze Skotska už odjela. Když během jejich pobytu tu a tam vylezl ze svého doupěte, s úsměvem sledoval oba mladé muže, jak se předvádějí před Briannou a soupeří o její pozornost.

Nemohl jim to však mít za zlé.

Briannin hlas zavedl jeho kroky do kuchyně.

„Ale vítej, Kenny Feeney. Jsi na návštěvě u babicky?“

„Ano, slečno Concannonová. Zdržíme se asi dva týdny.“

„Moc ráda tě vidím. Ty jsi ale vyrostl! Tak jen pojď dál, šálek čaje a kousek koláče jistě neodmítneš!“

„To teda ne, děkuju.“

Gray pozoroval asi dvanáctiletého klučinu, jak cení v úsměvu křivé zuby a vchází dovnitř z deště. Nesl něco velkého a očividně těžkého, zabaleného v novinách. „Babička vám posílá jehněčí kýtu, slečno Concannonová. Dneska ráno jsme zabíjeli.“

„Ach, to je od ní moc milé.“ Brianna od něj natěšené vzala umaštěný balíček, zatímco Gray – autor krvežíznivých thrillerů – cítil, jak se mu zvedá žaludek.

„Mám tu rybízový koláč. Dáš si kousek, viď, a zbytek jí odneseš?“

„To jo.“ Hošík si poslušně zul holínky a sundal si pláštěnku a čepici. Pak zahlédl Graye. „Dobrý den, pane,“ řekl zdvořile.

„Ach, Grayi, neslyšela jsem tě sejít dolů. Tohle je Kenny Feeney, vnuk Alice a Petra Feeneyových, co mají statek kousek dál po silnici. Kenny, tohle je Grayson Thane, můj host.“

„Ten Amík,“ řekl Kenny a slavnostně mu podal ruku. „Píšete prej knížky, kde se vraždí, říkala mi to babička.“

„Správně. Čteš rád?“

„Mám rád knížky o autech a o sportu. Možná byste mohl napsat knížku o fotbale.“

„Budu na to pamatovat.“

„Dáš si taky kousek koláče, Grayi?“ zeptala se Brianna, když ho krájela. „Anebo máš chuť na sendvič?“

Vrhl kradmý pohled na tu hromádku pod novinami. Zdálo se mu, že slyší bekot. „Ne, na nic. Teď ne.“^

„Bydlíte v Kansas City?“ vyzvídal Kenny. „Žije tam můj brácha. Odjel do Spojených států před třemi lety. Hraje v kapele.“

„Ne, nebydlím, ale byl jsem tam. Je to hezké město.“

„Pat tvrdí, že je tam líp než leckde jinde. Šetřím si, a až vyrostu, tak tam taky pojedu.“

„Tak ty nás chceš opustit, Kenny?“ Brianna pohladila hocha po zrzavé kštici.

„Až mi bude osmnáct.“ S chutí se zakousl do koláče a spláchl ho čajem. „Člověk tam sežene dobrou práci, a taky dobře placenou. Možná budu hrát za nějaké americké fotbalové mužstvo. Mají ho přímo v Kansas City, víte?“

„Jo něco jsem zaslechl,“ řekl Gray s úsměvem.

„Ten koláč mi moc chutná, slečno Concannonová!“ Kenny si nacpal do úst poslední sousto.

Když za chvilku odešel, Brianna ho sledovala, jak upaluje přes pole a pod paží nese zabalený koláč jako vzácný fotbalový míč.

„Tolik jich odchází,“ zamumlala. „Ztrácíme je den co den, rok co rok.“ Potřásla hlavou a zavřela kuchyňské dveře. „Nuže, když jsi na chvilku vyšel z pokoje, půjdu ti tam uklidit.“

„Chtěl jsem se projít. Nešla bys se mnou?“

„Krátká procházka by mi rozhodně udělala dobře. Jen co…“ Omluvně se usmála, když zazvonil telefon. „Dobré odpoledne, Trnková chaloupka. Ach, Arlene, jak se máte?“ Brianna zamávala na Graye. „To ráda slyším. Ano, všechno v pořádku. Gray stojí vedle mě, hned vám ho… ale!“ Povytáhla obočí, pak se usmála. „To by bylo ohromné. Jste oba vítáni, vy i váš manžel. V září je tady moc krásně.

Budu se na vás moc těšit. Ano, mám to. Od patnáctého září napět dní. Ovšemže, rovnou odsud můžete podnikat spoustu jednodenních výletů. Mám vám poslat nějaké prospekty? Ne, ráda to pro vás udělám. Moc se na vás těším. Ano, Gray je pořád tady. Malý moment.“

Vzal si od ní sluchátko. „Chce přijet v září do Irska?“

„Na dovolenou, i s manželem. Zdá se, že jsem podnítila její zvědavost.“

„Mmmm. Nazdar, zlato,“ řekl do sluchátka. „Tak ty si budeš hrát na turistku v západních končinách?“ Ušklíbl se a přikývl, když mu Brianna nabídla čaj. „Ne, myslím, že budeš nadšená. Počasí?“ Vyhlédl z okna na vytrvalý liják. „Nádherné.“ Zamrkal na Briannu a usrkával čaj. „Ne, tvůj balíček jsem ještě nedostal. Co v něm je?“

Přikývl a jen Brianně zašeptal: „Kritiky. Na ten film.“ Zmlkl na naslouchal. „Jak znějí titulky? Mmm. Oslnivý. Oslnivý se mi líbí. Moment, řekni to ještě jedou. Z plodné mysli Graysona Thanea,“ zopakoval pro Briannu. „Oscarové ambice. Dva palce rovnou nahoru.1’ Vybuchl smíchy. „Anejvýraznější film roku. To není špatné, i když je teprve květen. Ne, to neříkám poťouchle. Je to prima. Ještě lepší. První ohlasy na novou knihu,“ řekl Brianně.

„Ale tu jsi přece ještě nedokončil!“

„Ne na tuhle novou knihu. Na tu, co má vyjít v červenci. To je nová kniha. To, na čem teď pracuju, je nový rukopis. Ne, nic, jen své bytné vysvětluju základní pojmy z nakladatelské branže.“

Našpulil rty a poslouchal. „Vážně? To mám radost.“

Brianna přešla ke kamnům pro pekáč, nespouštějíc oči z Graye. Tu a tam něco zabručel nebo prohodil pár slov. Občas se ušklíbl nebo potřásl hlavou.

„Ještě že nemám na hlavě klobouk. Hlavu mám jako balon. Jo, z reklamního mi poslali nekonečný dopis o podrobnostech toho propagačního turné. Svolil jsem, že se jim na tři týdny vydám na milost a nemilost. Ne, to rozhodni sama. Trvá jim celou věčnost, než něco odešlou. Ano, ty taky. Vyřídím jí to. Zatím se měj.“

„Takže film si vede dobře,“ řekla Brianna opatrně; nechtěla příliš dotírat.

„Vydělal dvanáct milionů za první týden, nad čímž věru nelze ohrnovat nos. A kritika ho přijala víc než vlídně. A evidentně se jí líbí i kniha, co má teď vyjít. Jsem ve vrcholné formě," prohlásil a hrábl do plechové krabice pro sušenku. „Stvořil jsem příběh s nabitým dějem a slohem ostrým jako nabroušená dýka. S… ehm, náhlými zvraty, při nichž se čtenáři úží dech, a s černým, kousavým humorem– To není kritika k zahození!"

„Měl bys být na sebe pyšný."

„Napsal jsem to skoro před rokem." Mávl nad tím rukou a zakousl se do sušenky. „Jo, je to hezká kniha. Mám k ní tuze vřelý vztah, který značně zevšední po jedenatřiceti městech za tři týdny."

„To je to turné, o kterém jsi mluvil?"

„Správně. Rozhovory s autorem, knihkupectví, letištní haly a hotelové pokoje." Se smíchem si vložil do úst zbytek sušenky. „To je ale život!"

„Řekla bych, že ti vyhovuje."

„Do poslední kapky."

Přikývla a rychle zaplašila smutek; postavila pekáč na linku. „Říkáš v červenci?"

„Jo. Strašně rychle to uteklo. Úplně jsem ztratil pojem o čase. Už jsem tu čtyři měsíce."

„Někdy se mi zdá, že jsi tu odjakživa."

„Zvykáš si na mě." Roztržitě se poškrábal po bradě; viděla na něm, že je duchem někde úplně jinde. „Co ta procházka?"

„Musím připravit večeři."

„Počkám." Opřel se družně o kuchyňskou linku. „A co k té večeři budeme mít?"

„Jehněčí kýtu."

Gray tiše vzdychl. „Toho jsem se obával."

Kapitola dvacátá

V jeden jasný květnový den pozorovala Brianna, jak dělníci kopou základy pro její nový skleník. Splnil se mi jeden malý sen, pomyslela si a odhodila těžký cop, do něhož měla spletené vlasy.

Usmála se na miminko, které si spokojeně broukalo v závěsné houpačce vedle ní. Nyní se už umím spokojit s malými sny, napadlo ji, a políbila synovce na černé kudrlinky.

„Ten tak vyrostl, Maggie, za pár týdnů!“

„Já vím. Zato já…“ Poplácala se po bříšku a zatvářila se kysele. „Už si sice nepřipadám jako prasnice, ale nevím, jestli to všechno někdy znovu shodím.“

„Vypadáš ohromně.“

„Já jí to říkám taky,“ přikývl Rogan a objal Maggii kolem ramen.

„Co ty můžeš vědět? Jsi do mě blázen a láska tě zaslepila!“

„To je fakt.“

Brianna odvrátila pohled, když se na sebe zářivě usmáli. Jak je to dnes pro ně snadné, dumala. Zamilovaní do sebe i do krásného děťátka vrnícího opodál. Bodl ji osten závisti, projel jí Záchvěv touhy; zastyděla se za to.

„Kdepak se dnes dopoledne toulá náš Amík?“

Brianna pohlédla zpět; zneklidněně ji napadlo, jestli jí

Maggie nečte myšlenky. „Vstal a někam vyrazil ještě před rozedněním, ani nesnídal.“

„Kam?“

„Já nevím. Něco na mě zabručel. Alespoň se domnívám, že to bylo na mě. V poslední době je hrozně náladový. Ta knížka mu dává zabrat, i když tvrdí, že dělá poslední úpravy. Neboli, jak mi bylo řečeno, ji opraš uje a dává do lesku.“

„Takže bude co nevidět hotov, ne?“ zeptal se Rogan.

„Co nevidět.“ A pak… Brianna se řídila radou jedné Grayovy knihy, a raději nehloubala nad tím, co bude pak. „Pořád mu volá jeho nakladatel, posílá mu expres jeden balíček za druhým o té knížce, co má v vyjít létě. Patrně ho rozčiluje, že musí myslet na jednu knížku, když pracuje na jiné.“ Ohlédla se na dělníky. „Je to hezké místo na skleník, co myslíte? Už se těším, až na něj budu koukat z okna.“

„O tom místě už mluvíš několik měsíců,“ podotkla Maggie a nenechala se tak snadno odvést od tématu. „Je mezi tebou a Grayem všechno v pořádku?“

„Ano, v naprostém pořádku. Teď je trochu nabroušený, jak už jsem řekla, ale jeho nálady nikdy nevydrží dlouho. Vždyť jsem ti vykládala, jak zosnoval to usmíření s matkou.“

„To od něho bylo velice mazané. Malá pozornost z New Yorku. Na Liamových krtinách k němu byla jako mílius. Já musela nejdřív porodit, abych dosáhla přibližně téhož.“

„Je do Liama úplně zblázněná,“ přikývla Brianna.

„Je to takový nárazník mezi námi. Ale copak, drahoušku, co tě trápí?“ zamumlala, když se Liam začal neklidně vrtět. „Má mokrou plínku, to je celé.“ Zvedla ho, plácala po zádech a konejšila.

„Já ho přebalím.“

„Hlásíš se o to rychleji než jeho táta.“ Maggie potřásla hlavou a zasmála se. „Ne, já to udělám. Ty jen pozoruj svůj skleník. Hned jsem zpátky.“

„Maggie ví, že jsem chtěl s tebou mluvit.“ Rogan vedl Briannu k dřeveným židlím pod trnkovými keři, jež daly chalupě jméno.

„Děje se něco?“

„Ne.“ Pod Brianninou klidnou slupkou doutnala podrážděnost, která byla v příkrém rozporu s její povahou. To ať si vezme na starost Maggie, usoudil Rogan a lehce se zakabonil. „Chtěl jsem si s tebou promluvit o té aféře kolem Triquarteru.“ Posadil se a položil si ruce na kolena. „Neměli jsme vlastně příležitost pořádně si o tom popovídat, nejdřív jsem byl v Dublinu, pak byly krtiny… Maggie je spokojena s tím, jak to všechno dopadlo. Zajímá se spíš o Liama a o svou sklárnu, než o tuhle záležitost.“

„Tak by to mělo být.“

„Možná pro ni.“ Neřekl nahlas to, co bylo oběma zřejmé. Ani on, ani Maggie, si nečinili nárok na finanční odškodné, jež by mohli vysoudit. „Musím přiznat, Brianno, že mně to nesedí. Z principiálních důvodů.“

„To chápu, vždyť jsi sám podnikatel.“ Pousmála se. „Ale tys nikdy pana Carstairse neviděl. Jakmile ho člověk pozná, je těžké mu něco zazlívat.“

„Zkusme na chvilku oddělit pocity od právních aspektů celé záležitosti.“

Zeširoka se na něj usmála. Uměla si představit, jak tímto rázným tónem mluví s každým neschopným podřízeným. „Dobrá, Rogane.“

„Carstairs se dopustil zločinu. Tobě se sice příčí představa, že by tento roztomilý staroušek mohl skončit za mřížemi, ale je jen logické, že by ho měl stihnout trest. Doslechl jsem se, že v posledních letech si vedl velice dobře. Podnikl jsem sám několik diskrétních šetření, a zdá se, že jeho současné podnikání je poctivé a výnosné. Je na tom tak dobře, že ti může bez problémů vynahradit nepoctivé obchody s tvým otcem. Nebylo by nic jednoduššího, než kdybych za ním osobně zajel do Londýna a dohodl se s ním.“

„To je od tebe laskavé.“ Brianna zkřížila ruce na hrudi a zhluboka se nadechla. „Asi tě zklamu, Rogane, a moc mě to mrzí. Vidím, žé se ta záležitost hluboce dotkla tvého smyslu pro morálku, a chceš, aby bylo spravedlnosti učiněno zadost.“

„To ano.“ Nechápavě potřásl hlavou. „Brie, chápu Maggiin postoj. Má oči jen pro mimino, zajímá ji pouze Liam a její práce, a má v povaze mávnout rukou nad vším, co by ji mohlo rozptylovat. Ale ty jsi praktická žena!“

„Ano,“ přikývla. „To je fakt. Ale mám v sobě bohužel i hodně z otce.“ Položila dlaň na Roganovu ruku. „Víš, jsou lidé, kteří – ať už z jakéhokoli důvodu – začínají na nejisté půdě. Jejich volba není vždycky hodna obdivu. Někteří tam zůstanou, protože je to snazší, nebo si na to zvyknou, anebo se jim to nakonec začne zamlouvat. Jiní si celkem bez námahy najdou něco stálého, solidního. Stačí, když mají kapku štěstí a vystihnou tu správnou chvíli. A pak je ještě jedna skupina – malá, výjimečná,“ dodala, myslíc přitom na Graye, „která

se k té solidnosti musí tvrdě probojovat. A ten boj z nich uhněte obdivuhodné lidi.“

Odmlčela se a upírala toužebný pohled na vzdálené hory.

„Já ti nerozumím, Brie.“

„Ach.“ Mávla rukou a vrátila se duchem zpět. „Chci tím říct jen jedno: nevím, jaké okolnosti přiměly pana Carstairse změnit způsob života. Ale dnes už nikomu neubližuje. Maggie má, co chce, a já, co mě uspokojuje. Tak proč si přidělávat starosti?“

„Přesně tohle čekala Maggie, že řekneš.“ Zvedl ruce na znamení porážky. „Musel jsem to zkusit.“

„Rogane!“ volala Maggie ze dveří kuchyně s dítětem v náručí. „Telefon! Někdo z Dublinu.“

„Doma ten zatracený telefon nezvedne, zato u tebe ano.“

„Pohrozila jsem jí, že když ho nebude zvedat, tak jí nic neupeču.“

„Zato mé hrozby se míjejí účinkem.“ Vstal. „Cekám důležitý telefon, tak jsem v kanceláři nechal tvoje číslo, kdyby nás nezastihli doma.“

„To je v pořádku. Dopřej si tolik času, kolik jen potřebuješ.“ Usmála se, když Maggie s miminkem v náručí vykročila k ní. „Nuže, Margaret Mary, dáš mi ho na chvilku, a nebo si ho sobecky necháš jen pro sebe?“

„Zrovna se po tobě sháněl, tetičko Brie.“ Maggie s chichotem podala Liama Brianně a posadila se na židli, ze které právě vstal Rogan. „Ach, jsem tak ráda, že sedím. Liam byl neklidný celou noc. Dnes si připadám, jako bych šla pěšky do Galwaye a zpátky.“

„Myslíš, že už mu rostou zoubky?“ Brianna mu jemně, s konejšivými slůvky, osahala dásně.

„Možná. Hrozně slintá.“ Maggie zavřela oči a uvolnila se. „Ach, Brie, kdo by si byl pomyslel, že budu někoho takhle milovat? Rogana Sweeneyho jsem většinu života vůbec neznala, a dnes bych už bez něj nemohla žít.“

„Otevřela jedno oko, aby se přesvědčila, že Rogan je pořád ještě uvnitř a neslyší její sentimentální výlevy. „A to dítě –víš, když jsem je nosila, myslela jsem si, že vím, co to znamená milovat je. Ale když jsem ho poprvé držela v náručí, v té chvíli jsem teprve pochopila, co je pravý mateřský cit.“

Otřásla se a nejistě se zasmála. „Ach, to ty hormony. Dělají ze mě bábovičku.“

„To není žádnými hormony, Maggie.“ Brianna si otřela * tvář o Liamovu hlavičku, aby zachytila jeho báječnou miminkovskou vůni. „Jsi prostě šťastná!“

„Chci, abys byla taky šťastná. Vidím, že nejsi.“

„To není pravda. Samozřejmě, že jsem šťastná.“

„Už ho vidíš, jak od tebe odchází. A dopředu se s tím smiřuješ.“

„Jestli se rozhodne odejít, nemůžu mu v tom bránit. Vím to přece od z.ačátku.“

„Jak to, že nemůžeš?“ obořila se na ni Maggie. „Proč? Cožpak ho dost nemiluješ, nechceš snad o něj bojovat?“

„Právě že ho miluju až moc, než abych o něj bojovala. A možná mi schází odvaha. Nejsem tak statečná jako ty, Maggie.“

„To je jen výmluva. Měla jsi vždycky odvahy na rozdávání, svatá Brianno.“

„I kdyby to byla jen výmluva, je to moje věc,“ řekla mírně. Slíbila si, že se nenechá vtáhnout do hádky. „Gray má své důvody, proč musí odejít. Já s nimi sice nemusím souhlasit, ale chápu je. Neutrhuj se na mě, Maggie,“ dodala tiše, aby zabránila dalšímu výbuchu zlosti. „Protože to bolí. Když dnes ráno vycházel z domu, už jsem ho viděla, jak odchází navždy.“

„Tak mu v tom zabraň! On tě miluje, Brie. Je to vidět pokaždé, když se na tebe podívá!“

„Asi ano.“ O to víc to bolelo. „Proto má tak naspěch, aby vypadl. A taky má strach. Bojí se, že se vrátí.“

„A ty na to spoléháš?“

„Ne.“ Ale chtěla na to spoléhat. Moc si to přála. „Láska vždycky nestačí, Maggie. Jen se podívej, jak to dopadlo s tátou.“

„To bylo něco jiného.“

„Naprosto. Ale žil bez své Amandy, žil, jak nejlépe uměl. Jako jeho dcera jsem schopna téhož. Netrap se nade mnou,“ zamumlala a pohladila dítě. „Vím, co cítila Amanda, když mu napsala, jak je vděčná za každou minutu, kterou spolu prožili. Já bych ty poslední měsíce nevyměnila za nic na světě.“

Ohlédla se přes rameno a upřeně zkoumala odměřený výraz na Roganově tváři, když k nim kráčel přes trávník.

„Zdá se, že jsme něco zjistili," řekl, „o Amandě Doughertyové."

V v v v

Když se Gray nevrátil ani ke svačině, Briannu to trochu udivilo, ale netrápila se tím; dohlédla, aby její hosté měli dost sendvičů a zákusků. Celý zbytek dne v duchu znovu

a znovu probírala Roganovu zprávu o Amandě Doughertyové.

Během prvního pátrání ve městech a vískách Catskillského pohoří nezjistil detektiv vůbec nic. Nebylo divu, že si nikdo nepamatoval těhotnou Irku z doby před více než čtvrtstoletím. Ale Rogan jako důkladný muž najal důkladné lidi. Detektiv prolistoval všechny důležité statistiky –pročetl rodné, úmrtní i oddací listy za pět let, jež následovaly po datu Amandina posledního dopisu Tomu Concannonovi.

A v jedné malé vísce hluboko v horách ji konečně našel.

Amanda Doughertyová se ve věku dvaatřiceti let provdala za osmatřicetiletého muže jménem Colin Bodine. V záznamu byl jako adresa uveden pouze Rochester, New York. Detektiv už byl na cestě tam, aby pokračoval v pátrání po Amandě Doughertyové Bodineové.

Sňatek se podle uvedeného data konal pět měsíců po posledním dopise tátovi, přemítala Brianna. Amanda byla tedy již těsně před termínem porodu, takže bylo téměř jisté, že muž, kterého si vzala, musel vědět, že Amanda čeká dítě s jiným.

Zdalipak ji miloval, dumala Brianna. Doufala, že ano. Musel to zřejmě být silný, laskavý muž, aby dokázal dát své jméno dítěti jiného.

Přistihla se, jak se opět dívá na hodinky a vrtají hlavou, kde ten Gray může tak dlouho být. To ji otrávilo; sedla na kolo a odjela k Murphymu, aby ho informovala o tom, jak pokračuje stavba skleníku.

Když se vrátila, bylo načase dovařit večeři. Murphy jí slíbil, že se na druhý den přijde podívat a osobně si prohlédne základy. Ale

Brianna vskrytu duše doufala, že u Murphyho najde Graye, který za jejím sousedem často zašel; doufala však mamě.

Nyní, když od jeho odchodu z domu uplynulo již více než dvanáct hodin, si začala dělat starosti. Byla nervózní a jídla se ani nedotkla, zatímco její hosté si pochutnávali na makrele v angreštové omáčce. Z role pozorné hostitelky však nevypadla ani na chvíli: dolévala brandy, podávala kávu a holčičce, která upírala roztoužené pohledy na citrónový pudink, s úsměvem dopřála ještě jednu porci.

Dohlédla, aby ani v jednom pokoji nezůstala karafa s whisky prázdná, aby před večerní koupelí byly všude čisté ručníky. V přijímacím salonu si povídala s hosty, s dětmi si zahrála stolní hry.

V deset, když už byla tma a dům ztichl, se starost postupně vytrácela v rezignaci. Gray se vrátí, až se vrátí, řekla si a udělala si pohodlí ve svém pokoji; pustila se do pletení, u nohou jí podřimoval Con.

V v v v

Ani celodenní jízdy, pěší túry a prohlížení krajiny nezlepšily příliš Grayovu náladu. Byl podrážděný sám sebou, podrážděný tím, že z okna penzionu na něj vlídně kyne rozsvícené světlo.

Jen co vešel dovnitř, zhasl je, jako by si chtěl dokázat, že nepotřebuje ten signál teplého domova, ani po něm netouží. Začal stoupat po schodech, aby si dokázal, že je svým pánem.

Zastavilo ho Conovo tiché zakňučení. Gray se otočil na schodech a zaškaredil se na psa. „Co chceš?“ Con jen seděl a vrtěl ohonem.

„Nemám žádný zákaz nočního vycházení a nepotřebuju, aby na mě čekalo nějaké pitomé psisko!“

Con ho jen upřeně pozoroval, pak zvedl packu, jako by čekal na Grayův obvyklý pozdrav.

„Do prdele.“ Gray sešel dolů, potřásl podávanou packou a podrbal Cona na hlavě. „Tak. Už je ti líp?“

Con vstal a odťapal ke kuchyni. Na prahu se zastavil, ohlédl se přes rameno a sedl si, očividně čekaje na Graye.

„Já jdu spát,“ řekl mu Gray.

Con s tím očividně souhlasil; vstal, aby ho odvedl k paničce.

„Dobrá. Ať je po tvém.“ Gray zabořil ruce do kapes a vydal se za psem předsíní a kuchyní do Briannina pokoje.

Věděl, že má mizernou náladu, kterou ne a ne ze sebe setřást. Zavinila to především kniha, ale nejen ta. Alespoň sám sobě byl ochoten přiznat, že je neklidný a podrážděný už od Liamových krtin.

Něco na tom obřadu ho chytilo za srdce – ten prastarý, nabubřelý a podivně uklidňující rituál plný slov, barev a pohybu ho silně dojal. Kostýmy, hudba, světlo a hlasy – to vše jako by splynulo v jeden úchvatný nadčasový obraz.

Ale nejsilněji na něj zapůsobila atmosféra družné pospolitosti, sounáležitosti, jež čišela z každého souseda i známého, který se na krtiny přišel podívat.

Dojalo ho to, a zcela zapomněl, že tam šel jen ze zvědavosti, ze spisovatelského zájmu o nové výjevy a události. Uchvátil ho ten proud slov, ta neotřesitelná víra v neporušitelnost návaznosti z generace na generaci v malém venkovském kostelíku, podtržená pobouřeným nářkem mimina, lomem světla prodírajícího se barevnou mozaikou skla, dřevem ohlazeným koleny celých generací věřících.

Byl to princip rodiny a sdílené víry, pospolitosti i dogmatu.

A jeho náhlá, omračující touha patřit k nim ho pobuřovala a děsila zároveň.

Popuzeně zůstal stát ve dveřích Briannina obývacího pokoje a pozoroval, jak se jí v rukou míhají pletací jehlice. Po její bílé noční košili se rozléval dlouhý pás tmavozelené vlny. Světlo vedle ní bylo zacloněno tak, aby viděla na pletení; ale Brianna se na ruce nedívala.

V rohu běžela televize; dávali černobílý film pro pamětníky. Gary Grant a Ingrid Bergmannová v přiléhavé večerní róbě se objímali v nějakém vinném sklípku. *Pověstný muž*, pomyslel si Gray. Příběh lásky, nedůvěry a smíření.

Z důvodů, jež raději nerozebíral, ho její volba zábavy otrávila ještě víc.

„Neměla jsi na mě čekat.“

Podívala se na něj; jehlice dál klapaly v pravidelném rytmu. „Taky že na tebe nečekám.“ Vypadá unaveně, blesklo jí hlavou; a

náladu má pod psa. Ať už v ten dlouhý osamělý den hledal co chtěl, patrně to nenašel. „Jedl jsi něco?“

„Nějakou hospodskou šlichtu.“

„Tak to budeš mít hlad.“ Začala ukládat pletení do košíku. „Něco ti připravím.“

„Já si udělám něco sám, když budu chtít,“ utrhl se na ni. „Nepotřebuju, abys mě obskakovala! Nejsi moje matka!“

Ztuhla; jen se však znovu posadila a chopila se pletení. „Jak chceš.“

Vešel do pokoje a vyzývavě si ji změřil. „Nuže?“

„Nuže co?“

„Kde je výslech? Nezeptáš se mě, kde jsem byl, co jsem tam dělal? Proč jsem ti nezavolal?“

„Jak jsi právě podotkl, nejsem tvoje máma. To je tvoje věc.“

Na okamžik se rozhostilo ticho; bylo slyšet jen klapot jehlic a sklíčený hlas ženy v televizní reklamě, která právě na své nové blůzce objevila mastnou skvrnu.

„Chceš si hrát na ztělesnění klidu, co?“ zamumlal Gray, přešel k televizoru a vypnul ho.

„Chceš si hrát na neomaleného drzouna?“ zeptala se klidně. „Anebo si nemůžeš pomoct?“

„Snažím se upoutat tvou pozornost.“

„No, to už se ti povedlo.“

„Musíš plést, když s tebou mluvím?“

Konfrontaci, po níž tak očividně prahl, se zřejmě vyhnout nedalo; Brianna položila pletení do klína. „Takhle je to lepší?“

„Potřeboval jsem být sám. Nesnáším, když se na mě vyvíjí nátlak.“

„Já tě o žádné vysvětlení nežádala, Graysone.“

„Ale ano. Jenom ne nahlas.“

Začala v ní doutnat podrážděnost. „Tak ty mi čteš myšlenky, co?“

„To není tak těžké. Spíme spolu, prakticky spolu žijeme, a ty máš pocit, že jsem povinován vykládat ti, co dělám.“

„Opravdu mám ten pocit?“

Začal nervózně přecházet. Ne, pomyslela si, je to spíš plížení – jako velká šelma za mřížemi klece.

„Takže ty hodláš jen sedět a koukat a tvrdit mi, že se na mě nezlobíš?“

„Sotva záleží na tom, co ti řeknu, když umíš číst i moje nevyslovené myšlenky.“ Sepjala ruce a složila je na vlnu. Nebude se s ním hádat, umínila si. Jestli se jejich společné chvíle blíží ke konci, nedovolí, aby její poslední vzpomínky byly plné ostrých slov a hněvu. „Graysone, ráda bych tě upozornila, že mám vlastní život. Pracovní povinnosti i osobní radosti. Umím svůj den plně prožít i sama.“

„Takže je ti úplně jedno, jestli tady jsem, nebo ne?“ Tak ona už ho odepisuje, co? Proč ho ta myšlenka přivádí k zuřivosti?

Jen si povzdechla. „Ty víš, že mě těší, když jsi tady. Co ti mám vykládat? Že jsem měla starost? Asi ano, na chvíli, ale jsi přece dospělý a umíš se o sebe postarat sám! Že od tebe nebylo hezké, že jsi mi neřekl, že budeš tak dlouho pryč, když tady trávíš většinu večerů? To dobře víš i sám, takže není nutné, abych ti to vmetla do tváře. Jestli tě tahle moje odpověď uspokojila, půjdu si lehnout. Můžeš si lehnout se mnou, anebo jdi nahoru a užírej se tam.“

Než mohla vstát, sklonil se nad ní a chytil se’opěradel po stranách židle. Její oči se rozšířily údivem, ale neuhnula pohledem.

„Proč na mě nekřičíš?“ zeptal se naléhavě. „Něco po mně nehodíš? Nevykopneš mě odsud?“

„Možná by se ti pak ulevilo,“ řekla vyrovnaně. „Ale to není moje starost – ulevovat ti.“

„A tím to končí a hasne? Mávneš nad celou věcí rukou a pozveš mě do postele? Co ty víš, já jsem přece mohl být s jinou!“

Na jeden rozechvělý okamžik se jí v očích hněvivě blýsklo a plála v nich stejná zuřivost jako v jeho. Pak se ovládla, zvedla z klína pletení a uložila je do košíku. „Pokoušíš se mě rozzlobit?“

„Ano. Ano, krucinál!“ Uskočil a vztekle se odvrátil. „Alespoň by to byl férový boj. Nemám šanci prorazit ten tvůj ledový klid.“

„V tom případě bych byla hloupá, kdybych odložila tak mocnou zbraň, co říkáš?“ Vstala. „Graysone, já tě miluju, a jestli se domníváš, že té lásky zneužiju, abych tě chytla do pasti nebo tě chtěla změnit, pak mě urážíš. Za to by ses mi měl omluvit.“

S nevolí cítil, jak v něm stoupá pocit viny. V životě v něm žádná žena nevyvolala pocit viny. Bezděčně ho napadlo, jestli existuje vůbec někdo, kdo ho s tak chladným rozumem dokáže přimět, aby si připadal jako idiot.

„To jsem si mohl myslet, že už si najdeš způsob, jak ze mě vymámit nějakou omluvu, než to skončí."

Chvíli na něj mlčky zírala, pak se otočila a vykročila k ložnici.

„Kristepane." Gray si přejel dlaněmi po tváři, přitiskl si prsty na zavřená víčka, pak svěsil ruce. Libovat si ve vlastním idiotství nelze příliš dlouho, usoudil.

„Jsem já to ale blázen," řekl, vstupuje do ložnice.

Neřekla nic, jen pootevřela okno, aby vpustila víc svěžího, voňavého nočního vzduchu.

„Omlouvám se, Brie, za všechno. Ráno jsem měl mizernou náladu, a chtěl jsem být sám."

Neodpověděla, ničím ho nepovzbudila, jen odhrnula pokrývku na posteli.

„Netvař se, jako bych neexistoval. To je nejhorší." Přistoupil k ní a zkusmo jí položil niku na vlasy. „Knížka mi zoufale nejde. Bylo ode mě hnusné, vylívat si všechnu zlost na tobě."

„Nečekám, že budeš svoje nálady měnit podle mých přání."

„Ty to zkrátka nečekáš," zamumlal. „Ale to není dobře."

„Sama vím nejlíp, co je pro mě dobré a co ne." Chtěla se odtáhnout, ale on ji otočil k sobě. Přestože stála nehnuté a strnule, vřele ji objal a přitiskl k sobě.

„Měla jsi mě vykopnout," zabručel.

„Máš zaplaceno až do konce měsíce."

Vtiskl jí na vlasy polibek a uchechtl se. „Teď jsi ale ošklivá."

Jak má žena držet krok s jeho náladami? Když se ho pokoušela odstrčit, jen se k ní o to víc přitulil.

„Musel jsem od tebe pryč," řekl a přejížděl jí dlaněmi po strnulých zádech. „Musel jsem si dokázat, že to svedu."

„Myslíš snad, že to nevím?" Odtáhla se, jak jen jí dovolily jeho paže, a vzala jeho obličej do dlaní. „Graysone, já vím, že už brzo odjedeš, a nebudu předstírat, že to v mém srdci nezanechá ránu. Ale

mnohem víc nás bude oba bolet, když ty poslední dny prohádáme a proválčíme.“

„Říkal jsem si, že to bude snazší, když na mě budeš naštvaná. Když mě vyhodíš ze života.“

„Snazší pro koho?“

„Pro mě.“ Opřel se čelem o její obočí a vyslovil to, čemu se v posledních dnech tolik vyhýbal. „Koncem měsíce odjíždím.“

Neřekla nic; pro náhlou bolest v hrudi nebyla schopna slova.

„Chci mít pár dní pro sebe, než začne to turné.“

Vyčkávala, ale on už nezopakoval svou nabídku, aby s ním odjela na nějakou tropickou pláž. Pak přikývla. „Tak si ještě užijme chvil, než odjedeš.“

Zaklonila hlavu a jejich rty se setkaly. Gray ji pomalu položil na postel. A když se s ní miloval, vložil do toho všechnu něhu, jíž byl schopen.

Kapitola dvacátá první

Brianna si poprvé od chvíle, co otevřela penzion, toužebně přála, aby všichni hosté táhli k čertu. Vadilo jí, že narušují její soukromí s Grayem. I když se za to styděla, žárlila i na dobu, kterou Gray trávil zavřený ve svém pokoji, kde dopisoval poslední stránky knihy, jež ho k ní přivedla.

Bojovala s těmito emocemi, dělala vše, aby na ní nebyly znát. Jak plynuly dny, snažila se potlačovat rostoucí pocit paniky a zoufalství a ujišťovala se, že jistě pomine. Vždyť vedla život, o jakém vždycky snila. Téměř.

Osud jí sice nedopřál manžela a děti, po nichž tolik toužila, ale vynahrazovala jí to spousta jiných věcí. Neustále dokolečka vypočítávala vše, čeho už dosáhla; alespoň zčásti jí to pomáhalo.

Vynesla čerstvě uschlé prádlo nahoru. Jelikož dveře do Grayova pokoje byly otevřené, vešla tam a postavila koš s prádlem na zem. Převlékat jeho postel bylo zbytečné, vždyť poslední dny spal pouze u ní. Ale v pokoji bylo zapotřebí uklidit a utřít prach. Na stole byl nepředstavitelný nepořádek.

Začala tedy u něj; vysypala plný popelník a srovnala na desce knihy a papíry – v naději, že koutkem oka někde zahlédne útržky příběhu, který psal. Našla však jen roztrhané obálky, nevyřízenou poštu a pár načmáraných poznámek o irských pověrách. Pobaveně četla:

Střež se v pátek mluviti ošklivě o vílách, neboť jsou nablízku, a když je urazíš, očarují tě a tebe potká něco zlého.

Když přiletí ke dveřím straka a podívá se na tebe, je to jisté znamení smrti, a nic to nemůže odvrátit.

Ten, kdo projde pod konopným provazem, zemře násilnou smrtí.

„Ty mě ale překvapuješ, Brianno. Čmucháš.“ Polil ji ruměnec; upustila poznámky a schovala ruce za záda. Ach, typický GraysonThane, pomyslela si, takhle se připlížit dokáže jen on.

„Já nečmuchám. Utírám ti tady prach.“

Zamyšleně usrkával kávu, kterou si odskočil uvařit do kuchyně. Kam až mu paměť sahala, ještě nikdy ji neviděl tak zmatenou. „A kde máš prachovku?“ zeptal se.

Brianna se cítila jako nahá; zahalila se tedy do hávu důstojnosti. „Právě jsem si pro ni chtěla dojít. Máš na stole zoufalý nepořádek, a já jsem se zrovna pustila do úklidu.“

„Četla jsi moje poznámky.“

„Dávala jsem ten zápisník na stranu, a zběžně jsem si prohlédla, co je v něm napsané. O pověrách, o zlu a o smrti.“

„Zlo a smrt je moje živobytí.“ Ušklíbl se, přešel k ní a zvedl poznámkový blok. „Tohle se mi moc líbí. Na Všechny svaté – tedy prvního listopadu…“

„Já vím, kdy je Všech svatých.“

„No ovšem. Zkrátka, na Všechny svaté, kdy je vzduch prosycen přítomností zesnulých, je vše symbolem osudu. Jestli v ten den vyslovíte jméno osoby z onoho světa a třikrát je zopakujete, stane se něco neblahého.“ Zašklebil se. „Z čeho by tak asi člověka mohli obžalovat?“

„Je to nesmysl.“ Při té představě ji zamrazilo. „Je to kolosální nesmysl. Ale použil jsem to v knížce.“

Odložil blok a zkoumavě si ji prohlížel. Červeň z jejích tváří ještě nevyprchala. „Víš, v čem je háček s vyspělou technikou?“ Zvedl počítačovou disketu a poklepávaje jí o dlaň, díval se na Briannu a oči mu rošťácky svítily. „Zádně zmuchlané papíry, které zahodí frustrovaný spisovatel, aby si je mohli přečíst zvědavci.“

„V životě bych nic takového neudělala.“ Nasupeně odkráčela a zvedla koš s prádlem. „Musím jít ustýlat.“

„Nechceš si kousek přečíst?“

V půli cesty ke dveřím se zarazila a podezíravě se ohlédla přes rameno. „Z tvé knížky?“

„Ne, z místní předpovědi počasí. Samozřejmě, že z mé knížky. Vlastně by bylo fajn, kdyby si jednu pasáž přečetl někdo zdejší a poradil mi, jestli jsem vystihl rytmus místní mluvy, atmosféru, reakce lidí.“

„Ach, ráda ti pomůžu, jestli budu moct.“

„Brie, přiznej barvu – vždyť ty přímo umíráš touhou přečíst si rukopis. Stačilo říct.“

„O tom já náhodou vím své, znám to od Maggie.“ Odložila prádlo. „Ani za živý svět ti nedovolí, abys vešel do její sklárny a prohlédl si dílo, na kterém zrovna pracuje.“

„Já mám mírnější povahu.“ Několika zručnými pohyby zapnul počítač a zastrčil do něj příslušnou disketu. „Je to hospodská scéna. Místní kolorit a uvedení několika postav. Tam McGee poprvé spatří Tullii.“

„Tullia. To je galské jméno.“

„Správně. Znamená klidná. Pokusím se to najít.“ Začal přejíždět stránky na obrazovce. „Ty neumíš galsky, viď?“

„Ale ano, umím. Mě i Maggii to naučila naše babička.“

Zvedl hlavu a upřeně na ni zíral. „Do háje! Ze mě to nenapadlo! Víš, kolik času mě stálo vyhledávání slovíček? Chtěl jsem, aby tu a tam někdo promluvil galsky.“

„Stačilo říct.“

Zabručel. „Už je pozdě. Jo, tady to je. McGee je životem unavený policajt s irskými kořeny. Do Irska si přijel ověřit nějakou dávnou rodinnou historii, možná najít ztracenou rovnováhu, pár odpovědí o sobě samém. Ale především chce být chvíli sám a srovnat si všechno v hlavě. Kdysi se účastnil nějaké nepovedené razie a viní se ze smrti náhodného chodce – šestiletého dítěte.“

„To je ale smutné.“

„Jo, má svých problémů nad hlavu. Tullia jich má taky dost. Je to vdova, přišla o manžela a dítě při nehodě, kterou přežila pouze ona. Snaží se z toho vzpamatovat, ale život je pro ni velkým břemenem. Její manžel nebyl žádné zlatíčko, a byly chvíle, kdy si přála, aby byl mrtev.“

„A tak má výčitky svědomí, že se jí to přání vyplnilo, a dává si vinu za to, že jí bylo odňato i dítě, jako trest za její hříšné myšlenky.“

„Něco na ten způsob. Každopádně tahle scéna se odehrává v místní hospodě. Je to jen několik stránek. Posaď se. Teď dávej pozor.“ Naklonil se jí přes rameno a vzal ji za ruku. „Vidíš tahle dvě tlačítka?“

„Ano.“

„Tímhle posuneš stránku nahoru, tímhle dolů. Když dočteš, co je na obrazovce, a budeš chtít jít dál, zmáčkneš tohle. Když se budeš chtít k něčemu vrátit a přečíst si to znovu, zmáčkneš tohle. A Brianno?“

„Ano?“

„Jestli se dotkneš nějakého jiného tlačítka, budu ti muset uříznout prsty.“

„Jelikož máš beránci povahu.“

„Správně. Mám sice záložní kopie, ale je lepší neosvojit si žádný špatný návyk.“ Políbil ji na temeno. „Já teď půjdu dolů a omrknu, jak pokračuje stavba tvého skleníku. Když se ti něco nebude zamlouvat nebo to bude znít nevěrohodně, udělej si poznámku sem do toho bloku.“

„Jasně.“ Už se začetla a netrpělivě mu pokynula. „Jdi už.“

Gray sešel dolů a vykročil do zahrady. Šest řad zdejšího kamene, jež měly tvořit základy jejího skleníku, bylo již téměř hotovo. Nepřekvapilo ho, když uviděl Murphyho, jak sám pokládá kameny na místo.

„Nevěděl jsem, že nejen farmaříš, ale i zedničíš!“

„Ach, dělám od každýho trochu. Hele, ne abys tu maltu příště zas namíchal tak řídkou,“ upozornil hubeného výrostka opodál. „To je můj synovec, Tim MacBride, přijel na návštěvu z Corku. Tim zbožňuje vaši country muziku ze Států.“

„Randy Travis, Wynonna, Garth Brooks?“

„Všechny.“ Tim po něm blýskl úsměvem, a náhle jako by strýčkovi z oka vypadl.

Gray se shýbl a podal Murphymu další kámen, zatímco si s hochem povídal o kladech country muziky. Zanedlouho již pomáhal míchat maltu a spolu s ostatními parťáky si mužně pochvaloval, jak jim jde práce od ruky.

„Na spisovatele máš docela šikovný ruce,“ poznamenal Murphy.

„Jedno léto jsem dělal na stavbě. Míchal jsem maltu a rozvážel ji na kolečku; v tom vedru se mi málem usmažil mozek.“

„Dneska je příjemně.“ Murphy, spokojen s odvedenou prací, si dopřál pauzu a zapálil si cigaretu. „Když počasí vydrží, tak to Brie bude mít do týdne hotový.“

Ještě týden, blesklo Grayovi hlavou – téměř tolik zbývalo i jemu. „Je od tebe hezké, že necháš svou práci a pomáháš jí s tímhle.“

„To je *comhair,*“ prohodil Murphy bodře. „Pospolitost. Tak tady žijeme všichni. Nikdo se nemusí plahočit sám, když má příbuzný a sousedy. Až přijdou na řadu rámy a zasklívání, objeví se tu tři, čtyři chlapi. A další přijdou, když bude potřeba udělat police a tak. Až bude skleník hotovej, všichni budou mít pocit, že jim kousek z něj patří. A Brianna bude všem rozdávat řízky a rostlinky do jejich zahrádek.“ Vyfoukl kouř. „Vyhovíme si vzájemně. To je *comhair.*“

Gray tomu pojmu rozuměl. Přesně tohle cítil, a na okamžik záviděl, v tom venkovském kostelíku během Liamova křtu. „Hele\ a… nevadí ti, že když tobě někdo udělá laskavost, jsi mu zavázán a musíš mu to oplatit?“

„Vy Amíci!“ Murphy si se smíchem naposledy potáhl z cigarety a pak ji uhasil o kámen. Jelikož znal Briannu, raději si nedopalek strčil do kapsy a nehodil ho na zem. „Pořád všechno přepočítáváte na prachy. *Zavázanej* není to pravý slovo. Já bych to nazval spíš jistotou, to mi připadá výstižnější. Vědomí, že stačí natáhnout ruku a někdo ti pomůže, když to potřebuješ. Vědomí, že ty bys udělal to samý.“

Otočil se k synovci. „No tak, Time, uklidíme nářadí. Musíme domů. Prosím tě, Graysone, vyřiď Brie, ať na ty kameny radši moc nesahá, potřebujou sednout.“

„Jasně, já… Kristepane, já na ni zapomněl! Tak zatím!“ Pádil zpět do domu. Při pohledu na kuchyňské hodiny sebou provinile trhl. Nechal ji o samotě více než hodinu.

Jak záhy zjistil, byla přesně tam, kde ji nechal.

„Tobě ale trvá, než přečteš půl kapitoly!“

Třebaže ji jeho příchod překvapil, nelekla se. Když zvedla hlavu od obrazovky počítače a pohlédla mu do tváře, v jejích očích se třpytily slzy.

„To je to tak hrozné?“ Pousmál se; ke svému úžasu zjistil, že je nervózní.

„Je to překrásné.“ Hrábla do kapsy zástěrky pro papírový kapesník. „Vážně. Ta pasáž, jak osamocená Tullia sedí v zahradě a vzpomíná na své dítě. Její zármutek je přímo hmatatelný. Je věrohodná, plastická, vůbec nepůsobí jako smyšlená postava.“

Vzápětí užasl podruhé: pocítil rozpaky. Co se pochvaly týče, v životě neslyšel dokonalejší. „No, právě o to mi šlo.“

„Máš báječný dar, Grayi, proměňovat slova v emoce. Přečetla jsem si o kousek víc, než jen tu pasáž, kterou jsi chtěl. Promiň. Nemohla jsem se odtrhnout.“

„To je pro mě velká poklona.“ Když se podíval na obrazovku, zjistil, že přečetla víc než sto stránek. „Chytlo tě to.“

„Ach, moc. Má to jiné… já nevím co,“ řekla, „když to srovnám s tvými ostatními knihami, neumím na to ukázat prstem. Ach, má to svou atmosféru, jako všechny tvoje knihy, bohatství detailů. A taky je to napínavé a děsivé. Ta první vražda, ve zřícenině. Já myslela, že se mi zastaví srdce, když jsem to četla. Hrozný krvák! Ale přitom odlehčený takovým… rošťáckým humorem.“

„Povídej dál.“ Rozcuchal jí vlasy a posadil se na postel.

„Tak dobrá.“ Spletla si prsty a opřela ruce o okraj stolu, zatímco důkladně zvažovala slova. „Má to i tvou náturu, a taky tvůj pohled, kterému nic neunikne. Ta scéna v hospodě – tu jsem zažila nesčetněkrát na vlastní kůži. Viděla jsem Tima **0**’Malleyho u baru, Murphyho, jak hraje nějakou melodii. Murphy bude rád, že jsi z něj udělal takového fešáka.“

„Myslíš, že se pozná?“

„Ach, určitě. Nevím, jak se mu bude zamlouvat, že je jedním z podezřelých, nebo dokonce vrahem – pokud jsi to takhle zakončil.“ Odmlčela se v naději, že se něco dozví, ale Gray jen potřásl hlavou.

„Snad si nemyslíš, že ti povím, kdo to udělal!“

„Ne, to ne.“ Vzdychla a podepřela si bradu pěstí. „Murphymu se to bude určitě líbit. Z každého slova, z každého detailu čiší tvůj vřelý vztah k vesnici, k půdě, ke zdejším lidem – třeba jak jede rodinka domů z kostela v nedělních šatech, jak stařec kráčí se psem v dešti, nebo jak ta malá holka tancuje v hospodě s dědečkem.“

„Je snadné psát, když je toho tady tolik k vidění.“

„Je v tom víc, než co vidíš – myslím očima.“ Rozhodila rukama, pak je bezmocně svěsila. Neuměla zacházet se slovy tak mistrně jako on, aby vystihla, co měla na srdci. „Má to takovou… hloubku a… vřelost, s jakou jsem se u tvých knížek ještě nesetkala. Jak jsi skvěle popsal ten vnitřní boj, který svádí McGee, když neví, jak dál. A Tullii, jak statečně snáší zármutek. I když pod jeho tíhou tisíckrát padá na zem, vždycky se vzchopí a pokouší se slepit ty střepy svého života a nějak smysluplně ho dožít… Neumím to vysvětlit.“

„Daří se ti to náramně,“ zamumlal Gray.

„Dojímá mě to. Nechce se mi věřit, že jsi to napsal právě tady, v mém domě.“

„Pochybuji, že bych to uměl napsat kdekoli jinde.“ Vstal a stiskl na počítači několik tlačítek; obrazovka k Briannině zklamání potemněla. Doufala, že ji Gray nechá přečíst ještě kousek.

„Ach, ty jsi změnil název!“ zvolala, když se na obrazovce objevila titulní stránka. *„Konečné usmíření.* To je hezké. To je vlastně námět celé knihy, viď? Ty vraždy, vše, co se předtím přihodilo McGeeovi a Tullii, a co se změní, když se potkají?“

„Tak se to nakonec vyvrbilo.“ Zmáčkl další tlačítko; objevila se stránka s věnováním. Ze všech knížek, co napsal, byla tahle teprve druhá, kterou někomu věnoval. Tu první věnoval Arleně.

Brianně, za dary nad veškerou cenu.

„Ach, Graysone.“ Hlas se jí zadrhl dojetím, jež jí sevřelo hrdlo. „To je pro mě velká pocta. Já se znovu rozbrečím,“ zamumlala a zabořila si obličej do jeho ramene. „Mockrát ti děkuju.“

„V té knize je toho hodně ze mě, Brie.“ Zvedl jí obličej doufaje, že mu porozumí. „Je to něco, co ti můžu dát.“

„Já vím. Budu to střežit jako oko v hlavě.“ Ze strachu, že pokazí tu chvíli slzami, si energicky hrábla do vlasů. „Chceš se určitě znovu pustit do práce. A já takhle nazdařbůh zahálím.“ Popadla koš s prádlem; věděla, že se rozbrečí, jen co se ocitne za prvními zavřenými dveřmi. „Mám ti přinést svačinu nahoru?“

Naklonil hlavu na stranu, přimhouřil oči a zkoumavě si ji změřil. Vrtalo mu hlavou, jestli se v Tullii poznala. V tom jejím sebeovládání, v té tiché, téměř neotřesitelné laskavosti srdce. „Já přijdu dolů. Dnes jsem udělal skoro všechno, co jsem potřeboval."

„Takže tak za hodinku."

Vyšla a zavřela za sebou dveře. Gray osaměl a dlouho civěl na to stručné věnování.

V v v v

Smích a změť hlasů přilákaly za hodinu Graye do přijímacího salonu. Kolem bohatě prostřeného stolu se shlukli Briannini hosté, ochutnávali a nabírali si na talíře. Brianna stála uprostřed a v náručí houpala spící miminko.

„Můj synovec," vysvětlovala. „Liam. Na chvilku ho teď hlídám. Ach, Grayi!" Když ho spatřila, zářivě se usmála. „Podívej, koho tu máme!"

„To vidím." Přistoupil k ní a naklonil se nad miminkem. Liamova očka se ospale zavírala, ale jen co se v jejich zorném poli objevil Grayův obličej, vykulil je dokořán a přemoudřele ho zkoumal. „Vždycky na mě kouká, jako by mi viděl až na dno duše, jako by znal všechny hříchy, co jsem kdy spáchal. Běhá mi z toho mráz po zádech."

Gray přešel ke stolu a chtěl si něco nabrat, když postřehl, že se Brianna nenápadně vytrácí z pokoje. Dostihl ji u kuchyňských dveří. „Kam jdeš?"

„Uložit malého."

„Proč?"

„Maggie říkala, že by si měl chvilku zdřímnout."

„Maggie tady není." Vzal jí Liama z náruče. „A my si s ním nikdy nemůžeme pohrát." Vystrouhl na dítě několik pitvorných grimas. „Kde vlastně je Maggie?"

„Roztopila ve sklářské peci. Rogan musel odjet do galerie řešit nějaký problém, a tak ke mně přiběhla, jestli bych jí ho chvilku nepohlídala." Se smíchem se přitulila ke Grayovi. „Myslela jsem, že se to nikdy nestane. Teď tě mám jen pro sebe," zamumlala.

Napřímila se, když zaslechla klepání na dveře. „Pozor na hlavičku, musí ji mít podepřenou," upozornila Graye cestou ke dveřím.

„Já vím, jak se drží mrňata. Tyhle ženské," řekl Liamovi. „Myslí si, že vůbec nic neumíme. Teď si o tobě myslí, že jsi náramný pašák a jsou z tebe úplně paf, ale jen počkej! Za pár let si budou říkat, že tvým životním údělem je opravovat elektrické spotřebiče a zabíjet šváby."

Jelikož se nikdo nekoukal, sklonil hlavu a vtiskl na Liamovy rtíky lehký polibek. Pak pozoroval, jak se mu pusinka křiví.

„To je ono. Hele, víš co, půjdeme do kuchyně a…"

Zmlkl, když zaslechl Briannin vyděšený výkřik. Položil si Liama do ohbí paže a spěchal předsíní ke vchodovým dveřím.

Na prahu stál Carstairs; v ruce třímal světlehnědou buřinku, na tváři mu hrál přátelský úsměv. „Graysone, moc rád vás opět vidím. Nevěděl jsem, jestli tu ještě budete. A copak je tohle?"

„To je mimino," řekl Gray stroze.

„Ale ovšemže." Carstairs polechtal Liama po bradičce a vydal několik potrhlých zvuků. „Hezký klouček! Řekl bych, že je vám trochu podobný, Brianno.Tady kolem úst…"

„Je to sestřin kluk. A co vás k nám přivádí, pane Carstairsi?"

„Ale jedu jaksi náhodou kolem. Tolik jsem vyprávěl své drahé Iris o vaší chaloupce, o krásném okolí, že to nakonec chtěla vidět na vlastní oči. Je v autě." Pokynul k bentleyi zaparkovanému u zahradní branky. „Vlastně jsme doufali, že pro nás budete mít volný pokoj, jen na jednu noc."

Brianna na něho vytřeštila oči. „Vy tady chcete přenocovat?"

„Vychvaloval jsem do nebe – možná nerozumně – vaši kuchyni." Důvěrně se předklonil. „Obávám se, že Iris to zpočátku trochu znervózňovalo. Je totiž také vynikající kuchařka. Chce se přesvědčit, jestli jsem nepřeháněl."

„Pane Carstairsi! Vy jste ale nestyda!"

„Možná, má drahá," řekl a šelmovsky na ni zamrkal. „To možná."

Brianna ještě chvíli supěla a láteřila, pak si vzdychla. „No, nenechávejte tu chudinku tak dlouho v autě. Přiveďte ji, zvu vás na čaj."

„Už se nemůžu dočkat, až ji poznám," řekl Gray a houpal dítě.

„Ona říká totéž o vás. Zejména na ni udělalo ohromný dojem, že jste mi vzal peněženku a já si toho nevšiml. Býval jsem mnohem rychlejší." Lítostivě potřásl hlavou. „Ale co naplat, také mnohem mladší. Mohu přinést naše zavazadla, Brianno?"

„Mám jeden pokoj volný. Je menší, než jaký jste měl minule."

„Určitě se nám bude líbit, o tom nepochybuji." Šel zavolat svou paní.

„Dovedeš to pochopit?" řekla Brianna polohlasně. „Já nevím, jestli se mám smát, nebo schovat stříbro. Tedy kdybych nějaké měla."

„Už si tě oblíbil natolik, že by ti nic neukradl. Takže," přemítal nahlas, „tohle je ta slavná Iris."

Fotografie z ukradené peněženky byla věrnou podobou, usoudila Brianna. Iris kráčela po cestičce, zavěšená do rozesmátého manžela; měla na sobě květované šaty, jež se vlnily ve vánku a obepínaly dokonale tvarované nohy. Brianna postřehla, že Iris využila chvilky v autě, aby si upravila účes i makeup, takže vypadala svěže a byla pozoruhodně hezká.

„Ach, slečno Concannonová! Brianno! Doufám, že vám mohu říkat Brianno, když jsem toho o vás a o vašem kouzelném penzionku už tolik slyšela!"

Měla příjemný, kultivovaný projev, i když tempem připomínal kulometnou palbu. Než Brianna stihla odpovědět, Iris rozhodila rukama, chytila ji za obě zápěstí a drmolila dál.

„Jste vskutku přesně tak půvabná, jak mi vás popsal Johnny. Je od vás nesmírně laskavé, že jste pro nás našla pokoj, když jsme vás tak nečekaně přepadli! A ta vaše zahrádka! Má drahá, musím přiznat, že jsem dočista unesena. Ty Jiřinky! Já s nimi nemám zatím to štěstí. A ty růže – vskutku překrásné. Musíte mi prozradit svoje tajemství. Jak to děláte? Povídáte si s nimi? Já do nich hučím dnem i nocí, ale v životě z nich nedostanu takové květy!"

„No, já…"

„A vy jste Grayson." Iris jednoduše převálcovala Brianninu odpověď a obrátila se na Graye. Pustila jednu Brianninu ruku, aby mohla uchopit Grayovu. „Musím vám složit poklonu – jste nesmírně

chytrý a šikovný mladý muž. A taky tak hezký. Panečku, vždyť vy vypadáte jako učiněná filmová hvězda! Přečetla jsem všechny vaše knížky. Děsí mě k smrti, ale jakmile se začtu, ani za živý svět už je nemůžu odložit. Kampak chodíte na ty úžasné, vzrušující nápady? Tolik jsem vás chtěla oba poznat," švitořila, držíc je oba za ruce. „Chudáčka Johnnyho jsem se tolik naotravovala, až jsme se k vám rozjeli. No, a tu nás máte!"

Nastalo ticho, ve kterém je Iris oblažovala zářivým úsměvem. „Ano." Brianna se na víc nevzmohla. „Jste tady. Ach, prosím, pojďte dál. Doufám, že jste měli příjemnou cestu."

„Ach, já zbožňuju cestování, co vy? Když pomyslím na ty rošťárny, co jsme se s Johnnym v mládí navyváděli a promrhali tak nejlepší léta života… A přitom jsme do těchto končin nikdy nezavítali. Je tu hezky jako na pohlednici, viď, Johnny?"

„Ano, drahoušku, to věru je."

„Ach, to je rozkošný dům. Kouzelný!" Iris se rozhlížela kolem, pořád pevně držíc Briannu za ruku. „Lidé se tu musí cítit ohromně, jako doma!"

Brianna vrhla na Graye bezmocný pohled, ale on jen pokrčil rameny. „Doufám, že vy také. V přijímacím salonu právě podávám čaj, jestli máte chuť, anebo vám nejdřív ukážu váš pokoj?"

„Udělala byste to? Asi si nejdřív odložíme zavazadla, co říkáš, Johnny? Pak si snad můžeme hezky v klidu popovídat."

Iris se rozplývala nad schodištěm, po kterém stoupali nahoru, nad předsíní v patře, nad pokojem, do něhož je zavedla Brianna. Potah na posteli byl roztomilý, krajkové záclony prostě rozkošné, výhled z okna úchvatný.

Zanedlouho se Brianna ocitla v kuchyni, kde postavila na čaj; její noví hosté seděli u stolu a dělali vše pro to, aby se u Brianny cítili jako doma. Iris radostně houpala Liama na klíně.

„To je ale páreček, co?" zamumlal Gray, když jí pomáhal vyndávat šálky a talířky.

„Mně už z ní jde hlava kolem," zašeptala Brianna. „Ale je naprosto neodolatelná."

„Přesně tak. V životě neuvěříš, že se v její hlavě mohla zrodit nějaká nepoctivá, prolhaná myšlenka. Typická oblíbená tetička nebo zábavná sousedka. Možná, že bys přece jen měla schovat to stříbro.“

„Kuš!“ Brianna se odvrátila a odnesla talíře na stůl. Carstairs sťhned vzal chléb a namazal si ho džemem.

„Doufám, že posvačíte s námi,“ pronesla Iris; vybrala si sladký bochánek a namočila ho do husté smetany. „Johnny, drahoušku, co kdybychom nejdřív vyřídili obchodní účel naší návštěvy? Rozčiluje mě, když to visí ve vzduchu, kazí mi to náladu.“

„Obchod?“ Brianna si vzala Liama a opřela si ho o rameno.

„Nedokončený obchod.“ Carstairs si přitiskl na rty ubrousek. „Panečku, Brianno, ten chléb mi tak chutná! Dej si taky kousek, Iris!“

„Johnny pěl ódy na vaše kuchařské umění. Musím přiznat, že jsem kapku žárlila. Já taky umím docela slušně vařit, abyste věděla.“

„Skvěle,“ opravil ji Carstairs loajálně. Popadl manželčinu ruku a vřeleji políbil. „Jsi vynikající kuchařka!“

„Ach, Johnny, ale jdi!“ Zahihňala se jako holčička a odstrčila ho. Pak našpulila rty a poslala mu několik letmých pusinek. Gray, fascinován tou mezihrou, jen zamíhal obočím na Briannu. „Ale už chápu, proč byl vašimi prostřenými stoly tolik unesen.“ Půvabně okusovala bochánek. „Musíme si někdy najít čas na výměnu receptů. Mojí specialitou jsou kuře a ústřice. A nechci se příliš vytahovat, ale je to vskutku docela chutné. Fígl spočívá ve skutečně dobrém víně, suchém bílém, abyste věděla. A špetce estragonu. Ale už zas tlachám, a ještě jsme se nedostali k naší záležitosti.“

Vzala si další bochánek a pokynula k prázdným židlím. „Posaďte se přece! U šálku čaje se obchodní záležitosti probírají mnohem příjemněji.“

Gray se ochotně posadil a začal si nabírat na talíř. „Mám si vzít mimino?“ zeptal se Brianny.

„Ne, já ho podržím.“ Sedla si s Liamem v náručí.

„Takový andílek,“ rozplývala se Iris. „A vy to s ním tak umíte! Nám bylo s Johnnym vždycky moc líto, že nemáme děti. Ale na druhou stranu jsme zažívali tolik dobrodružství, že jsme i bez nich měli plný, bohatý život.“

„Dobrodružství,“ opakovala Brianna. Zajímavý výraz pro podvody.

„Byli jsme opravdu rozverný párek!“ zasmála se Iris, a lesk v jejích očích prozrazoval, že beze zbytku chápe Brianniny pocity. „Ale zato jsme si užili spoustu legrace. Lhala bych, kdybych tvrdila, že nás to mrzelo, když nás to tolik bavilo. Jenže člověk přece jen stárne.“

„Věru tak, drahoušku,“ přikývl Carstairs. „A ztrácí šikovnost.“ Vrhl na Graye nesmělý pohled. „Před deseti lety, příteli, byste mi peněženku nesebral tak snadno.“

„Na to bych příliš nespoléhal.“ Gray usrkával čaj. „Před deseti lety jsem byl dokonce ještě lepší.“

Carstairs zvrátil hlavu dozadu a vybuchl smíchy. „No neříkal jsem ti, jaký to je borec, Iris? Ach, věčná škoda, žes neviděla, jak mi to nandal ve Walesu. Má můj bezmezný obdiv. Doufám, že mi tu peněženku vrátíte, Graysone. Tedy alespoň ty fotografie. Průkaz se dá snadno nahradit, ale k těm fotkám mě vážou sentimentální pouta. A také ty peníze, pochopitelně.“

Grayův úsměv byl rychlý a nenasytný. „Pořád ještě mi dlužíte sto liber, Johnny.“

Carstairs si odkašlal. „Přirozeně. Bezesporu. Vzal jsem vám je pouze proto, aby to vypadalo jako vloupání.“

„Přirozeně,“ přikývl Gray. „Bezesporu. Myslím, že jsme náhradu škod probrali už ve Walesu, než jste musel tak nečekaně odejít.“

„Hluboce se omlouvám. Zahnal jste mě do kouta, a mně se nechtělo domlouvat něco definitivně, aniž bych se poradil s Iris.“

„Jsme neochvějní zastánci plného partnerství,“ vložila se do rozhovoru Iris.

„Skutečně.“ Carstairs láskyplně poplácal svou paní po ruce. „Mohu skutečně prohlásit, že naše rozhodnutí jsou výsledkem týmové práce. Jsme přesvědčeni, že právě tohle, umocněno hlubokým citem, přispělo ke třiačtyřiceti úspěšným letům v manželském svazku.“

„A, samozřejmě, uspokojivý pohlavní život,“ dodala Iris nenucené a usmála se, když se Brianna zakuckala čajem. „Manželství by jinak bylo veliká nuda, nemyslíte?“

„Ano, máte nepochybně pravdu.“ Tentokrát si odkašlala Brianna. „Myslím, že chápu, proč jste přišli, a oceňuji to. Je dobré vyříkat si to, pročistit vzduch.“

„Chtěli jsme se osobně omluvit za všechny svízele, které jsme vám způsobili. A já jsem k tomu chtěla dodat, jak moc mě mrzí Johnnyho amatérské a zcela nekompetentní prohledání vašeho kouzelného domu.“ Zpražila manžela přísným pohledem. „Postrádalo to veškerý švih a šarm, Johnny.“ v

„To opravdu ano.“ Svěsil hlavu. „Hrozně se stydím.“

Brianna si tím nebyla tak úplně jista, ale potřásla hlavou. „No, vlastně se toho tolik nestalo.“

„Ze ne?“ zvolala Iris a zvedla dlouhou rukavici. „Brianno, drahoušku, jsem si jista, že jste přímo zuřila, a právem. A taky vás to muselo nadmíru rozrušit!“

„Brečela.“

„Graysone!“ Brianna tonula v rozpacích a strnule hleděla do šálku. „Už je to passé.“

„Umím si stěží představit, jak vám asi bylo.“ Iris zjihl hlas. „Johnny ví, jak jsem háklivá na své věci. Kdybych přišla domů a našla všechno vzhůru nohama, byla bych zdrcena. Jednoduše zdrcena. Jen doufám, že mu ten politováníhodný nápad, který se může zrodit pouze v mužské hlavě, můžete prominout!“

„Stalo se. Pokud vím, uchýlil se k tomu jen pod silným tlakem okolností a…“ Brianna zaraženě zvedla hlavu; právě jí došlo, že obhajuje muže, který podvedl jejího tátu a vloupal se jí do domu.

„Máte srdce ze zlata!“ Iris spustila kulometnou palbu. „Nyní bychom se rádi naposledy dotkli té nepříjemné záležitosti s cennými papíry. Především mi dovolte poznamenat, že od vás bylo nesmírně velkorysé a trpělivé, že jste se po té příhodě ve Walesu neobrátili na úřady.“

„Gray říkal, že se vrátíte.“

„Chytrý hoch,“ zamumlala Iris.

„A podle mě to nemělo smysl.“ Brianna si s povzdechem ulomila kousek chleba a okusovala jej. „Bylo to dávno, a peníze, o které táta přišel, byly jeho. Mně postačilo znát všechny okolnosti případu.“

„Vidíš, Iris? Je to přesně tak, jak jsem ti říkal.“

„Johnny!“ zvolala velitelsky. Vyměnili si dlouhý, významný pohled; nakonec si Carstairs dlouze povzdechl a sklopil oči.

„Ano, Iris, ovšemže. Máš úplnou pravdu. Úplnou pravdu.“ Vzchopil se, sáhl do vnitřní kapsy saka a vytáhl obálku. „S Iris jsme to rozebrali ze všech stran, a velice rádi bychom celou záležitost vyřešili ke spokojenosti všech zúčastněných. Přijměte tohle s naší omluvou, drahoušku,“ dodal a podal obálku Brianně. „A s přáním všeho nejlepšího.“

Nejisté nahlédla do obálky. Srdce se jí svezlo někam k žaludku a pak jí uvízlo v hrdle. „To jsou peníze. Peníze v hotovosti.“

„Šek by nám jen zkomplikoval účetnictví,“ vysvětlil Carstairs. „A navíc by se do toho připletly i daně. Transakce v hotovosti nás ušetří těchto potíží. Je to deset tisíc liber. Irských liber.“

„Ach, ale to já nemůžu…“

„Ale ano, můžeš,“ přerušil ji Gray.

„To není správné.“

Začala podávat obálku zpátky Carstairsovi. Na okamžik se mu rozsvítila očička a natáhl ruku. Jeho paní ho plácla po prstech.

„Váš mladý muž má v té věci naprostou pravdu, Brianno. Tohle je správné, pro všechny, jichž se to týká. Nemusíte si dělat starost, že bychom snad ztrátu těchto peněz nějak výrazně pocítili. Vede se nám docela dobře. Mému svědomí i mému srdci by se moc ulevilo, kdybyste je přijala. A,“ dodala, „vrátila nám potvrzení o nákupu těch cenných papírů.“

„Má je Rogan,“ řekla Brianna.

„Ne, vzal jsem si je od něj zpátky.“ Gray vstal a vklouzl do Brianniných pokojů.

„Vezměte si ty peníze, Brianno,“ pronesla Iris vlídně. „Schovejte si je hned teď do zástěrky. Já bych to považovala za velkou laskavost.“

„Já vám nerozumím.“

„To mě vůbec nepřekvapuje. My s Johnnym nelitujeme toho, jakvjsme žili. Vychutnali jsme si až do dna každou minutu. Ale neuškodí taková malá pojistka na budoucí vykoupení.“ Usmála se a vřele stiskla Brianninu niku. „Brala bych to jako laskavost. Vlastně my oba. Nemám pravdu, Johnny?“

Vrhl na obálku poslední roztoužený pohled. „Ano, drahoušku.“

Vrátil se Gray a v ruce držel cenné papíry. „To je patrně vaše.“

„Ano. Vskutku.“ Carstairs po nich dychtivě sáhl. Upravil si brýle a mžoural na ně. „Iris,“ pronesl nakonec pyšně a ukázal je své paní. „Odvedli jsme špičkovou práci, co říkáš? Naprosto bezvadnou práci.“

„Ach ano, Johnny. Rozhodně ano, drahoušku!“

Kapitola dvacátá druhá

„V životě jsem nezakusila krásnější okamžik zadostiučinění.“ Maggie doslova vrněla blahem a spokojeně se protahovala na sedadle spolujezdce v Briannině voze. Naposledy se ohlédla na matčin dům, když vyjížděly na hlavní.

„Škodolibost není hezká vlastnost, Margaret Mary!“

„Hezká nehezká, mně se to líbilo.“ Otočila se na Liama, který se rozvaloval v pohodlné dětské sedačce, a do jeho mávající ručky vložila chrastítko. „Vidělas, jak se tvářila, Brie? Viděla jsi to?“

„Ano.“ Na okamžik zahodila důstojnost a poťouchle se ušklíbla. „Ještě že jsi měla alespoň tolik rozumu, žes to zbytečně nerozmazávala.“

„Tak jsme se přece dohodly – že jí řekneme jen to, že ty peníze pocházejí z investice, kterou krátce před smrtí udělal táta. A která byla vyplacena teprve nedávno. A zuby nehty jsem odolávala pokušení vmést jí do tváře, že si tu třetinu rozhodně nezaslouží, protože mu nikdy nevěřila.“

„Ta třetina jí právem náleží, a už toho nechrne.“

„O tom se s tebou nehodlám přít. Radši se budu vyžívat ve škodolibé radosti.“ Chvilku si tiše pobrukovala. „Řekni mi, jak chceš naložit se svou třetinou?“

„Mám pár nápadů, jak vylepšit dům. Zejména podkroví, které to vlastně všechno zapříčinilo.“

Když Liam vesele zahodil chrastítko, Maggie vytáhla další. „Já myslela, že jedeme do Galwaye na nákupy.“

„Taky že jo.4“ Přemluvil ji k tom Grayson a prakticky ji vykopl z jejích vlastních dveří. „Chci si koupit velký kuchyňský robot, jaký používají v restauracích a předvádějí na kulinářských výstavách.“

„Z toho by měl táta určitě velkou radost.“ Maggiin úšklebek zjihl v zasněný úsměv. „Je to jako dárek od něj, viď?“

„Já to právě tak beru. Připadá mi to tak správné. A co ty?“

„Něco z těch peněz vrazím do sklárny. Zbytek uložím pro Liama. Myslím, že táta by si to tak byl přál.“ Zamyšleně přejela dlaní po palubní desce vozu. „Máš moc hezké autíčko, Brie.“

„To mám.“ Zasmála se a umínila si, že musí Grayovi poděkovat, že ji na celý den takhle vystrnadil z domu. „Jen si představ, jezdím si po Galwayi beze strachu, že mi upadne kolo nebo rovnou celý podvozek. To je celý Gray – umí dávat přemrštěné dárky tak, aby to vypadalo jako ta nejpřirozenější věc pod sluncem.“

„To je pravda. Ten chlap ti podá diamantovou brož tak nenucené, jako by to byla kytka polních květů. Má krásné, štědré srdce.“

„Ano.“

„Když už o něm mluvíme – copak teď dělá?“

„No, buďto pracuje, anebo se baví s Carstairsovými.“

„To jsou ale čísla! Rogan mi tuhle vyprávěl, že když přišli do galerie, pokoušeli se ho prý přemluvit, aby jim prodal ten starožitný stolek, co je v salonku v patře!“

„To mě ani trochu nepřekvapuje. Iris mě už málem přemluvila, abych jako zajíce v pytli koupila nějakou lampu, která se prý ideálně hodí do mého přijímacího salonu. Že prý mi dá slušnou slevu.“ Brianna se uchichtla. „Budou mi chybět, až zítra odjedou.“

„Mám takový pocit, že zase přijedou.“ Odmlčela se. „Kdy odjíždí Gray?“

„Asi příští týden,“ pronesla Brianna vyrovnaně a upřeně hleděla na silnici. „Na té knížce už v podstatě nepracuje, jen se v tom občas povrtá, pokud to můžu posoudit.“

„A myslíš, že se vrátí?“

„Doufám. Ale nebudu na to spoléhat. Nesmím.“

„Řeklas mu, aby zůstal?“

„To taky nemůžu.“

„Ne,“ zamumlala Maggie. „To nejde. Já bych se za stejných okolností nezachovala jinak.“ Přesto je to zatracený idiot, jestli odjede, pomyslela si. „Nechtěla bys penzion na pár dní zavřít, nebo ho svěřit paní **0**’Malleyové? Mohla bys přijet za námi do Dublinu, nebo pobýt pár dní v naší vile ve Francii.“

„Ne, ale je od tebe milé, že mi to nabízíš. Budu však šťastnější doma.“

To je asi pravda, blesklo Maggii hlavou, a nenaléhala. „No, kdyby sis to náhodou rozmyslela, stačí říct.“ Maggie se otočila k sestře, odhodlaná zlepšit oběma náladu. „Hele, až vyrazíme do obchodů, koupíme si nějaký prima nesmysl, co tomu říkáš? První věc, která nám padne do oka. Něco zbytečného a drahého; nějakou tu blýskavou ceťku, kterou jsme obdivovaly s nosem přitisknutým na výlohu, když nás táta vzal s sebou.“

„Třeba ty panenky v hezkých lidových krojích, nebo tu šperkovnici s balerínou, co se otáčela nahoře.“

„Ach, myslím, že můžeme najít něco přiměřenějšího našemu věku, ale ano, něco takového mám na mysli.“

„Dobrá, proč ne?“

V v v v

Jelikož mluvily o tátovi, Briannu zaplavily vzpomínky na něj, jen co dojely do Galwaye. Zaparkovaly vůz a vmísily se do pěšího davu nakupujících, turistů a dětí.

Zahlédly malou holčičku, rozesmátou na tátových ramenou.

On nás taky tak nosil, vzpomněla si. Střídavě zvedal na ramena ji a Maggii, a někdy se s nimi rozeběhl a zvedal je do výšky a oríy pištěly radostí.

Anebo je pevně držel za ruce, když bloumali ulicemi a proplétali se davem, a vyprávěl jim příběhy.

Až připluje naše loď, Brianko moje, koupím ti hezké šatičky, jako mají tamhle v té výloze.

Jednoho dne si vyrazíme do Galwaye a z kapes nám budou vypadávat zlaté mince. Jen počkej, kočičko.

A třebaže už tenkrát cítila, že jsou to báchorky snílka, nikterak to neumenšovalo její radost z hlučících davů, vůní a barev.

Ty vzpomínky jí nepokazily ani dnešní den. Barvy a čilý ruch na hlavní třídě jí jako obvykle zvedly náladu. Pobaveně naslouchala hlasům, jež se mísily se zpěvavou irštinou – nosovému, tahavému přízvukuAmeričanů, hrdelní němčině, překotné francouzštině. Ucítila vůni Galwayského zálivu, již sem přivál vítr, vůni smíchanou s vůní tuku z nedaleké hospody.

„Tak.“ Maggie zajela s kočárkem blíže k výkladní skříni. „To je přesně ono.“

Brianna se prodrala davem a nakoukla Maggii přes rameno. „Co jako?“

„Tamhleta velká tlustá kráva. Přesně tu chci.“

„Ty chceš krávu?“

„Zdá se, že je z porcelánu,“ přemýšlela Maggie nahlas, zkoumajíc lesklé černobílé tělo a přihlouple se šklebící kravský obličej. „Vsadím se, že je příšerně předražená. Tím líp. Beru ji. Jdeme dovnitř.“

„Ale co s ní budeš dělat?“

„Dám ji Roganovi, přirozeně, a dohlédnu, aby si ji vystavil v té své staromódní dublinské kanceláři. Ach, jen doufám, že váží aspoň tunu.“

Taky vážila; domluvily se tedy s prodavačkou, že ji u ní nechají, dokud nenakoupí všechno ostatní. Zašly si na oběd, Brianna poté studovala výhody a nevýhody asi deseti druhů kuchyňských robotů, a teprve pak objevila svůj prima nesmysl.

Byly to okřídlené víly natřené bronzovou barvou, tančící na drátkách zavěšených na silnějším měděném drátě. Když Brianna luskla prsty, roztočily se a kroužily a rytmicky mávaly křídly.

„Pověsím si je do okna v ložnici. Bude mi to připomínat všechny pohádky o vílách, co nám vyprávěl táta.“

„Jsou skvělé.“ Maggie objala Briannu kolem pasu. „Ne, nekoukej na cenu,“ zvolala, když se Brianna natahovala po malé cenovce. „To

patří k tomu kouzlu. Ať to stojí cokoli, vybrala sis správně. Běž si koupit tu svou potrhlůstku, a pak promyslíme, jak dostaneme do auta tu mou.“

Nakonec se dohodly, že Maggie počká u obchodu s krávou a Liamem a zbytkem nákupních tašek, a Brianna předjede s vozem.

V rozverné náladě přešla na parkoviště. Ty tančící víly si pověsím, jen co přijedeme domů, rozhodla se. A pak si pohraje s tou ohromnou novou kuchyňskou hračkou. Už se těšila, jak na takovém dokonalém přístroji bude vyrábět lososovou pěnu, nebo na kostičky krájet houby.

Když vklouzla za volant a otočila klíčkem startéru, tiše si něco pobrukovala. Možná by k té rybě na grilu, kterou chtěla udělat k večeři, mohla přidat ještě jeden chod. Čím bych se tak zavděčila Grayovi? dumala, když vyjížděla k východu, aby zaplatila parkovné. Třeba šťouchané brambory se zelím, a k tomu angreštový krém jako moučník –jestli najde dost zralých angreštů.

Plody angreštu začnou zrát až v prvních červnových dnech, pomyslela si. Jenže to už bude Gray pryč. Potlačila náhlou bolest, která jí sevřela srdce. No co, červen přijde co nevidět, řekla si a začala vyjíždět z parkoviště. A ona chtěla,

aby Gray ochutnal její moučníkovou specialitu, než odjede.

Když zabočila do svého pruhu, zaslechla nějaký křik. Vyděšeně trhla hlavou. Stihla jen nabrat dech k výkřiku, když do ní vrazil vůz, který vybíral zatáčku příliš zostra a vyřítil se do protisměru.

Zaslechla skřípění trhajícího se kovu, tříštícího se skla. Pak už neslyšela nic.

„Takže Brianka odjela na nákupy,“ poznamenala Iris, když vešla za Grayem do kuchyně. „To jí přeju. Nic nevzpruží ženu víc, než když si vyrazí na velké nákupy a něco hezkého si koupí.“

Gray si neuměl představit praktickou Briannu, jak lítá po obchodech a nesmyslně utrácí. „Odjela do Galwaye se sestrou. Ujistil jsem ji, že když se do svačiny nevrátí, obsloužíme se sami.“ Gray s poněkud majetnickým výrazem začal klást na podnosy jídlo, které připravila Brianna. „Stejně jsme tu dnes večer jenom my tři.“

„Prostřeme si rovnou tady, je tu útulně.“ Iris postavila konvici s čajem na stůl. „Udělal jste moc dobře, že jste ji přemluvil, aby si udělala den pro sebe.“

„Musel jsem ji bezmála dovléct k autu – je tak vázaná na tenhle dům.“

„Hluboké, úrodné kořeny. Proto jen vzkvétá. Jako ty její květinky venku. Nikdy v životě jsem neviděla krásnější zahradu. Právě dnes dopoledne jsem… Ach, tady jsi, Johnny. Jdeš právě včas.“

„Ta procházka mě nesmírně osvěžila.“ Carstairs si pověsil klobouk na věšák a zamnul si ruce. „Víš, má drahá, že si zde ještě pořád těží vlastní borku?“

„Neříkej!“

„Ale ano! Našel jsem tu slatinu. Stály tam stohy borky, aby uschla na větru a na sluníčku. Jako bych se náhle ocitl v minulém století.“ Štípl svou paní do tváře, pak soustředil pozornost na stůl. „Ach, copak to tu máme?“

„Běž si umýt ruce, Johnny, a pak spolu posvačíme. Já naleju, Graysone, jen seďte.“

Gray ji poslechl; oblíbil si ty dva staroušky a líbilo se mu, že se k sobě po těch letech chovají jako dvě hrdličky. „Iris, doufám, že se neurazíte, když se vás na něco zeptám.“

„Ale drahoušku, jen se klidně ptejte na cokoli!“

„Nechybí vám to?“

Ani se nesnažila předstírat, že mu nerozumí, a podala mu cukr. „Chybí. Občas ano. Ten pocit života na hraně. Dodávalo nám to elán.“ Nalila do manželova šálku, pak do svého. „A co vám?“ Když Gray udiveně povytáhl obočí, zahihňala se. „Člověk pozná bývalého kumpána.“

„Ne,“ řekl Gray po chvíli. „Mně to nechybí.“

„No, vy jste toho nechal poměrně brzo, takže jste si k tomu nestihl vypěstovat tak silné citové pouto. Anebo ano, a proto jste bývalých zkušeností, abych tak řekla, dosud nevyužil ve svých knížkách.“

Pokrčil rameny a přiložil šálek k ústům. „Možná mi jen připadá zbytečné ohlížet se zpátky.“

„Vždycky jsem měla pocit, že člověk nemůže získat jasnou představu o tom, co ho čeká, pokud se tu a tam neohlédne přes rameno.“

„Já mám rád překvapení. Jestli je zítřek jasný jako facka, proč se s ním namáhat?“

„Překvapení přichází, protože zítřek není nikdy takový, jaký si člověk představoval. Ale vy jste ještě mladý,“ dodala a mateřsky se na něho usmála. „To poznáte sám. Řídíte se na cestách mapou?“

„Jistěže.“

„No, to je právě ono, víte? Minulost, současnost, budoucnost. Vše zmapováno.“ Skousla dolní ret a pozorně odměřovala do čaje čtvrt lžičky cukru. „Jsou lidé, kteří si naplánují trasu, a pak se jí drží, ať se děje co se děje. Neodbočí, aby prozkoumali nějakou vedlejší silničku, nezastaví se nikde, kde to neměli v plánu, aby pozorovali mimořádně krásný západ slunce. Takových mi je líto,“ hloubala nahlas. „Ach, a jak hudrují, když jsou nuceni jet po objížďce! Ale většina z nás má ráda tu a tam nějaké to dobrodružství na cestě, onu boční cestu. Jestliže má člověk jasnou představu o konečném cíli cesty, to ještě neznamená, že si ji nemůže užít. Tu máš, Johnny, právě jsem ti nalila čaj.“

„Bůh ti žehnej, Iris.“

„Je v něm jen kapička smetany, tak jak to máš rád.“

„Bez ní bych byl ztracen,“ řekl Carstairs Grayovi. „A, zdá se, že máme společnost.“

Gray vzhlédl ke kuchyňským dveřím, když se rozlétly a objevil se v nich Murphy. Con vtrhl dovnitř ještě před ním, posadil se Grayovi u nohou a položil mu hlavu do klína. Gray zvedl ruku, aby ho pohladil, když vtom mu zamrzl úsměv na rtech.

„Co je?“ Vyskočil rovnýma nohama, až zařinčely šálky na stole. Murphy se tvářil vážně, oči měl potemnělé úzkostí. „Co se stalo?“

„Stala se nehoda. Brianna je raněná.“

„Co tím chceš říct – raněná?“ zvolal Gray do Irisina rozrušeného mumlání.

„Volala mi Maggie. Došlo k nehodě, když Brie vyjížděla z parkoviště k obchodu, kde na ni čekala Maggie s miminem.“ Murphy

si ze zvyku sundal čepici, pak zmačkal prsty kšilt. „Odvezu tě do Galwaye. Je tam v nemocnici.“

„V nemocnici.“ Gray stál a cítil, jak ledovatí. „Jak je to zlé? Jak vážné?“

„Maggie to nevěděla jistě. Říkala, že to snad tak zlý nebude, ale čeká prej na další zprávy z nemocnice. Pojedu s tebou do Galwaye, Graysone. Říkal jsem si, že vezmeme tvůj auťák. Bude to rychlejší.“

„Potřebuju klíče.“ V hlavě měl prázdno. „Musím dojít pro klíče.“

„Nenechte ho řídit,“ řekla Iris, když se Gray vyřítil z pokoje.

„Ne, madam, to mu rozhodně nedovolím.“

V v v v

Murphy ho nemusel přemlouvat. Prostě mu sebral klíčky z ruky a posadil se za volant. Jelikož Gray neřekl nic, Murphy se plně soustředil na řízení. Možná jindy by uměl ocenit, jak rychle vůz reaguje na nejjemnější sešlápnutí plynu či brzdy. Dnes toho jen mechanicky využíval.

Grayovi připadala cesta do Galwaye nekonečná. Kolem nich se řítila úchvatná scenérie západních končin, ale jemu se zdálo, že se vůbec nehýbou kupředu. Je to jako animace, blesklo mu hlavou, která se promítá stále dokolečka, a on může jen bezmocně přihlížet.

A čekat.

Nebyla by nikam jela, kdyby ji nebyl nepřemluvil. Ale on ji nutil, aby si udělala den pro sebe. A tak odjela do Galwaye, a teď je… Kristepane, nevěděl kde je, jak jí je, a raději si to ani nechtěl představovat.

„Měl jsem jet s ní.“

Ručička tachometru se blížila ke stočtyřicítce, a tak Murphy raději neodlepil oči ze silnice. „Hele, takový řeči nikam nevedou, budeš se jen cítit o to mizerněji. Už jsme skoro na místě, tam se uvidí.“

„Já jí to auto koupil, do prdele!“

„To je fakt.“ Ten chlap nepotřebuje soucit, nýbrž praktické argumenty, pomyslel si Murphy. „A taky jsi neřídil auto, co to do ní

napálilo. Kdyby podle mýho soudu byla jela v tý svý zrezavělý popelnici, co měla předtím, tak by to bylo dopadlo mnohem hůř.“

„Nevíme, jak špatně na tom je.“

„Brzo se to dozvíme. Tak se koukej sebrat.“ Sjel z dálnice, zpomalil a začal se prodírat hustším provozem. „Nejspíš bude v pořádku a ještě nám vyhubuje, že jsme se za ní hnali takovou dálku.“

Zabočil na parkoviště u nemocnice. Vystoupili a zamířili ke vchodu, když uviděli Rogana, jak jezdí s kočárkem.

„Brianna…“ Gray nebyl schopen vypravit ze sebe víc.

„Je v pořádku. Chtějí si ji tu nechat alespoň přes noc, ale je v pořádku.“

Grayovi vypověděly nohy službu; chytil Rogana za paži, aby získal rovnováhu, a naléhavě zvolal: „Kde? Kde je?“

„Dali ji na pokoj v šestém patře. Maggie je ještě u ní. Přivezl jsem její matku a Lottii. Ty jsou taky ještě nahoře. Ona je…“ Odmlčel se a přehradil Grayovi cestu. „Je dost pomlácená a myslím, že má větší bolesti, než na sobě nechává znát. Ale lékař nám řekl, že měla velkou kliku. Pár modřin od bezpečnostního pásu, který zabránil nejhoršímu. Má vykloubené rameno, a to jí způsobuje největší bolesti. Má bouli na hlavě, pár menších řezných ran. Chtějí, aby zůstala v naprostém klidu alespoň čtyřiadvacet hodin.“

„Musím ji vidět.“

„Já vím.“ Rogan ho pořád nepouštěl. „Ale ona nemusí vidět, jak jsi celý vedle. Znáš ji. Vezme si to k srdci a bude se trápit taky.“

„Dobrá.“ Gray si přitiskl prsty na víčka a snažil se ovládnout. „Dobrá. Budu se tvářit jako by nic, ale musím ji vidět.“

„Půjdu s tebou,“ řekl Murphy a vedl ho dovnitř. Své rady si raději nechával pro sebe, a tak čekali mlčky na výtah.

„Proč jsou všichni tady?“ zeptal se Gray, když se otevřely dveře výtahu. „Proč jsou tady? Maggie, její matka, Rogan, Lottie – když jí nic není?“

„Jsou příbuzní.“ Murphy zmáčkl šestku. „Kde jinde by měli být? Asi před třemi lety jsem si při fotbale zlomil ruku a natloukl jsem si. Jen co jsem vystrnadil jednu sestru, už přišla druhá. Máma u mě zůstala dva týdny, a nehnulo by s ní ani stádo volů. A abych ti pravdu řekl, byl jsem docela rád, že mě tak obskakuje. Prosím tě, ne

abys tam vlítnul jako šílenec," upozornil ho Murphy, když výtah zastavil. „Irský sestřičky jsou moc přísný. Á, tady je Lottie."

„Proboha, vy jste snad celou cestu letěli!" Přistoupila k nim s povzbudivým úsměvem. „Daří se jí dobře, báječně o ni pečují. Rogan zařídil, aby ji dali na jednolůžkový pokoj, takže bude mít klid a soukromí. Brie se sice užírá, že už chce domů, ale vzhledem k tomu otřesu mozku si ji tady chtějí nechat na pozorování."

„Otřes mozku?!"

„Jen mírný," uklidňovala je, když kráčeli po chodbě. „Zdá se, že ztratila vědomí jen na pár vteřin. A byla natolik při smyslech, že hlídači parkoviště řekla, kde na ni čeká Maggie. Podívej, Brianko, máš další návštěvu!"

Gray viděl jen Briannu – bílou na bílém polštáři.

„Ach, Grayi, Murphy, neměli jste jezdit takovou dálku! Vždyť mě za chvilku pustí domů!"

„Nepustí," prohlásila Maggie rezolutně. „Zůstaneš tu přes noc."

Brianna chtěla pootočit hlavou, ale zabránila jí v tom palčivá, bodavá bolest. „Já tady ale nechci zůstat přes noc. Kvůli pár boulím a modřinám? Ach, Grayi, to auto! Moc se za ně omlouvám, má promáčklý bok a rozbitý reflektor a…"

„Buď chvilku zticha, ať se na tebe můžu podívat, jo?" Vzal ji za ruku a pevně ji stiskl.

Byla bledá a na lícní kosti měla velkou modřinu. Nad ní, na spánku vedle obočí trůnil bílý obvaz. Pod beztvarou nemocniční košilí se na jejím rameni rýsovaly další obvazy.

Jelikož se mu začala třást ruka, rychle ji odtáhl a vrazil si ji do kapsy. „Máš bolesti. Vidím ti to na očích."

„Bolí mě hlava." Chabě se usmála a sáhla si na obvaz. „Cítím se tak trochu, jako by mě převálcovalo celé rugbyové mužstvo."

„Měli by ti něco dát."

„To víš, že dají, až to budu potřebovat."

„Má paríickou hrůzu z jehel," řekl Murphy, sklonil se k ní a zlehka ji políbil. Úleva, že ji vidí celou, se mu rozlila do širokého, rošťáckého úsměvu. „Vzpomínám si, jak jsem tě slyšel vřískat, Brianno Concannonová, když jsem seděl v ordinaci doktora Hogana a tobě dávali injekci."

„A vůbec se za to nestydím. Taková příšernost, ty jehly! Už nechci, aby do mě ještě bodali. Chci jít domů.“

„Zůstaneš tady, a bašta,“ ozvala se Maeve ze židle pod oknem. „Pár injekcí je maličkost proti tomu, jak jsi nás všechny vyděsila.“

„Mami, Brianna za to přece nemůže, že si nějaký idiotský Amíci nemohli vzpomenout, po které straně silnice se jezdí v Irsku.“ Maggie pevně stiskla rty. „A jim dvěma se vůbec nic nestalo, ani škrábnutí!“

„Nesmíš na ně být tak ošklivá. Neudělali to naschvál, a taky je to vyděsilo k smrti.“ Bubnování v Briannině hlavě zesílilo při pomyšlení na hádku. „Zůstanu tedy, jestli musím, ale radši bych se ještě jednou zeptala lékaře.“

„Jen nech lékaře na pokoji a odpočívej, jak ti nařídili.“ Maeve odstrčila židli a vstala. „Stejně si neodpočineš, když tady budeme kolem tebe všichni poletovat. Margaret Mary, je načase odvézt dítě domů.“

„Nechci tu Brie nechat samotnou,“ namítla Maggie.

„Já tu zůstanu.“ Gray se otočil a neuhnul před Maeviným upřeným pohledem. „Zůstanu tady s ní.“

Škubla ramenem. „Jistě, mně do toho nic není, co si děláte. Ani jsme se nestihly nasvačit,“ dodala. „S Lottií si dáme něco dole a Rogan nám zatím zařídí odvoz domů. Buď tady hodná, Brianno, a nedělej potíže.“

Poněkud škrobeně se nad ní sklonila a políbila ji na nepomněnou tvář. „Vždycky ses rychle zahojila, takže předpokládám, že tomu tak bude i tentokrát.“ Její prsty spočinuly na okamžik tam, kde se jí dotkla rty, pak se otočila a chvátala pryč; ode dveří už volala na Lottii, aby si pospíšila.

„Cestou sem odříkala dva růžence,“ zamumlala Lottie. „Odpočiň si.“ Políbila ji na rozloučenou a vydala se za Maeve.

„No,“ vydechla Maggie, „myslím, že Graysonovi tě můžu svěřit bez obav. On už dohlídne, aby ses chovala, jak se sluší a patří. Jdu za Roganem, musíme se dohodnout, jak ty dvě dopravíme domů. Než odjedeme, ještě se stavím, kdyby Grayson potřeboval pomoc.“

„Já půjdu s tebou, Maggie.“ Murphy poplácal Briannu po koleně pod přikrývkou. „Jestli ti přijdou něco píchnout, tak jen odvrať hlavu a zavři oči. Já to dělám taky tak.“

Zahihňala se, a když se pokoj vyprázdnil, podívala se na Graye. „Byla bych ráda, kdyby sis sedl. Já vím, že jsi nervózní.“

„Teď už jsem klidný.“ Bál se, že kdyby si sedl, prostě by se svezl na podlahu jako pytel brambor. „Rád bych věděl, cb se stalo, jestli máš dost síly mi to vyprávět.“

„Stalo se to tak rychle.“ Na chvíli ji přemohla nevolnost a únava; zavřela oči. „Nakoupily jsme toho tolik, že jsme to neunesly, a tak jsme se dohodly, že já skočím pro vůz a předjedu před obchod a Maggie tam na mě počká. No, a když jsem vyjížděla z parkoviště, zaslechla jsem, jak někdo křičí. Byl to hlídač. Viděl, jak se to druhé auto řítí přímo na mě. Ale už se s tím nedalo nic dělat. Nebyl čas. Vrazil do mě z boku.“

Zkusila se pohnout, a jejím ramenem projela ostrá bolest. „Chtěli to auto někam odtáhnout. Už si nevzpomínám kam.“ ,

„To je fuk. O to se postaráme později. Praštila ses do hlavy.“ Něžně k ní vztáhl ruku, ale prsty se sotva dotýkal obvazů.

„Asi ano, protože pak už si vzpomínám až na okamžik, kdy stál kolem dav lidí, a ta Američanka brečela a pořád se mě vyptávala, jestli mi něco není. Její manžel už odešel zavolat sanitku. Byla jsem celá popletená. Myslím, že jsem někoho požádala, aby došel pro mou sestru, a pak už jsme všichni tři – Maggie, Liam i já – odjížděli sanitkou.“

Nedodala, že všude bylo plno krve. Byla z toho pořádně vyděšená, než jí ošetřovatel zastavil krvácení.

„Mrzí mě, že Maggie nemohla říct Murphymu víc, když volala. Kdyby byla počkala, až mě vyšetří, mohla vám ušetřit spoustu nervů a starostí.“

„Já bych si ty starosti dělal i tak. Nevím… Nemůžu…“ Zavřel oči, hledaje správná slova. „Neumím se vyrovnat s pomyšlením, že jsi raněná. Skutečnost je ještě horší.“

„Je to jen pár škrábanců a boulí.“

„A otřes mozku a vykloubené rameno.“ Usoudil, že bude pro oba lepší, když se odtáhne. „Řekni mi, je to pravda, nebo jen pověra, že

člověk s otřesem mozku nemá usnout, protože už by se nemusel probrat?“

„Je to pověra.“ Znovu se usmála. „Ale vážně uvažuju, že den dva radši nezamhouřím oka – pro jistotu.“

„Takže budeš vyžadovat společnost.“

„Tu vřele uvítám. Myslím, že bych zešílela, kdybych tu měla ležet sama, nemohla bych nic dělat a neměla bych na koho koukat.“

„Hele, víš co?“ Opatrně usedl na pelest postele. „Jídlo se tady nejspíš nedá jíst. To je nemocniční zákon ve všech rozvinutých zemích. Odskočím někam ven, seženu hamburgery a hranolky a dáme si spolu večeři.“

„To by bylo prima.“

„A jestli sem někdo přijde a bude ti chtít dát injekci, zmlátím ho.“

„To bych ti opravdu neměla za zlé. Udělal bys pro mě ještě něco?“

„Povídej.“,

„Zavolal bys paní **0**’Malleyové? V lednici mám tresku, kterou jsem dneska chtěla ugrilovat k večeři. Vím, že Murphy se postará o Cona, ale Carstairsovy by někdo měl sloužit, a zítra čekám další hosty.“

Gray zvedl její ruku ke rtům, pak si ji přitiskl na č „Netrap se tím. Já se o tebe postarám.“

Tuto větu vyřkl poprvé v životě.

Kapitola dvacátá třetí

Když se Gray vrátil s *večeří,* Briannin nemocniční pokoj připomínal její zahrádku. Záplavou růží a frézií, vlčích bobů a lilií, sedmikrásek a karafiátů byl obsypaný okenní parapet i stolek u postele.

Gray si přehodil z ruky do ruky obrovskou kytici, aby přes ni vůbec viděl, a potřásl hlavou. „Zdá se, že tyhle už jsou zbytečné."

„Ach, vůbec ne! Jsou překrásné. Tolik povyku pro jednu bouli na hlavě!" Vzala si kytici zdravou rukou, položila si ji na paži jako miminko a zabořila do ní obličej. „Baví mě to tady. Tamhlety mi přinesli Maggie s Roganem, tyhle Murphy. A tamty poslední mi poslali Carstairsovi. Není to od nich milé?"

„Měli o tebe velkou starost." Postavil na zem velkou papírovou tašku. „Mám ti vyřídit, že se zdrží ještě jednu noc, možná dvě, podle toho, kdy tě odsud pustí."

„To je v pořádku. A odejdu odsud zítra, i kdybych měla vylézt ven oknem." Vrhla roztoužený pohled na papírovou tašku. „Opravdu jsi přinesl večeři?"

„Ano. Podařilo se mi ji propašovat kolem té mohutné ošetřovatelky s orlím zrakem."

„Achypaní Mannionové. Jde z ní strach, co?"

„Děsí mě." Přitáhl si židli k posteli, posadil se a zalovil v tašce. „Dobrou chuť," řekl a podal jí hamburger. „Ach, ukaž, tu kytku někam odložíme." Vstal a vzal jí kytici z náruče. „Asi by chtěly vodu, co? Na, tumáš, jez." Vytáhl sáček hranolků. „Půjdu se poohlédnout po nějaké váze."

Když vyšel ven, pokusila se nadzvednout, aby viděla, co je ještě v tašce, která stála na podlaze. Ale bolavé rameno jí ztěžovalo každý pohyb. Honem položila hlavu na polštář, okusovala hamburger a snažila se nevěšet koutky úst. Když zaslechla kroky, přiměla se k nucenému úsměvu.

„Kam ti je mám dát?“ zeptal se Gray.

„Ach, třeba tamhle na stolek. Ano, tak je to prima. Vystydne ti večeře, Grayi.“

Jen zabručel, pak si znovu sedl a vyndal z tašky svou porci. „Už se cítíš líp?“

„Rozhodně se necítím tak špatně, abys mě musel takhle rozmazlovat, ale jsem ráda, že jsi zůstal, abys se mnou povečeřel.“

„To je teprve začátek, drahoušku.“ Zamrkal na ni a hrábl do tašky.

„Ach, Grayi – noční košile! Opravdová košile!“ Byla to obyčejná bílá bavlněná košile, ale jí se do očí nahrnuly slzy vděčnosti. „Neumím ti říct, jak moc jsi mě tím potěšil. Tahle hrůza, co do ní člověka navléknou…“

„Až se najíme, pomůžu ti s převlékáním. To ještě není všechno.“

„Taky bačkory. Kartáč na vlasy! Díkybohu.“

„Musím přiznat, že to není jen moje zásluha. Byl to Maggiin nápad.“

„Bůh jí žehnej. Tobě taky.“

„Říkala, že máš úplně zničenou blůzu.“ Od krve, vzpomněl si na její slova a na chvilku se odmlčel, aby se uklidnil. „O to se postaráme zítra, jestli tě propustí. Tak, co tady ještě máme? Kartáček na zuby, malá tuba toho krému, co pořád používáš. Skoro jsem zapomněl na pití.“ Podal jí papírový kelímek přikrytý plastikovým víčkem, uprostřed

s dírkou pro slámku. „Vynikající značka, jak mě ujistili.“

„Myslel jsi na všechno.“

„Naprosto.vDokonce i na zábavu.“

„Ach, knížka!“

„Zamilovaný románek. Máš jich ve své knihovničce několik.“

„Ráda je čtu.“ Neměla to srdce mu říct, že pro bolest hlavy „by nedokázala přečíst ani řádku. „Dal sis s tím takovou námahu!“

„Jen takový rychlý nákup. Zkus ještě něco sníst.“

Poslušně se zakousla do hranolku. „Až se vrátíš domů, buď tak hodný a poděkuj za mě paní **0**’Malleyové, a vyřiď jí, ať se neobtěžuje s nádobím.“

„Já odsud ale neodejdu, dokud tě nepustí.“

„Ale tady přece nemůžeš zůstat celou noc.“

„To víš, že můžu!“ Gray dojedl hamburger, zmuchlal obal do kuličky a hodil ho do odpadkového koše. „Mám takový plán.“

„Graysone, potřebuješ si odpočinout.“

„Ten plán zní takhle,“ pokračoval a nevšímal si jí. „Po skončení návštěvních hodin se schovám na záchodě, dokud se všechno neutiší. Možná udělají razii po pokojích, takže počkám, dokud tě nepřijdou zkontrolovat.“

„To je absurdní.“

„Ne, vyjde to, uvidíš! Pak zhasnou světla, a ty budeš hezky zachumlaná do přikrývky. A pak vyjdu ven.“

„A zbytek noci prosedíš ve tmě? Graysone, já přece neležím na smrtelné posteli! Chci, abys odjel domů.“

„To nemůžu. A ve tmě sedět nebudeme.“ S poťouchlým úšklebkem vyndal z tašky poslední nákup. „Vidíš? Je to baterka, kterou si svítíš, když si chceš číst v posteli a nechceš rušit partnera.“

Užasle potřásla hlavou. „Ty jsi se zbláznil.“

„Právě naopak, neobyčejně mi to pálí. Takhle se v tvé chaloupce nebudu užírat starostmi, a ty tu nebudeš sama a nebude ti smutno. Budu ti číst, dokud nebudeš unavená.‘

„Číst mi?“ zamumlala. „Ty mi budeš číst?“

„Jistě. Nemůžeš si přece s otřesem mozku namáhat oči s takovými malinkými písmenky!“

„Ne.“ V životě ji nikdo a nic tolik nedojalo. „Měla bych tě přemlouvat, abys odešel, ale tolik si přeju, abys zůstal!“

„Tak to už jsme dva. Poslouchej, tohle znělo docela dobře podle upoutávky vzadu na obálce. Vražedný svazek,“ četl. „Katrina – nezkrotná rusovlasá krasavice s obličejem bohyně a s duší bojovnice, ochotna dát v sázku vše, jen aby pomstila vraždu svého otce – dokonce se i provdat za úhlavního nepřítele a sdílet s ním lože.“ Povytáhl obočí. „Ohromná ženská, tahle Katrina. A hrdina taky není

žádný padavka, lan – statečný, bitvami zjizvený vůdce horalů známý jako Pán temnot, je ochoten bojovat s přítelem i nepřítelem, aby ochránil svoji půdu a svou ženu. Zapřísáhlí nepřátelé si přísahají lásku a vytvářejí svazek, jenž je unáší vstříc vášni i osudu.“

Otočil knížku na začátek a mechanicky se natáhl po dalším hranolku. „Docela dobré, ha? A je to moc hezký páreček. Odehrává se to ve Skotsku ve dvanáctém století. Katrina je jediné dítě ovdovělého zemana. Roste jako dříví v lese, táta ji vychovává spíš jako kluka, a tak se naučí ohánět se mečem, střílet z luku a lovit. Pak někdo proti jejímu tátovi zosnuje ničemné spiknutí, a on je zavražděn; z Katriny se stává dědička a zároveň kořist zlovolného a mírně šíleného padoucha. Ale naše Katrina není žádná bábovka.“

Brianna se usmála a vzala Graye za ruku. „Tys to četl?“

„Prolistoval jsem to, když jsem čekal na zaplacení. Na straně dvě stě padesát jedna je neskutečně krásná erotická scéna. No, k ní se musíme teprve pročíst. Možná ti přijdou změřit krevní tlak, tak ať raději není zvýšený. Bude lepší, když se zbavíme i těchhle důkazů.“ Posbíral obaly z propašované večeře.

Jen co je stačil ukrýt v tašce, otevřely se dveře a dovnitř vtrhla sestra Mannionová, mohutná paní s postavou záložníka. „Návštěvní hodiny pomalu končí, pane Thane.“

„Ano, mavdam.“

„Tak, slečno Concannonová, jakpak se cítíte? Co závrať, nevolnost? Nevidíte rozmazaně?“

„Ne, ne, nic z toho. Cítím se opravdu dobře. Vlastně mě napadlo, jestli bych…“

„To je dobře, to je dobře.“ Sestra Mannionová hladce přešla očekávaný dotaz o propuštění a něco zapsala do tabulky u nohou postele. „Měla byste se pokusit usnout. Každé tři hodiny se na vás budeme chodit dívat.“ Hbitě přešla k Brianně a na stolek u postele postavila tác.

Brianně stačil jediný pohled, a zbledla. „Co je to? Vždyť vám povídám, že je mi dobře. Žádnou injekci nepotřebuju. Já ji nechci. Graysone!“

„Já, ehm…“ Jediný ocelový pohled sestry Mannionová, a z hrdiny byl zajíkající se klučina.

„To není injekce, jen vám potřebujeme vzít krev.“

„K čemu?“ Brianna zahodila poslední zbytky důstojnosti a schoulila se pod deku. „Ztratila jsem jí spousty. Vezměte si tu.“

„Nechte těch nesmyslů a dejte sem ruku.“

„Brie, dívej se na mě.“ Gray si propletl své prsty s jejími. „Dívej se na mě. Už jsem ti vyprávěl, jak jsem poprvé jel do Mexika? Seznámil jsem se tam s partou lidí, a vyrazili jsme si jejich lodí. Pluli jsme Mexickým zálivem, bylo to opravdu nádherné. Jemný vánek, křišťálově modré moře. Jednou jsme po levoboku zahlédli plavat mládě barrakudy.“

Koutkem oka zahlédl, jak sestra Mannionová zabodává jehlu pod Brianninu kůži. Zvedl se mu žaludek.

„Zkrátka a dobře,“ vychrlil ze sebe, „jeden chlápek si odskočil pro foťák. Vrátí se, nakloní se přes zábradlí, a vtom vyskočí z vody máma toho mláděte a zůstane na okamžik viset ve vzduchu – jako když zastavíš film. Dívala se přímo do objektivu a cenila všechny zuby, co měla v tlamě.

Jako by pózovala. Pak sebou plácla do vody, připlula k mláděti, a vmžiku byly pryč.“

„To sis vymyslel.“

„Je to pravda, jako že je Bůh nade mnou!“ zvolal. Lhal, jako když tiskne. „Ten chlápek měl pak superfotku, myslím, že ji prodal do časopisu *National Geographic* nebo možná do *Enquireru.* Co jsem o něm slyšel posledně, tak pořád ještě pluje po Mexickém zálivu v naději, že něco podobného zažije ještě jednou.“

„Hotovo.“ Sestra přelepila Brianninu vnitřní stranu lokte náplastí. „Za chvilku vám přinesou večeři, slečno, pokud vám na ni ještě zbylo místo, po tom hamburgeru.“

„Ach, ne, ale děkuji. Myslím, že se teď na chvíli prospím.“

„Pět minut, pane Thane.“

Grayson se poškrábal po bradě, když se za ní zavřely dveře. „No, řekl bych, že tohle se nám příliš nepovedlo.“

Brianna uraženě našpulila rty. „Říkal jsi, že zmlátíš každého, kdo sem vejde s jehlou!“

„Ona je mnohem větší než já.“ Předklonil se a zlehka ji políbil. „Chudinko moje!“

Prstem významně poklepala po knížce, která vedle ní ležela na posteli. „Ian by nikdy takhle zbaběle neustoupil.“

„No jo, ale koukni, jak je stavěný, krucinál! Ten by přepral i koně! Mě by za Pána temnot nikdo nezvolil!“

„Já jo. Rozesmáté barrakudy,“ řekla a vyprskla smíchy. „Kam ty na takové věci chodíš?“

„Talent, pouhý talent.“ Přešel ke dveřím a opatrně vykoukl ven. „Nevidím ji. Takže zhasnu a zalezu do koupelny. Dáme té semetrice deset minut.“

V v v v

Četl jí dvě hodiny za slabého světýlka kapesní svítilny, unášeje ji do světa Katrininých a Janových nebezpečných i romantických dobrodružství. Tu a tam ji pohladil po ruce, vychutnávaje okamžik doteku.

Věděla, žé nikdy nezapomene na jeho hlas, na jeho skotský přízvuk, jímž podbarvoval dialogy, aby ji pobavil. Ani na jeho tvář, osvětlenou slabou žárovkou, která mu vrhala dlouhé stíny kolem očí a lícních kostí.

Můj hrdina, pomyslela si. Nyní a navždy. Zavřela oči a útržky předčítaného textu se vznášely kolem ní.

„Jsi moje.“ Ian ji strhl do náruče, do objetí silných paží rozechvělých touhou, která jím zmítala. „Podle zákonů světských i Božích jsi moje. Jsem ti zaslíben, Katrino, od tohoto dne, od této hodiny.“

„A jsi tedy jen můj, Iane? „ Nebojácně mu zabořila prsty do vlasů a přitáhla si ho blíže. „Jsi můj, Pane temnot?“

„Nikdo tě nikdy nemiloval tolik jako já.“ Odpřisáhl to. Nikdo ji nikdy tolik milovat nebude.

Brianna usínala s přáním, aby slova, jež Gray přečetl, byla jeho vlastní.

Gray ji pozoroval; podle pomalého, pravidelného oddychování poznal, že usnula. Uvolnil se a zabořil si obličej do dlaní. Tvař se vesele. Slíbil si, že se bude tvářit vesele, a nyní cítil, kolik ho to stálo námahy.

Nebyla vážně raněná. Ale ať si to připomínal, jak často chtěl, nedokázal ze sebe setřást ten panický, do morku kostí pronikající strach, který se ho zmocnil ve chvíli, kdy do kuchyně vešel Murphy.

Nechtěl, aby byla v nemocnici, samá modřina a samý obvaz. Nikdy netoužil po tom, aby musel myslet na to, že je raněná, že jí někdo ublížil. A teď s tím bude muset žít – podvědomě se bude pořád obávat, že by se jí něco mohlo stát. Že by si nemusela, jak si to přál, vždycky prozpěvovat ve své kuchyňce nebo se mazlit se svými květinkami.

Vědomí, že tuto její podobu ponese ode dneška ve svém srdci spolu s ostatními, ho dohánělo k zuřivosti – o to víc, že náhle s jistotou věděl, že ty obrazy nevyblednou tak, jako vybledly stovky dalších vzpomínek.

Celý život bude na Briannu vzpomínat; tato jistota mu svazovala nohy a ztěžovala odchod. Právě proto bude muset svůj odjezd uspíšit.

Hloubal nad tím a čekal, až uplyne noc. Pokaždé, když se na Briannu přišla podívat sestra, naslouchal, jak se polohlasně vyptává, jak jí Brianna rozespale odpovídá. Jednou, když znovu vyšel ze svého úkrytu, ho tiše zavolala k sobě.

„Jen hezky spi.“ Odhrnul jí z čela zpocený pramen. „Ještě není ráno.“

„Graysone.“ V polospánku ho chytila za ruku. „Ty jsi ještě tady…“

„Ano.“ Pohlédl na ni a zamračil se. „Ještě jsem tady.“

V v v v

Když se znovu probudila, byl již den. Na okamžik nevěděla, kde je a co se s ní stalo, a chtěla se posadit, ale tupá bolest v rameni jí rychle osvěžila paměť. Spíše rozmrzele než rozrušeně se konečky prstů dotkla obvazů, a rozhlédla se po Grayovi.

Doufala, že našel nějakou prázdnou postel nebo gauč v čekárně a vyspal se tam. Usmála se na jeho květiny a zamrzelo ji, že nejsou blíž, aby se jich mohla dotknout.

Opatrně zatahala za šňůrku na noční košili, rozhrnula ji a kousla se do rtu. Šikmo přes hrudní kost a celý trup, v místech, kde ji

přidržoval bezpečnostní pás, se táhla duhová linie modřin. Když je uviděla, byla ráda, že jí Gray pomáhal převléknout se potmě.

To není spravedlivé, pomyslela si. Není spravedlivé, aby byla poslední dny, jež měli strávit spolu, tak potlučená. Chtěla pro něj být krásná.

„Dobré jitro, slečno Concannonová, už jste vzhůru?“ Do pokoje energicky vstoupila sestra – usměvavá, mladá a kypící zdravím. Brianna měla chuť ji nenávidět.

„Ano. Kdy přijde pan doktor a propustí mě?“

„Ach, za chviličku bude dělat vizitu, nemějte strach. Sestra Mannionová mi říkala, že jste měla klidnou noc.“ Mezitím jí omotala kolem paže manžetu na měření tlaku a pod jazyk jí strčila teploměr. „Nemáte závrať? Dobrá, dobrá,“ kývla, když Brianna zavrtěla hlavou. Upřeně sledovala rtuť na tlakoměru, přikývla, vyndala teploměr a znovu přikývla. „Takže se cítíte docela dobře, viďte?“

„Jsem připravená jít domů.“

„Věřím, že se nemůžete dočkat.“ Sestra zaznamenala údaje do tabulky. „Dnes ráno už volala vaše sestra a jistý pan Biggs. Američan. Říkal, že to on naboural váš vůz.“

„Ano.“

„Oba jsme ujistili, že odpočíváte a nic vám nechybí. Bolí vás rameno?“

„Trochu.“

„Můžu vám dát něco proti bolesti,“ navrhla sestra, zkoumajíc tabulku.

„Já nechci injekci.“

„Měla jsem na mysli nějaký prášek.“ Usmála se. „Hned vám přinesu snídani. Jo, sestra Mannionová říkala, že ty snídaně mám přinést dvě. Jednu pro panaThanea?“ zvolala pobaveně a hodila očkem po dveřích koupelny. „Už odcházím, pane Thane, za chviličku můžete zase vyjít! Sestřička mi říkala, že je to takový fešák,“ zamumlala a sklonila se nad Briannou. „A úsměv má přímo ďábelský.“

„To je pravda.“

„Máte vy ale kliku. Přinesu vám něco proti bolesti.“

Když se za ní zavřely dveře, vyšel z koupelny Gray a zaškaredil „Snad jsi vážně nebyl v té koupelně? Ach, Grayi, já jsem si myslela, že sis někde našel tichý kout! Tos byl vážně vzhůru celou noc?“

„Jsem na to zvyklý. Hej, už vypadáš líp!“ Přistoupil blíž, a zakaboněný výraz vystřídala obrovská úleva. „Opravdu vypadáš líp.“

„Ani nechci myslet na to, jak vypadám. A ty jsi utahaný.“

„Nejsem utahaný. Mám hlad jako vlk,“ řekl a přitiskl si dlaň na žaludek. „Ale unavený? Vůbec ne. Co myslíš, čímpak nás asi poctí?“

V v v v

„Snad mě nechceš dovnitř odnést!“

„To víš, že ano.“ Gray obešel vůz a otevřel dveře na straně spolujezdce. „Lékař přece říkal, že můžeš jít domů, *pokud* se budeš šetřit, každé odpoledne odpočívat a nebudeš zvedat nic těžkého.“

„A copak něco zvedám?“

„Ne. Zato já ano.“ Opatrně, aby se nedotkl jejího ramene, ji jednou rukou objal kolem krku, druhou jí vsunul pod kolena. „Ženské prý si na tohle potrpí, připadá jim to romantické.“

„Ano, za jiných okolností. Můžu jít sama, Graysone. Nohy mám zaplaťpánbůh v pořádku.“

„Naprosto. Jsou skvělé.“ Políbil ji ná nos. „To jsem ti ještě neřekl?“

„Myslím, že ne.“ Usmála se, přestože ji uhodil do ramene a zabolely ji podlitiny na hrudníku. Myslel to dobře, a to bylo hlavní. „No, když už si chceš hrát na Pána temnot, tak mě teda odnes. A taky čekám, že dostanu pusu. Pořádnou.“

„Od chvíle, co ses praštila do hlavy, se z tebe stala děsně náročná ženská.“ Nesl ji po cestičce. „Ale asi ti budu muset vyhovět.“

Než došel k domu, rozlétly se dveře a vyběhla Maggie. „Ach, tady jste! Už jsme se nemohli dočkat! Jak je ti?“

„Všichni mě hýčkají a rozmazlují mě. A když si ani tady nedáte pozor, zvyknu si na to.“

„Odnes“ ji dovnitř, Grayi. Mám něco vynést z auta?“

„Asi deset tisíc kytek.“

„Dojdu pro ně.“ Spěchala k autu, zatímco z přijímacího salonu vyběhli do předsíně Carstairsovi.

„Ach Brianno, ty naše chudinko malá! Tolik jsme se o tebe báli! S Johnnym jsme prakticky nezamhouřili oka a celou noc jsme na tebe vzpomínali, jak ležíš někde ve špitále! Nemocnice jsou tak deprimující! Neumím si představit, jak v nich někdo může pracovat, vy ano? Dáš si kapku čaje, nebo chceš studený obklad? Co bys ráda? Jen si řekni!“

„Ne, nechci nic, Iris, díky,“ zvolala Brianna spěšně, jen co jí mohla skočit do řeči. „Mrzí mě, že jste si dělali takové starosti. Kvůli takové hlouposti!“

„Nesmysl. Autonehoda, noc ve špitále, otřes mozku… Ach, co hlavinka, ještě bolí?“

Začínala.

„Jsme rádi, že jsi zase doma,“ ozval se Carstairs a poplácal svou paní po ruce, aby ji uklidnil.

„Doufám, že se o vás paní **0**’Malleyová jaksepatří postarala.“

„Je to poklad, ujišťuji tě!“

„Kam ti mám dát ty kytky, Brie?“ volala Maggie za houští kytic.

„Ach, já…“

„Dám ti je do pokoje,“ rozhodla Maggie. „Rogan se na tebe přijde podívat, jen co se probudí Liam. Jo, taky ti volala spousta lidí ze vsi, poslali ti tolik koláčů, dortů a dalších dobrot, že jimi můžeš alespoň týden krmit celou armádu.“

„Tady je naše holčička!“ Z kuchyně vyběhla Lottie, utírajíc si ruce do utěrky.

„Lottie! Já nevěděla, že jsi tady!“

„To víš, že jsem. Dohlédnu, aby ti nic nechybělo. Graysone, odnes ji rovnou do jejího pokoje. Potřebuje si odpočinout.“

„Ach, to ne! Graysone, pusťme!“

Grayson ji jen pevněji sevřel v náručí. „Jsi v menšině. A jestli nebudeš poslouchat, nedočtu ti zbytek knížky.“

„To je přece nesmysl.“ Navzdory protestům se Brianna ocitla ve svém pokoji, vzápětí na své posteli. „To jsem mohla klidně zůstat v nemocnici.“

„Hele, nedělej scény. Jdu ti uvařit čaj, udělá ti dobře.“ Lottie začala natřásat polštáře a uhlazovat přikrývku. „Pak si zdřímneš. Než se naděješ, nahrne se sem spousta hostů, a ty si potřebuješ odpočinout.“

„Tak mi alespoň podej moje pletení.“

„No, to zařídíme později. Grayi, můžeš jí dělat společnost. Dohlídni, aby nevstávala.“

Brianna vystrčila spodní ret a zkřížila ruce na hrudi. „Jdi pryč,“ nařídila mu. „Nepotřebuju tě, když se mě neumíš zastat.“

„No ne, pravda konečně vychází najevo.“ Opřel se o rám dveří a nespouštěl z ní oči. „Umíš být docela dračice, víš to?“

„Tak dračice! Stačí, abych si postěžovala, že mě tady sekýrujete a komandujete, a hned jsem dračice?“

„Hubuješ a čertíš se, protože o tebe pečujeme a obletujeme tě. Takže jsi dračice.“

Otevřela ústa a znovu je zavřela. „No dobrá, tak asi jsem.“

„Musíš si vzít prášky.“ Vyndal z kapsy lahvičku s léky, pak odešel do koupelny pro sklenku vody.

„Chce se mi po nich spát,“ zamumlala, když jí podával kapsuli.

„Chceš, abych ti zmáčkl nos, a tak tě přinutil, abys otevřela ústa a spolkla to?“

Když si představila takové ponížení, vytrhla mu pilulku z ruky, hodila si ji do úst a chvatně zapila. „Tak. Spokojen?“

„Spokojen budu, až se přestaneš čertit.“

Rázerrt z ní vyprchala všechna zlost. „Promiň, Grayi. Chovám se hrozně.“

„Máš bolesti.“ Posadil se na postel a vzal ji za ruku. „Taky jsem si párkrát pořádně natloukl. První den je hrozný. Druhý hotové peklo.“

Vzdychla. „Myslela jsem, že to bude lepší, a štve mě, že není. Nechci se na tebe utrhovat.“

„Tak, už se nese čajík, koťátko!“ Vešla Lottie a podala Brianně šálek. „Ukaž, sundám ti boty, ať se ti leží pohodlně.

„Lottie, jsi hodná, že jsi tady. Díky.“

„Ach, nemáš mi za co děkovat. S paní **0**’Malleyovou se toho tady ujmeme, dokud nebudeš opět ve své kůži. S ničím si nedělej

starosti.“ Přehodila Brianně přes nohy tenkou deku. „Graysone, dohlédněte, aby si teď odpočinula, ano?“

„Spolehněte se.“ Z náhlého popudu vstal a políbil Lottii na tváře. „Jste drahoušek, Lottie Sullivanová.“

„Ale jděte!“ Lottie, zrudlá radostí, vyběhla do kuchyně.

„Ty taky, Graysone Thanei,“ zamumlala Brianna. „Drahoušek.“

„Ale jdi!“ řekl laškovně. Pak naklonil hlavu na stranu. „Umí vařit?“ Doufal, že ji rozesměje, a taky se mu to podařilo.

„Lottie je báječná kuchařka, a když hezky poprosíš, namíchá ti vynikající koktejl. Jestli na něj máš chuť.“

„Budu si to pamatovat. Maggie přinesla z auta naši knížku.“ Vzal ji z nočního stolku, kam ji Maggie odložila. „Jsi připravená na další kapitolu žhavého středověkého románku?“

„Ano.“

„Včera večer jsi usnula, když jsem ti četl,“ poznamenal, když listoval v knize. „Na co si vzpomínáš jako na poslední?“

„Jak jí řekl, že ji miluje.

„No, to mi rozhodně ulehčí hledání.“

„Poprvé.“ Gestem ruky ho vybídla, aby se k ní opět posadil na postel. „Nikdo nezapomene na chvíli, kdy to slyšel poprvé.“ Rukama nejisté prohrábl stránky, pak znehybněl; neřekl ani slovo. Brianna se chápavě dotkla jeho ramene. „Nesmíš se nad tím trápit, Graysone. Nesmí tě trápit, co k tobě cítím.“

Trápilo ho to, jak jinak. Ale bylo v tom ještě něco jiného, a jemu se zdálo, že jí může dát alespoň to. „Pokořuje mě to, Brianno.“ Uhnul pohledem, jeho nazlátle hnědé oči byly náhle plné nejistoty. „A ztrácím půdu pod nohama.“

„Až si jednou vzpomeneš, kdy jsi to ode mě slyšel poprvé, doufám, že tě to potěší.“ To ji na chvíli uspokojilo; usrkla čaje a usmála se. „Vyprávěj mi příběh, Graysone.“

Kapitola dvacátá čtvrtá

Prvního června neodjel, jak měl v plánu, i když mohl – a věděl, že měl. Ale připadalo mu nesprávné a zbabělé odejít dřív, než se Brianna zotaví.

Obvazy jí už sundali. Mohl si prohlédnout podlitiny, přikládal led na oteklé rameno. Trpěl, když se v noci převracela na lůžku a způsobovala si bolest. Mračil se, když se přepínala.

Nemiloval se s ní.

Toužil po ní, každou hodinu. Zpočátku se bál, že ji budou bolet i ty nejněžnější doteky. Pak usoudil, že bude lepší, když už se jí nedotkne. Usnadní tím onen pozvolný přechod z milence na přítele, z přítele na vzpomínku. Pro oba bude jistě jednodušší, když poslední společné dny stráví přátelsky, bez vášně.

Knihu měl hotovou, ale neodeslal ji. Přesvědčil sám sebe, že by se měl před turné nakrátko zastavit v New Yorku a knihu předat Arleně osobně. Jestli si tu a tam vzpomněl, že Brianně nabídl, aby si s ním na pár dní vyjela, nyní si namlouval, že bude lepší, když se na to zapomene.

Kvůli ní, přirozeně. Šlo mu pouze o ni.

Zahlédl ji z okna, jak sbírá ze šňůry uschlé prádlo. Rozpuštěné vlasy jí vlály v ostrém západním větru. Za ní se na slunci leskl dokončený skleník. U nohou se jí pohupovaly květiny, které zasadila. Pozoroval ji, jak odepíná kolíček, vrací ho zpět na šňůru, přechází k dalšímu a cestou sbírá vzdouvající se prostěradlo.

Připomínala mu obrázek z pohlednice: něco, co zosobňovalo určité místo, určitou dobu, určitý způsob života. Den po dni a rok po roce bude takhle věšet šatstvo a ložní prádlo, aby uschlo ve větru a

na slunci. A pak je posbírá. Pro ni a pro lidi jako ona není tento pravidelný rytmus monotónní. Je to tradice – tradice posilující, dodávající pocit soběstačnosti.

Vyšel ven, podivně rozrušen. „Moc to rameno namáháš."

„Doktor mi řekl, že cvičení mu jen prospěje." Ohlédla se a usmála se na něj; v posledních dnech byl její úsměv pouhým zdvořilým, mechanickým pohybem rtů, který už nedosahoval k očím; ty zůstávaly vážné. Odcizoval se jí a ona nevěděla, jak ho zadržet. „Už mě nebolí, jen mě v něm občas píchne. Dneska je nádherně, viď? Ta rodinka, co teď u mě bydlí, si vyjela na pláž do Ballybunionu. Táta nás tam občas bral – koupaly jsme se a jedly zmrzlinu v kornoutku."

„Jestlis chtěla jet na pláž, stačilo říct. Byl bych tě tam vzal."

Při tónu jeho hlasu zneklidněla. Topomě sundala ze šňůiy povlak na polštář. „To je od tebe moc milé, Graysone. Ale já nemám čas vyjet si k moři. Mám moc práce."

„Nic jiného neděláš, jen pracuješ!" vybuchl. „Dřeš tady jako mezek. Když nevaříš, tak uklízíš, když neuklízíš, tak pereš. Prokristapána, Brianno, vždyť je to jen dům!"

„Ne." Přeložila povlak napůl, pak znovu napůl a uložila ho do koše. „Je to můj domov, a mě baví v něm vařit, uklízet a prát."

„A nikdy z něj nevytáhnout paty."

„Zato ty už se nemůžeš dočkat, abys vypadl, viď?" Okamžitě udusila hněv, který v ní doutnal, a obrnila se ledovým krunýřem. „A co jsi vůbec zač, že si dovoluješ kritizovat mě za to, že se snažím vytvořit si domov?"

„Je to domov, anebo past?"

Otočila se k němu, a v jejích očích nebyl žár ani chlad; čišel z nich jen zármutek. „Ty vážně uvažuješ takhle? Vážně to v hloubi srdce takhle cítíš? Že dům jako dům – jsou to jen pasti na lidi? Jestli ano, tak je mi tě upřímně líto."

„Kašlu na tvou lítost!" vyštěkl. „Chci tím jen říct, že se zbytečně dřeš na něčem, co za to nestojí!"

„S tím nesouhlasím, a možná jsi to chtěl říct, ale napovídal jsi toho mnohem víc." Shýbla se pro koš. „Rozhodně mnohem víc, než co jsi mi řekl za posledních pět dní."

„Nebuď směšná.“ Chtěl jí koš vzít, ale vytrhla se mu. „Povídám si s tebou pořád. Ukaž, vezmu ti to.“

„Odnesu si to sama. Nejsem invalida, hrome!“ Chvatně si opřela koš o bok. „Poslední dny jsi mluvil na mě a kolem mě, Graysone, ale ne se mnou, a neříkal jsi nic, co si doopravdy myslíš a co cítíš. Nemluvil jsi se mnou, a ani ses mě nedotkl. Nebylo by čestnější říct mi na rovinu, že už mě nechceš?“

„Nebuď…“ Když kolem něj rázovala k domu, měl sto chutí popadnout ji a pořádně s ní zatřást, ale ovládl se. „Jak tě něco takového mohlo napadnout?“

„Napadalo mě to každou noc.“ Přibouchla dveře rovnou Grayovi před nosem, ale vztekle je rozrazil. „Spíš vedle mě, ale ani se mě nedotkneš. A když se k tobě otočím, ty se ke mně obrátíš zády.“

„Vždyť jsi sotva zpátky z nemocnice, krucinál!“

„Jsem zpátky z nemocnice už skoro dva týdny. A neklej mi tady. Anebo když už musíš klít, tak aspoň nelži.“ Hodila koš na kuchyňský stůl. „Už se nemůžeš dočkat, až vypadneš, a nevíš, jak to provést na úrovni. A mě už máš plné zuby.“ Popadla prostěradlo a úhledně je složila. „Jen jsi zatím nevykoumal, jak mi to říct.“

„To je blbost. Úplná blbost.“

„Legrační, jak ti dojdou slova, když se vztekáš.“ Hbitým, nacvičeným pohybem si přehodila prostěradlo přes ruku. „A říkáš si – chudinka Brie, jak jí bude pukat srdíčko, až jí odjedu. Tak abys věděl, nebude.“ Ještě jednou přehnula prostěradlo do úhledného čtverce a položila je na vydrhnutý stůl. „Zvládala jsem to, než ses tu objevil, a zvládnu to, i když odejdeš.“

„Zatraceně chladnokrevná slova od ženské, co tvrdí, jak je zamilovaná.“

„Jsem do tebe zamilovaná.“ Vyndala z koše další prostěradlo a začala je skládat týmiž hbitými pohyby. „Jsem to ale parádní blázen, když miluju takového zbabělce, co se bojí vlastních citů, co se bojí lásky, protože ji nezakusil jako malý kluk. Co se bojí vytvořit domov, protože sám žádný nepoznal.“

„Teď nemluvíme o tom, jaký jsem býval kdysi dávno,“ namítl Gray vyrovnaně.

„Ne, ty si myslíš, že před tím můžeš utéct – pokaždé, když sbalíš kufry a nasedneš do dalšího letadla nebo vlaku. Jenže to nejde, abys věděl. Stejně jako já nemůžu předstírat, že jsem vyrostla ve šťastném domě. Mně také scházel můj podíl lásky, ale já se jí nebojím.“

Už klidněji složila na stůl další prostěradlo. „Já se nebojím milovat tě, Graysone. Nebojím se nechat tě odejít. Ale bojím se, abychom oba nelitovali, že jsme se nerozešli čestně.“

Před němým pochopením v jejích očích nebylo úniku. „Nevím, co chceš, Brianno.“ A poprvé kam až mu paměť sahala se bál, že neví ani, co chce on sám. Pro sebe.

Říkalo se jí to těžko, ale věděla, že by bylo těžší, kdyby to nevyřkla. „Chci, aby ses mě dotýkal, miloval se se mnou. A jestli po mně už netoužíš, bolelo by mě mnohem míň, kdybys mi to řekl.“

Upřeně jí hleděl do očí, ale neviděl, kolik ji to stojí námahy. Nedovolila mu to, jen stála, vzpřímeně a strnule, upírala na něj klidné oči a čekala.

„Brianno, toužím po tobě každým dechem.“

„Pak si mě vem, hned teď, ve dne.“

Přistoupil k ní a vzal jí obličej do dlaní; byl poražen. „Chtěl jsem ti to usnadnit.“

„To nedělej. Jen se mnou buď. Hned. Prozatím.“

Zvedly ji do náruče; usmála se a přitiskla rty na jeho hrdlo. „Úplně jako v té knížce.“

„Lepší,“ ujistil ji, když ji nesl do ložnice. „Tohle bude lepší než všechny knihy na světě.“ Postavil ji na nohy, odhrnul jí větrem rozcuchané vlasy z tváře a začal jí rozepínat blůzu. „Ani nevíš, jak jsem trpěl, když jsem v noci ležel vedle tebe a nedotýkal jsem se tě.“

„To jsi nemusel.“

„Já myslel, že ano.“ Zlehounka jí přejel prstem po žloutnoucích skvrnách na kůži. „Máš pořád ještě modřiny.“

„Už mizí.“

„Budu si navždy pamatovat, jak vypadaly. A jak se mi sevřel žaludek, když jsem je uviděl. Jak mi bylo úzko, když jsi sténala ze spaní.“ Zdrceně jí pohlédl do očí. „Nechci, aby mi na někom takhle moc záleželo, Brianno.“

„Já vím.“ Přitiskla si tvář k jeho tváři. „Teď se tím ale netrap. Teď jsme jen my dva, a mně se po tobě tolik stýskalo.“ S přivřenýma očima mu zasypala bradu něžnými polibky, zatímco její prsty zápolily s knoflíky jeho košile. „Pojď do postele, Graysone,“ zamumlala a stáhla mu košili z ramenou. „Pojď se mnou.“

Tiché zasténání matrace, zašustění přikrývek, a už si leželi v náručí. Zvedla hlavu a její ústa hledala jeho. Zalomcoval jí první záchvěv rozkoše, pak druhý, když se polibek prohloubil.

Chladnými prsty ho něžně hladila, zatímco ji svlékal. Rty se zlehka dotýkal blednoucích podlitin, jako by je pouhým přáním chtěl vymazat z její kůže.

Na hrušce venku se rozezpíval pták; vánek roztančil víly pověšené v okně a rozvlnil jemné krajkoví záclon. Snesl se na jeho holá záda, když se nad ní sklonil a přitiskl si tvář na její hruď. Dojatě se usmála a něžně hýčkala jeho hlavu v dlaních.

Bylo to všechno tak prosté. Okamžik nad zlato vzácnější, který bude střežit jako oko v hlavě ve svých vzpomínkách. A když zvedl hlavu a jeho rty hledaly její, usmál se jí do očí.

Byla to touha beze spěchu, bez křeče zoufalství. Jestli jednoho či druhého napadlo, že tohle je možná jejich poslední milování, snažili se je vychutnat, a ne uspěchat.

Vydechla jeho jméno a zajíkla se. Zachvěl se.

Pak byl v ní, tempo trýznivě pomalé. Oči nechali oba otevřené. Opíral se dlaněmi o její, a když se jejich prsty propletly, dovršily tak jejich spojení.

Proud světla z okna, zrnka prachu kroužící v jeho paprscích. Volání ptáka, štěkot psa v dálce. Vůně růží a zimolezu, vosku na podlaze. A její teplé, vlhké tělo pod ním, poddajné, vzpínající se mu vstříc. Vstřebával to vše zjitřenými smysly jako pod čočkou právě zaostřeného mikroskopu.

Pak už byla pouze radost – čistá, prostá radost ze ztráty všeho, čím byl – v ní.

V v v v

Když nastal večer, věděla, že odchází. Pochopila to ve svém srdci už ve chvíli, kdy leželi tiše a nehnuté po milování, a oknem proudilo dovnitř světlo.

Obsluhovala hosty, naslouchala jejich nadšenému líčení pobytu u moře. Jako vždy poklidila kuchyň, umyla nádobí a uložila je zpátky do kredence. Vydrhla kamna, mechanicky přemítajíc, že by je měla co nejdřív vyměnit. Možná přes zimu. Bude se muset pomalu poohlédnout po nových.

Con čichal kolem dveří, tak ho pustila ven, na jeho večerní vycházku. Na chvíli stála ve dveřích a dívala se za ním, jak pádí přes pole ve zlatavém světle dlouhého letního večera.

Dumala, jaké by asi bylo rozeběhnout se s ním. Pádit jako on, zapomenout na všechny domácí práce a úkony před blížící se nocí. Zapomenout téměř na vše, co ji čeká a čemu bude muset čelit.

Ale samozřejmě by se vrátila. Sem se bude vždycky vracet.

Otočila se a zavřela za sebou dveře. Na chvíli odešla do svého pokoje, pak se vydala nahoru za Grayem.

Stál u okna a hleděl ven, na její zahrádku. Světlo, jež ještě ozařovalo nebe na západě, na něj vrhalo zlatavé stíny, a v ní, jako před tolika měsíci, opět vyvolalo vzpomínku na piráty a básníky.

„Už jsem se bála, že máš sbaleno.“ Na posteli viděla otevřený, téměř plný kufr, a její prsty pevně sevřely svetr, který držela v ruce.

„Chtěl jsem právě sejít dolů a promluvit si s tebou.“ Byl na to duševně připraven; otočil se na ni a toužebně si přál, aby jí mohl číst z tváře. Ale ona již dobře znala způsob, jak ji před ním učinit neproniknutelnou. „Říkal jsem si, že bych ještě dnes mohl dojet do Dublinu.“

„Je to kus cesty, ale chvíli budeš mít světlo.“

„Brianno…“

„Chtěla jsem ti dát tohle,“ vyhrkla. Prosím tě, chtěla vykřiknout, jen žádné vytáčky a žádné omluvy. „Upletla jsem ho pro tebe.“

Podíval se na její ruce. Vzpomněl si na tmavozelenou vlnu, ze které něco pletla v tu noc, když vešel do jejího pokoje a vyvolal hádku. Jak se vyjímala na její bílé noční košili.

„Tos pletla pro mě?“

„Ano. Svetr. Na podzim a v zimě ho unosíš.“ Přistoupila k němu a rozložila jej, aby ho poměřila. „Udělala jsem hodně dlouhé rukávy. Máš dlouhé ruce.“

Jeho nejisté srdce znejistělo ještě víc, když se ho dotkl. Za celý život mu nikdo nic neupletl. „Nevím, co říct.“

„Vždycky, když jsi mi dal nějaký dárek, radils mi, abych řekla jen děkuju.“

„To je pravda.“ Vzal svetr a v dlaních ucítil, jak je měkký a teplý. „Děkuju.“

„Rádo se stalo. Nepotřebuješ pomoct s balením?“ Nečekala na odpověď, vzala mu svetr a složila jej do kufru. „Máš s tím větší zkušenosti, já vím, ale už tě to musí otravovat.“

„Prosím tě, nedělej to.“ Položil jí ruku na rameno, ale když nezvedla hlavu, sundal ji. „Máš právo se na mě zlobit.“

„Ne, nemám, a taky se nezlobím. Vždyť jsi mi nic nesliboval, Graysone, takže ani žádný slib neporušuješ. To je pro tebe důležité, já to vím. Prohlédl jsi všechny zásuvky? To by ses divil, co si v nich lidi všechno zapomenou.“

„Musím už jít, Brianno.“

„Já vím.“ Aby zaměstnala ruce, sama otevřela všechny zásuvky; když zjistila, že jsou skutečně prázdné, zabolelo ji to.

„Nemůžu tady zůstat. Čím déle se zdržím, tím to bude těžší. A já ti nemůžu dát, co potřebuješ. Nebo co si myslíš, že potřebuješ.“

„A teď mi začneš vykládat, že máš duši kočovníka, a to není zapotřebí. Já to vím.“ Zavřela poslední zásuvku a otočila se. „Omlouvám se za to, co jsem řekla předtím. Nechci, abys vzpomínal na slovní rozmíšky mezi námi, když toho bylo o tolik víc.“

Ruce měla sepjaté – znamení, že se už dokonale ovládá. „Nemám ti sbalit na cestu nějaké jídlo, nebo termosku s čajem?“

„Přestaň si hrát na laskavou hostitelku. Prokristapána, vždyť já odcházím! Opouštím tě!“

„Odcházíš,“ opáčila chladným, vyrovnaným tónem, „jak jsi vždycky říkal. Možná bych ulehčila tvému svědomí, kdybych teď naříkala a bědovala a ztropila scénu, ale to se mi příčí, a ty to víš.“

„Takže tím to končí a hasne.“ Přihodil do kufru pár ponožek.

„Ty ses takhle rozhodl, a já ti přeju pouze hodně štěstí.

Jsi, samozřejmě, vždycky vítán, jestli ještě někdy zabloudíš do těchto končin.“

Zpražil ji pohledem a zaklapl kufr. „Dám ti vědět.“

„Pomůžu ti s věcmi.“ Chtěla mu vzít jedno zavazadlo, ale on je popadl první. „Přinesl jsem si to sám, tak si to sám zase odnesu.“

„Jak chceš.“ Pak ho úplně odrovnala tím, že k němu přistoupila a zlehka ho políbila na tváře. „Měj se hezky, Graysone.“

(„Sbohem, Brie.“ Spolu sešli dolů. Když došli ke vchodovým dveřím, řekl: „Nezapomenu na tebe.“

„To doufám.“

Doprovodila ho kousek k autu, pak zůstala stát na zahradní cestičce a dívala se, jak ukládá věci do kufru a usedá za volant. Usmála se, zamávala mu a pak vykročila zpět do domu – bez ohlédnutí.

V v v v

O hodinu později seděla sama v přijímacím salonu a něco zašívala. Otevřeným oknem náhle zaslechla smích a na vteřinu zavřela oči. Když dovnitř vtrhli Maggie s Roganem a s miminkem, odstřihovala nit a usmívala se.

„Cože jste tak pozdě venku?“

„Liam byl nějaký neklidný.“ Maggie se posadila a natáhla ruce k Roganovi, aby jí podal dítě. „Říkali jsme si, že možná touží po společnosti. A koukejme na ten idylický obrázek: paní domu sedí v přijímacím salonu a zašívá.“

„Mám v tom nějaké resty. Dáte si něco k pití? Rogane?“

„No, docela mám chuť na panáka.“ Přistoupil ke karafě. „Maggie?“

„Ach, kapka whisky nikdy nemůže uškodit.“

„A ty, Brie?‘.‘

„Díky, dám si taky.“ Navlékla nit a na konci udělala uzlík. „Jak ti jde práce, Maggie?“

„Skvěle. Jsem ráda, že jsem se do ní znovu pustila.“ Vtiskla hlasitou pusu na Liamovy rtíky. „Zrovna dnes jsem něco dokončila.

Inspiroval mě Gray tím svým věčným povídáním o zříceninách, které tolik miluje. Myslím, že to dopadlo docela dobře.“

Vzala si od Rogana sklenku a zvedla ji. „Tak, na klidnou noc!“

„Nebudu ti odporovat,“ pronesl Rogan a dal si pořádný doušek.

„Liam si myslí, že doba mezi druhou a pátou hodinou ranní není určena ke spánku.“ Maggie si se smíchem opřela miminko o rameno. „Chtěli jsme ti říct, Brie, že ten detektiv vystopoval Amandu Doughertyovou v… kdeže to bylo, Rogane?“

„V Michiganu. Zachytil tam nějakou stopu o ní i o muži, za kterého se provdala.“ Vrhl pohled na svou ženu. „A také o dítěti.“

„Porodila dcerku, Brie,“ zamumlala Maggie a přitiskla k sobě vlastní dítě. „Detektiv našel rodný list. Amanda jí dala jméno Shannon.“

„Podle řeky,“ zašeptala Brianna a cítila, jak se jí do očí hrnou slzy. „Máme tedy sestru, Maggie.“

„Ano. Možná ji už brzo najdeme, ať už to dopadne jakkoli.“

„To doufám. Ach, jsem tak ráda, že jste mi to přišli říct!“ Pomohlo jí to otupit bodavou bolest v srdci. „Už se nemůžu dočkat.“

„Jen buď trpělivá,“ upozornil ji Rogan. „Ta stopa je stará pětadvacet let.“

„Tak tedy budeme trpělivé,“ řekla Brianna prostě.

Maggie si nebyla jistá svými city ani názory na toto téma, a tak raději stočila hovor jinam. „Ráda bych Grayovi ukázala tu věcičku, co jsem dnes dodělala, schválně, jestli pozná, co mě inspirovalo. Kdepak je? Pracuje?“

„Je pryč.“ Brianna zabodla jehlu do knoflíkové dírky.

„Pryč? V hospodě?“

„Ne, myslím, že odjel do Dublinu, nebo kam ho cesty povedou.“ v

„Chceš říct, že už je pryč? Nadobro?“ Vstala; prudký pohyb vyvolal u Liama veselý, zvonivý smích.

„Ano, odjel asi před hodinou.“

„A ty si tu sedíš a šiješ?“

„Co bych podle tebe měla dělat? Mrskat se?“

„Zmrskat by zasloužil spíš on. Krucinál, Arnik jeden zatracený! Když pomyslím, jak mi přirostl k srdci…“

„Maggie.“ Rogan jí položil ruku na rameno ve varovném gestu. „Jsi v pořádku, Brianno?“

„Vůbec nic mi není, Rogane, díky za optání. Nerozčiluj se, Maggie. Gray udělal, co pokládá za správné.“

„Do háje s tím, co on pokládá za správné! A co ty? Vezmi si Liama, prosím tě!“ Rozčileně podala dítě Roganovi a pak si klekla před sestru. „Vím, co k němu cítíš, Brie, a nechápu, jak mohl takhle odejít. Jak se zachoval, když jsi mu řekla, aby zůstal?“

„Ale já mu neřekla, aby zůstal.“

„Tys mu ne… Proboha proč?“

„Protože bychom z toho byli oba nešťastní.“ Zabodla jehlu a tiše zaklela, když se píchla do palce. „A taky mám svou hrdost.“

„Taje ti moc platná! Vsadím se, že ses dokonce nabídla, že mu na cestu uděláš obložené chleby.“

„Ovšem.“

„Ach!“ Maggie znechuceně vstala a rozhodila rukama. „Nemá smysl o tom s tebou diskutovat. Jakživo nemělo.“

„Brianně určitě moc pomůže, když jí teď budeš nadávat,“ poznamenal suše Rogan.

„Já jen…“ Ale když zachytila jeho pohled, kousla se do jazyku. „Máš pravdu, samozřejmě. Promiň, Brie. Jestli chceš, zůstanu tu s tebou, abys měla společnost. Anebo dojdeme Liamovi pro pár věcí, a můžeme tu zůstat všichni.“

„Jen běžte domů, máte svůj domov a patříte tam. Já to zvládnu sama, Maggie. Jako vždycky.“

V v v v

Gray se už blížil k Dublinu; hlavou mu pořád vrtala závěrečná scéna – zakončení knihy; pořád s ní něco nebylo v pořádku. Byl proto jako na trní.

Měl ten rukopis odeslat Arleně a zapomenout na něj. Alespoň by v něm už nehlodaly pochybnosti o závěrečné scéně. Mohl by si už pohrávat s dalším příběhem.

Ale jak mohl myslet na další, když nedokázal z mysli zapudit ten předešlý?

McGee odjel, protože dokončil to, kvůli čemu do Irska přijel. Chtěl se vrátit ke svému dřívějšímu životu, ke své práci. Musel zkrátka o dům dál, protože… protože musel, pomyslel si Gray podrážděně.

ATullia zůstala, protože patřila do své chaloupky, k půdě kolem ní, k lidem v okolí. Byla tam šťastná tak, jak by nemohla být šťastná nikde jinde. Brianna – Tullia, opravil se –, by bez svých kořenů zvadla a uhynula.

Takový konec dával smysl. Byl naprosto věrohodný a odpovídal charakteru i ladění knihy.

Tak proč ho trápil jako bolavý zub?

Neřekla mu, aby zůstal, blesklo mu hlavou. Neuronila jedinou slzu. Když si uvědomil, že v duchu opět zabloudil od Tullie k Brianně, zaklel a sešlápl plyn.

Tak to přece mělo být, napomínal se. Brianna byla rozumná, vyrovnaná žena. Vždyť právě tyto vlastnosti na ní tolik obdivoval.

Jestli ho tak zatraceně vroucně milovala, mohla mu alespoň říct, že jí bude chybět, krucinál!

Nechtěl, aby se jí po něm stýskalo. Netoužil po světle v okně, ani po tom, aby mu spravovala ponožky nebo žehlila košile. A zejména si nepřál, aby se mu tak neodbytně vkrádala do myšlenek.

Byl přece volný jako pták, bez závazků, jako kdykoli předtím. Potřeboval to. Chtěl se někam rozjet, naslepo, kam ho oči povedou. Na krátkou dovolenou před turné, pak se pustí do zkoumání nových obzorů.

To byl jeho život. Netrpělivě zabubnoval prsty na volante. Líbil se mu takový život. A on se k němu hodlal vrátit, stejně jako McGee.

Právě jako McGee, opakoval si v duchu zachmuřeně.

Světla Dublinu mu svítila na uvítanou. Ulevilo se mu, když je spatřil, když věděl, že dojel, kam měl v úmyslu. Hustý provoz na silnici mu nevadil. Ovšemže ne. Ani hluk. To jen teď strávil hodně času daleko od měst.

Potřeboval co nejrychleji najít hotel a ubytovat se. Po dlouhé jízdě toužil natáhnout si nohy, dát si pár skleniček.

Zastavil u chodníku a unaveně zvrátil hlavu na opěrku sedadla. Netoužil po ničem jiném než po posteli, panáku a tichém pokoji.

A přece toužil…

V v v v

Brianna vstala za svítání. Bylo bláznovstím ležet v posteli a tvářit se, že může spát, když nemohla. Zadělala na chleba a dala těsto vykynout; pak si uvařila čaj.

Se šálkem vyšla do zahrady za domem, ale neměla tam stání. Nepotěšila ji ani obhlídka skleníku, a tak se vrátila dovnitř a prostřela stůl ke snídani.

Uvítala, že její hosté odjíždějí brzo ráno. V osm jim připravila snídani na vidličku a popřála jim šťastnou cestu.

Ale nyní byla sama. S vervou se pustila do úklidu kuchyně, přesvědčená, že každodenní rutina ji uklidní. Nahoře svlékla postele a povlékla čisté povlečení, jež včera sundala ze šňůry. Posbírala vlhké ručníky, vyměnila je za čisté.

A nemělo by se to už déle odkládat, řekla si nakonec. Nemůže. Odhodlaně vešla do pokoje, v němž do včerejška bydlel a pracoval Grayson. Musím tady utřít prach, pomyslela si a přejela jemně prstem po okraji psacího stolu.

Sevřela rty a zasunula k němu židli.

Jak mohla tušit, že na ni tak silně dolehne jeho prázdnota?

Otřásla se. Je to koneckonců jen pokoj, který čeká na nového hosta. A ona v něm ubytuje prvního, kdo přijde, slíbila si v duchu. To bude rozumné. Pomůže jí to.

Vešla do koupelny a sundala ručníky, do kterých se utíral, z tyče, kde už dávno uschly.

A najednou ucítila jeho vůni.

Bolest přišla náhle a prudce, a ona pod jejím náporem málem zavrávorala. Poslepu se odpotácela do pokoje, svezla se na postel, zabořila si obličej do ručníků a usedavě se rozplakala.

V v v v

Gray ji uslyšel, když stoupal po schodech. Byl to divoké, truchlivé kvílení, jež mu vyrazilo dech a zpomalilo krok, než se odhodlal postavit se mu tváří v tvář.

Uviděl ji ode dveří, jak se kolébá s tváří zabořenou do ručníků.

Ani stopa po klidu, pomyslel si. Ani stopa po sebeovládání či vyrovnanosti.

Přejel si rukama po tváři, jako by z ní chtěl smazat únavu z cesty i výčitky svědomí.

„No," pronesl nakonec laškovně, „tys mě teda parádně převezla."

Prudce zvedla hlavu, a v jejích očích a kruzích pod nimi se jako v zrcadle odráželo všechno vzedmuté hoře lásky. Chtěla vstát, ale zadržel ji pohybem ruky.

„Ne, nepřestávej brečet, jen si klidně breč dál. Dělá mi to dobře, aspoň vidím, jaká jsi falešnice. Ukaž, pomůžu ti s balením, Grayi. Nechceš, abych ti připravila něco na cestu? Obejdu se bež tebe úplně senzačně. Co?"

Bojovala se slzami, ale nemohla ten boj vyhrát. Když jí znovu vytryskly z očí, ukryla si tvář opět do ručníků.

„Nechala jsi mě odejít, jako by se nechumelilo. Ani ses neohlédla. Právě to mi na té scéně vadilo nejvíc. Nesedělo mi to. Od první chvíle." Přešel k ní a odtáhl ručníky. „Jsi do mě beznadějně zamilovaná, viď, Brianno? Až po uši, bez triků a vytáček, bez otřepaných frází."

„Ach, jdi pryč! Proč ses sem vrátil?"

„Zapomněl jsem tu pár věcí."

„Tady nic není."

„Ty jsi tady." Poklekl a přidržel jí ruce, kterými chtěla zakrýt slzy. „Chci ti vyprávět jeden příběh. Ne, jen breč dál," dodal, když se chtěla od něj odtáhnout. „Ale poslouchej. Já myslel, že musí odejít. Totiž McGee."

„Ty ses vrátil, aby sis se mnou popovídal o své knížce?"

„Nepřerušuj mě. Mně se zdálo, že odejít níusí. Co na tom, že mu v životě na nikom nezáleželo tolik jako naTul-lii. Co na tom, že ho milovala, změnila ho, změnila celý jeho život – naplnila jej obsahem a smyslem. Ve všem ostatním si přece byli na hony vzdálení, nebo ne?"

Trpělivě pozoroval, jak jí po tváři kane další slza. Viděl, jak s nimi zápasí. A prohrává.

„Byl to samotář," pokračoval Gray. „Odjakživa. Co by ksakru dělal, kdyby se zahrabal v nějaké chaloupce v západním Irsku? A ona ho nechala odejít, protože byla tak zatraceně umíněná a hrdá a milovala ho tolik, že ho nemohla prosit, aby zůstal.

„To mi dělalo starosti," vyprávěl dál. „Celé týdny. Dohánělo mě to k šílenství. A celou cestou do Dublinu mi to vrtalo hlavou říkal jsem si, že když o tom budu přemýšlet, alespoň nebudu myslet na tebe. A vtom mi náhle svitlo, že on nesmí odejít, a ona ho nesmí pustit. Ach, jistě že by to jeden bez druhého přežili, takový typ umí přežít všechno. Ale navěky by je to poznamenalo. A tak jsem konec knihy přepsal, přímo v recepci jednoho hotelu v Dublinu."

Těžce polykala slzy i ponížení. „Takže jsi svůj problém vyřešil. To je prima."

„Jeden z nich. Nikam napůjdeš, Brianno." Pevně ji stiskl, když se pokoušela vytrhnout se mu. „Když jsem to dopsal, říkal jsem si, že zajdu do baru na panáka a pak půjdu spát. Místo toho jsem nasedl do auta, otočil se a vrátil se sem. Protože jsem zapomněl, že jsem tady strávil šest nejšťastnějších měsíců svého života. Zapomněl jsem, že tě chci ráno slyšet zpívat v kuchyni, dívat se na tebe z okna ložnice. Zapomněl jsem, že přežít někdy nestačí. Podívej se na mě. Prosím tě."

Když na něj upřela uslzené oči, setřel jí palcem jednu slzu a pak opět sevřel v dlaních její ruce. „A především jsem ti zapomněl říct, že tě miluju, Brianno."

Neřekla nic – nemohla, protože jí dech vypovídal službu. Ale oči se jí rozšířily údivem a na jejich spojené ruce dopadly dvě nové slzy.

„I pro mě to byla novinka," zamumlal. „Nebo spíš šok. Do této chvíle pořádně nevím, co s tím. Nikdy jsem k nikomu nic podobného necítil, nechtěl cítit, a než jsem potkal tebe, snadno se mi dařilo vyhýbat se hlubším citům. Znamená to závazky a odpovědnost, a znamená to, že možná bez tebe dokážu živořit, ale ne žít."

Něžně si přiložil jejich spojené ruce ke rtům a ochutnal její slzy. „Když jsem si v duchu přehrával to tvoje včerejší rozloučení, říkal jsem si, že ses mě zbavila náramně snadno a byla jsi šťastná, že mě

máš z krku. A docela jsem zpanikařil. Když jsem vešel dovnitř, chtěl jsem kleknout na kolena a žebrat; pak jsem tě slyšel brečet. Musím přiznat, že to byla rajská hudba pro můj sluch.“

„Ty jsi chtěl, abych brečela.“

„Možná. Ano.“ Vstal a pustil jí ruce. „Říkal jsem si, že kdyby sis byla včera večer poplakala na mém rameni a prosila mě, abych neodcházel, tak bych byl zůstal. Pak bych to mohl svalit na tebe, kdybych to zvoral.“

Krátce se zasmála a utřela si slzy. „A já jsem ti dneska vyhověla, viď?“

„Ani ne.“ Otočil se a upřel na ni kajícný pohled. „Musel jsem k tomu poznání dospět sám, abych to neměl na koho svádět, když to zvorám. Chci, abys věděla, že se vynasnažím to nezvorat.“

„Ty se chceš ke mně vrátit?“ Pevně sevřela pěsti. Bylo tak těžké v to doufat.

„Víceméně. Tedy spíš více než méně.“ Pořád jím zmítala panika; jen doufal, že to na něm není znát. „Řekl jsem, že tě miluju, Brianno.“

„Já vím. Vzpomínám si.“ Vstala a nucené se usmála. „Člověk nezapomene na okamžik, kdy to slyšel poprvé.“

„Já to slyšel poprvé, když jsem se s tebou poprvé miloval. Doufal jsem, že to uslyším znovu.“

„Miluju tě, Graysone. Ty to víš.“

„No, to se ještě uvidí.“ Hrábl do kapsy a vyndal malou krabičku.

„Nemusel jsi mi kupovat dárek. Stačilo, že ses vrátil domů.“

„Na to jsem myslel celou cestou zpátky z Dublinu. Že se vracím domů. Poprvé v životě.“ Podal jí krabičku. „Chtěl bych, aby se to stalo mým zvykem.“

Otevřela krabičku; zkoprněla, rukou tápala naslepo, až nahmatala postel a sesunula se na ni.

„Tolik jsem hučel do ředitele toho dublinského hotelu, až otevřel dárkovou prodejnu. Vy Irové jste tak sentimentální, ani jsem ho nemusel podplatit.“ Polkl. „Myslel jsem, že budu mít větší štěstí s tradičním prstýnkem. Chci, aby ses za mě provdala, Brianno. Chci, abychom spolu vytvořili domov.“.

„Graysone…“

„Já vím, že nejsem nic moc partie,“ drmolil dál. „Nezasloužím si tě. Ale ty mě stejně miluješ. Můžu pracovat kdekoli a můžu ti klidně pomáhat tady, s penzionem.“

Dívala se na něj a srdce jí překypovalo. Miluje ji, chce ji, a zůstane. „Graysone…“

„Trochu cestovat budu ale pořád.“ Přerušil ji ze strachu, že ho odmítne. „Ale už to nebude tak často jako dřív. A někdy bys mohla jet se mnou. A pokaždé se sem vrátíme, Brie. Pokaždé. Tohle hnízdečko pro mě znamená téměř tolik co pro tebe.“

„Já vím. Já…“

„Nemůžeš to vědět,“ skočil jí opět do řeči. „Já sám jsem to nevěděl, dokud jsem neodjel. Je to domov. Ty jsi domov. A ne past,“ zamumlal. „Svatyně. Šance. Chci tady založit rodinu.“ Nervózně si prohrábl vlasy; ona na něj nehnuté zírala. „Kristepane, toužím po tom. Po dětech, dlouhodobých plánech. Po budoucnosti. Po vědomí, že tu budeš ty, každou noc, každé ráno. Nikdo by tě nemohl milovat tak jako já, Brianno. Chci se ti zaslíbit.“ Nejisté se nadechl. „Od tohoto dne, od této hodiny.“

„Ach, Graysone!“ vydechla přiškrceně. Sny se podle všeho přece jen plní – občas. „Chtěla jsem…“

„Dosud nikdy jsem nikoho nemiloval, Brianno. V celém mém životě nebyl nikdo jiný, pouze ty. A tak tě budu hýčkat. Slibuju. A kdybys jen…“

„Ach, nemohl bys už být chvilku zticha?“ zvolala mezi smíchem a slzami. „Ať můžu konečně říct ano!“

„Ano?“ Popadl ji za ramena, zvedl ji z postele a upřeně jí hleděl do očí. „Nenecháš mě chvíli trpět?“

„Nenechám. Má odpověď zní ano. Prostě ano.“ Ovinula mu paže kolem krku a položila si hlavu na jeho rameno. A usmála se. „Vítám tě doma, Graysone.“

Otočte nyní stránku a začtěte se do ukázky z knihy

ZROZENÁ Z HANBY

závěrečného dílu romantické trilogie Nory Robertsové

Život Shannon Bodineové se náhle převrací naruby, když se dozví, kdo byl jejím skutečným otcem: Thomas Concannon. Zdráhavě se vydává do Irska, aby splnila matčino poslední přání; tam ji vřele přivítají příbuzní, o jejichž existenci neměla tušení. Objevuje krásy věčně zelené irské krajiny a zapouští v ní kořeny, aby záhy objevila vášeň, kterou cítí k jistému mimořádnému muži…